BERNARD

MINIER

CRIME

Lucia

Un thriller nemaivăzut de la *Millenium* încoace.

L'OBS

Traducere de Aluniţa Voiculescu

FICTION CONNECTION

TREI

BERNARD

MINIER

CRIME

Lucia

Un thriller nemaivăzut de la *Millenium* încoace.

L'OBS

Traducere de Aluniţa Voiculescu

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Bernard Minier

Lucia

Traducere din limba franceză de
Alunița Voiculescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Luana Crăciun

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Rodica Creţu

Sabina Lungu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Lucia

Autor: Bernard Minier

Copyright © XO Éditions 2022. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1884-7

ISBN (EPUB): 978-606-40-1985-1

Noaptea, copoi întunecat, pândește luminoasa căprioară a zilei.

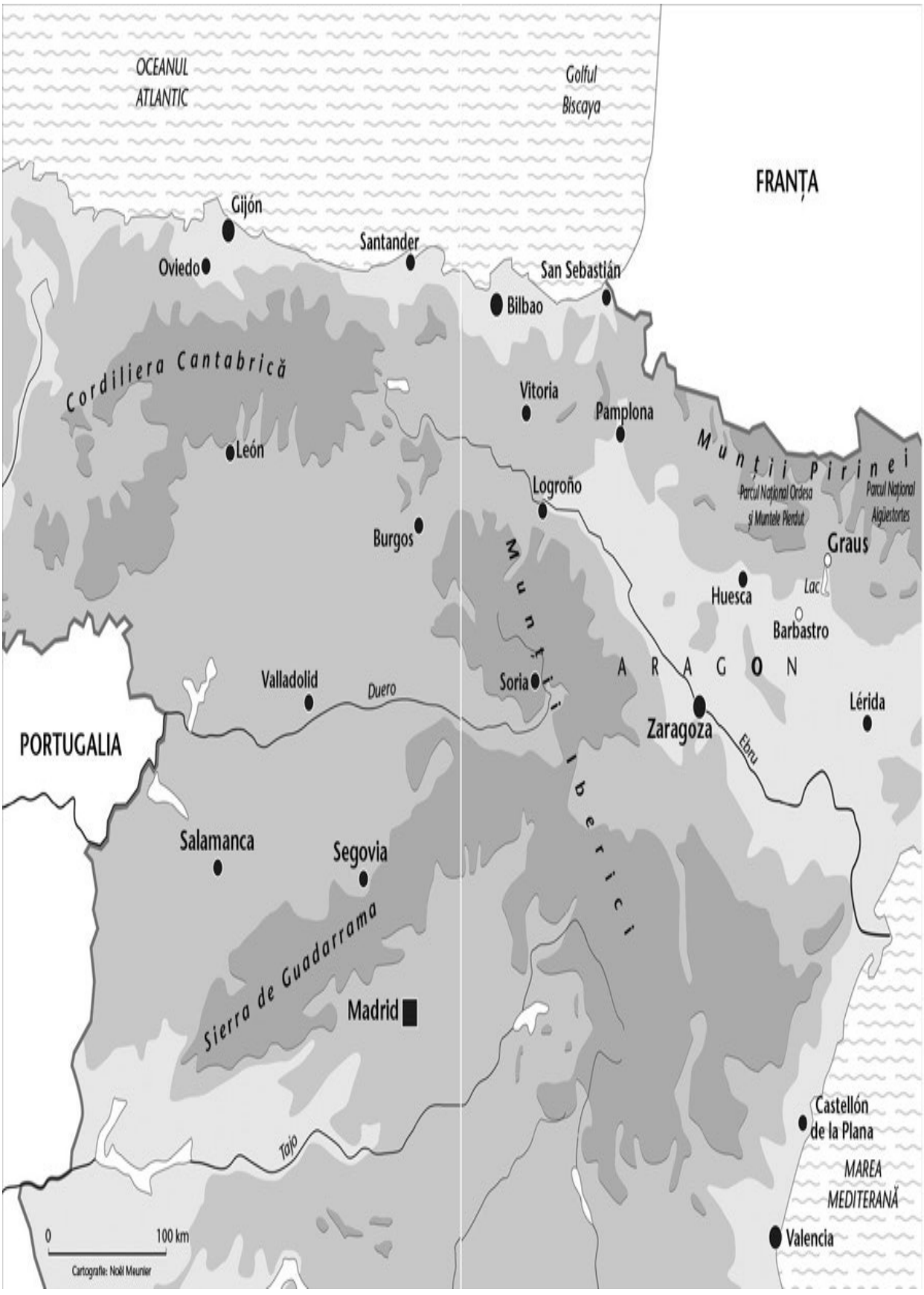
SWINBURNE

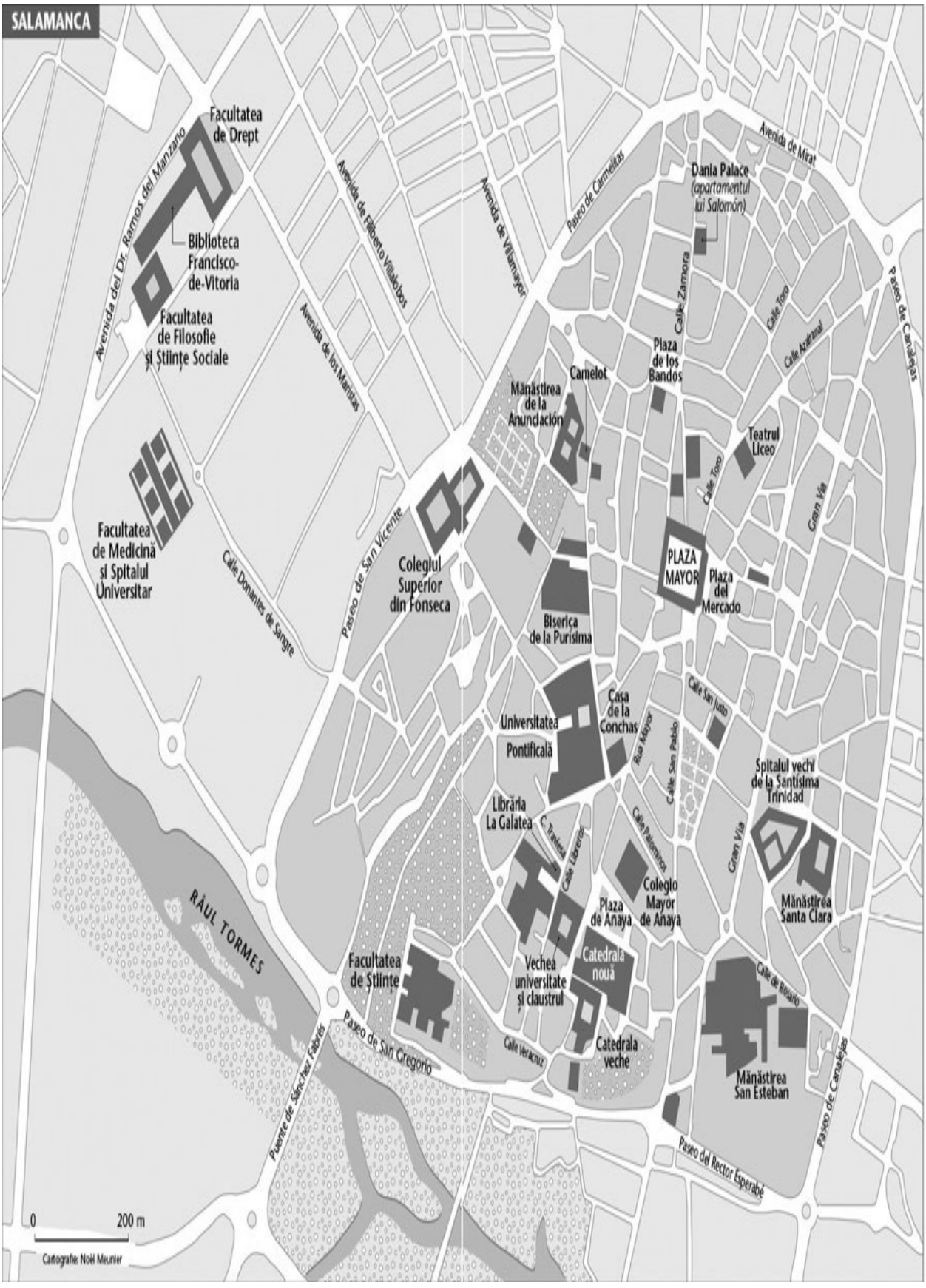
Trecuse de miezul nopții, după cum o spun poveștile vechi, când în mohorâta lume învăluită în somn și tăcere viii au părut morți, iar morții și-au părăsit mormintele. Era ora la care uneori răsună voci cumplite, informe, la care se aud pași surzi sunând a gol, la care fantome înspăimântătoare bântuie prin bezna groasă și câinii urlă îngroziți la vederea lor.

JOSÉ DE ESPRONCEDA, El Estudiante de Salamanca

Nu cred în nimic: nici în zi, nici în întuneric.

THIRTY SECONDS TO MARS, 100 Suns

OCEANUL ATLANTIC
Golful Biscaya
FRANȚA
Gijón
Santander
Oviedo
San Sebastián
Bilbao
Cordiliera Cantabrică
Vitoria
Pamplona
Munții Pirinei
Parcul Național Ordesa și Muntele Pleriut
Parcul Național Aigüestortes
León
Logroño
Graus
Lac
Burgos
Munții Iberici
Huesca
Barbastro
ARAGON
Valladolid
Duero
Soria
Lérida
Zaragoza
Ebru
PORTUGALIA
Salamanca
Segovia
Sierra de Guadarrama
Madrid
Castellón de la Plana
Tajo
MAREA MEDITERANĂ
Valencia
0
100 km
Cartografie: Noël Meunier

SALAMANCA
Facultatea de Drept
Avenida del Dr. Ramos del Manzano
Biblioteca Francisco-de-Vitoria
Facultatea de Filosofie și Științe Sociale
Avenida de los Maristas
Avenida de Filiberto Villalobos
Avenida de Villamayor
Paseo de Carmelitas
Avenida de Mirat
Dania Palace (apartamentul lui Salomón)
Calle Zamora
Calle Toro
Calle Azafranal
Paseo de Canalejas
Plaza de los Bandos
Carnelot
Mănăstirea de la Anunciación
Teatrul Liceo
Facultatea de Medicină și Spitalul Universitar
Calle Donantes de Sangre
Paseo de San Vicente
Colegiul Superior din Fonseca
PLAZA MAYOR
Plaza del Mercado
Gran Vía
Biserica de la Purísima
Universitatea Pontificală
Casa de las Conchas
Rúa Mayor
Calle San Pablo
Calle San Justo
Librăria La Galatea
Calle Tarifeños
Calle Libreros
Calle Patos
Spitalul vechi de la Santísima Trinidad
Plaza de Anaya
Colegio Mayor de Anaya
Mănăstirea Santa Clara
RÂUL TORMES
Facultatea de Științe
Vechea universitate și claustrul
Catedrala nouă
Catedrala veche
Calle Rosario
Calle Veracruz
Paseo de San Gregorio
Puente de Sánchez Fabrés
Mănăstirea San Esteban
Paseo del Rector Esperabé
0
200 m
Cartografie: Noël Meunier

SEGOVIA
LOCUL CRIMEI
Carretera de Arévalo
Calle de San Marcos
Río Eresma
Río Clamores
Cuesta de los Hoyos
Paseo de Santo Domingo de Guzmán
Puerta de Santiago
Calle del Dr. Velasco
Calle Cardenal Zúñiga
Hotel Cenobio Capuchinos
Paseo del Obispo
Calle de la Cuesta de San Bartolomé
Calle de San Nicolás
Plaza de la Reina Victoria Eugenia
Calle del Paso de la Nieve
Pl. de San Juan de la Cruz
Calle Velarde
Calle de Daoiz
ALCÁZAR
Ronda de Don Juan II
Plaza de la Merced
Plaza de San Esteban
Calle de Valdelaguila
Calle Escuderos
Cl. Cdte. Marqués del Arco
CATEDRAL
PLAZA MAYOR
Calle Serafín
Calle Cobos
L. Rodríguez
Calle Infanta Isabel
Calle de San Agustín
Palacio del Quintanar
Calle de Antonio Coronel
Vía Roma
Calle San Frutos
Calle de San Valentín
Paseo de los Tilos
Calle Juan Bravo
Calle del Obispo Gandasegui
Calle de San Juan
Plaza della Artillería
Avenida del Padre Claret
Plaza del Azoguejo
Restaurantul Casa Duque
Calle Santa
APEDUCT
Calle Teniente Ortiz
Calle del Cervián
Calle de San Francisco
Calle de las Morenas
Avenida del Acueducto
Calle de Gobernador Fernández Escobar
Calle de la Independencia
Calle de Buenos Aires
Paseo de Ezequiel González
Calle Jardín Botánico
Calle del Cristo Grande
Calle de Santo Tomás
Calle del Martín
0
200 m
Cartografía: Noël Meunier

Prolog

Fulgere.

Tunete.

Furtună.

Parcă la poalele dealului. Coborî din mașină. De îndată ce ajunse afară, se simți de parcă un asistent de la recuzită dintr-un platou de filmare îi turna în cap găleți pline cu apă. Fără să-și ridice măcar gluga pe creștet, înaintă spre mașinile ale căror lumini albastre pulsau în ploaia torențială. Între timp, își făceau apariția și alte Toyota RAV4 inscripționate, cu sirenele urlând. În graba cu care plecase nu-și luase nici umbrelă, nici vreo haină impermeabilă. Până a ajuns la ceilalți, era udă leoarcă; apa i se scurgea pe sub gulerul vestei tactice negre, pe care scria „UCO“.

UCO, adică „Unitatea Centrală Operațională“: elita serviciilor de poliție judiciară din Guardia Civil[1].

Tânăra ridică privirea către cerul negru-cărbune. Părea să fie noapte, deși se aflau în toiul zilei și toate mașinile staționate își lăsaseră luminile aprinse.

Lucia clipi din cauza picăturilor care îi atingeau corneea. Și atunci le văzu. Pe vârful dealului. Trei cruci mari, întunecate — Iisus în mijloc, cei doi tâlhari de o parte și de alta.

— Cea din dreapta, i-a spus sergentul aflat lângă una dintre mașinile pe care ploaia continua să bată darabana.

Pe fața lui se putea citi groaza pe care i-o inspira spectacolul care o aștepta pe Lucia acolo sus. Se numeau cruceiros. Calvaruri. Erau cu miile în Galicia, în vestul țării. Însă aici se aflau departe de Galicia, erau la doar vreo 30 de kilometri nord-est de Madrid. În pustiu. Departe de orice gospodărie.

Lucia urmări cu privirea direcţia indicată.

Crucea din dreapta…

Nu trebuia să fii specialist ca să-ţi dai seama că avea ceva diferit, ceva ce nu putea deslușI prea bine din cauza ploii puternice. Chiar şi de la distanţa aceea era evident că statuia din mijloc — cea a lui Iisus — şi cea a tâlharului din stânga fuseseră înnegrite de trecerea secolelor, iar cea din dreapta avea o culoare mult mai deschisă, aproape ca de lumânare.

Lucia a tras aer în piept.

A pornit-o în sus pe panta abruptă, unde pământul mişcător şi îmbibat ca un burete se sfărâma în bulgări grei, care i se lipeau de tălpile pantofilor. Şi toată apa aia care îi şiroia pe faţă, prin păr, pe ceafă, după care o apuca de-a lungul spinării, ca un pârâiaș care sălta din piatră în piatră…

Își auzea inima bătând din ce în ce mai tare pe măsură ce crucile păreau să coboare spre ea. Sub cerul de tuș, zeci de lumini sfâșiau întunecimea acestei după-amiezi furtunoase. Umbre albe îi treceau prin față: tehnicieni în combinezoane întregi, care ridicau probe și căutau urme pe care să nu le fi șters ploaia.

Urmă traseul semnalizat cu o panglică albă, vizibilă în întuneric, printre rigolele care brăzdau colina coborând în vale.

Ploua atât de tare, încât trebui să se apropie foarte mult ca să poată distinge ceva printre vălurile lichide — statuia din dreapta, cea care era mult mai deschisă la culoare.

Se uită la ea.

Preț de o clipă, o altă imagine îi apăru în minte — și încremeni.

Apoi deschise gura. Un țipăt mut i se înțepeni în gât în momentul în care realitatea pe care o vedea o izbi în față. Nu, nu se poate, nu putea fi adevărat: nu putea fi el…

* * *

Ploaia nu contenea. Se înverşuna să tot cadă. Încăpăţânată, deasă, oblică. Lucia se cutremură. Ar fi trebuit să îi fie cald după urcuşul care o lăsase fără suflare şi totuşi îi era frig. Frig până în oase, până în sânge.

Pentru că ceea ce se găsea acolo, la câţiva metri deasupra solului, suspendat pe cerul ploios, nu era o statuie, ci un om. Un bărbat pe care îl cunoştea. Colegul ei, prietenul şi coechipierul ei: sergentul Sergio Castillo Moreira. 35 de ani. Căsătorit, două fetiţe. Un poliţist bun. Un tată bun. Din câte ştia ea…

Ploaia şfichiuia fără încetare trupul gol, se scurgea peste carnea lividă, peste desenul elegant al muşchilor săi. Fără să vrea, Lucia remarcă un amănunt nepotrivit: apa curgea la capătul penisului ca dintr-un robinet.

Suspendat între cer şi pământ, levitând peste deal. Deşi era clar imposibil din punct de vedere fizic, exact asta vedea: un trup gol care stătea în aer.

Cineva scosese statuia din dreapta, care zăcea acum cu faţa în jos în noroi, şi o înlocuise cu trupul schingiuit al lui Sergio. Încă se mai găsea acolo scara de care se servise pentru această operaţiune. Cu braţele întinse pe cruce, Sergio îşi întorsese capul spre cerul negru, cu capul dat pe spate, parcă implorând îndurarea care nu sosise niciodată.

Cineva — bărbat? femeie? — îi înfipsese de mai multe ori o şurubelniţă în inimă, cu o violenţă nemaivăzută, ca şi cum încercase să îl facă să explodeze: între stern şi mamelonul stâng se aflau mai multe răni profunde, iar dintr-una dintre ele se vedea ieşind mânerul şurubelniţei.

Universul are misterele lui, se gândi ea. Soarele, de unul singur, reprezintă 99% din masa întregului sistem solar; în spaţiu nu există nici un sunet; pentru fiecare fiinţă umană de pe pământ există câte 1,6 milioane de furnici; una dintre cele mai vechi opere literare ale umanităţii se numeşte Epopeea lui Ghilgameş şi este scrisă pe tăbliţe de argilă, iar personajul ei principal era deja obsedat de moarte. Ştia toate astea de la Rafael, fratele ei mai mic… Însă misterul acesta era cel mai mare pentru Lucia, cel mai de neînţeles dintre toate.

Misterul cruzimii, al răului absolut.

Simți cum i se face greață. Se forță totuși să continue să privească atrocitatea aceea care sfida orice capacitate de înțelegere.

Nu exista niciun cui, nicio legătură care să țină corpul fixat de cruce. Imposibil… Părea să plutească în aer numai prin puterea voinței. Dar nu mai exista nicio voință în trupul acela — era mort. Deci despre ce minune era vorba?

Tocmai se terminase instalarea unei schele, pentru a putea coborî corpul — tuburi strălucitoare și plăci metalice zornăind la atingere. Ploaia torențială se transforma în vapori albicioși în haloul creat de luminile reflectoarelor. Lucia se întoarse către unul din tehnicienii de lângă ea:

— Cum stă acolo?

— E ciudat, nu-i așa? oftă bărbatul mărunt, îmbrăcat într-un combinezon alb ca de cosmonaut, pe care răpăiau picăturile de ploaie. Fără sfori, fără cuie, și totuși stă așa… Cel care a făcut asta e cu adevărat diabolic.

— Toți sunt diabolici, răspunse ea, cumva iritată de cele auzite. Deci?

— Lipici…

— Ce?

— Spatele, fesele, gambele, partea din spate a brațelor și a craniului i-au fost acoperite cu ceva ce pare a fi un adeziv extrem de puternic. Mda… Până a prins, probabil că trebuie să fi fost ținut de cruce cu ceva sfori sau cabluri, nu știm încă. Se văd urme destul de adânci pe brațe și la încheieturi, pe piept, pe frunte și pe glezne. Cu siguranță, înainte să înceapă ploaia. Probabil că a durat doar câteva minute, dar trebuie să ai mare putere ca să faci așa ceva… Apoi, indiferent dacă a fost făcută de Dumnezeu sau dacă este rezultatul a milioane de ani de evoluție, începând cu primul microorganism unicelular, pielea este o minune a ingineriei biologice, deopotrivă estetică, elastică și îndeajuns de rezistentă pentru a menține corpul în poziția în care a fost lipit.

— Doamne! gemu ea.

Se îndoi din mijloc. Își puse mâinile pe coapse și respiră adânc, încercând să lupte cu greața din ce în ce mai puternică. Apoi se ridică la loc.

O amintire fugară îi trecu prin minte: ea și sergentul Moreira sărutându-se în vestiar, la ultima sărbătoare de Sf. Silvestru. Lucia împingându-l ușurel și zicând: „Nu, Sergio“. Lucrează împreună, îi cunoaște soția, fiicele… Din încăperea de alături se aude muzică, se aud râsete și țipete vesele. El miroase bine — un amestec de săpun și apă de toaletă —, iar gura lui are un gust plăcut, de tutun, gumă de mestecat și pastă de dinți. El o dorește. Și ea îl dorește. Dar îi zice „nu“.

Lucia tresări brusc. Se întrebă dacă nu visase cumva și își concentră din nou privirea pe pieptul alb pe care șuvoaiele de apă strălucesc în timp ce reflectă lumina proiectoarelor.

Din nou.

O dată, de două ori — pieptul se ridica!

Oh, Doamne! Era clar că șurubelnița nu își făcuse bine treaba.

Se întoarse către ceilalți care erau acolo, pe deal:

— TRĂIEȘTE! urlă ea. E VIU! E VIU!

Locul oamenilor în combinezoane albe fusese luat de un medic și doi infirmieri. Urcaseră pe schelă și acum lucrau aplecați deasupra corpului, la trei metri deasupra solului. Ploaia ce cădea pe aluminiu se auzea ca un xilofon. Peste tot în jur strigăte, chemări, agitație.

— Cum naiba să-l dezlipim de aici fără să-i smulgem pielea? strigă unul dintre bărbații aflați sus pe schelă.

— Avem un martor, îi spuse în același moment Luciei căpitanul Peña, șeful ei de la UCO.

Ajunsese alături de ea, iar din mustață i se scurgeau pârâiașe de ploaie. Ea întoarse capul către el:

— Un martor?

El ridică din umeri.

— Sau un suspect, mai degrabă.

Ea se încruntă.

— Un martor sau un suspect?

— El zice că doar se plimba pe aici… A chemat poliția și a așteptat să vină patrula. Zice că a văzut ce s-a întâmplat. Și pe cel care a făcut asta. Că a văzut totul. Dar i-a fost frică să intervină… Noi credem că el este făptașul…

Lucia se încordă, cu o privire sumbră.

— De ce credeți asta?

— Vei înțelege când îl vei vedea, Lucia.

Șovăi puțin, uitându-se la medic și la cei doi infirmieri care se agitau în jurul lui Sergio pe schelă. Aici nu putea să facă nimic mai mult, pentru moment.

— Vreau să îl văd imediat, spuse ea.

Coborâră către mașini, cu grijă să nu alunece în șanțuri și în noroaie. Lucia își simțea manșetele pantalonilor complet ude, lipite de gambe, și converșii Chuck Taylor îngreunați de pământul compact și gras.

Îl văzu sprijinit de caroseria unuia dintre SUV-uri, stând între doi bărbați îmbrăcați în uniforma Guardia Civil. Piele palidă, tras la față, bărbie proeminentă, sprâncene de un blond aproape alb, la fel ca părul. În jur de 30 de ani. Petele de sânge de pe salopeta lui portocalie îi răniră Luciei ochii.

Când o auzi apropiindu-se, își ridică și el ochii. Ochi mari, de copil, cu irisuri foarte deschise la culoare și pleoapele roșii. Rezistă cu greu impulsului de a-l apuca de guler.

— Tu ai făcut asta?

Flutură din genele blonde, perlate de ploaie. Zâmbi apoi — un zâmbet strâmb care o făcu pe Lucia să-și dorească să-l dea cu fruntea de capotă.

După care clătină din cap în semn că nu:

— Nu, El a fost. L-am văzut…

— Cine anume, el?

— Chiar El, cum cine?

Deodată, de pe deal se auzi un strigăt:

— ÎL PIERDEM!

Lucia se uită în sus. Oh, fir-ar! O luă la fugă, urcând panta cât de repede putea. Alunecă, se ridică la loc, porni din nou.

— Nu, nu! Nu! Fir-ar să fie, nu!

Se cățără pe schelă, prinzându-se de tuburile din aluminiu.

— Hei! strigă spre ea unul dintre paramedici. Ce faceți? Dați-vă jos! Schela nu e făcută pentru atâtea persoane!

Lucia nu îl băgă în seamă. Din câteva salturi, ajunse pe mica platformă care tremura. Medicul făcea, cu toată puterea lui, un masaj cardiac — ceea ce nu e deloc treabă ușoară când ai de-a face cu un corp așezat vertical și complet ud. Pe pieptul lui Sergio fuseseră aplicați electrozi, însă Lucia știa că umezeala excesivă putea să distorsioneze rezultatele măsurătorilor cardiace.

Infirmierii îi aruncară priviri furioase. Unul dintre ei își tot făcea de lucru cu butoanele unui defibrilator.

— Ce mai așteptați? se răsti ea nerăbdătoare. Haideți! Dați-i un șoc!

— Nu putem! răspunse medicul fără să se oprească din masajul său, cu mâinile încordate pe pieptul lui Sergio. Pe ploaia asta și cu tot metalul din jur, riscăm să ne zguduie pe toți șocul electric. Iar asupra lui nu va avea niciun efect.

— Dați-mi-l mie! Nu pot să-l las să crape așa, fără să fac nimic!

Încercă să apuce aparatul cu mâna stângă — era stângace —, dar cel care îl ținea fu neînduplecat.

— Hei! Opriți-vă! Nu sunteți în toate mințile! Nu folosește la nimic!

— Ascultați, vă rog, interveni și celălalt infirmier, facem tot ce putem!

— Spuneți-i să coboare de pe schelă sau mă opresc din masat, îi spuse medicul amenințător colegului ei. Spuneți-i să coboare de aici! Imediat!

Lucia șovăi.

Omul avea dreptate. Era în zadar. Îl ascultă. În următoarele 30 de minute, cei trei bărbați alternară fără răgaz masajul cardiac cu respirația gură la gură.

Ploaia continua să cadă. Lucia nu reușea să își dezlipească privirea de pe corpul palid, masat fără odihnă sub șuvoaie.

* * *

— E mort. S-a terminat.

Au coborât din nou dealul, unul după altul. Cu capetele plecate. Aproape imediat, cosmonauții în combinezoanele albe au preluat ștafeta.

Lucia își simțea mâinile tremurând convulsiv. La fel și picioarele. Tot corpul îi tremura. Greața o năpădi atât de rapid, încât abia dacă avu timp să se aplece, înainte ca arsura acidă să-i urce până în gât, iar ultima ei masă, amestecată cu jeturi de fiere, să împroaște cu forță pământul din jur.

[1] Garda Civilă (în lb. spaniolă): un fel de jandarmerie din Spania, înființată în 1844. (N.t.)

Prima parte

Lucia

1. Luni seară

Locotenent Lucia Guerrero se uita la DNI²-ul lui: Gabriel Agustín Schwartz. 32 de ani. Născut pe 18 martie 1987 la Málaga. Domiciliat pe strada San Jerónimo din Madrid. Ridică privirea. Păr blond, aproape alb, ten deschis la culoare, față îngustă, gene incolore.

Ochi larg deschişi şi neliniştiţi — care îi alunecau ba în stânga, ba în dreapta —, buze prea roșii, prea… umede.

— Gabriel Schwartz, începu ea.

Ochii bărbatului blond se fixară asupra ei.

— Ah, nu… Eu nu sunt Gabriel.

Ea ridică dintr-o sprânceană:

— Dar cum te numeşti, atunci?

— Ivan.

— Ivan? Ivan şi mai cum?

— Ivan.

— Şi cine e Gabriel în cazul ăsta?

— Altcineva…

Ea îl fixă cu privirea. Piciorul stâng al Luciei zvâcnea convulsiv pe sub masă. Începuse să-i zvâcnească de când se aşezase aici, în această sală, în faţa lui. SPN: sindromul picioarelor neliniştite.

— Bine… deci… Ivan. Eşti acuzat de uciderea sergentului Moreira — un gol în stomac când îi pronunță numele. Înțelegi?

— Nu eu sunt de vină, a insistat Gabriel mușcându-și buza. Eu nu am făcut nimic.

— Vă aduc aminte că, până la proba contrară, clientul meu este un simplu martor în povestea asta, interveni avocatul așezat alături de Schwartz.

Avocatul avea părul dat cu gel, iar Lucia își plimbă privirea de la blond la el, apoi iar la blond, cu ochii lui larg deschiși, ca ai unui copil, și privirea sărindu-i dintr-un colț în altul al camerei.

— Amprentele tale sunt peste tot, zise ea, pe corp, pe cruce, pe scară… pe arma crimei. Iar tu ai sângele victimei pe haine…

— Nu eu am făcut-o.

Părea foarte timid. În niciun caz un ucigaș.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Ricardo.

— Cine e Ricardo?

— Un om foarte rău…

— Ah, da?

— Da…

Încercă să ignore petele de sânge uscat de pe stridenta lui salopetă portocalie. La fel și amintirea lui Sergio gol și crucificat în ploaie.

— De unde știi că a fost el?

— Pentru că așa mi-a zis.

Lucia avu o tresărire:

— Ricardo ți-a zis că el l-a omorât?

— Doamnă locotenent, interveni avocatul angajat din oficiu, dată fiind… starea

clientului meu, vă rog să nu țineți cont de ultima lui declarație.

— E dreptul meu să hotărăsc de ce să țin cont și de ce nu, îi răspunse ea pe un ton ferm. Ascultă, Gabriel…

— Nu mă cheamă Gabriel. Eu sunt Ivan.

Îl chema Gabriel Schwartz. Probabil că numele lui nu apărea prea des în căutările de pe Tinder, însă apăruse imediat în fișierele Guardiei Civil: mai multe condamnări pentru furt din magazine și distribuire de produse stupefiante. Nicio „vacanță“ la închisoare, dar mai multe spitalizări la psihiatrie.

Locuise întotdeauna cu mama lui. Ultima dată când fusese internat la psihiatrie, oarecum pentru scurtă vreme, fusese în luna februarie a anului în curs, când îi murise mama. Îl sunaseră deja pe psihiatrul lui. Era pe drum.

Lucia se ridică în picioare.

Se duse în camera de alături, unde Arias, colegul ei, și Peña, șeful, urmăreau interogatoriul pe un monitor. Îi făcu semn primului dintre ei:

— Du-te. E rândul tău.

— Chiar crezi că suferă de dublă personalitate? întrebă Arias, neîncrezător. Pare nebun de legat, dar poate că joacă teatru.

Sergentul Arias avea un ușor strabism divergent. Unul dintre ochi privea spre dreapta, în timp ce celălalt o lua spre stânga, iar lumina nu se reflecta la fel în amândoi. Acest lucru dădea un aer bizar privirii sale, care îi făcea pe cei aflați la interogatoriu să se simtă inconfortabil. Arias știa acest lucru și profita de el. Iar Lucia observase că rezultatele interogatoriilor lui erau cu mult peste medie. Arias scutură din cap. Ieși din încăpere ca să intre alături, în sala de interogatorii cu ziduri cenușii și neon prea puternic.

Lucia și Peña — ofițerul care conducea secția Omucideri, sechestrări și șantaje a UCO — rămaseră să îl urmărească pe monitor. Peña avea 53 de ani, un aspect dichisit, figură de cap de familie onorabil și o mustață foarte îngrijită. Unul dintre cei mai buni oameni de teren pe care îi cunoscuse ea, și cunoscuse mulți. Guardia Civil avea 84 000 de agenți, iar UCO — un fel de serviciu central al poliției judiciare — în jur de patru sute.

— Bună ziua, Gabriel.

Vocea lui Arias se auzi în difuzoarele amplasate de o parte și de alta a monitorului. Îl văzură așezându-se în fața blondului.

— Fiți serios, domnule agent, gânguri o voce feminină, tachinându-l. Este evident că nu am cum să fiu Gabriel, nu-i așa?

Pe monitor, Gabriel Schwartz chicoti, în timp ce își dădea o șuviță de păr după ureche. Își încrucișă picioarele, așezându-și palmele pe genunchi, cu spatele drept.

— Și cum te cheamă? întrebă Arias, derutat.

— Marta. Îmi plac ochii dumneavoastră, domnule agent. Sunt frumoși…

Lucia încremeni la vederea schimbării brutale de fizionomie. Aproape că avea impresia că vede o femeie.

— Ce e cu circul ăsta? se enervă Peña lângă ea.

— Ăăă… Marta… știi de ce te afli aici?

— *Vedeți prea bine că în acest moment clientul meu nu e capabil să vă răspundă la întrebări, interveni tânărul avocat. Cer să fie examinat fără întârziere de un psihiatru!*

— Nu am nici cea mai vagă idee de ce mă aflu aici, mărturisi Gabriel, alias „Marta“, fără să bage în seamă intervenţia consilierului său. Însă presupun că o să-mi spuneți dumneavoastră, domnule agent.

— Ce mizerie! murmură Lucia, toată un sac de nervi.

Își încleștase dinții atât de tare uitându-se la monitor, încât o durea maxilarul. Doar nu aveau de gând să piardă ore întregi jucându-se așa. Ea l-ar fi făcut să mărturisească totul mult mai repede.

— Sunt sigură că simulează, zise ea.

— Posibil, o domoli Peña. Dar până nu vorbim cu psihiatrul lui trebuie să-i

facem jocul. Dacă nu, orice avocățel ne-o poate trage până-n gât, știi asta. Psihiatrul ăla e pe drum?

— Da, răspunse Lucia. Trebuie să ajungă.

— Câți ani ai, Marta? întrebă Arias în difuzoare.

— Câți ani îmi dai? gânguri din nou pseudo-Marta.

— Marta, știi cine l-a ucis pe sergentul Moreira? continuă Arias.

— Da, Ricardo…

— Îl cunoști pe acest Ricardo?

— Da' bineînțeles că îl cunosc, toți îl cunoaștem… Nu e un om de treabă. E rău. Nu-mi place deloc de el. Mă sperie.

Lucia trebuia să admită că „Marta“ făcea portretul acestui pseudo-Ricardo cu o precizie tulburătoare.

— Poți să-mi povestești mai multe despre Ricardo? îi sugeră Arias.

— Nu, nu vreau…

— De ce?

— Mi-e frică de el.

— De ce ți-e frică de el?

— Tuturor le este.

— E chiar atât de rău?

Pe Lucia o șocă expresia de teamă profundă apărută pe chipul lui Schwartz.

— Mă bagă și pe mine în sperieți tipul ăsta, comentă Peña cu jumătate de gură și se îndreptă de spate.

Fu surprinsă să audă așa ceva din gura unui șef care era celebru pentru duritatea

lui. Era un poliţist de şcoală veche. Avusese de-a face cu unii dintre cei mai periculoşi răufăcători din Spania. Dar schimbările de personalitate ale lui Schwartz erau în măsură să destabilizeze până şi cel mai călit caracter.

— Știi unde se află el acum? continuă Arias cu blândeţe întrebările în camera alăturată.

Schwartz începu să se foiască agitat pe scaun acum, în timp ce pe chip îi apărură ticuri nervoase.

— De unde să știu eu?

— Nu ţi-a spus niciodată unde locuiește?

Blondul ridică din umeri.

— Pfu, locuiește acolo, ca toți ceilalți, răspunse el cu vocea „Martei“, bătându-și ușurel tâmpla cu vârful degetului arătător. Unde ai vrea să locuiască?

— Marta, mai povestește-mi despre Ricardo, este foarte important, insistă Arias.

Lucia îl văzu pe Schwartz scuturând hotărât din cap, mușcându-și buza, închizând ochii cu pleoapele strâns lipite, apoi deschizându-i la loc.

— Vă rog, nu ne faceți rău.

— Ce? făcu Arias, debusolat.

— Nu-i spuneți nimic lui Ricardo, domnule, vă rog. O să ne facă rău. Vă rog… vă rog… vă rog…

Rahat! O voce de copil acum… Chiar și fața îi arăta dintr-odată mai copilăroasă. Ajunge, își spuse ea.

— Continui eu, îl anunță ea pe Peña.

Acesta întoarse capul către ea:

— Ești sigură? N-ar trebui să te implici așa de tare, Lucia… În mod normal, știi prea bine că nici măcar nu ar trebui să te las să participi la interogatoriul ăsta. Ești prea implicată emoțional. Era partenerul tău.

— Exact.

Lucia ieşi pe hol, deschise uşa vecină şi intră.

— E-n regulă, îi spuse ea lui Arias.

— Eşti sigură?

— Ieşi, dacă-ţi zic!

— Doamnă locotenent…, interveni avocatul.

— Gura, maestre!

Vorbise prea tare. Arias se ridică şi o-ntinse fără să mai comenteze.

— Să fiţi sigură că această atitudine va fi consemnată, spuse pe un ton indignat avocatul, care se înroşise la faţă.

Băieţelul care devenise acum Gabriel o privea cu un aer mirat, ca şi cum o vedea pentru prima dată.

— Vreau să vorbesc cu Marta, zise ea.

Blondul îşi îndreptă spatele. Zâmbetul dulce îi revenise. Se uită în jurul lui, la pereţi, la tavan, la pardoseală.

— Dar mai vezi tu pe cineva pe aici, dragă? răspunse el cu vocea gângurită a Martei.

Luciei îi reveni în minte imaginea trupului gol al lui Sergio pe cruce, cu apa şiroind peste el, şi o furie vizibilă îi albi buzele. Trase adânc aer în piept.

— Şi eu îl cunosc pe Ricardo, spuse ea pe un ton provocator. Nu eşti singura care îl cunoaşte, Marta…

Pseudo-Marta îi aruncă o privire plină de dispreţ:

— Pffff. Minţi. Nu-l cunoşti pe Ricardo.

— Ohoo, ba bine că nu!

— Nu te cred! Mă doare capul… Aveți ceva pentru migrene?

— Nu ești obligată să mă crezi. Dar îl cunosc, te asigur de asta. Nu e chiar atât de periculos pe cât spui.

Schwartz ridică din nou din umeri:

— Pffff. Ce abureală! Se vede că nu îl cunoști. Dacă l-ai cunoaște, n-ai zice așa ceva…

— Doar face pe durul, însă e un căcăcios Ricardo ăsta al tău.

Schwartz clipi nervos de mai multe ori. Privi în jur, neliniștit.

— Taci! Ai înnebunit? Dacă te aude, vine aici!

— Să vină. O să-i zic acelaşi lucru. Însă n-o să vină. Și știi de ce, Marta? Fiindcă e puternic doar cu oameni slabi ca tine. E un laș Ricardo ăsta al tău.

— Taci! Mă doare capul, gemu Marta. Dați-mi ceva, mă doare mult prea tare…

Luciei i se făcu pielea de găină când văzu cum i se zbăteau acum lui Schwartz pleoapele. Omul tremura, iar buzele i se mișcau de parcă ar fi vorbit singur, însă nu ieşea niciun sunet din spatele lor. Se aşeză mai bine în scaun.

— Marta? întrebă ea.

Niciun răspuns.

Lucia aruncă o privire către camera de filmat. Dacă nebunul ăsta ar fi încercat ceva, i-ar fi tras o stângă de nu se vedea, iar colegii i-ar fi sărit în ajutor într-o clipă.

Schwartz închisese ochii. Lucia îl scruta cu atenție. Fața lui nu mai trăda nicio expresie. O mască de ceară. Ca și când ar fi dormit. Deodată deschise din nou ochii, făcând-o să tresară. Lucia văzu năvălind în ei o fulgerare de furie atât de violentă, urmată de o strălucire atât de dură, atât de viscerală, la marginea incandescentă a privirii lui, încât îngheță instantaneu pe scaun.

— Știi cine sunt eu? spuse o voce gravă, plină de superioritate și aroganță.

Lucia șovăi:

— Ricardo?

[2] Documento Nacional de Identidad: carte de identitate spaniolă. (N.a.)

2. Luni seară

— Și tu cine ești? întrebă vocea.

Lucia era năucită de schimbare. Nu i se schimbaseră doar vocea şi privirea, ci întreaga fiinţă. Părea mai mare, mai puternic acum. Dădea impresia că ocupă mai mult spaţiu.

— Se pare că zici despre mine că aș fi laș…

Lucia își dădu seama că i se accelerase pulsul, îl simţea bătându-i repede în carotidă. Individul care stătea acum înaintea ei era, fără nicio urmă de îndoială, capabil de violenţă.

— Am spus-o doar ca să te fac să ieşi la lumină, îi răspunse ea.

— Cum adică?

— Ei bine… știi tu… povestea asta cu personalităţile…

Păşea cu teamă, ca pe ouă. Cu muşchii încordaţi sub salopetă, aplecat spre ea, o privea cu agresivitate acum.

Lucia se rugă ca Peña să nu întrerupă prematur interogatoriul. Schwartz îi zâmbi în zeflemea.

— Mă crezi ţicnit, nu-i aşa?

— Nu, eu…

— Clientul meu trebuie să fie văzut de un psihiatru, insistă avocatul de lângă el.

— Tu să taci! îi spuse pseudo-Ricardo. Habar n-ai de nimic, aşa că ţine-ţi gura! Mă crezi ţicnit? se întoarse el din nou către Lucia.

Ea îl privi fix în ochi.

— Eu pun întrebări aici, îi răspunse ea.

Pupilele lui Schwartz se înnegriră. Putea să simtă fizic densitatea acestei priviri. Aerul din încăpere devenise irespirabil.

Apoi, la fel de brusc precum apăruse, bărbatul a zâmbit și s-a destins, lăsându-se pe spătarul scaunului. Mă lasă să ajung unde vreau, se gândi ea.

— Tu l-ai ucis pe sergentul Moreira?

— Tipul de pe cruce? Mda, eu l-am ucis… Vai, ce mai ploua! O adevărată zi de luni a apelor această zi de luni. În fine, l-am ucis… da și nu.

Vorbea cu indiferență acum. Lucia se abținea cu greu să nu-i tragă un cot în față.

— Da sau nu?

— E mai complicat, îi răspunse pseudo-Ricardo.

— Explică-mi.

— Nu știu dacă am chef să fac asta…

— Nu ieși de aici dacă nu o faci.

Văzu cum i se întunecă ochii de furie. Până și chipul îi părea mai impresionant acum, mai puțin fragil.

— Nici măcar nu îl cunoșteam pe colegul tău. Nu l-am văzut niciodată până azi. Ăla mi-a zis să o fac.

Încă unul, își spuse ea și își înghiți un oftat.

— „Ăla“? Încă una dintre personalitățile tale?

— Nu, nu: ăla. Din afară… Nu cineva dinăuntru. Cineva din afară.

Lucia simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se aplecă și ea înspre el:

— Cine este acest „cineva din afară“?

Tăcere. „Ricardo“ se aplecă spre ea atât de brusc și rapid, încât Lucia trebui să reziste tentației de a face un salt înapoi, iar avocatul lui tresări. Îi mai despărțeau doar ceva mai puțin de patruzeci de centimetri acum. Prea aproape. Peña avea să oprească interogatoriul. Sau avocatul. Sau psihiatrul, dacă ajunsese.

Trebuia să se grăbească.

Vedea cum îi juca în ochi lumina neonului. Întunecimea îi invadase întregul iris, ca o pată de petrol din mare. Lucia își auzea sângele bubuind în timpane și plonjă în aceste tenebre de parcă s-ar fi aruncat în ocean din vârful unei faleze:

— Cine e cel care se află „afară“?

Surâsul.

Zeflemitor. Tăios precum o lamă de bărbierit.

Privirea lui asupra ei. Știa ce vedea el, pentru că silueta Luciei se reflecta în oglinda pupilelor sale: o femeie de vreo 30 de ani, subțire, îmbrăcată toată în negru. Jeanși negri, tricou negru, geacă de piele neagră. Un chip frumos, mărturie a amestecului de gene din ADN-ul ei — ruseşti de la mamă, castiliene de la tată… Ochi căprui-închis cu sclipiri aurii, gene lungi și păr de un negru strălucitor al cărui breton drept îi cădea peste sprâncene ca o perdea trasă deasupra frunții.

Dar ca să înțeleagă ar fi trebuit să-i citească trupul ascuns sub îmbrăcăminte. 13 tatuaje. Cranii, trandafiri, sârmă ghimpată, fraze cu scris italic, cifre romane.

„Ricardo“ o privea cu un aer de pură lăcomie. Lucia se gândi la un cameleon care se apropie de o insectă ca să o înșface cu limba lui enormă. Își umezi și ea buzele cu vârful limbii.

— Cine este „afară“, Ricardo?

Din nou o privire neagră către ea. Lângă Schwartz, avocatul nu mai zicea nici pâs. Lucia îi putea citi îngrijorarea în ochi.

— Ce?

— Știi cum îl cheamă?

El izbucni într-un uriaș hohot de râs. Imediat, redeveni serios.

— Rahat! Drept cine mă iei? Și tu cine te crezi, puicuțo? Io nu sunt turnător.

Și, ridicând ochii către cameră, adăugă:

— ACEASTĂ CONVERSAȚIE A LUAT SFÂRȘIT. VREAU UN ALT AVOCAT. ȘI LUAȚI-O PE TÂRFA ASTA DE-AICI PÂNĂ NU O OMOR.

3. Luni seară

— Crezi că e vorba de încă una dintre personalitățile lui? întrebă Peña.

Lucia observă că deasupra mustății îi străluceau stropi de transpirație.

— Nu cred. Mă gândesc că a mai fost cineva cu el.

— Dar nu s-au găsit alte urme de pași în afară de-ale lui pe colină…

— Cu siguranță le-a șters ploaia. Ar fi trebuit să fie al naibii de puternic ca să îl ridice singur pe… Sergio acolo sus.

— Mmm… știu și eu… Personalitatea numită Ricardo mi se pare suficient de capabilă, sugeră șeful.

Rareori îl văzuse atât de nehotărât.

— Voi îl credeți pe acest pseudo-Ricardo când zice că ăla i-ar fi spus să o facă? interveni Arias.

— Să fim serioși, răspunse Peña. Știți la fel de bine ca mine că acuzații aruncă întotdeauna vina pe altcineva. La ce lucra Sergio în ultima vreme?

De parcă n-ar fi știut. Aveau pe cap 20 de dosare, toate în același timp. Dar cel mai important era cel al unei reglări de conturi la Villaverde. Un bărbat ucis cu două luni în urmă, în mașina sa, într-o parcare. Îl bănuiau pe unul dintre frații Lozano, care controlau o mare parte a traficului de droguri din Madrid, că ar fi comandat crima.

— Frații Lozano, zise ea. Serios, chiar credeți că pare a fi unul din oamenii fraților Lozano? adăugă ea arătând către blond.

— Poate că s-a găsit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Poate că e pur și simplu nebun. Și că își atribuie o crimă pe care nu a comis-o, sugeră Arias.

— Și sângele de pe haine?

— A atins corpul… A urcat pe scară și a încercat să îl dea jos… De unde să știu eu ce a făcut? Nu avem nicio dovadă împotriva lui.

— În afară de mărturisirile lui…

— Mărturisirile lui „Ricardo“, o corectă Peña. Gabriel Schwartz nu a mărturisit nimic. Avocații lui se vor distra nespus cu acest caz…

Ea îi privi pe rând cu atenție.

— Serios? Chiar credeți sincer că această punere în scenă arată a reglare de conturi între traficanți?

— Nu, nu, bineînțeles că nu, recunoscu Peña. Dar ce altă variantă avem?

Ea se uită la ceas.

— Autopsia începe într-o oră, spuse ea.

— Arias, e treaba ta, hotărî Peña. Nici nu se pune problema să asiști la asta, Lucia, ai înțeles?

Ea dădu din cap. Își aminti de prima ei autopsie. Era aproape o puștoaică pe atunci; când ieșise de-acolo avea picioarele ca de gelatină și stomacul în gât; veteranii de la Omucideri o duseseră apoi în barul aflat vizavi de Institutul medico-legal, nu ca să bea o cafea, nu, ci pentru a gusta sânge gătit cu ceapă. O tradiție. Din fericire apusă acum. Lucia aruncă un ochi către monitor. Blondul redevenise Gabriel Schwartz. Sau poate „Ivan“. Un băiat timid și șters. În orice caz, „Ricardo“ nu se mai afla acolo. Omul părea din nou un copil pierdut.

Dintr-odată, gândurile îi fugiră către alt copil pierdut. O siluetă longilină, adusă de spate, aplecată deasupra ei, care îi spunea cu o voce joasă: „Nu-ți face griji, surioară, o să fie bine“.

Se duse la toaletă. Care mirosea a clor. Ca de obicei, examină pardoseala înainte să își lase în vine pantalonii și tocul pistolului greu, un Beretta 92. O chestie pe care nu o vedem în filme: ce face o femeie cu arma ei la toaletă? Dar un bărbat?

Uneori își spunea că un HK USP Compact ar fi fost mai practic decât Beretta, din cauza greutății lui, însă Lucia avea o preferință mai accentuată pentru metal decât pentru polimeri. Urină îndelung, se șterse, își ridică chiloții la loc, pantalonii, tocul și arma. Trase apa. Se spălă pe mâini și ieși. În trecere luă o Cola Zero din distribuitorul de băuturi.

Părul îi era încă ud, deși îl șterse cu un prosop. Când venise, își schimbase tricoul și blugii, avea mereu unii de rezervă în birou. Își curățase și converșii de noroi.

— Am sunat la Plaza de Castilla, spuse Peña când Lucia își făcu din nou apariția. O să meargă o echipă să percheziționeze domiciliul lui Schwartz.

— Cine era judecător de serviciu?

— Álamo… Norocul nostru. Dar oricum nu ne-ar fi putut refuza nimeni, cu tot ce avem în cazul ăsta.

Ea dădu din cap. Plaza de Castilla era cunoscută pentru cele două turnuri paralelipipedice înclinate unul către celălalt ca doi luptători de sumo care se pregătesc de luptă, dar și pentru tribunalul care se găsea acolo. Iar dacă în provincie relațiile dintre poliție și Parchet erau line, în general, la Madrid magistrații tindeau să fie mai degrabă neîncrezători, ba chiar ostili față de forțele de ordine. De câte ori nu trebuise ea să înfrunte vreun tip cu cravată sau vreo judecătoare în taior cambrat care o luaseră de sus sau nu o băgaseră în seamă doar pentru că era o mână de femeie care nu-și arăta vârsta, cu un pușcoci la șold și cu o legitimație?

I-ar fi plăcut să îi pună la punct și să le explice că meseria ei era și așa destul de complicată, că nu ar fi trebuit să fie dușmani, ci aliați în lupta împotriva tuturor nenorociților din orașul ăsta. Însă evident că nu putea face asta. Și deși era bine-cunoscută la UCO pentru felul în care îi sărea țandăra din orice, la tribunal Lucia trebuia să-și înghită de fiecare dată limba, așa cum o făceau toți cei care veneau aici să ceară un mandat de percheziție. Și care se înclinau în fața unei puteri mai mari decât a lor.

Se auziră pași afară, așa că aruncară o privire pe coridor. Părea un hol de spital, așa lung cum era și cu pereții lui galbeni.

Un bărbat mărunt, cu pardesiu și pălărie din fetru gri-șobolan se îndrepta spre ei.

Când ajunse suficient de aproape, întinse o mână și se prezentă:

— Dámaso Ferrater, psihiatru.

— Bună seara, domnule doctor, zise Peña. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Pardesiul ud picura pe pardoseală.

— E aici? întrebă psihiatrul cu un ton îngrijorat.

Peña îi arătă pe monitor sala fără ferestre în care Schwartz continua să rămână într-o stare de prostraţie, în timp ce avocatul lui îi spunea ceva. Ferrater se uită la el aşa cum se uită un tată la copilul lui. Iar Lucia îşi aminti — sau crezu că îşi aminteşte — că şi ea îl privea la fel pe fratele ei Rafael.

— E incredibil, spuse şeful UCO de parcă vorbea despre performanţa unui artist. Niciodată nu am mai văzut aşa ceva.

Psihiatrul îşi ţinea pălăria într-o mână, iar cu cealaltă se trăgea uşor de mica lui barbă. Era evident că aceasta fusese vopsită, la fel ca şi părul, de altfel. Toată persoana lui inspira doar blândeţe, delicateţe, omenie. Lucia îi putea citi în ochi îngrijorarea.

— S-a manifestat deja „Ricardo“?

4. Luni seară

Se opriră să asculte.

În bezna aproape absolută care domnea sus, la capătul treptelor. Niciun sunet. În afara zgomotului mașinilor care urcau de pe strada San Jerónimo, din centrul Madridului. Pe casa scării era întuneric. Afară, aerul nopții era un glob de lumină deasupra acoperișurilor, în timp ce farurile defilau nonstop pe străzile din centru. Aici însă era întuneric: cineva scosese ultimul bec sau poate că se arsese… Singura lumină provenea de la bolta în formă de piramidă aflată deasupra casei scărilor, prin care se putea ghici aureola însângerată a orașului.

Imobilul data din secolul al XIX-lea. Șase etaje. O scară elicoidală de marmură, cu mocheta jerpelită și uși grele pe fiecare palier. Cu siguranță că în spatele lor se aflau apartamente cu plafonul înalt, mobile greoaie, draperii, tăcere, plictiseală. De undeva se auzea vag un televizor.

— Fir-ar să fie, gemu lăcătușul când ajunse pe palier, puteau să pună și ei un lift.

— Mai taci! Și deschide ușa asta, zise Arias.

Bărbatul voinic îi aruncă o privire încruntată. Apoi se aplecă către trusa lui metalică și scoase de acolo câteva scule. Prea zgomotos…

— Sfinte Sisoe, chiar trebuie să faci tot tărăboiul ăsta? bombăni Arias.

— Joder[3], mârâi lăcătușul.

— Calmați-vă! interveni bărbatul în costum gri și cravată, care îi însoțea.

Secretarul judecătorului — un funcționar din minister a cărui prezență la percheziții era necesară și care avea la fel de mult chef să se afle acolo pe cât aveau și ceilalți să îl aibă pe cap.

Imediat ce auziră declicul broaștei, își ridicară armele în poziție de siguranță: la telefon li se spusese că era posibil să existe un complice. Așteptară ca meșterul

să-şi strângă catrafusele şi să dispară tot bombănind. Încă unul supărat pe Guardia Civil. Intrară în casă şi imediat se apucară de nas: înăuntru puţea.

Un miros de mucegai, de carne moartă, de scurgere înfundată şi mâncare expirată. Şi mai mult de atât — de pământ, talc, ceară, transpiraţie… Arias, care intrase primul, îşi trase gulerul puloverului peste nas, încercând să acopere mirosul dezgustător al aerului din jur cu propria semnătură olfactivă.

— Ruben, întrebă el, nu cumva ai nişte parfum la tine?

Împunsătura îi fu primită cu câteva râsete nervoase; respectivul Ruben era cunoscut pentru faptul că se dădea cu prea multă generozitate cu parfum înainte de a pleca la muncă. Intrară în casă unul după altul. Căutară un întrerupător. O lumină albăstrie pâlpâitoare, nesigură, aproape pe moarte. Săriră ca arşi şi făcură un pas în spate când ceva li se frecă de glezne în acelaşi moment în care un ţipăt ascuţit le străpunse timpanele.

— La dracu’! strigă unul dintre ei.

Pisici. Se porni un concert de miorlăituri şi şuierături, în timp ce o duzină de pisici de toate rasele şi toate culorile — negre, tigrate, siameze, angora — accelerau către casa scărilor ori o zbugheau să se ascundă cât mai departe în apartament, lovindu-se unele de picioarele altora într-o învălmăşeală nebună.

Se uitară în jur. Descoperiră nu un apartament, ci o… junglă. Un hol prost luminat de un neon albăstrui, transformat în seră. Plante peste tot. Colonizaseră şi cel mai mic colţişor.

Unele aveau frunze mari cât palma, altele se căţărau ca lianele sau, din contra, se revărsau din nişte ghivece suspendate şi îşi răsfirau frunzişul stufos la nivelul capului. Un ventilator mişca aerul cald, făcând ca frunzele să le mângâie feţele. Arias se strecură prin vegetaţia deasă. Întrezări câteva etichete: Strelitzia reginae, Monstera deliciosa, Syngonium podophyllum, Senecio rowleyanus…

— Dumnezeule! zise cel care se găsea imediat în urma lui. Ce naiba e aici?

— OK, la treabă, verificăm tot! anunţă Arias punându-şi o pereche de mănuşi de latex şi protecţii pentru încălţăminte. Să urce Schwartz!

Legea cerea să fie prezent şi proprietarul. Blondul aştepta la parter, între doi

jandarmi. Susţinea că îşi pierduse cheile.

— Dar ce mai pute aici! exclamă o a treia persoană.

— Aproape la fel de tare ca pârţurile tale, îi răspunse altcineva.

— E adevărat că cei pe care îi arestezi tu mărturisesc imediat, doar ca să poată scăpa mai repede de miros? interveni şi un al cincilea.

Din nou râsete.

— Ne concentrăm şi noi, domnilor? îi trezi la realitate funcţionarul de la Ministerul Justiţiei.

— Are dreptate, interveni Arias. Vă mai amintiţi pentru ce suntem aici, nu-i aşa? Sau, mai bine zis, pentru cine?

Întrebarea le tăie cheful de glume. Unii lăsară ochii în jos, ceilalţi nu mai ziseră nimic. Toţi îl cunoşteau pe Sergio. Toţi ştiau că fusese găsit lipit de o cruce, undeva la nord-vest de Madrid.

Arias începu să înainteze încet pe culoar. Ajunse în dreptul unei bucătării mari şi încremeni în prag:

— Rahat, asta ce mai e?

— Tulburare de identitate disociativă, spuse Dámaso Ferrater. Înainte se numea tulburare de personalitate multiplă. Apare în DSM-5, Manualul de Diagnostic şi Clasificare Statistică a Tulburărilor Mintale.

Psihiatrul îşi şterse lentilele ochelarilor cu vârful cravatei, apoi şi-i puse la loc pe nasul grunjos.

— Tulburarea de identitate disociativă apare în general la persoanele care au suferit în copilărie din cauza unor experienţe stresante sau traumatizante semnificative. Aşa cum este şi cazul lui Gabriel… Tatăl lui îl bătea de-l rupea, maică-sa îl disprețuia, copilul acesta a fost subiectul unor abuzuri teribile. Cel puțin 80% din persoanele care suferă de TID au un diagnostic secundar de stres

posttraumatic, iar 85–90% au fost victimele unor abuzuri sexuale în copilărie. Disocierea e o cale de a se apăra, o evadare din traumatismul lor. Cu timpul, aceasta devine pentru ei singura modalitate de a-și gestiona stresul.

Privirea Luciei, ațintită asupra lui, căpătase acum culoarea cerului iernatic. Întotdeauna era vorba de copilărie. Indiferent de actele săvârșite de acești monștri, scuza era mereu copilul mic.

— Această tulburare este caracterizată prin amnezii, prin goluri de memorie: avem dovada faptelor individului, inclusiv cele ilicite, însă pacientul a uitat că el le-a înfăptuit. Sau se întâmplă ca unul dintre alter egourile lui să își aducă aminte, dar celelalte nu. Așa cum e cazul și în situația de față.

— Ilicite? tună ea. Ilicite? L-a masacrat pe coechipierul meu, doctore. I-a înfipt o nenorocită de șurubelniță în inimă! L-a lipit de o afurisită de cruce! Goluri de memorie, pe dracu'! Nici nu se pune problema să se ducă să se îmbuibe cu pastile într-un ospiciu, în așteptarea unui psihiatru iresponsabil care să îl pună din nou în libertate!

Se apropiase de practician până ce aproape că stăteau nas în nas. Emana furie la fel cum radiază căldură un bec cu incandescență. Peña se trase înapoi. Doctorul Ferrater o scrută mijindu-și ochii, fără să lase să se vadă nicio emoție, ca și cum i-ar fi analizat Luciei fiecare caracteristică: voce, atitudine, limbaj corporal, reacții.

— Este drept că TID face parte din tulburările disociative cele mai controversate, admise el. Unii confrați chiar o pun cu totul sub semnul întrebării. Și e mult mai recunoscută în Statele Unite decât în Europa. Cel mai cunoscut exemplu de dincolo de ocean este cel al lui Billy Milligan, prima persoană despre care s-a considerat că nu putea fi făcută responsabilă de faptele ei din cauza unei tulburări disociative. Erau cu totul douăzeci și patru de personalități distincte care se luptau pentru a prelua controlul minții lui Milligan. Dar există și la noi totuși o jurisprudență. Aș putea să vă citez cel puțin un caz în care un tribunal spaniol a admis că această patologie ar fi putut anula sau afecta capacitatea subiectului de a conștientiza gravitatea actelor sale.

— Doamne! exclamă Lucia, furioasă.

— Îl cunosc bine pe Gabriel, continuă Dámaso Ferrater fără să se lase perturbat. Îl urmăresc de mai mulți ani. Nu simulează. S-a plâns că îl doare capul?

Peña încuviință.

— Li se întâmplă frecvent persoanelor care suferă de TID când se simt presate, spuse psihiatrul.

Lucia oftă adânc.

— Și crucificarea, întrebă ea, vă spune ceva?

— Adică vreți să știți dacă poate avea vreo legătură cu Gabriel? Habar nu am. Nu l-am auzit niciodată vorbind despre religie sau ceva de genul ăsta. Nu știu să fi existat vreun delir mistic la vreuna dintre personalitățile lui. Bineînțeles, crucea este simbolul Patimilor, al martiriului Celui răstignit. E simbolul suferinței, o suferință inumană. Iar Gabriel este o ființă care suferă…

Lucia s-a crispat din nou toată la auzul acestui discurs.

— Ar trebui să îl puneți sub supraveghere, adăugă psihiatrul. Asigurați-vă că nu își poate face rău. Mai mult de 70% din persoanele care suferă de TID încearcă să se sinucidă. Iar presiunea enormă pe care o suportă acum ar putea să-l determine să treacă la fapte.

— E posibil să fi fost influențat de altcineva? întrebă deodată Peña.

Psihiatrul se gândi puțin. Apoi încuviință din cap.

— Unii terapeuți sunt de părere că pacienții care suferă de TID sunt pur și simplu pacienți mai predispuși la sugestionare sau mai receptivi decât alții la hipnoză. Alții sunt de părere că înșiși terapeuții le-ar induce simptomele. Dacă a existat cineva care să încerce să îl manipuleze pentru a comite o crimă, nu este exclus să fi funcționat.

— Mulțumesc, domnule doctor, zise Peña.

— I-ați adus un medic să îl vadă? vru să afle psihiatrul.

— Nu încă. Nu ne-a cerut asta.

— Aduceți-i. Gabriel este hemofil. O infirmieră trece pe la el de trei ori pe săptămână să-i facă o injecție intravenoasă cu factorul VIII al coagulării.

— Hemofil și dus cu pluta, oftă Lucia, iar dumneavoastră nu aţi fost de părere că ar avea nevoie de internare permanentă…

Arias rămăsese la intrarea în bucătărie. Nemişcat. Un neon în tavan. Licăriri palide, tremurătoare. În lumina aceasta, bucătăria avea un aer sinistru. Neonul lumina cu intermitenţă masa lungă. Opt scaune. Dintre care două în capete. Opt scaune. Opt tacâmuri. Opt inele de șervețele.

În două dintre farfurii încă mai era mâncare, iar pe fundul unui pahar, un rest de vin. În jurul lor, firimituri. Toate celelalte tacâmuri erau neatinse.

Pe jos erau o grămadă de castronașe pentru pisici. Și plante oriunde te uitai: pe blaturi, pe dulapuri, pe pervazurile ferestrelor. În încăperea mare plutea un miros de pământ răscolit și de rânced.

Simți cum inima începe să-i bată mai tare. Avea ochi buni — lucru indispensabil în meseria lui — sau cel puțin suficient de buni cât să poată distinge ce era scris pe inelele de șervețele: GABRIEL, IVAN, MARTA, FERNANDO, KARL, VINZENT, RICARDO…

Pe pereți erau foi de hârtie fixate cu piuneze. Portrete de bărbați și femei schițate rudimentar cu stilou și cariocă. Pe alocuri, stiloul străpunsese hârtia, atât de grăbit și cu furie fuseseră executate… Ai fi zis că erau desenate de un copil. Și aceleași prenume peste tot: Ivan, Marta, Karl, Ricardo…

— Mare ți-e grădina!

Se apropie de masă. Pe fundul unei cești, lângă o farfurie, văzu un rest de lichid foarte maroniu. Se aplecă. Nu era nici ceai, nici cafea, nici măcar maté. Părea un decoct, o infuzie. O adulmecă.

— Bleah!

Avea un parfum amar, picant, neplăcut.

— Aduceți-l pe Schwartz aici, spuse el.

Aşteptă.

— Ce e asta? îl întrebă el pe blond atunci când fu adus.

Niciun răspuns. Arias își scoase telefonul și făcu mai multe fotografii. Le trimise.

Lucia examină fotografiile. Îl sună imediat pe Arias.

— Mă bagă în sperieți locul ăsta, spuse el, iar ea își aminti că Peña folosise exact aceeași expresie în legătură cu Schwartz.

— Arias, spuse ea, te rog să îmi descrii cu mare precizie masa. Cât mai detaliat…

El se conformă. Începu să dea încet ocol mesei.

— Au mâncat spaghetti bolognese. Se mai văd resturi în farfurii. Și au băut vin. Și mai e treaba asta pe fundul unei cești…

— Ce treabă?

— Pare un decoct. E foarte gros, închis la culoare, cu un miros neplăcut.

— Trimite-l la toxicologie. Câți au fost la masă?

— Doi… Celelalte tacâmuri sunt neatinse.

— Prenumele lor. Spune-mi prenumele lor.

— Stai puțin. Primul este… Ricardo.

— Și celălalt?

Tăcere.

— Celălalt nu are prenume. Ciudat. E singurul inel de șervețel pe care nu e scris niciun nume…

— Unde e așezat?

— În capul mesei. Ca și Ricardo. Față în față. Celelalte tacâmuri sunt pe laterale.

— Și ceașca cu infuzia unde se află?

— Alături de farfuria lui Ricardo.

— Mulțumesc.

Se întoarse către Peña:

— A mai fost cineva cu el.

[3] La dracu’, rahat (în lb. span. în orig.). (N.t.)

Partea a doua

Salomón

5. Luni dimineață

Grăbi pasul. Era frig. Un frig de crăpau pietrele. Un amestec de ceață și lapoviță cuprinsese orașul într-o îmbrățișare umedă și glacială. Tropăia de-a binelea pe pavajul acoperit de zloată al îngustei calle Libreros — strada Librarilor —, pentru a scăpa de mușcătura frigului.

Și mai avea un motiv: întârziase.

Se auzeau deja trompetele care vesteau deschiderea ceremoniei în clădirea istorică a universității, aflată în mijlocul străzilor din orașul vechi. A început… Salomón Borges, 62 de ani, scund, îndesat, burtos, profesor de criminologie și criminalistică la Facultatea de Drept a universității din Salamanca, se strădui să accelereze și mai tare cu scurtele lui picioare. Se strecură printre puținii turiști care înfruntau dimineața asta friguroasă de toamnă, apoi o luă grăbit prin poarta cea mare, deschisă în fața supraîncărcată de ornamente platerești[4].

Porticul dădea într-un patio înconjurat de arcade și împodobit cu un sequoia înalt de treizeci de metri, al cărui vârf înverzit se pierdea în albul opac al cerții. Salomón coti la stânga în galeria cu coloane, apoi la dreapta.

Trecu de ușile fostelor săli de curs Dorado Montero, Unamuno și Fray Luis de León și ajunse la cea a marelui amfiteatru chiar în momentul în care ultimii membri ai cortegiului dispăreau înăuntru.

Toți în ținută de gală.

Nu se mai îmbrăcase în hainele de ceremonie de la debutul său ca profesor. În fiecare iarnă purta același palton vechi și uzat, o cămașă albă care-i atârna de obicei peste pantaloni și veșnica lui coroană de păr grizonant, care ar fi avut mare nevoie de un pieptăn, și care îl făcea să arate mereu de parcă tocmai se dăduse jos din pat. I se păruse întotdeauna nepotrivit faptul că babalâcilor de la universitate încă le mai plăcea să se deghizeze la vârsta lor. Și, în același timp, un simptom de snobism flagrant. Sau de senilitate. Știa prea bine ce i-ar fi răspuns aceștia: „Așa e tradiția, dragul meu“. Tradiția: cuvântul suprem în

această universitate fondată în 1218, a cărei importanţă fusese confirmată prin bula papală licentia ubique docendi[5] din 1255. Prin urmare, nu puţini dintre membrii ei continuau să se creadă buricul pământului.

Se aşeză într-o bancă, printre studenţii şi profesorii veniţi să asiste la ceremonia solemnă a deschiderii anului universitar 2019–2020.

Anul acesta întârziaseră: cursurile celui de-al 801-lea sezon universitar începuseră deja de săptămâni întregi.

Încercă să se concentreze la discursul rectorului, care tocmai luase cuvântul, dar era dificil. Rectorul mulţumea, într-o litanie interminabilă, personalităţilor prezente: rectorii universităţilor vecine din Valladolid, León şi Burgos, consilierului pentru educaţie din Castilla y León, directorului universităţilor şi al cercetării, primarului, secretarului general al universităţii pontificale, locotenent-colonelului de la comandancia Guardiei Civil…

Salomón îşi înăbuşi un căscat. Rectorul sublinie apoi că universitatea avansase în clasamentele naţionale şi internaţionale. Menţionă că universitatea din Salamanca primise din partea Consiliului Europei o finanţare de două milioane şi jumătate de euro, dintr-un total de douăzeci, obţinut de universităţile spaniole.

Salomón închise ochii o clipă. Când îi deschise din nou, rectorul îi dădea cuvântul unui profesor de inginerie chimică, care avea să susţină în acest an lecţia inaugurală. Şi, cum profesorul cu pricina era complet lipsit de simţul umorului, Salomón se temea că avea să fie jalnic. Căscă larg, ceea ce îi atrase o privire acuzatoare din partea vecinei sale.

Toate ceremoniile desuete aveau rolul de a-ţi aminti cine eşti, se gândi el. Te crezi important? spuneau ele. În raport cu istoria acestui oraş şi a acestei universităţi eşti un nimeni. Zero. Doar un nume printre alte sute de mii de nume.

Aţipi din nou. Forfotă în jur. Fir-ar, cât de mult dormise? Părea că se terminase totul, pentru că oamenii deja se ridicau în picioare. Foarte bine. Se ridică şi el. Şi se apucă să-l caute pe cel pentru care venise aici.

Héctor Delgado, consilier pentru educaţie al juntei din Castilla y León[6]. Subţire, cu un aspect îngrijit, proaspăt ras. Privire pătrunzătoare în spatele ochelarilor dreptunghiulari, zâmbet strălucitor, dar fals, de prădător, riduri fine în colţul ochilor. La fel de ascuţit pe cât era Borges de mic şi îndesat. Şi totuşi se ştiau din

şcoală. Deşi Delgado părea să aibă cu cincisprezece ani mai puţin.

— Hector, îi spuse Salomón în timp ce se apropia de el.

Consilierul îl văzu şi, după câteva vorbe schimbate cu un mic grup de oameni, se îndepărtă de aceştia pentru a veni către Borges şi a-l apuca de cot:

— Salomón… ai venit? De când te interesează ceremoniile astea?

— De când participi tu la ele, răspunse criminologul.

Zâmbetul strălucitor dispăru.

— Am înţeles… Ai venit doar ca să îmi aminteşti de finanţarea pe care am promis-o pentru proiectul tău, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Ştii că trecem printr-o perioadă grea…

— Nu toată lumea: consiliul vostru suferă de generozitate selectivă.

Delgado scoase un grohăit:

— Ştii care e problema ta, Salomón? Lipsa de modestie… În loc să te apleci să lustruieşti şi tu unele încălţări din când în când, să mai ungi cu alifie pe ici, pe colo, te crezi mai presus de toţi şi preferi să rămâi în turnul tău de fildeş. După care vii să mă taxezi pe mine…

Salomón avu o bruscă şi uşoară tresărire de uimire:

— Să te taxez pe tine? Din câte ştiu, banii ăştia nu sunt ai tăi, Héctor. Sunt banii contribuabililor. Banii regiunii. Ai acestei universităţi.

— Şi fix din acest motiv trebuie să fie cheltuiţi cu parcimonie. Nu în funcţie de gradul de prietenie sau de afecţiune dintre noi.

— Prietenia noastră nu are nimic de-a face cu asta, iar tu e clar că n-ai nicio afecţiune pentru mine, răspunse Salomón zâmbitor. DIMAS este un proiect revoluţionar. Studenţii mei sunt nişte tineri sclipitori. Au făcut o treabă extraordinară. Suntem pe punctul de a reuşi, dar avem nevoie de finanţare. Iar

Guardia Civil, precum și celelalte forțe de poliție, sunt foarte interesate de acest proiect.

Se auziră clopotele sunând într-una dintre cele două catedrale vecine. Câțiva porumbei își luară zborul când pătrunseră în claustru[7], unde vălătucii de ceață dizolvau liniile vechilor blocuri de piatră.

— Unii membri ai consiliului nu cred în proiectul tău, Salomón. Unde este „instrumentul tău informatic revoluționar“? Încă n-am văzut nimic. Adu-mi ceva concret și o să văd ce pot face.

— Ce înțelegi prin „ceva concret“?

— Habar nu am. Niște rezultate. Un caz rezolvat. Pentru asta faceți DIMAS, nu-i așa?

— Un caz rezolvat, zici? Păi, exact pentru asta avem nevoie de finanțări suplimentare.

Profesorul de criminologie știa că, în stadiul în care se aflau lucrurile în acest moment, ceea ce îi cerea Delgado era imposibil. Și o știa prea bine și consilierul pentru educație, care îi spuse, cu un aer ușor plictisit:

— Pune-te în locul lor: nu pot să finanțeze ceva ce nu văd. Și acum, îmi pare rău, adăugă el aruncând o privire către ceasul mare pe care îl avea la mână, trebuie să plec. Mâncăm și noi împreună într-o zi?

Întrebarea era pur retorică. Nu mai luaseră masa împreună de ani și ani. Delgado se îndepărta deja, lunecând peste dale în pantofii săi Richelieu. Salomón își ridică privirea către uriașul sequoia plantat în 1870, al cărui vârf străpungea ceața care plutea pe lângă ferestrele cu arabescuri maure de la primul etaj.

Oftă. Se va consola ca de obicei, cumpărându-și cine știe ce carte veche de la librăria vecină, La Galatea — La Galatea, librería anticuaria, compra-venta de libros, manuscritos y grabados —, când simți sub haină cum îi vibrează telefonul.

Ulysses…

Ulysses Joyce nu îl suna niciodată pe mobil. Se întrebă ce putea fi atât de urgent

pentru tânărul student la informatică venit din Anglia — lucra deja de doi ani împreună cu Ulysse și restul grupului la acest proiect și cu siguranță cuvântul „urgență“ nu făcea parte din vocabularul lor.

Însă vocea lui Ullyses Joyce nu era nici pe departe tristă când l-a auzit țipând în telefon:

— Domnule profesor, DIMAS a găsit ceva!

[4] Stil arhitectonic și decorativ specific Renașterii spaniole, cu multe ornamente baroce. (N.t.)

[5] Licență care dădea dreptul de a preda, valabilă în toată zona creștină, începând din secolul al XIII-lea. (N.a.)

[6] Organ guvernamental și administrativ al comunității autonome din Castilla y León. (N.a.)

[7] Curte interioară a unei mănăstiri, de obicei de formă pătrată și înconjurată de galerii exterioare acoperite, folosită ca loc de plimbare, odihnă sau meditație. (N.t.)

6. Luni la prânz

Ieși în mica piață. O pereche de turiști tineri și rebegiți se amuzau să caute, cu gâturile lungite, celebra broască ascunsă printre zecile de sculpturi de pe fațadă. Trase în piept ceața umedă și își dădu seama că inima i se zbătea de nerăbdare în piept.

DIMAS a găsit ceva.

O luă pe scurtătură pe străduțele înguste din orașul vechi și ieși pe strada de los Maristas. Umezeala îi înțepa fața, alunecându-i pe sub gulerul paltonului și al cămășii din bumbac la fel cum se prelingea ceața pe ziduri și uda trotuarele, mașinile staționate și hainele trecătorilor.

Își continuă chircit drumul pe stradă, ca Leonardo DiCaprio în The Revenant.

Dintre cețuri își făcu apariția Facultatea de Drept. O clădire mare și modernă — jumătate atrium, jumătate buncăr —, toată numai colțuri, sticlă și structuri de oțel, îmbrăcată pe alocuri în aceeași piatră galbenă de Villamayor din care se construiau pe vremuri cele mai frumoase monumente ale orașului în cartierul cu facultăți, la distanță de vreun kilometru de centru. Urcă două câte două treptele de la intrarea de est — cea a profesorilor —, își trecu legitimația de culoarea sângelui peste cititorul de coduri de bare, traversă holul cu pereți vitrați și o luă pe lunga pasarelă care făcea înconjurul patioului.

DIMAS a găsit ceva… Curtea interioară avea și ea pereții vitrați, iar pe mijloc o pasarelă suspendată o împărțea în două. Doi sequoia mai tineri — urmași ai celui plantat în claustrul clădirii istorice — își înălțau semeți vârfurile mereu verzi prin ceața groasă. În colțurile umbrite, zăpada timpurie refuza să se topească. Cocoțată pe un platou înalt, la opt sute de metri altitudine, Salamanca este un oraș arzător vara și rece iarna.

Criminologul trecu printre studenți care discutau înfocat, ducând sub braț cărți și computere, și ajunse rapid în aripa vestică. Coborî la etajul inferior, care se afla la același nivel cu curțile interioare, spre care de altfel și privea prin intermediul

unui mare perete de sticlă. Acolo, în acel subsol, se găsea sediul grupului său.

Le salută pe Assa şi pe Cordélia, aflate în spatele panoului despărţitor transparent care făcea ca biroul lor să semene cu un acvariu, apoi pe Verónica şi pe Haruki, din următorul birou, şi ajunse în faţa unei uşi pe care scria: „LABORATOR DE CRIMINOLOGIE“. Cu doi ani în urmă, locul era practic nefolosit. Existau studenţi la criminologie care nici măcar nu puseseră piciorul aici. Asta până când actualul grup transformase încăperea în sediul cartierului lor general şi sufletul lui DIMAS.

Salomón împinse uşa.

O sală cu plafonul jos, luminată cu neon, de aproximativ şapte metri pe unsprezece. În stânga uşii, o fereastră lungă, cu storurile în permanenţă coborâte, astfel încât în cameră nu pătrundea niciodată lumina zilei. Pe ceilalţi pereţi erau aliniate fotografii ilustrative pentru influenţa pe care o avea FBI-ul asupra imaginarului criminal occidental: Charles Manson, Ted Bundy şi alţi serial killers. Plus câteva amprente digitale mult mărite şi un manechin din plastic aşezat pe o saltea…

Însă cel mai ciudat element se înălţa în mijlocul sălii: un cort autentic, de tip familial, din pânză albastră.

Salomón mai făcu doi paşi, trecu pe sub copertină şi ridică perdeaua pentru a păşi în interior.

Se opri în prag. Înăuntru, bezna groasă era străpunsă ici-colo de lumina slabă a câtorva monitoare. Deasupra lor stăteau aplecate două siluete, cu spatele la el. Nu păreau să îi fi observat prezenţa, atât erau de absorbite de ceea ce se întâmpla pe ele. Calculatoare, cabluri, birouri invadate de diverse materiale informatice, lămpi şi căni ocupau întregul spaţiu.

Salomón tuşi uşor. Cele două siluete se întoarseră spre el. Ulysses Joyce, înalt şi subţire ca o mâţă slabă, cu urechile clăpăuge şi o acnee tardivă. Foarte tardivă. La douăzeci şi şase de ani, Ulysses era doctorand, ca şi ceilalţi membri ai grupului, ca şi Alejandro Lorca, douăzeci şi cinci de ani, care venea de la Linares şi care, cu privirea lui arzătoare şi părul negru ca abanosul, ar fi putut juca într-unul dintre acele seriale spaniole cu tineri hidalgo de o frumuseţe dumnezeiască.

Amândoi zâmbeau acum, în haloul monitoarelor. Salomón se uită către ele şi simţi cum i se accelerează pulsul.

— Deci? Ce a găsit DIMAS?

— Trei ocurenţe, răspunse Ulysses.

— Trei, repetă Alejandro.

Entuziasmul lor era evident, li se citea în ochi şi în voce. Însă în privirea lor se vedea ceva mai mult. O sclipire. Victorioasă. Iar Salomón simţi cum îl ia şi pe el valul care îi purta deja pe cei doi puşti.

„Ocurenţe“. Nu era un cuvânt care făcea parte în mod uzual din jargonul lor. Între ei îşi vorbeau mai degrabă de sortări, taskuri, grafice, bucle, arbori, variabile, obiecte… Şi pronunţau nume ciudate precum Python sau Anaconda…

Salomón ştia că acum se găseau algoritmi în aproape tot ceea ce ne înconjoară. În ştiinţe, în finanţe, în maşinile şi telefoanele noastre, în propunerile de seriale de pe Netflix, Apple TV sau Amazon Prime, în alegerea unui partener pe aplicaţiile de dating, în tranzacţiile bursiere din întreaga lume… Ştia că fără ele planeta ar fi încetat să se mai învârtă. Ulysses şi Alejandro îi explicaseră că, de fapt, algoritmii existau încă din cele mai vechi timpuri ale Antichităţii, că „până şi un lucru atât de banal precum a prăji o felie de pâine“ putea fi reprezentat sub formă de algoritm, dar el — oricât de inteligent sau de prost ar fi fost — nu înţelesese niciodată prea bine despre ce era vorba.

Tot ce ştia era că, în sfârşit, obţinuseră ceva. „Ocurenţă“ însemna rezultat. Până şi el putea să înţeleagă un astfel de lucru. Iar asta era tot ce conta.

— Explicaţi-mi, le spuse el.

DIMAS. (De la Dimas, cunoscut şi drept Dismas, Dima sau Dymachus, din grecescul dysme, „crepuscul“, sfântul hoţilor: acesta era numele pe care îl aleseseră pentru programul lor informatic „hoţ“ de date.)

DIMAS. Un software și o bază de date care, într-o bună zi, urmau să fie capabile să stabilească corelații între informațiile conținute în diversele fișiere ale poliției și ale Guardia Civil legate de crime, lipsiri de libertate, acte de tortură, de barbarie și agresiuni sexuale, și să descopere legături neobservate până atunci între cazuri criminale despre care se credea că nu au nimic în comun. O unealtă la care visau toate forțele de ordine din țară. De doi ani încoace, jandarmii din Guardia Civil din toate colțurile țării le alimentau benevol baza de date cu proceduri stocate în propriile fișiere. Programul și chestionarul care trebuia completat pentru „hrănirea“ lui DIMAS fuseseră puse la punct de Salomón și de micul său grup de studenți doctoranzi, care lucrau la ele ori de câte ori aveau un mic răgaz în agendele lor supraîncărcate. Doar Ulysses și Alejandro — cei doi informaticieni din gașcă — îi dedicau programului cea mai mare parte a timpului lor. DIMAS era primul software de acest gen care folosea masiv inteligența artificială și algoritmii. Și tocmai de asta era considerat un program atât de revoluționar. Cu toate acestea, deocamdată se aflau încă în stadiul artizanal. Dacă DIMAS ar fi continuat să obțină rezultate, ar fi început să curgă finanțările, iar baza de date s-ar fi extins rapid la toate serviciile poliției judiciare din Spania.

— Am schimbat rutina de sortare, începu Ulysses. Ne-am întors la sortarea prin inserție pentru sublistele cu mai puțin de cincisprezece elemente. Și ne-am dat seama că cele mai multe din disfuncțiile lui DIMAS nu veneau de la noi.

Oare câte cazuri rămăseseră nerezolvate pentru că serviciile naționale și locale nu dispuneau de un instrument comun, capabil să le lege între ele? În alte țări deja existau astfel de instrumente.

— Ultimele disfuncții veneau de la CPD, continuă Ulysses. Din cauza nenorocitelor lor de firewall-uri. Au remediat problema.

CPD, adică Centro de Proceso de Datos — pe scurt, nucleul informatic al universității. Birourile acestuia se găseau în cealaltă parte a curții, în aripa nordică. Vreo 40 de persoane care foloseau în jur de 30 de servere Sun Microsystems. Salomón nu avea absolut nicio idee cum funcționau acestea, era complet impermeabil la informatică. Știa doar că DIMAS era găzduit pe unul dintre aceste servere, că era ca și cum am fi avut la dispoziție o bucățică virtuală din unul dintre acele mari dulapuri metalice care îi fuseseră arătate cândva. Și că existau niște firewall-uri — un fel de bariere de securitate invizibile — care separau și izolau unele de altele diversele programe dezvoltate de universitate, astfel încât să se evite situația în care un virus s-ar fi răspândit printre ele și ar fi

contaminat întregul sistem.

Simți că îl ia o ușoară amețeală.

— Lăsați jargonul informatic, spuse el. Și ziceți-mi ce a găsit DIMAS…

7. Luni după-amiază

— Trei cazuri, spuse Ulysses Joyce.

— Legate între ele prin mai multe elemente, spuse și Alejandro Lorca.

— Trei cazuri de crimă, precizează tânărul englez. Și nimeni nu a făcut legătura între ele… până acum.

Se simțea o vibrație gravă în vocile lor. Un fel de frecvență emoțională. Iar Salomón simți cum i se zbârlește ușor părul de pe ceafă.

— Vă ascult.

Își simțea inima ticăind ca un ceas vechi. Ulysses îi aruncă o privire lui Alejandro, care dădu din cap, după care își ridică ochii către Salomón.

— Prima crimă dublă a avut loc acum 30 de ani, în 1989. Victime, un cuplu tânăr, de vreo treizeci de ani.

Crimă dublă… Salomón așteptă urmarea cu gâtlejul uscat. Fețele celor doi doctoranzi erau luminate de jos în sus de lucirea monitoarelor.

— Au plecat de la domiciliul lor din Barbastro, provincia Huesca, în nord-estul Spaniei, simți nevoia să precizeze Ulysse, căruia geografia spaniolă nu-i era la fel de familiară precum lui Salomón și lui Alejandro, pe 10 iunie 1989, în jur de șapte dimineața. Bărbatul conducea un mic camion de livrări, iar soția lui stătea alături de el. Trebuiau să livreze fructe și legume la magazinele din Graus, un sat cu aproximativ trei mii de locuitori, aflat la jumătate de oră de mers cu mașina spre nord, în primii munți joși dinaintea Pirineilor. S-au oprit să ia micul-dejun la o benzinărie, în câmp, după care au plecat din nou către nord. Cel care le-a servit masa a fost ultima persoană care i-a văzut în viață. În afară de criminal, bineînțeles…

Lui Ulysses îi tremura ușor vocea. Aerul din cort părea să vibreze precum

elitrele unei insecte sau poate că un fluture din pieptul criminologului făcea să-i vibreze inima.

— Înainte să ajungă la Graus, preluă Alejandro, drumul, care pe atunci era oricum sinuos și într-o stare proastă, intră într-un defileu și traversează 11 tuneluri. Apoi o ia pe marginea unui lac, pe o distanță de circa șapte kilometri. Satul se află ceva mai încolo, pe malul unui râu care se numește Esera.

Părea că Ulysses și Alejandro își petrecuseră toată noaptea memorând detaliile dosarului scos la lumină de DIMAS — sau poate că își completaseră cunoștințele intrând pe internet. În zilele noastre, se gândi Salomón, pe internet se putea găsi aproape orice.

— Cutia neagră a camionului a arătat că vehiculul s-a oprit prima dată între tunelurile cinci și șase, însă nu s-a aflat niciodată de ce. A plecat după un minut, după care s-a oprit din nou, de data aceasta de-a binelea, între tunelurile șapte și opt. Acolo au fost uciși. Câte un singur glonț în cap, tras prin parbriz, atât bărbatului, cât și femeii. La aproape un sfert de oră după ce plecaseră din barul în care luaseră ultimul lor mic-dejun.

— Continuați.

Ochii mari ai lui Ulysses și ai lui Alejandro scânteiau.

— În jur de opt și jumătate dimineața, continuă Alejandro, la patruzeci de minute după ce camionul se oprise definitiv și, fără îndoială, după ce soții fuseseră uciși, un bărbat care circula pe același drum a văzut vehiculul oprit într-o curbă. A coborât să verifice dacă ocupanții aveau nevoie de ajutor și atunci a descoperit cadavrele. Se găseau între camion și marginea defileului, deci imposibil de văzut dinspre drum. A chemat Guardia Civil. Zece minute mai târziu, o patrulă din Graus sosea la fața locului. Tânăra pereche a fost imediat identificată, toată lumea din regiune îi cunoștea pe cei doi, mergeau dintr-un sat în altul să își vândă trufandalele. Patrula a sesizat comandamentul de la Barbastro, la 30 de kilometri distanță. Și a fost sunat și tatăl tânărului, un bătrân care locuia în același apartament cu fiul și cu nora sa. „Și nepotul meu?“, întrebase el imediat. „Care nepot?“, îi răspunseseră jandarmii. Bunicul le explicase atunci că cei doi plecaseră în acea dimineață însoțiți de băiețelul lor de nouă ani. Își făcuseră planuri să se bălăcească în lac în acea zi de sâmbătă, după ce vor fi terminat de livrat marfa. Numai că, iată, lângă camion se găseau doar

două cadavre. Și nici urmă de băiat. Imediat au fost demarate căutări prin defileu și împrejurimi. Au căutat zi și noapte. Degeaba. Copilul nu a mai fost găsit niciodată. Dispărut. Evaporat. S-au scurs trei decenii de-atunci și tot nu se știe ce s-a întâmplat cu băiatul. Și nici cine i-a ucis pe părinții lui. Un mister rămas fără rezolvare de 30 de ani. Cine i-a omorât pe soții în acea dimineață? Ce s-a întâmplat cu copilul? Bunicul a murit în 2008, fără să fi primit niciun răspuns la aceste întrebări.

A urmat o tăcere atât de compactă, încât până și rockul made in England care se auzea din micile difuzoare părea să ajungă la urechile lui Salomón din depărtare.

— Și asta nu e tot, zise Alejandro. Trebuie să-ți spunem ce scenografie a fost acolo[8]…

Criminologul își umezi buzele cu vârful limbii.

— Continuați…

— Asta e cireașa de pe tort, continuă Ulysses fără să încerce să își mascheze entuziasmul. După ce au fost uciși cu câte un glonț în cap, cei doi au fost scoși din camion, dezbrăcați și așezați la marginea drumului, între camion și râpă. Cea mai ciudată era poziția lor: femeia era așezată pe șosea, cu spatele sprijinit de o bornă din beton care avea rol de balustradă; avea sânii goi și picioarele desfăcute; bărbatul era așezat în genunchi între coapsele ei, cu spatele spre drum și camion, aplecat asupra femeii; el avea un braț petrecut pe după spatele ei, iar mâna ei era sprijinită pe umărul lui. Ca și cum ar fi dansat. Bărbatul, aflat în genunchi, era complet gol; doar partea de jos a corpului — fesele și coapsele — îi era acoperită de un voal roșu. Femeia era și ea goală, iar pe genunchi avea o pânză verde.

Salomón îi văzu cu ochii minții. Respiră adânc, cu un aer visător și privirea pierdută în depărtare.

— Hai să-ți povestim și cazurile următoare, zise Ulysses.

[8] Spaniolii se tutuiesc mai ușor decât francezii. (N.a.)

8. Luni după-amiază

— Primul caz a fost botezat de presă „crima dublă din tuneluri“. Victimele celei de-a doua crime duble au primit de la ziariști numele de „însurățeii de la alcazar“.

Ulysses făcu o pauză. Tânărul englez adoră să-și țină publicul cu sufletul la gură, își spuse Salomón și se gândi că, dacă ar fi purtat un monitor cardiac, cu siguranță acesta ar fi afișat o cifră mai mare de o sută.

— Tot un cuplu. Din Segovia, de data aceasta. Căsătoriți, fără copii. Cineva care se plimba i-a găsit într-o dimineață de martie, în 2015, pe dealurile de vizavi de fortăreață. Împreună, încasaseră mai mult de 40 de lovituri de cuțit în zona trunchiului, gâtului, feței și organelor genitale.

El Alcázar de Segovia: un castel baroc fortificat, cocoțat pe un vârf de stâncă, care amintea atât de ciudățeniile arhitecturale ale lui Ludovic al II-lea al Bavariei — regele nebun —, cât și de castelul lui Walt Disney, căruia se spune că i-a servit drept model. Segovia se află în centrul Spaniei, la mai puțin de două ore de Salamanca și la una de Madrid.

— Și cuplul din Segovia era într-o poziție foarte ciudată, explică Alejandro. Bărbatul era ghemuit, cu picioarele îndoite, și sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac, iar femeia era așezată pe pământ, între genunchii lui, cu spatele rezemat de pieptul lui și cu un braț așezat peste coapsa lui stângă, cu picioarele strânse sub ea și aplecată pe o parte. La fel ca perechea din tuneluri, și aceștia fuseseră dezbrăcați. Bărbatul avea un voal roșu pe umeri, femeia — unul verde, pe coapse. Ceva încă și mai ciudat: amândoi aveau în picioare sandale care nu corespundeau mărimilor lor, iar un buchețel de flori albe fusese pus între piciorul bărbatului și cel al femeii, aceasta din urmă fiind așezată pe o… rachetă de tenis.

— S-ar putea spune că cineva a realizat niște compoziții, comentă Salomón.

— Și în ambele cazuri avem culorile roșu și verde, adăugă Alejandro cu o voce înflăcărată, pasionată.

— De ce „însurăţeii de la alcazar“? vru să afle criminologul. Doar pentru că erau căsătoriţi şi pentru că au fost găsiţi în acel loc?

— Nu numai, răspunse Ulysses. Pentru că, în urma verificării telefoanelor şi a conturilor lor de pe reţelele de socializare, poliţia a descoperit că în fiecare an, la aniversarea căsătoriei, aceştia se fotografiau în locul în care se sărutaseră prima dată: adică exact cel în care au fost găsiţi. La faţa locului era foarte mult sânge, ceea ce indica faptul că, cel mai probabil, fuseseră masacraţi chiar acolo. Arma crimei nu a fost găsită niciodată. Şi nici vinovatul, la fel ca în cazul primei crime duble. Însă violenţa cu care au fost ucişi te duce cu gândul la o crimă din gelozie sau la una pasională…

— Aţi spus că aveţi trei ocurenţe, aminti Salomón.

Gura i se uscase de tot. De undeva de afară, de pe coridorul din exteriorul cortului şi al încăperii, se auzi o femeie izbucnind într-un râs limpede.

— Benalmádena, pe Costa del Sol, vara trecută, răspunse Ulysses cu entuziasm. Doi turişti. Masacraţi în patul lor. În casa pe care o închiriaseră pe malul mării. Britanici. Şi ei căsătoriţi, fără copii. La vremea respectivă, toate ziarele au scris despre ei. Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului la piscina aflată deasupra plajei publice. Ceea ce ar putea sugera că asasinul i-a observat, poate, de pe plajă. Un carnagiu în toată regula: nu mai puţin de 60 de lovituri de cuţit în piept, gât, spate, faţă şi organele genitale. Bărbatul era lungit pe spate, avea o cămaşă complet descheiată, braţul stâng întins de-a lungul corpului, mâna dreaptă aşezată pe piept şi sandale în picioare. Nici acestea nu erau pe măsura bărbatului. Iar cămaşa lui era verde. De asemenea, în jurul gambelor avea o sfoară groasă, care însă nu era legată strâns, ci doar prinsă lejer. Şi o pătură roşie peste pelvis. Femeia era lungită pe o parte lângă el, goală până la talie, cu un pumnal mare şi vechi înfipt între sâni, un braţ întins deasupra capului într-o poziţie languroasă şi un cearşaf verde peste picioare.

Pe măsură ce Ulysses vorbea, Salomón simţi cum îi creştea exponenţial interesul.

— 1989, 2015, 2018, spuse el. De ce atât timp între primele două dăţi?

Se uitară unul la altul, iar Ulysses ridică din umeri.

— Poate că ucigaşul o fi fost la puşcărie.

— Sau în străinătate, sugeră Alejandro. Unde a continuat să ucidă.

Salomón scutură din cap:

— Primul cuplu a fost ucis cu gloanțe, celelalte — înjunghiate cu cuțitul. Primul cuplu avea un copil, celelalte nu aveau. Nu se potrivește… Singurele lucruri în comun sunt poziția, culorile și corpurile dezgolite?

— Nu chiar, spuse Ulysses cu o voce plină de satisfacție.

Salomón se întoarse către el. Ochii englezului aruncau fulgere.

— Ce mai este?

— Pentru a putea să mențină corpurile în poziție, de fiecare dată asasinul a folosit lipici.

— Lipici?…

— Da… în cantitate mare… Un adeziv extrem de puternic pe spatele, membrele sau palmele victimelor, în funcție de poziția pe care a vrut să o adopte aceștia.

— Și nimeni nu a făcut legătura înainte de DIMAS?

Zâmbetul lui Ulysses se lăți:

— Toate aceste cazuri au fost în sarcina unor servicii diferite, fără nicio legătură între ele din cauza distanței mari dintre locurile crimelor: una în extremitatea de nord a țării, cealaltă în centru, a treia în sud. Dacă e vorba de același criminal, acesta s-a deplasat în ultimii ani. Și, așa cum ai subliniat și tu, au trecut 30 de ani între primul caz și următoarele două.

Salomón dădu din cap. Poliția spaniolă și Guardia Civil nu duceau lipsă de fișiere: intranetul SINDEPOL pentru sesizări, PERPOL pentru persoanele cu antecedente, VIOGEN pentru violența de gen. Și mai presus de toate SIGO, sistemul integrat de management operațional, fără îndoială cea mai completă bază de date, care îl făcuse pe un general să spună cândva: „Dacă nu apare în SIGO, înseamnă că nu există“. Dar ceea ce le lipsea polițiilor judiciare din această țară era un program și o bază de date special concepute pentru a detecta crimele în serie și capabile să lege între ele diverse modus operandi și

caracteristicile speciale ale celor mai violente crime, semnăturile asasinilor compulsivi, așa cum se făcea în alte țări.

Până acum. Pentru că acum exista DIMAS, se gândi el. Iar DIMAS depășea toate celelalte sisteme.

— În concluzie, spuse Ulysse, dacă plecăm de la ipoteza că este vorba de același ucigaș, modul său de operare ar fi și împușcarea, și înjunghierea, pentru că știm că modul de operare poate să se schimbe cu timpul, în funcție de necesitățile materiale, în timp ce culorile roșu și verde, alegerea cuplurilor și punerea în scenă ar fi semnătura sa, care nu se schimbă niciodată, așa cum ne-ai adus la cunoștință.

— Și adezivul?

— Adezivul e și una, și alta, răspunse Alejandro. El face parte din modul de operare, deoarece cu ajutorul său corpurile pot fi ținute în poziția aleasă, dar, la fel ca punerea în scenă, face parte și din semnătură…

Tinerii își învățaseră bine lecțiile. Criminologul își alese cu grijă cuvintele când vorbi din nou:

— Ceea ce încercați să îmi spuneți e că DIMAS a descoperit nici mai mult nici mai puțin decât un ucigaș care își vede liniștit de treaba lui de 30 de ani, un asasin deosebit de versat, care își pune în scenă crimele într-o manieră unică și care a zburat pe sub radar timp de trei decenii, am înțeles bine? Și omul nostru a lovit ultima oară acum nici un an?

Cei doi studenți avură un schimb rapid de priviri. Salomón îi privi și el pe amândoi.

— Bravo, spuse el, cu un ușor vibrato în voce. Este incredibil! Am reușit, în sfârșit… Le-ați spus și celorlalți?

— Nu încă, spuse Ulysses.

— Duceți-vă după ei. Trebuie să îi punem la curent. Și în seara asta neapărat să stropiți evenimentul: ați făcut o treabă excelentă!

9. Luni seară

Odată cu lăsarea nopții ceața se îndesise și mai tare, iar strălucirea lămpilor stradale se preschimbase într-un șir de halouri vaporoase la fel de îndepărtate ca niște luni galbene ce străjuiau marginile străzilor. Noaptea din Salamanca era una bătrână de câteva secole. Felinarele, care străluceau asemenea unor bijuterii vechi într-o vitrină de anticar, nu erau foarte diferite de cele care luminau trecerea regelui Alfonso al IX-lea al Leónului, în 1218. Salomón își strângea înfrigurat paltonul pe el, gândindu-se la toți profesorii care bătuseră înaintea lui aceste străzi și care acum umpleau cimitirele. În timp ce mergea, fredona încet:

Yesterday, all my troubles seemed so far away, now it looks as though they're here to stay.

Erau mulți oameni pe stradă…

Cei mai mulți dintre ei erau tineri. Cei mai mulți dintre ei, studenți. Cei mai mulți dintre ei, beți. Se putea spune că cea mai răspândită diplomă pe care o conferea Salamanca era cea de petrecăreț. Studiile și chefurile făcuseră mereu casă bună acolo. Salomón însuși avusese parte de câteva chefuri memorabile acolo, la vremea sa.

Dar vremurile acelea trecuseră de mult. În fiecare tânăr stă ascuns un moșuleț care hibernează, se gândi el. Sau poate că e invers.

Ajunse în fața imobilului în care locuia, aflat pe strada Zamora la numărul 62–64. O clădire veche cu trei etaje și o fațadă în stil baroc, plină de cornișe sculptate, de bovindouri arcuite și de balcoane ornamentate, la fel de supraîncărcată precum celelalte monumente ale orașului. Parterul era ocupat de un vânzător de pantofi și un salon de coafură. Pe fațadă scria DANIA PALACE. Salomón nu știa de ce. Imediat alături era o cafenea botezată El Colonial (cafés-tapas-licores) la care îi plăcea să coboare dimineața, la ora deschiderii, cu toate că și numele acesteia îl nedumerea întrucâtva.

Salomón locuia la ultimul etaj. Un apartament de trei sute de metri pătrați, pe

care îl cumpărase pe vremea când imobiliarele nu deveniseră încă o mare nebunie. Fostul proprietar se spânzurase de o lustră la două nopți după ce soția sa fusese răpusă de cancer, la matusalemica vârstă de o sută trei ani. Salomón văzuse totuși în asta un semn de bun augur: spânzuratul atinsese și el 97 de ani bătuți pe muchie când apreciase, în mod rezonabil, că trăise suficient. De altfel, criminologul — un pasionat cititor al filosofilor latini și greci — văzuse în acest gest ceea ce este cunoscut în mod uzual drept „sinucidere filosofică“.

Descuie una din cele două uși batante.

Cărțile te asaltau încă de la intrarea în casă. Acopereau pereții holului, pe cei ai celor trei saloane, plus cei din camera sa, din podea până în tavan, uneori acestea fiind așezate chiar și deasupra ușilor. Volume legate în piele închisă la culoare, cu ornamente aurite care străluceau discret în penumbră și a căror ultimă copertă era mai deschisă la culoare, însă îngălbenită de timp. Poezie, filosofie, teatru, cărți de artă. Avea, printre altele, toate cele 193 de romane și 158 de nuvele ale lui Simenon și pe cele 66 ale Agathei Christie. Plus cele 17 aventuri ale lui Pepe Carvalho, eroul detectiv pasionat de gastronomie al lui Manuel Vázquez Montalbán. La fel ca și cele 10 volume ale acestuia din Carvalho gastronómico și, bineînțeles, rețetele sale imorale — Recettes immorales.

Aprinse o lampă cu abajur aflată pe un gheridon, își dezbrăcă paltonul, fularul și mănușile și le puse pe toate pe un suport de haine. Își scoase pantofii și îi înlocui cu o pereche de papuci moi, apoi merse — sau mai bine zis patină — până în primul salon, cel mai mare, trecând de camera de oaspeți aflată pe dreapta.

Tavanul casetat se afla la o înălțime care nu se mai atinge în zilele noastre, iar lămpile erau dispuse în așa fel încât să lase o mare parte a încăperii în umbră, pentru a crea sfere de lumină separate unele de altele: lângă fotoliul Ludovic al XVI-lea în care citea, în jurul micii canapele pe care stătea când se uita la televizor, lângă bufetul plin de sticle și de pahare. Îi plăcea penumbra. Nu se temea de întuneric, nici de caruselul spaimelor nocturne. Văzuse moartea de-aproape — pe cea a celei mai dragi și mai iubite persoane — și, categoric, avea un chip de o urâțenie inegalabilă. Dar avea să o înfrunte cu același stoicism cu care o făcuse și Begoña, când va veni momentul.

Se duse până la bufetul pe care trona o fotografie în ramă de argint.

— Am avut o zi cu adevărat interesantă, Begoña, se adresă el fotografiei. Nici

nu-ți poți imagina de ce sunt în stare puștii ăștia. Cred că m-am descurcat destul de bine în selectarea membrilor grupului. Sunt niște tineri sclipitori.

Destupă carafa cea grea din cristal, plină cu coniac, de lângă fotografie și își turnă un pahar.

— Iar DIMAS a dat, în sfârșit, rezultate. Ai fi foarte mândră de mine, Begoña.

Luă o gură din băutură și îi simți flacăra coborându-i pe gât. Se uită din nou la fotografie.

Why she had to go I don't know she wouldn't say, I said something wrong, now I long for yesterday.

Yesterday. Cântecul preferat al Begoñei. Nu era o intelectuală, ci o femeie simplă. De ce trebuise să îl lase așa, de izbelişte, în pragul bătrâneții? Nu putea să se ducă la altcineva nenorocita asta de boală?

Se aplecă, luă un disc din colecția de viniluri așezate direct pe parchet, de-a lungul plintei, se îndreptă la loc, îl scoase din învelitoare, apoi îl așeză pe platanul pick-upului.

Muzica începu să se facă auzită. Un cvintet de coarde de Boccherini. Mai întâi viorile, ușoare precum bătaia aripilor unui fluture. Apoi vocea mai gravă, mai profundă, mai rustică a violoncelului. Se îndreptă către una dintre ferestre. Lumina roșie a orașului se strecura prin crăpătura dintre perdelele groase, difractată de ceață. Privi spre haosul acoperișurilor, spre antenele răsucite ca niște agrafe de hârtie care prindeau laolaltă reflexii umede, spre ferestrele ce păreau să încadreze strălucirea căminelor fericite. Deodată îl trecu un frison. Ca o undă la suprafața unei ape.

DIMAS.

Găsise ceva. Descoperise un ucigaș ivit din trecut, un ucigaș invizibil, cu crime nemaivăzute. Și avea de gând să-și pună studenții pe urmele lui, ca pe o haită de căţelandri.

Vânătoarea începuse…

Partea a treia

Salomón și Lucia

10. Luni seară

Miezul nopții. Ora la care îi începea tura. Era o noapte liniștită. O noapte tăcută. Pentru moment.

Existau nopți infernale. Nopți în care se auzeau strigăte și zgomote de peste tot, în care celulele arestului arătau ca niște vulcani în plină erupție, în care tensiunea și electricitatea care pluteau în aer te țineau mereu în alertă.

În noaptea aceasta trebuia să facă pe dracu-n patru să nu adoarmă. Primiseră ordin să nu-l scape din ochi pe noul sosit. Băiatul blond care îi amintea de fiul său. Îi reveni în memorie imaginea bongului și a canabisului pe care le găsise pitite sub haine în dulapul din camera lui și cearta amară care urmase. Îl lovise. Fusese un gest automat. N-ar fi trebuit să facă asta, bineînțeles. Fiul lui îi aruncase în față: „Te urăsc! Te disprețuiesc! Ești doar un gardian de rahat! Un fascist mizerabil în slujba puterii!“

Se gândea în fiecare zi la cearta aceea. Și la vorbele fiului său. Nu se putea abține. Îl măcina. Trecu prin fața celulei blondului. De dincolo de ușa metalică auzi o voce:

— Nu-l omorî, Ricardo.

O voce de femeie… Știa prea bine că nu exista nicio femeie în spatele acestei uși, dar era al naibii de bună imitația. Ciuli urechile.

— Trebuie să îl pedepsesc, Marta, răspunse o voce mult mai gravă, care îl făcu să tresară. Nu trebuie să mai vorbească.

Și aproape imediat se ridică o a treia voce, una de bărbat, rugătoare, oscilând între falsetto și răgușeală, care îl făcu să se cutremure:

— Nu mă omorî, te implor, Ricardo!

Dădu din cap. Ce nebunia naibii era în capul blondinului! Cel puțin, își zise

gardianul, noul locatar nu era în pericol să se plictisească acolo, cu toate vocile alea care îi ţineau companie. Se gândi că cel mai bine era să urmeze ordinele şi să nu îl scape din ochi. În fiecare celulă exista o cameră de supraveghere conectată la postul de control. Fişa de detenţie a blondinului era cât se poate de clară: „vigilenţă maximă, risc de tentativă de sinucidere“. Dar cu ce naiba? Îi luaseră totul, ca de obicei: şireturile, centura, ceasul, bricheta — şi fusese percheziţionat integral.

Jandarmul se îndepărtă.

— Trebuie să îl ucid, Marta, spuse prin uşă vocea gravă şi virilă din spatele său.

Desigur, amice, vezi-ţi de nebunia ta…

Însă nu-şi putu reţine un fior.

11. Luni seara

Adrián își plimba vârful degetului arătător peste tatuajele ei. O calavera — un cap de mort — de 12 centimetri lungime pe care și-o tatuase pe bicepsul stâng în timpul vacanței din Mexic, trandafirul cu spini însângerați de lângă pubis, dansatorii de tango de pe gambă, busola de sub sânul stâng, care indica spre un nord aflat în direcția inimii și multe alte fraze, cifre, stele, simboluri…

— O carte deschisă, comentă el, întins complet gol alături de ea.

— Chiar asta a fost și ideea.

— Cartea vieții tale…

Făcea același comentariu de fiecare dată. De fiecare dată când făceau dragoste. Adrián Sanz era un cerebral. Îi plăcea să analizeze lucrurile. Și știa că fiecare tatuaj era asociat unui eveniment, fie el vesel sau trist. Și unor locuri.

— Mmm, făcu ea în timp ce mângâia torsul lui Adrián.

El transpirase puțin. Lucia nu transpira niciodată. Nici măcar când ridica bara cu patruzeci de kilograme de la piept, pe bancul de forță din sala de la UCO. Ceva legat de glande. Se numea hipohidroză.

I se spusese că lucrul acesta putea fi periculos. Pe o scară de la 1 la 5, unde 1 reprezenta o persoană care nu iese niciodată din casă, iar 5, un membru al Guardia Civil care fusese amenințat deja de trei ori cu o armă de foc, despre ce nivel de periculozitate era vorba aici? Doctorașul nu știuse să îi dea un răspuns.

— Ai o groază pe glezne și picioare, dar niciunul pe mâini sau pe ceafă, observă el.

— Nu e voie.

— Și ăsta? o puse el să se răsucească pe burtă ca să îi mângâie spatele. Vorbește-mi despre el.

Tatuajul cel mare pe care îl avea pe spate. De la omoplați până în scobitura șalelor. Silueta lungă, un simplu contur, cu brațele deschise în cruce, care totuși nu era Iisus. Sau poate că era Iisus al ei. Rafael. Legat pentru totdeauna de pielea ei. Avea să îl țină cu ea cât timp va trăi. Și-l făcuse la 18 ani. Primul. La doar câteva săptămâni după…

S-a încordat toată. Nu-i plăcea să vorbească despre asta. Se ridică.

— Și când o să mi-l prezinți pe puștiul tău? întrebă el.

— Am nevoie de timp.

— De cât timp?

El se sprijini cu spatele de perne și își încrucișă brațele.

— Lucia, pe bune acum, de câte luni suntem noi împreună, 12, 13? Unde te duci?

— Să fac un duș.

— Pleci deja?

Ea nu răspunse. Traversă baia lipită de cameră, intră în dușul negru, luxos, cu disc luminos care își schimba culoarea în jurul jeturilor ce curgeau din plafon, cu monitor LCD „smart“, cadă, jacuzzi, saună și hamam integrate. O adevărată cabină spațială. La naiba, oare de ce avea el nevoie de așa ceva, din moment ce făcea dușurile în viteza a patra?

— Mă calci pe nervi, știi, da? strigă el după ea din pat.

Lucia zâmbi. Adrián nu devia de la linia pură a limbajului elevat decât dacă era ofticat rău. Era sigură că își pusese ochelarii înainte să se îmbrace. Uneori se gândea că ochelarii erau scutul lui, că îl protejau de lumea exterioară, că Adrián Sanz se ascundea, de fapt, în spatele lor. Fața lui părea despuiată într-un mod neplăcut când și-i scotea.

Se întâlniseră în circumstanțe profesionale, ca alte milioane de oameni. Un jaf terminat prost: doi morți, tablouri de mare valoare furate. Ea contactase Grupul patrimoniului istoric de care aparținea Adrián. El o invitase să le facă o vizită la

sediu. De pe ușa biroului său, o Mona Lisa îi făcuse cu ochiul. În timp ce studiau documentele găsite de ea în apartament, documente referitoare la obiectele furate, vorbiseră despre plasări de obiecte furate, vânzări pe sub mână, circuite, galerii. El era frumușel. Știa despre ce vorbea. Ea simțise impulsul de a-i smulge ochelarii și a-l săruta acolo, pe loc. Însă așteptase până seara, când îl sunase și îl invitase să bea ceva împreună.

Sub duș, îi veni în minte o altă imagine.

Ea și Sergio făcând dragoste pe bancheta din spate a mașinii pe care o foloseau pentru filaj, la capătul unei fundături din zona industrială San Blas-Canillejas, la nord-est de Madrid, ascunși după depozitul pe care ar fi trebuit să îl supravegheze. Umerii musculoși ai lui Sergio, ieșiți din cămașa lui Silbon, pe care ea îi zgâria, călare peste el, degetele lui Sergio pe sânii ei cu sfârcurile întărite, penisul lui mare care o pătrundea de fiecare dată când își îndoia genunchii, excitația provocată de gândul că făceau ceva interzis și reprobabil nu numai pentru că erau în timpul unui filaj, ci și din cauză că o cunoștea pe Lisa, soția lui Sergio, și îi plăcea de ea. Însă furia dorinței lor ștergea cu buretele toate principiile. Nu mai exista morală, nu mai existau reguli care să conteze — nimic în afară de acest foc mistuitor.

Lucia rămase o clipă cu dușul în mână. Măcinată de vinovăție.

După 15 minute, la volanul mașinii sale Hyundai Tucson, își ridica cumpărăturile de la hipermarketul Carrefour de pe strada Alberto-Aguilera, care era deschis nonstop. Tremura un pic în geaca de piele prea subțire și hanoracul cu glugă. Era ora 23:47, afară erau trei grade, iar ea mai avea la dispoziție doar patru ore și jumătate de somn înainte de a se întâlni cu ceilalți pentru ședința premergătoare asaltului, de a doua zi dimineață. Pentru că Peña se hotărâse în cele din urmă să îi ia în considerare pe frații Lozano drept posibili suspecți pentru uciderea lui Sergio și să pună la treabă UEI, unitatea specială de intervenție.

Urmau să dea asaltul înainte de răsărit. Când sălbăticiunile nu sunt vigilente. Și aici nu era vorba de lupi. Nici de tigri. Nu. Erau șacali, hiene, perros callejeros, câini maidanezi. Pentru ei nu simțea nimic special. Ei erau inamicul și se aflau în război. Lucia Guerrero — la guerrera: „războinica“.

Băgă cheia în ușa apartamentului vecin cu al ei, pe cât de discret putea cu brațele încărcate de cumpărături, douăzeci de minute mai târziu.

— La ora asta se vine?

Lucia intră într-un salon mic. Se întoarse spre femeia slabă la față și cu părul cărunt nepieptănat, îmbrăcată cu un halat de molton pus pe deasupra unui pulover gros și a unei perechi de blugi fără nicio formă, dar cu siguranță confortabili, care o privea de pe canapea, așezată în fața unui televizor deschis. Stătea îngropată într-un munte de perne și pături din care nu ieșea decât pentru a se duce la toaletă. Îmbătrânise, bineînțeles. Dar în trăsăturile ei dure încă mai supraviețuia ceva din femeia autoritară și rigidă care fusese cândva. Cicălitoarea fără odihnă a tatălui ei care preferase să își facă ieșirea din scenă în mod prematur, cu o criză cardiacă la cincizeci și nouă de ani.

— Avem un caz important, mama, se apără ea.

— N-ai uitat că sâmbătă o să-l ai pe Álvaro?

— Nu, mama, n-am uitat.

Își putea lua băiatul din două în două weekenduri. Așa hotărâse judecătoarea, o femeie de vreo 30 de ani, despre care aflase că nu avea copii. Se resemnase.

Iar mama ei nu mai avea decât un singur centru de interes în viața ei de văduvă: nepoții. Uita din ce în ce mai multe lucruri, însă niciodată ceva care avea până și cea mai mică legătură cu Álvaro.

— A sunat Samuel, continuă mama ei. Voia să vorbească cu tine. Nu reușise să te găsească la telefon. Cred că a fost un incident la școală…

Un incident? Cum adică? Samuel era fostul ei soț. Conducea o firmă de asigurări — ceea ce se pare că era o meserie mult mai potrivită pentru ca un părinte să obțină custodia copilului decât aceea de ofițer al poliției judiciare în Guardia Civil. Se uită la telefon. Avea două apeluri pierdute de la fostul soț.

— O să-l sun mâine, răspunse ea în timp ce intra în bucătărie și deschidea frigiderul ca să bage în el fructele, legumele, iaurturile, brânza și peștele.

— Samuel mi-a spus că a încercat să te sune de două ori pe mobil, insistă mama

ei din salon.

Calendarul de anul trecut era fixat cu magneți pe frigider, cel de anul acesta nu se vedea pe nicăieri. Se enervă: oare de ce simțea Samuel nevoia, când nu reușea să dea de ea, să o caute pe mama ei?

— Posibil. Mama, nu răspund la apeluri private când sunt în…

Voise să spună „în interogatoriu“.

— … la muncă.

— Da. Știm cu toții că munca ta este mai importantă decât orice altceva, comentă mama ei din camera alăturată.

Ieși din bucătărie și zări pe perete fotografia lui Rafael. Cincisprezece sau șaisprezece ani. Era deja atât de înalt pentru vârsta lui… Atât de înalt și de slab… Avea un metru și optzeci și opt de centimetri, dar numai șaptezeci și patru de kilograme.

— Noapte bună, mama, spuse ea îndreptându-se spre ușă, după ce termină de pus cumpărăturile la locul lor.

Dar nu primi niciun răspuns.

Oare o auzise, măcar? Era din ce în ce mai surdă. Și din ce în ce mai puțin îngrijită. Un miros neplăcut domnea în tot apartamentul. Sora ei insista că o lua razna din ce în ce mai tare. Mónica voia să o interneze într-un azil de bătrâni. Spunea că e o sarcină prea grea pentru ele, când de fapt Lucia se ocupa de toate, iar sora ei — care locuia într-o casă de patru sute de metri pătrați și care avea un soț pilot de linie la Air Europa, foarte bine plătit — nu știa cu ce să-și mai umple zilele. De fiecare dată când venea vorba despre asta, își încheiau conversațiile cu reproșuri și învinuiri reciproce. Mónica — care se căsătorise de tânără cu pilotul ei, pe atunci pilot de vânătoare la EDA, Ejército del Aire[9] — părea să nu aibă decât cunoștințe superficiale despre ce înseamnă lumea reală sau despre oamenii care se spetesc de dimineață până seara pentru salarii cel mult decente, care cu greu reușesc să tragă de bani până la sfârșitul lunii și care nu își pot trimite copiii la cele mai bune școli. Lucia își aminti cum atunci când nepoții săi erau mici, îi ducea și îi aducea de la școală Consuela, menajera lor.

Încercase Samuel să o sune de două ori? Deodată, se simţi îngrijorată. Intră în apartamentul ei, aprinse lumina, trase cele trei zăvoare în urma sa şi, fără să îşi scoată converşii, se duse la frigider. Aproape gol. Luă din uşă o sticluţă cu o băutură izotonică plină de calciu, magneziu, vitamina B1 şi mai ales de zahăr, trase o înghiţitură, apoi formă numărul.

— Doamne Dumnezeule, ştii cât de ceasul? exclamă fostul ei soţ.

— Îmi pare rău. Am avut o zi lungă. Ce s-a întâmplat cu Álvaro?

— Vorbim mâine, Lucia, răspunse el cu o voce obosită şi condescendentă. Acum dorm…

— Nimic grav? întrebă ea.

— Pe o scară de la 1 la 5? o imită el ironic, apoi închise telefonul.

Idiotul. Se întoarse la frigider, luă o farfurie pe care o strecură în cuptorul cu microunde, apoi îi înghiţi conţinutul din patru îmbucături. Merge. Puse farfuria în maşina de spălat vase, se spălă pe mâini şi se duse în dormitor. În trecere, deschise uşa camerei lui Álvaro.

Afişe cu vedete pe care nu le cunoştea, lenjerie de pat cu Star Wars: The Mandalorian, colecţia completă Harry Potter, începând cu Piatra filosofală şi terminând cu Talismanele morţii, precum şi cea a lui Philip Pullman, Materiile întunecate, pe o planşetă aflată deasupra biroului, un cer înstelat pe tavan — pictat de ea.

Stinse lumina.

Calculase că Álvaro petrecuse mai puţin de 20 de nopţi în camera aceasta. Şi asta nu numai pentru că avea drept de vizită doar din două în două weekenduri, ci şi pentru că i se întâmplase să anuleze chiar ea, mai mult de o dată, din cauza serviciului.

În baie, deschise dulăpiorul cu medicamente, luă un comprimat de Buscapina pentru dureri de stomac, se spălă pe dinţi şi îi curăţă cu aţă dentară.

Se întoarse în dormitor şi îşi scoase pe întuneric converşii şi geaca de piele. Singura lumină care pătrundea până la ea era cea din baie. Se aruncă în pat

complet îmbrăcată, se frecă la ochi și căscă, privind în tavan. Brusc, piciorul stâng începu să-i zvâcnească, de parcă ar fi fost un apendice independent al corpului ei, asupra căruia nu avea niciun control.

Jumătate de minut mai târziu adormise.

[9] El Ejército del Aire y del Espacio — Forțele Aeriene și Spațiale, una dintre cele trei ramuri ale armatei spaniole: armata terestră, marina și forțele aeriene. (N.t.)

12. Marți dimineață

Ora 6:21. Marea insectă de metal aluneca prin aer deasupra turnurilor de beton și a blocurilor de locuințe, frământând cu palele ei ca un mixer șuvoiul de chihlimbar care curgea sub stratul de nori.

Madrid. Cartierul Villaverde. Mai era cel puțin o oră până la răsăritul soarelui.

Cu un aer concentrat, cei 12 bărbați din unitatea specială de intervenție își verificau pentru ultima dată echipamentele. Unul își potrivea genunchierele; altul își trăgea peste umeri vesta grea de protecție antiglonț pentru lupte urbane, cu antena de emisie-recepție proeminentă în spate și cu grenadele paralizante în față, peste placa de protecție; un al treilea bărbat își strecura o cască audio sub cagulă, deasupra căreia avea să își pună imediat casca de protecție cu vizieră integrală. Gata pregătiți, cu echipamentul și hamurile lor pline de protuberanțe și antene, arătau ca niște uriași scarabei negri.

— Hei, Alberto! Tu îmi păzești fundul astăzi?

— Mda, răspunse cel numit Alberto. Deși, crede-mă, aș prefera să păzesc altceva.

Glume ca să scadă tensiunea. Și totuși erau morți după treaba asta. Adrenalina, tensiunea, pericolul. Primeau salarii care nu erau nici pe departe la nivelul aptitudinilor lor sau al riscurilor pe care și le asumau. Unii dintre ei se gândeau la asta de fiecare dată când se uitau la un meci al Realului sau al celor de la Atlético. Tipii ăia se scăldau în aur doar pentru că dădeau cu piciorul într-o minge. Sau când vreun puști șmecher devenea peste noapte milionar în bitcoini.

Însă știau că aveau cel puțin un lucru în comun: și într-un caz, și în celălalt trebuia să faci parte dintre cei mai buni. Iar ei chiar erau cei mai buni.

În lumina delicată a dimineții, armele le sclipeau lustruite. H&K USP și Glock 17, puști de asalt H&K G36K sau unele de precizie, de calibrul .7,62. Echipament de top, în comparație cu cel din multe alte unități.

— Gata, să-i dăm drumul, băieți.

Chiulasele se auziră pocnind. Bărbații se năpustiră către imobilul cu șapte etaje. Două grupe de câte șase. În șir indian. Clădirea îi înghiți pe toți. Urcară rapid pe scara de urgență, câte un rând de trepte după altul, în liniște.

Năvăliră la ultimul etaj.

Acum.

Pe holurile blocului domnea aceeași tăcere care se lăsa altădată peste suburbiile în care se găseau fabricile și muncitorii rupți de oboseală. Înainte ca tinerii care nu cunosc nici oboseala, nici legea să le transforme în terenul lor de joacă. Însă la acest etaj nu se aflau muncitori. Toate apartamentele fuseseră cumpărate de aceiași indivizi: frații Lozano și acoliții lor.

Aici își cazaseră gorilele, bodyguarzii, familiile, copiii.

Ultima ușă din capătul holului era a celor doi frați. Nu se despărțeau aproape niciodată. Întotdeauna unul îi apăra spatele celuilalt.

La ședința de informare de dimineață, membrilor unității speciale le fuseseră prezentate fotografii. Însă ei nu aveau nevoie de fotografii: îi cunoșteau deja. Fețe de brute nenorocite, priviri reci, meschine. Dorința evidentă de a-și zdrobi și intimida concurența prin acte de o cruzime inimaginabilă.

Obiectivul de acum era o adevărată capcană, cu toate ușile acestea îndărătul cărora, teoretic, se aflau oameni dormind, dar care se puteau deschide în orice moment. Le era teamă că nu vor avea timp să ajungă la ultima ușă, că ar putea ieși cineva care să-i împuște ca pe iepuri.

Își traseră sufletul. Făcură un schimb de semne între ei. Tăcere absolută. Apoi o luară în viteză pe culoar, dar tot fără să scoată vreun sunet.

Înconjurară ultima ușă: primul la stânga, îngenuncheat în spatele scutului antiglonț, al doilea la dreapta, echipat cu un berbec pneumatic, ceilalți cu armele ridicate îndreptate spre ușă, în timp ce ultimii le apărau spatele.

Șeful grupului făcu un semn. Ușa sări în lături.

— Guardia Civil! Guardia Civil! urlară ei în timp ce se îngrămădeau înăuntru, trezind pe toată lumea.

Îşi făcură apariţia bărbaţi în boxeri sau chiar goi; femei somnoroase, apoi enervate; chiar şi copii. Cu atât mai bine. Copiii erau un semn bun: nu avea să se tragă în toate părţile.

Îi smulseră pe fraţii Lozano din paturile lor cu cearşafuri din mătase, porcăiţi în toate felurile de nevestele acestora.

Pe o tăblie de pat de vreo trei metri pe doi era pictat un tigru bengalez în junglă. Blana lui splendidă era reprodusă cu o acurateţe aproape fotografică, la fel şi frunzişul care înconjura animalul. Acesta avea un aer calm, puternic şi plin de noblеţe. Exact contrariul fraţilor Lozano şi al clicii lor. Oglinzi în rame aurite reflectau haosul din jur, în vreme ce de peste tot se auzeau ţipete.

— Ce dracu’ aveţi cu mine? protestă Nano Lozano în timp ce se lăsa luat pe sus cu destulă docilitate.

Probabil că nu-şi dorea ca vreunul din cowboyi ăştia să îi sucească mâna.

— Salut, Nano, îi zise Lucia când acesta fu extras din apartament.

— Oh, zise el ca şi cum se bucura să o vadă, iat-o pe guerrera în persoană! Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite atât de matinale?

Nu părea îngrijorat. Fraţii aveau o armată de avocaţi la picioarele lor şi scăpaseră deja de mai multe ori de braţul un pic cam scurt al justiţiei.

Lucia se pregătea să răspundă, când simţi că ceva vibra pe ea sau foarte aproape. Îşi verifică hainele, blugii uzaţi. Spre deosebire de tipii de la unitatea specială, care îşi purtau vestele grele antiglonţ pe deasupra salopetelor vezi, ea îşi strecurase vesta balistică, mai subţire, pe sub hanorac.

Mai întâi crezu că era walkie-talkie-ul, însă apoi îşi dădu seama că era mobilul, pe care şi-l pusese pe vibraţie.

— Guerrero, răspunse ea.

— Doamnă locotenent, trebuie să veniţi imediat aici.

13. Marți dimineață

Era frig, însă soarele strălucea deja când Lucia parcă în faţa sediului Guardiei Civil din Tres Cantos, un cartier din nord-vestul Madridului, construit de la zero acum vreo 50 de ani. În lumina aceasta vie de toamnă, şirurile de clădiri mohorâte păreau aproape zâmbitoare.

Intră în imobil şi încercă să se orienteze. Tres Cantos era singura cazarmă din zona Madridului prevăzută cu celule pentru arest preventiv. Erau vreo cincizeci, închise cu uşi metalice cu vizetă şi supravegheate video în permanenţă.

Se duse la cabina din sticlă în care stăteau paznicii.

— Gabriel Schwartz, anunţă ea scoţându-şi legitimaţia.

Văzu cum cei doi paznici se schimbă la faţă.

— Veniţi pe aici, spuse unul dintre ei.

Lucia îl urmă. Îi aştepta un alt supraveghetor, cu mutra smerită a unui copil prins asupra faptei. Dar cel mai tare îl trădau mâinile: îşi bălăbănea braţele şi îşi deschidea şi închidea pumnii aşa cum făcea Lucia când îşi exersa muşchii palmelor cu flexoarele handgrip. Observă că avea mai multe pete de sânge pe uniformă.

— Eu v-am chemat, spuse el. Am fost de serviciu azi-noapte. Aţi sosit la timp. Tocmai îl evacuează acum. A venit şi colegul dumneavoastră deja…

Lucia îl urmă. Culoarul fremăta de agitaţie. Uşa metalică a ultimei celule era deschisă şi lumina aprinsă. Paznicul se retrase ca să o lase pe ea să treacă. Păşi peste prag cu un pas aproape milităresc. Celula nu avea WC, doar un pat şi o chiuvetă.

Înăuntru, Arias şi un medic stăteau alături de corpul blondului, care era întins pe o targă, între perete şi pat.

Auzindu-i zgomotul pașilor, Arias își întoarse capul spre ea și o privi cu ochii săi încrucișați. Și sumbri. Lucia simți imediat cum îi crește tensiunea. I se părea că timpul încetinea, cumva deformat. Gabriel Schwartz avea ochii închiși și părea că doarme senin, cu o mască de oxigen care îi acoperea partea de jos a feței. Lucia făcu un pas în față, fără să își poată lua ochii de la fața albastră; prin mască se puteau vedea dârele stacojii ale sângelui pe jumătate coagulat care i se scurgea din nări și din gură.

Cineva îi descheiase cămașa îmbibată de sânge ca să îi pună electrozi pe piept, iar pe el se vedeau hematoame mari în dreptul coastelor. De cadrul brancardei era fixată o perfuzie. Medicul le făcu semn să intre celor doi infirmieri care își făcură apariția, iar aceștia au apucat targa și au scos-o din celulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu inima bubuindu-i în piept. Cine i-a făcut asta?

— Și-a făcut-o singur, îi răspunse doctorul fără să-l piardă din ochi pe Gabriel Schwartz în timp ce era evacuat.

Lucia îl prinse de braț ca să nu plece.

— Cum adică?

Văzu ce privire aruncă spre mâna pe care i-o pusese pe mânecă și și-o retrase imediat.

— Sângerări spontane, răspunse el, hemoragii masive. Quickul i-a ieșit foarte prost.

— Ce e ăla?

Doctorul se uită la ea.

— Timpul de protrombină. Un test care măsoară numărul de protrombine, coagularea sângelui, dacă vreți, care implică factorii de coagulare VII, X, V și II. Suferă de o carență de vitamina K, ceea ce a dus la scăderea masivă a factorilor de coagulare. Suspectez că a ingerat un anticoagulant, cel mai probabil un raticid.

— Un raticid? întrebă ea confuză.

El dădu din cap.

— Da. Centrul toxicologic din Madrid primeşte anual zeci de apeluri referitoare la intoxicări cu otravă pentru şobolani. Sau rodenticide. În majoritatea cazurilor este vorba de copii, însă uneori sunt şi adulţi. Iar la 20% dintre adulţi este vorba de ingerări voluntare.

— Vreţi să spuneţi… adică sinucideri… Dar a fost percheziţionat şi plasat sub supraveghere permanentă! E imposibil să fi înghiţit aşa ceva în ultimele ore, domnule doctor.

Acesta dădu iar din cap.

— Nivelul maxim de perturbare al protrombinei Quick pe care îl observăm aici se înregistrează în intervalul cuprins între a 36-a şi a 65-a oră după ingerare. De altfel, semnele clinice nu apar decât după două până la patru zile. Evident, hemofilia lui a grăbit procesul, însă, indiferent de asta, e clar că a înghiţit substanţa înainte să fie arestat.

Ceaşca, fir-ar să fie! îşi dădu ea seama. Ori a dat-o peste cap de bună voie… ori a fost forţat să o facă.

— Şi care e starea lui acum?

Medicul făcu o grimasă.

— Sunt foarte pesimist. Este în comă, iar semnele vitale nu sunt bune. Cel mai probabil are o hemoragie intracraniană subarahnoidiană, adică undeva între creier şi cutia craniană, precum şi hemoragii gastrointestinale şi pulmonare care vor provoca o hipoxie: o lipsă de oxigen şi o insuficienţă respiratorie… O să facem tot posibilul, însă nu ştiu dacă va ajunge în viaţă la spital…

— Mulţumesc, doctore.

Îl privi îndepărtându-se. Alături de ea, Arias era livid.

Vizionară înregistrarea video. A început ca o simplă sângerare din nas. Apoi Schwartz a tuşit, iar sângele i-a ţâşnit din gura deschisă. La un moment dat a

început să scuipe mari cantităţi de sânge pe bărbie şi pe haine, ca şi cum l-ar fi vomitat.

Pe monitor se văzu cum uşa celulei s-a deschis dintr-o singură mişcare şi înăuntru au năvălit doi paznici.

— De îndată ce am văzut că îi curgea sânge, ne-am grăbit să mergem la el, explică paznicul care stătea aşezat în faţa monitorului.

În filmare se vedea cum cei doi paznici se aplecaseră deasupra lui Gabriel Schwartz în timp ce acesta era zguduit de convulsii pe pat. Unul dintre ei apucă staţia radio ca să cheme ajutoare.

La sfârşit de tot, corpul lui Gabriel Schwartz se întinsese ca un arc, de parcă ar fi fost supus unei serii de descărcări electrice în faţa paznicilor neputincioşi. Din nas sângele îi curgea şuvoaie, la fel şi din gură. Până şi ochii şi urechile îi sângerau. Apoi toţi muşchii i se destinseseră deodată, iar el rămăsese inert în culcuşul său.

— Vreau să văd ce s-a întâmplat înainte, zise Lucia.

Paznicul derulă înapoi.

— S-ar zice că vorbea singur, observă Arias.

Nu aveau şi sunet, doar imagine. Supraveghetorul tuşi. Se întoarseră către el.

— Când am trecut prin faţa celulei sale, vorbea cu… pe… vorbea cu o voce de femeie. Apoi cu o voce de bărbat… Şi apoi cu încă una…

— Ce spunea?

— Că trebuia să omoare pe cineva… Vocea de femeie îl implora pe un oarecare Ricardo să nu facă asta… Adică să nu îl omoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu! pufni Arias.

— Priviţi! spuse Peña.

Pe monitor, Gabriel se apropiase de cameră şi îşi ridicase capul către ea. Se uita

fix în obiectiv. Vorbea. Le vorbea. Mişcarea buzelor sale era foarte clară.

— Zici că articulează nişte litere…

— Daţi înapoi, ordonă Lucia.

Derulară din nou toată secvenţa.

— Da, asta este! Un L, zise Arias. Sau un N…

— Şi un U sau un O, zise Peña.

— Un C, zise Arias.

— Un I, continuă şeful său.

— Un A…

* * *

Lucia tăcea. De când se aşezase, piciorul stâng i se mişca fără întrerupere, convulsiv, sub masa pe care stătea monitorul. Se întoarseră către ea, privind-o:

L

U

C

I

A

„LUCIA“. Se cutremură. Acesta era ultimul cuvânt rostit de Gabriel Schwartz înainte de a pleca, probabil, de pe această lume, din moment ce medicul se arătase atât de pesimist în legătură cu şansele lui de supravieţuire.

Lucia înțelese că ființa invizibilă care, din umbră, trăsese sforile marionetei Schwartz i se adresa de dincolo de moarte. Îi trimitea un mesaj mut.

Un mesaj venit de dincolo.

14. Marți dimineață

Conferința de presă începu la ora 11:00, într-o sală plină-ochi. Nu li se întâmpla prea des jurnaliştilor să se poată înfrupta dintr-un subiect atât de ofertant precum un ucigaş suferind de o tulburare de personalitate multiplă. Și când, pe deasupra, victima lui era un membru al Guardia Civil…

Încă din seara precedentă, când anumite informaţii se scurseseră către presă, canalele de ştiri adunaseră în platourile lor de televiziune tot ce avea Madridul în materie de psihiatri care, într-o situaţie sau alta, serviseră ca experţi în instanţă. Părerile lor, enunţate în general cu amabilitatea plină de condescendenţă a specialistului nevoit să se adreseze profanilor, se dovediseră deosebit de contradictorii. Însă, după cum ştie toată lumea, psihiatria nu este fizică, aşa că unele divergenţe de opinii sunt permise.

În acea dimineaţă erau prezenţi de o parte vreo treizeci de jurnalişti — obişnuiţi ai comisariatelor şi tribunalelor — şi un număr ieşit din comun de camere de filmat Panasonic AG-HPX500 şi camere portabile AG-HPG20, aparatura standard a televiziunii spaniole, iar de cealaltă parte, adică în spatele unei mese lungi, pline de microfoane, Peña şi directoarea Unităţii Centrale Operaţionale, doamna colonel Pilar Molina Marcos, o femeie înaltă, osoasă, lipsită şi de umor, şi de carismă, dar despre care se spunea că era o extraordinar de bună organizatoare şi devotată până la fanatism instituţiei Guardia Civil.

Lucia stătea într-un loc mai retras.

Nu i se cerea niciodată să vorbească în public. Şi asta nu pentru că ar fi fost timidă, ci pentru că nu era genul care să pretindă că anchetele avansau, când ele se aflau, de fapt, într-un punct mort. Nici nu era genul care să transforme negativul în pozitiv, asta ca să vorbim ca un coach de comunicare.

Ea ar fi fost prea sinceră. Prea directă. Prea… agresivă.

Ca în cazul acestei jurnaliste blonde cu ochi de smarald, care pusese de la bun început întrebarea cum de fusese posibil ca un suspect să scape de sub

supravegherea UCO şi să îşi pună capăt zilelor.

Pentru că a hăpăit din otrava de şobolani înainte să îl arestăm şi apoi s-a înecat cu propriul sânge, i-ar fi răspuns Lucia doar pentru a vedea cum feţişoara aceea drăgălaşă ar căpăta imediat nuanţa caşului proaspăt.

Dar desigur că nu se spun astfel de lucruri în conferinţele de presă. Sau cel puţin nu aşa.

O frapă şi un alt amănunt: atenţia extraordinară a jurnaliştilor. Adulmecaseră mirosul sângelui. Era genul de poveste care avea să-i ţină pe cititori şi spectatori cu sufletul la gură săptămâni întregi, poate chiar luni.

— Se cunosc cauzele exacte ale morţii sergentului Moreira? întrebă o altă jurnalistă.

— Autopsia a arătat că mai întâi a fost lovit în cap şi şi-a pierdut cunoştinţa. Pe craniul său au fost găsite urmele a ceea ce legiştii obişnuiesc să numească „anestezia prealabilă a lui Brouardel“[10]: înfundarea occipitalului în spatele parietalului, efect al unei lovituri violente care are scopul de a ameţi sau de a ucide şi care provoacă un traumatism cranian urmat de o hemoragie. Ceea ce confirmă presupunerea noastră, şi anume că sergentul Moreira a fost atacat, fără îndoială, prin surprindere. Apoi a fost înjunghiat în zona inimii.

— Şi crucificat, adăugă o voce.

— Practic, nu este vorba de o crucificare, precizează doamna colonel Pilar Molina Marcos. Dar este adevărat că a fost lipit de o cruce…

— Deci unul dintre sergenţii dumneavoastră a fost asasinat, lipit de o cruce, iar apoi suspectul principal s-a sinucis în celula lui după câteva ore. Am înţeles bine? ieşi din nou la atac blonda cea tupeistă.

Nu primi niciun răspuns de data aceasta.

— Se aude că azi-dimineaţă devreme a avut loc o operaţiune a UEI la Villaverde, se auzi editorialistul ziarului El País. Are vreo legătură cu moartea sergentului Moreira?

— Asta încercăm să aflăm, răspunse Peña.

— Ceea ce înseamnă că cel care s-a sinucis noaptea trecută în celulele voastre era nevinovat?

Tot blonda aia… Era nouă, dar era clar că înțelesese deja că cea mai bună modalitate de a face să se vorbească despre ea era să stârnească un pic de vâlvă. Iar Lucia îi făcu imediat portretul moral: tânără, ambițioasă, cinică, încrezută, egocentrică. Cariera înaintea deontologiei. Imaginea și stima de sine înaintea competenței.

Lucia vedea de pe-acum titlurile scrise cu litere de o șchioapă: „UN NEVINOVAT SE SINUCIDE ÎN URMA PRESIUNILOR UCO“.

— Nu, deloc, răspunse Peña, atins la coarda sensibilă. Omul a fost găsit aproape de corpul victimei, avea sângele acesteia pe el și a mărturisit.

— Dar dovezi formale nu aveți, nu? întrebă altcineva.

— Cum ar putea fi luate în serios mărturisirile unei persoane care suferă de tulburare disociativă de identitate? reveni în atac tânăra jurnalistă. Suspectul a fost văzut de un psihiatru? Așa se procedează la UCO?

— Ce doriți să insinuați? ridică tonul doamna colonel, fulgerând-o din priviri pe tupeistă.

Lucia se ridică. Auzise destul. Ieși din sală și intră în toaletă, unde își dădu cu apă pe față. Rămase cu mâinile încleștate de marginile chiuvetei și cu gândul la Sergio. Cu câteva săptămâni în urmă, el îi spusese că dorea să plece de-aici înainte ca munca pe care o făcea să îi distrugă total viziunea despre lume. Orice polițai are limitele lui. Avusese de-a face cu soți care își omorâseră nevestele în bătaie, dar și cu o soție care premeditase luni întregi, împreună cu amantul său, moartea aparent accidentală a soțului ei. Cu violatori, cu traficanți de orice ar fi putut avea vreo valoare de piață, cu ucenici de teroriști a căror unică ambiție era să masacreze cât mai mulți oameni posibil, deoarece, credeau ei, asta voia dumnezeul lor. Cu proxeneți care livrau adolescente unor gunoaie de oameni contra unei mici sume de bani sau ceva iarbă. Cu tot ce oferea umanitatea mai lipsit de speranță, mai degradant. Venise momentul să se retragă.

Nu voia să își vadă copiii crescând în vreme ce purta aceste imagini în minte. Avea să-și găsească o slujbă mai pentru boșorogi pe undeva prin securitate sau o detașare în provincie, unde avea să-și aștepte liniștit pensia și să-și răsfețe copiii.

Dar nu avusese timp pentru asta…

[10] Paul Brouardel (1837–1906), medic francez pionier al medicinei legale. (N.t.)

15. Marți dimineață

— Ne aflăm aici pentru a învăța despre diferitele teorii criminologice, afirma Salomón la două sute de kilometri depărtare. Daţi-mi voie să vă spun ceva important: toate teoriile pe care le veți învăța între acești pereți sunt greșite.

Ridică ochii către sală — nu era un amfiteatru, însă avea o pantă asemănătoare, care cobora ușor înspre podiumul pe care stătea el. La fel ca aceea în care, exact în același moment, se ținea o conferință de presă la Madrid, și aceasta din Salamanca, aula cu numărul 001 a Facultății de Drept, era plină-ochi. Era un curs de la care studenții nu lipseau niciodată. Toate privirile erau fixate asupra lui Salomón și toate exprimau același lucru: „Haideți, domnule profesor, epatați-ne, arătați-ne că sunteți la fel de sclipitor pe cât se zice!“

— Există o multitudine de teorii criminologice, continuă acesta. Și nu puține teorii sociologice. Mulți dintre confrații mei par fascinați de teoriile sociologice… Poate pentru că sunt prea leneși ca să caute altele.

În sală se auziră râsete.

— Există teorii conform cărora nu devianța duce la control social, ci, dimpotrivă, controlul social este cel care duce la devianță. Teorii care elogiază și recomandă cu insistență un răspuns bazat exclusiv pe siguranță. Teorii dominante sau mainstream, precum și o grămadă de teorii secundare. Mult prea multe teorii, de fapt… Repet: toate aceste teorii se înșală. De ce? Pentru că: 1) sunt prea generale pentru a putea explica toate infracțiunile specifice; 2) cele mai multe dintre ele, dacă nu chiar toate, sunt influențate de prejudecăți și de presupuneri ideologice și, mai presus de orice, acestea se bazează într-o mult prea mică măsură pe observații științifice.

Cuprinse cu privirea sala de curs.

— Aici, vom lua în considerare realul, adăugă el. Crime reale, situații reale și oameni reali. Dacă există cineva în sală care crede că Pământul este plat sau că omul nu a pus niciodată piciorul pe Lună, îl rog să iasă acum.

— Mateo crede în omuleţii verzi! se auzi o voce.

Din nou râsete. Salomón îl privi cu indulgenţă pe glumeţ:

— Şi ce-i cu asta? zise el. Şi eu cred în ei: dacă ieşi pe stradă în oraşul ăsta după o anumită oră târzie, dai cu siguranţă de mai mulţi studenţi verzi la faţă…

De data aceasta, sala explodă în hohote de râs. Profesorul aşteptă să se reinstaureze liniştea.

— O să vă rog să dovediţi rigurozitate şi mai ales modestie. O abordare riguroasă duce întotdeauna la obţinerea de rezultate complexe, nuanţate, adesea insuficient de satisfăcătoare pe plan intelectual. Dacă sunteţi plini de certitudini şi avizi de răspunsuri simple, locul vostru nu este aici. Aici, ne lăsăm orice certitudine la vestiar. Mulţumesc!

Se auziră câteva aplauze, apoi studenţii se ridicară în picioare. Profesorul îşi îngrămădi lucrurile în servietă, îşi îmbrăcă paltonul şi îşi puse fularul, răspunse la câteva întrebări din partea studenţilor, apoi ieşi în ceaţa îngheţată a mijlocului de noiembrie.

Îşi bău cafeaua la Picaro, vizavi de universitate. Băutura servită la cafeneaua din interiorul facultăţii ar fi putut fi foarte bine numită şi ea o crimă în adevăratul sens al cuvântului.

Pe masa vecină fusese lăsat un ziar. Îl luă şi îl răsfoi rapid, până la paginile de fapt divers. Privirea îi fu atrasă imediat de titlul scris mare:

ASASINUL CARE ÎŞI CRUCIFICĂ VICTIMA

de Candace Boix

Se numea Sergio Castillo Moreira. Era sergent la UCO, Unitatea Centrală Operațională, cea despre care obișnuim să spunem că, „dacă se ocupă UCO, e ca și rezolvată“. Și totuși, de această dată, sergentul nu joacă rolul de anchetator, ci pe cel de victimă: luni, 11 noiembrie, corpul sergentului Moreira a fost găsit crucificat la câțiva kilometri nord-vest de Madrid, nu departe de Escorial.

Agentul de la UCO era complet gol și, ceea ce este încă și mai surprinzător, fusese lipit de cruce cu un adeziv foarte puternic. Informația aceasta ne-a fost confirmată de către o sursă din trupele Guardia Civil, care a dorit să rămână anonimă.

Cine a putut să comită o crimă atât de violentă, atât de monstruoasă, atât de macabră? Potrivit informațiilor pe care le deținem, a fost reținut un suspect aflat chiar la locul crimei. Se pare că ar fi vorba de un bărbat suferind de o gravă afecțiune psihologică, însă Guardia Civil nu a oferit încă informații oficiale referitoare la acest subiect. Astăzi va fi organizată o conferință de presă la care vor fi prezenți căpitanul Peña, șeful grupului Omucideri, sechestrări și șantaje al UCO, și doamna colonel Pilar Molina Marcos, care conduce unitatea. Bineînțeles, ne vom ține cititorii la curent cu viitoarele evoluții ale acestui caz…

Închise ziarul la loc. Îl încerca un ușor vertij. Își zări chipul în geam: o reflexie lividă și spectrală, sub picăturile de ploaie care o biciuiau. Nu credea în noroc, nici în întâmplare.

Îi văzu, cei doi soți lipiți unul de altul la marginea acelui drum, între două tuneluri, acum 30 de ani… Și pe cei din Segovia, uciși și lipiți împreună pe un deal, vizavi de fortăreață, și cuplul de englezi de la Costa del Sol, uciși și lipiți și ei în patul lor…

Trase aer adânc în piept și își scoase mobilul. Telefonul sună de trei ori. După care se auzi o voce răgușită, voalată, graseiată, rezultatul multor ani de fumat intens:

— Salomón? Ce s-a întâmplat?

— În legătură cu povestea asta cu agentul vostru care a fost… hmm… lipit de o cruce.

— Ce e cu ea?

— Știu cine l-a ucis pe sergentul Moreira.

16. Marți la amiază

— Ca să rezum, ceea ce încerci să îmi spui este că, datorită unui program pe care îl pilotezi împreună cu studenții tăi și care este alimentat cu date de către Guardia Civil și poliție, știi că individul care l-a lipit pe omul nostru de nenorocita aia de cruce este același cu cel care a ucis un cuplu acum 30 de ani în nordul țării și, mai recent, alte două, unul în Segovia și unul pe Costa del Sol. Am înțeles bine, Salomón?

Locotenent-colonel Hierro ocupa un post important la direcția generală a Guardia Civil. Salomón îl cunoscuse cu un deceniu în urmă, când venise să țină un seminar de criminologie la academia de ofițeri pe care o conducea pe atunci Hierro. Cei doi bărbați se simpatizaseră reciproc. Ținuseră legătura sporadic, ca doi oameni care știu că, într-o bună zi, ar putea avea nevoie unul de altul.

— Știu că, prezentat în felul ăsta, poate părea aiuritor să auzi așa ceva, dar sunt ferm convins de acest lucru.

— Ah, dar asta schimbă totul, răspunse locotenent-colonelul Hierro cu o umbră de ironie în glas.

— Îți înțeleg scepticismul.

— E doar cu puțin mai redus decât dacă mi-ai fi povestit că ai comunicat cu vreun spirit, replică Hierro. Oricum, cred că povestea asta nu ține de competența mea: nu sunt decât un funcționar de la direcția generală, Salomón.

— Un funcționar cu grad de locotenent-colonel… Poate că îmi poți spune numele celui care se ocupă de caz?

— Nu pot decât să îți urez mult noroc.

Așteptă urmarea.

— Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea, continuă interlocutorul său, aș fi zis că nu

există nicio persoană mai puțin calificată decât cea care a fost aleasă pentru această misiune. Și pentru că este prea implicată, și din cauza personalității ei… ăăă… puțin cam incontrolabile. E vorba de Lucia Guerrero, locotenent la UCO, coechipiera victimei. Presupun că ai auzit de ea. Sunt surprins că acest caz nu a fost repartizat altcuiva.

— E cea care l-a prins pe „ucigașul cu ciocanul“?

Cazul acela ținuse prima pagină a ziarelor săptămâni întregi, cu un an înainte.

— Chiar ea.

— Dacă îmi aduc bine aminte, a fost pe punctul să o omoare și pe ea…

— A scăpat la milimetru, adică. S-a apropiat prea tare de foc și era să-și pârlească aripile.

— Însă l-a arestat totuși, remarcă Salomón.

— Da… Dar n-are a face. Poate să aibă oricâte cazuri impresionante la dosar, locul lui Guerrero nu e la UCO. Trebuie spus că a avut mereu probleme cu spiritul de echipă, plus tendința de a nu respecta regulile. Probabil că „rebelă“ ar fi un cuvânt prea tare pentru ea, dar „belea“ e prea slab. La un moment dat o să avem noi de tras din cauza asta.

— Poți să-mi faci un serviciu, Victor?

— Te ascult.

— Spune-i locotenentei Guerrero că aș vrea să vorbesc cu ea. Că am informații care ar putea-o interesa… Poți să faci asta pentru mine?

Salomón colaborase de mai multe ori cu poliția, ceva mai rar cu Guardia Civil. În general, acest tip de colaborări se desfășurau la nivel individual.

— Foarte bine, o să-i transmit mesajul.

— Mulțumesc, Victor.

Închise telefonul. Simți cum îl cuprinde o fascinație periculoasă. Francisco

Manuel Mélendez, zis și „ucigașul cu ciocanul“, zis și „măcelarul de pe autostradă“, zis și „F2M“, zis și „Lupoaica Frida“, pseudonimul ridicol pe care îl folosea Mélendez pentru a-și semna e-mailurile trimise către media și pe care se pare că îl dezgropase din filmele de nazisploitation ale anilor 1970, precum Ilsa, lupoaica SS-ului, sau din operele lui Jesús Franco[11]. Mélendez agresa femeile în toaletele restaurantelor sau ale benzinăriilor de pe autostradă în toiul nopții. Le punea un sac de gunoi în cap ca să le sufoce, iar după ce își pierdeau cunoștința și cădeau la pământ, le crăpa craniul cu lovituri de ciocan. Nu le viola, nu le atingea. Specialiștii creaseră un profil de suspect bărbat, cu vârsta cuprinsă între treizeci și patruzeci și cinci de ani, celibatar sau divorțat, cu foarte puțini prieteni, puțin educat sau deloc, având cel mai probabil o meserie manuală (după cum lăsa să se creadă arma aleasă de el). Se presupunea că repera femeile care se aflau singure în mașină, noaptea, și le urmărea până în momentul în care se opreau undeva. Fuseseră alertați directorii de la drumuri și șefii magazinelor de la marginea autostrăzilor, care la rândul lor își avertizaseră angajații, și astfel începuse să se răspândească psihoza. Fiecare angajat se transformase într-un auxiliar al poliției care îi spiona pe clienții bărbați, în timp ce femeile care făceau parte din personalul angajat nu mai îndrăzneau să se ducă la toaletă după căderea întunericului. Și totuși omul continuase: „ucigașul cu ciocanul“ mai omorâse de două ori. La toate acestea se adăugase presa, care pusese stăpânire pe întreaga poveste, și canalele de știri, care răsuceau pe toate părțile cel mai mic zvon…

Toate forțele de poliție din țară și Ministerul de Interne erau pe poziții, iar serviciul care desfășura investigațiile era supus unor mari presiuni: mai exact, grupul căpitanului Peña, care fusese amenințat că urma să îi fie retras cazul dacă nu reușea să facă progrese.

Și atunci intrase în scenă locotenent Guerrero. Salomón își amintea de ceea ce citise în presă în momentul în care fusese capturat Francisco Manuel Mélendez. Fără știrea colegilor săi — și fără să raporteze șefilor —, Lucia Guerrero începuse să bată autostrăzile din jurul Madridului până la o distanță de două sute de kilometri: teritoriul criminalului. Ziua lucra la anchetă cu grupul ei, iar seara urca în mașină și străbătea lungile panglici de asfalt, conducând nopți întregi. Dormea doar câteva ore înainte de ivirea zorilor, pentru că „ucigașul cu ciocanul“ lovea întotdeauna între orele 22:00 și 2:00 (ceea ce îi făcuse pe anchetatori să creadă că ziua lucra). Nu știa nimeni peste ce indivizi dăduse în timpul acestor peripluri nocturne: în ciuda insistențelor, Lucia Guerrero refuzase să vorbească cu presa. Nu existau decât speculații și o singură certitudine: acest locotenent de la UCO reușise până la urmă să se intersecteze cu ucigașul. Iar

întâlnirea aceea fusese la un pas să îi devină fatală.

Se întâmplase în nordul țării, nu departe de Soria. O zonă de servicii la ieșirea de pe autostradă, cu douăsprezece pompe de carburant și un magazin mare. Era ora 00:57 când Lucia se oprise ca să se ducă la toaletă, după trei ore de condus nonstop cu o viteză mai mică decât cea legală, lăsându-se astfel depășită de zeci de mașini, timp în care își ținuse mereu lumina din plafon aprinsă. Probabil că era frântă, la capătul puterilor, se gândi Salomón. Cu mintea din ce în ce mai puțin limpede. Probabil că se gândea la drumul de întoarcere la Madrid, care avea să îi mai ia două ore, deci nu avea să se culce mai devreme de ora 3:00… Iar a doua zi o aștepta o altă zi obositoare de anchetă… De cât timp juca jocul acesta oare? se întrebă el. De când întindea așa coarda? Putea să o vadă cu ochii minții: traversa raioanele magazinului în direcția toaletelor aflate în spate; casa de marcat și vânzătorul se aflau în dreapta, câteva mese în stânga; culoarul trecea prin fața unor aparate de jocuri, a unor distribuitoare și a unei camere tehnice înainte să ajungă la WC-ul pentru femei — fusese publicată o fotografie de la fața locului.

Câteva dintre declarațiile făcute de ea superiorilor se scurseseră în presă. La ieșirea din cabina de toaletă văzuse o femeie care se spăla pe mâini. O femeie blondă, îmbrăcată într-o rochie roșie, cu spatele la ea, aplecată peste una dintre chiuvete. Nu îi vedea fața în oglindă, era ascunsă de șuvițele de păr blond. Lucia o salutase, dar femeia nu îi răspunsese. În clipa în care Lucia se aplecase și ea să își stropească puțin fața — cu siguranță simțea nevoia să se trezească puțin —, Francisco Manuel Mélendez se aruncase asupra ei și îi pusese un sac de gunoi în cap, încercând să o sufoce. Lucia se zbătuse, însă Mélendez era puternic: era constructor de acoperișuri și se antrena la sala de forță de trei ori pe săptămână. După părerea lui Salomón, avusese totuși un dezavantaj: nu știa că femeia pe care tocmai o atacase era o agentă UCO, și ea foarte bine antrenată.

Ce se întâmplase în continuare nu era foarte clar. Se știa doar că Lucia ieșise din toaletă cu mâinile pline de sânge, cu hainele alandala, cu un ciocan în mână, și îi ceruse vânzătorului îngrozit să sune după ajutor în timp ce ea însăși își apela colegii. Când ajunse la fața locului, Guardia Civil îl descoperiseră pe Mélendez așezat pe podeaua uneia dintre cabine, prins cu cătușe de o țeavă de canalizare, cu peruca blondă plutind în WC ca o meduză moartă și extrem de desfigurat — un terci însângerat. Pierduse și doi incisivi, iar o ultimă lovitură de ciocan în tâmplă îi stinsese probabil cu totul lumina. Lucia Guerrero declarase că nu își mai amintea bine ce se întâmplase, doar că se prefăcuse că leșină și că se lăsase

să cadă pe jos, după care efectuase o „foarfecă exterior-interior asupra popliteului drept“, practic în spatele genunchiului, care îl zburase pe Mélendez într-una dintre cabine. Apoi… apoi nu își mai aducea aminte…

Francisco Manuel Mélendez petrecuse două săptămâni în spital, unde agenții UCO îl interogaseră înainte de a-l deferi judecătorului.

Guerrero primise și o mustrare de la șefii ei, și felicitările unui ministru dornic de popularitate, și se transformase de la o zi la alta într-o legendă în interiorul Guardia Civil.

Câțiva agenți care nu făceau parte din grupul ei, dar care pretinseseră că o cunoșteau bine le suflaseră ziariștilor, sub acoperirea anonimatului, unele anecdote savuroase și revelatoare pentru personalitatea, talentele și mai ales defectele ei, din care reieșea că era o persoană căreia îi sărea imediat țandăra și al naibii de încăpățânată, reticentă să lucreze în echipă sau să pupe funduri ori să se poarte cu mănuși cu cineva — pe scurt, că ar fi fost o pacoste deosebit de căpoasă. Însă portretul pe care i-l schițaseră în mod involuntar acei colegi ipocriți era de fapt cel al unei persoane independente, tenace și ultracompetente…

Apoi presa trecuse la alt subiect și locotenent Guerrero fusese uitată. Salomón era convins că femeia se bucurase de asta. Pentru că cele câteva fotografii ale ei — puține — care circulaseră prin ziare la vremea respectivă îi dăduseră impresia unei persoane care se simțea hăituită de obiectivele camerelor de filmat.

Salomón se întrebă cât de grea era o asemenea povară. Cum dormea Lucia Guerrero. Avea coșmaruri oare? Ar fi fost gata să parieze că da. Revedea oare mereu și mereu în minte lupta pentru supraviețuire din toaletele de lângă autostradă? Avea oare dureri de cap sau în piept, ulcer, anxietate sau depresie? Se pusese ea în pielea ucigașului pentru a-i da de urmă sau doar se mulțumise să-i devină momeală, pradă? Cu diferența că de data aceasta, spre deosebire de basm, Scufița era cea care îl înghițise pe lup.

Doar că lupul părea că își așteaptă rândul în străfundurile închisorii La Moraleja, în care fusese aruncat și clasat drept FIES1, adică deținut deosebit de periculos. Acolo, împreună cu avocatul său, un tenor al baroului, își pregătea strategia pentru procesul său, care se judeca în primă instanță la tribunalul provincial din Madrid. Iar pe măsură ce acesta se apropia, avocatul lui Mélendez repeta oricui

voia să-l asculte că: doamna locotenent Guerrero era cea care îi agresase clientul, și nu invers.

Salomón puse mâna pe telefon, deschise WhatsApp, se conectă la grupul creat de studenții săi — grup care se numea și el tot DIMAS — și scrise:

Întâlnire diseară în laborator după ce terminați cursurile.

Își văzu studenții conectându-se unul după altul, deși erau în timpul orelor în care le predau ei înșiși studenților din primul an sau își desfășurau vreuna dintre activitățile impuse de către comisia academică care le superviza programul doctoral.

Assa, Haruki, Cordélia, Alejandro, Ulysses, Verónica. Apoi închise aplicația.

[11] Jesús Franco Manera (1930–2013), cineast spaniol cunoscut pentru multele sale filme de serie B în care amesteca de obicei erotismul și groaza. (N.t.)

17. Marți după-amiază

La ora șase se întâlniră în laboratorul de criminologie, în subsolul Facultății de Drept — nu în cortul cel mare, ci alături, acolo unde se găsea o masă lungă și luminoasă, singura sursă de lumină din cameră, de altfel.

Salomón nu știa de unde dezgropaseră masa asta, asemănătoare cu cele folosite în unele activități pedagogice destinate dezvoltării senzoriale și chinestezice a copiilor, dar s-ar fi putut crede în vreun film din acelea în care o iluminare inteligent concepută creează, după dorință, o atmosferă teribil de apăsătoare, genul de filme în care niște protagoniști tineri sunt asasinați în niște moduri pe cât de inventive, pe atât de grotești. Îșiauzise studenții folosind termenul de slashers[12] când vorbeau despre ei înșiși. Fără îndoială că aleseseră masa intenționat.

Salomón rămase în picioare la unul din capetele mesei și ceilalți se așezară în jurul său. Observă că atmosfera era mai puțin destinsă decât cu ocazia altor întâlniri.

— Așa cum am văzut data trecută, zise el, DIMAS a făcut un pas înainte extraordinar.

A lăsat să treacă ceva timp pentru ca fraza să se imprime în creierii lor tineri și emotivi. Din penumbră îi priveau criminalii în serie lipiți de pereți.

— Toată lumea este la curent cu cele trei cazuri între care DIMAS tocmai a stabilit o legătură? întrebă el. Sau e nevoie să le recapitulăm împreună?

Prima care răspunse fu Assa, ca de obicei:

— Nu e nevoie, domnule profesor. Le-am studiat toată noaptea. Am căutat și pe internet. De fapt, n-am dormit prea mult azi-noapte.

Râsete mici, discrete în jurul mesei luminoase.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea voastră, comentă el zâmbind.

Îi privi pe toţi. Grupul său. Protejaţii săi. Îi selectase cu grijă. Un grup mic. Era un lucru cunoscut de multă vreme că sportivii ating cele mai înalte performanţe când se află în situaţii de competiţie cu alţi sportivi, însă, dacă le ceri mai multor persoane să tragă un obiect foarte greu cu ajutorul unei sfori, efortul depus de fiecare va fi cu atât mai puţin important cu cât vor fi mai mulţi. În primul caz este vorba de „facilitare socială“, în al doilea, de „lene socială“. Două experienţe fundamentale ale psihologiei sociale experimentale. Pe scurt, mai mulţi indivizi contează mai mult decât unul singur, însă prea mulţi indivizi fac să scadă calitatea muncii depuse de fiecare element. De altfel, majoritatea profesorilor de la universitate lucrau cu grupuri restrânse, în jur de şase studenţi.

Jumătatea de duzină din această încăpere reprezenta cel mai bun eşantion pe care îl avusese la dispoziţie de-a lungul vremii. Doi studenţi erau spanioli, ceilalţi patru veniseră din străinătate graţie programelor europene de schimb sau celui de relaţii internaţionale dintre USAL — universitatea din Salamanca — şi 25 de universităţi japoneze.

Haruki Tanizaki, 26 de ani, mic de înălţime, rotunjor, cu faţa în formă de lună, o şuviţă neagră căzută pe frunte şi ochelari mari, de nerd, cu lentile fumurii, venea de la Osaka.

Cordélia Blixen, 27 de ani, înaltă, cu umerii dezvoltaţi în urma practicării înotului, părul blond şi ochii la fel de cenuşii ca un fiord iarna, venea de la Copenhaga. Studia filologia şi se pregătea pentru o disciplină obscură cunoscută sub numele de „lingvistică legistă“.

Assa Diop, franţuzoaică, 24 de ani, mărunţică, cu faţa ovală, o piele foarte închisă la culoare şi ochi mari, negri, foarte expresivi, cu părul tuns aproape zero, venea de la universitatea Sorbona. Fără îndoială, cea mai bună elevă a lui. Assei îi plăcea să provoace controverse şi la cursuri, şi în grup. Iar lui Salomón îi plăcea ca studenţii lui să îl contrazică şi să se contrazică şi între ei. Întotdeauna ieşea ceva bun din astfel de discuţii.

Îi recrutase pe Ulysses Joyce şi pe Alejandro Lorca de la Facultatea de Ştiinţe, învecinată, unde se făcuseră remarcaţi pentru realizarea unui robot cu patru picioare care mişuna pe holuri şi ducea pe spate băuturi pentru studenţi — şi pentru că piratară computerul unuia dintre profesorii lor ca să-şi

îmbunătățească notele la materia lui, la care nu prea reușiseră să exceleze. O vreme se pusese problema să fie exmatriculați, însă erau prea sclipitori pentru asta și, în plus, cu ocazia asta descoperiseră și faptul că profesorul cu pricina era mare consumator de un anumit gen de pornografie. Așa se face că nu dintr-un exces de clemență le ceruse acesta superiorilor săi să dea dovadă de indulgență față de cei doi tineri. Povestea devenise virală — cu excepția aspectului pornografic — și ajunsese la urechile lui Salomón.

Ulysses venea dintr-un oraș din Anglia tot atât de ploios pe cât era de încărcat de istorie, care purta un nume foarte potrivit: Bath. În afară de faptul că dădea impresia că ar avea 16, și nu 26 de ani, era și de o timiditate maladivă — nu și când se afla în grup — și agorafob: el venise cu ideea acelui cort. Alejandro, brunetul cel frumos, era originar din Linares și vădit îndrăgostit de Assa Diop.

În sfârșit, Verónica Gaite, 28 de ani, din Salamanca. Probabil a doua cea mai bună studentă a lui, după Assa. Păr șaten, ochi albastru-deschis. Discretă, excepțional de matură și echilibrată. O singură notă de excentricitate: un tatuaj reprezentându-i pe dansatorii din Pulp Fiction, filmul ei preferat, pe antebrațul drept.

— Bine, reluă Salomón. Deci DIMAS a descoperit o legătură între scenele mai multor crime, întinse pe o perioadă de aproape 30 de ani. Recapitulez: o crimă dublă în 1989, în nordul Aragonului, provincia Huesca, o alta la Segovia în 2015 și o a treia la Benalmádena anul trecut. Punctele comune reperate de DIMAS: victimele sunt cupluri tinere, toate sunt dezbrăcate, la locul crimei apar mereu culorile roșu și verde, corpurile sunt așezate în poziții studiate și, mai ales, adezivul…

— De unde știm că nu este un alt bug, își exprimă Assa îndoiala, privindu-i atent pe Ulysses și pe Alejandro. Dispariția unui copil și un dublu asasinat cu o armă de foc, pe de o parte, două cupluri ucise cu 26, respectiv 29 de ani mai târziu, cu arme albe, la o distanță de peste 600 de kilometri unul de altul. Și dacă DIMAS se înșală?

— Este o ipoteză interesantă, zâmbi Salomón. Assa are dreptate: avem două crime foarte asemănătoare, mai apropiate în timp decât în spațiu, și o crimă mai veche, cu care nu pare să existe cine știe ce legătură. Deci de ce să presupunem că este vorba de același autor în toate cele trei cazuri? întrebă el întorcându-se către cei doi băieți.

— Semnătura, răspunse Alejandro Lorca, așa cum făcuse și în ajun.

— Exact, semnătura.

Salomón făcu o pauză, apoi reluă:

— Modul de operare a fost diferit, așa cum se întâmplă deseori, din cauză că necesitățile de moment diferă de la un caz la altul: în prima crimă s-a tras cu arma, în celelalte două s-au folosit lovituri de cuțit. Dar semnătura nu e diferită: punerea în scenă a cuplurilor și acoperirea lor cu roșu și verde. Semnătura, după cum bine știți, se caracterizează prin inutilitatea ei din punct de vedere material. Pe de altă parte, conotația ei simbolică sau psihosexuală este puternică; este, într-un fel, traducerea fantasmei criminalului. Semnătura este cea care ne permite să ne gândim că avem de-a face cu unul și același individ. În plus, nu e vorba doar de o semnătură, ci de ceea ce profilerii numesc o poză: cadavrele sunt aranjate în poziții precise, foarte elaborate. Printre miile de scene ale crimei pe care le-am avut de studiat de-a lungul carierei n-am întâlnit mai mult de zece poze, și niciuna dintre ele nu ajungea la un asemenea nivel de sofisticare. DIMAS nu s-a înșelat: probabilitatea de a avea de-a face cu un singur individ este deosebit de ridicată.

— În cazul ăsta, cum vă explicați că timp de aproape 30 de ani nu a mai lovit și apoi, dintr-odată, se pune din nou pe ucis? întrebă Assa, în mod vizibil neconvinsă.

— Ăsta e trolling, Assa, se enervă Ulysses.

— Alejandro și Ulysses au emis două ipoteze plauzibile, răspunse Salomón, și anume că ori a fost în închisoare, ori a fost plecat în străinătate, unde a continuat să ucidă. Există și o a treia: DIMAS nu este infailibil și nu i-a detectat și celelalte crime. Indiferent care este cea adevărată, nu putem ști cu certitudine câte persoane a ucis.

Salomón ridică privirea și văzu efectul produs de cuvintele sale asupra spectatorilor: interesul lor crescuse enorm. În haloul produs de masa luminoasă, aveau cu toții pupilele dilatate. A intuit fascinația care îi cuprinsese. Pentru că, de data aceasta, nu mai era doar teorie pură. De data aceasta era ceva real.

— Deci, dacă admitem că avem de-a face cu unul și același individ, continuă el, de unde să începem?

— De la prima scenă a crimei, propuse Assa.

— De ce?

— Prima crimă este, în general, cea mai semnificativă. Totodată, este și cea în care criminalul poate să fi comis cele mai multe greșeli. Ulterior, își perfecționează tehnica.

— De acord. Dar să nu uităm că este prima lui crimă cunoscută, poate că au existat și altele înainte de ea… Să zicem totuși că e prima, că acolo, între acele tuneluri, a dat prima lovitură. Ce ne spune această primă scenă a crimei? Fiți concreți. Principalele calități ale unui bun profiler sunt să știe să analizeze datele concrete pe care le are la dispoziție, adică faptele, și să-și înfrâneze imaginația.

— Este vorba de un bărbat alb, cu vârsta cuprinsă între 25 și 35 de ani la momentul primelor crime, propuse din nou Assa. Locuiește în regiunea în care a ucis. E inteligent, sofisticat, îndrăzneț.

— De ce spui asta?

Toți ochii erau îndreptați spre Assa.

— Pentru că este dovedit statistic faptul că vârsta medie a criminalilor în serie la data comiterii primei lor crime este de 28 de ani și că în general își aleg victimele din propriul grup etnic. Cunoaște bine locurile, pentru că, dacă nu ar fi cunoscut configurația și orele la care erau frecventate, nu ar fi putut ucide cuplul pe acel drum la lumina zilei. Este îndrăzneț, pentru că nu și-a ales victimele dintr-un grup aflat în situație de risc, cum ar fi prostituatele sau drogații. În plus, aceste puneri în scenă denotă, așa cum ați zis și dumneavoastră, un grad înalt de sofisticare și de planificare. Aș zice că are un IQ ridicat și că a fantazat multă vreme în privința crimei înainte de a trece la fapte. A ales locul, ora, țintele, și a dat dovadă de mult sânge-rece.

— Vârsta unui criminal în serie este un parametru greu de stabilit, obiectă Verónica. Știm prea bine că vârsta psihologică nu corespunde întotdeauna cu vârsta reală.

— Dar acest lucru este valabil mai degrabă în cazul în care individul este mai imatur decât vârsta lui reală decât invers, sublinie Salomón. Iar Assa are dreptate: probabil că i-au fost necesari ani întregi pentru ca fantasma de la care a

pornit totul să atingă acel nivel de sofisticare. Totuși fantasmele de acest gen încep să se dezvolte foarte devreme.

— E prea mult 35 de ani, interveni Ulysses. Ar însemna să aibă mai mult de 65 în zilele noastre. Vă puteți închipui pe cineva de vârsta aceasta masacrând un cuplu cu lovituri de cuțit?

— Și de ce nu? replică Verónica.

— Unul dintre voi a pronunțat cuvintele „ucigaș în serie“, observă Salomón. De ce?

— FBI consideră că avem de-a face cu un ucigaș în serie de la trei crime în sus, răspunse Alejandro.

— Dar de ce trei și nu două sau patru? Dacă iubiți așa mult cifrele, faceți-vă contabili! spuse iritat criminologul. Eu aș spune că ucigașul din tuneluri nu era conștient încă de faptul că era un ucigaș în serie când a asasinat primul cuplu, dar că puterea fantasmelor sale era un bun indicator că avea să repete povestea.

— Și puștiul? întrebă Assa. Nu a mai apărut niciodată?

— Niciodată, răspunse Salomón.

— Ar fi interesant de văzut care au fost ipotezele anchetatorilor de atunci, spuse Cordélia, care nu intervenise până acum.

— Trafic de organe sau poate că asasinul l-o fi răpit ca să îl abuzeze… apoi s-o fi debarasat de corp, sugeră Salomón ezitant, coborându-și vocea cu o octavă.

Se lăsă tăcerea. În cameră își făcuse apariția ceva. Ceva încă și mai sinistru, mai întunecat decât amintirea cuplului ucis. Fură cu toții străbătuți de un fior neplăcut.

— Deci, gata, interveni Ulysses cu vocea ușor tremurândă, de parcă încerca să își alunge senzația de rău. DIMAS a început să funcționeze…

— Așa mi se pare și mie, zise Salomón Borges.

Zâmbeau amândoi. Dar se putea ghici încordarea din sufletul lor.

— Mai e ceva, continuă el. E posibil ca un al patrulea caz să se adauge pe lista noastră. Rămâne de văzut… Ieri a avut loc o crimă nu departe de Madrid: un agent al Guardia Civil a fost găsit dezbrăcat și… hm… lipit de o cruce.

Le făcu un rezumat rapid al celor citite în ziar. Se auziră exclamații înăbușite.

— Poate că nu există nicio legătură, îi temperă el. Nu e vorba de un cuplu aici… Sau poate că este același bărbat… Ceea ce ar însemna, dacă este vorba de el, că „ucigașul nostru cu lipici“ lovește din ce în ce mai des… Totuși e prea devreme să îl includem în lista noastră. Nu există încă suficiente elemente care să se potrivească. Însă e bine să păstrați în minte și acest caz.

Îi văzu încordându-se. Ieri. Nu departe de Madrid. Era din ce în ce mai aproape. Nu numai în timp, dar și în spațiu.

Își drese glasul.

— Bine, a început el pe un ton a cărui solemnitate nu le-a scăpat, o să ne angajăm acum într-un exercițiu cu totul nou, ceva ce nu s-a practicat niciodată în universitatea noastră și nici, cel puțin așa cred, în vreo alta. O să facem o investigație reală. Ancheta noastră. Pornim de la datele adunate de DIMAS. Știu că aveți agendele deja foarte încărcate, însă aceasta este o situație inedită și vă cer să îi dedicați cel puțin câteva ore pe săptămână. Cu ocazia aceasta, veți pune în practică ceea ce ați învățat.

Văzu cum li se îngustau pupilele: le apăsase pedala potrivită. Aveau, în sfârșit, ocazia unică de a-și exersa talentele.

— Perfect, zise el. Care e următoarea etapă? Ce operații urmează?

— Să cerem dosarele complete de la Guardia Civil, propuse Assa cu un ton entuziast.

— Și dacă le obținem?

— Realizăm profilul pe baza analizei detaliate a scenelor tuturor crimelor, spuse la rândul lui Haruki, cu o voce la fel de încântată.

— Și pe baza studiului personalității victimelor, adăugă Verónica.

— Să cerem și rapoartele de la serviciul judiciar, spuse Alejandro.

— Și procesele-verbale ale anchetatorilor, adăugă Ulysses.

— Și declarațiile martorilor? întrebă Salomón.

— În ultimă instanță, răspunse Assa scuturând din cap. Se știe că martorii nu spun niciodată același lucru. Ar putea să ne conducă într-o direcție greșită.

Salomón zâmbi. Erau elevii lui preferați. Soldățeii lui. Samuraii lui. Erau foarte inteligenți, iar lui îi plăcea să simtă în ei această tensiune, această dorință, această nevoie.

— Nu va fi ușor să îl dibuim, spuse el. A reușit să se ascundă de poliție în tot acest timp. Pariez că e expert în mimetism și în camuflaj. Probabil că e o persoană care li se pare normală celor din anturajul său, chiar simpatică. Se poartă degajat în societate. Se amestecă în mulțime. Poate chiar are copii.

Deodată, păru să îi fi venit un gând care îl îngrijora.

— Și mai e ceva: nu uitați că, până în prezent, am lucrat doar cu cazuri clasate, cu cazuri rezolvate. Cel puțin în teorie. De data aceasta este diferit: o să lucrăm în cazul cuiva care încă nu a fost prins. Care se află încă afară, undeva pe aici. Și care se mișcă liber.

Îi privi pe studenți și avu senzația că aerul dintre ei devenise deodată greu. Semănau cu o bandă care punea la cale un complot.

— El nu știe de existența noastră, nici că suntem pe urmele lui. Și nici nu există vreun motiv să afle asta. În plus, aceste informații sunt strict confidențiale. Nu scoateți nimic dintre acești patru pereți, nu vorbiți cu nimeni din afara acestui cerc, s-a înțeles?

[12] Personaje ale unui subgen de filme horror, care își ucid victimele cu săbii, securi și alte instrumente cu lamă. (N.t.)

18. Marți seară

Noapte înghețată de noiembrie. Stele reci. Însă în semiîntunericul zgomotos, spintecat de lasere de la Camelot, berea și alcoolul, precum și sistemul de sonorizare care urla din toate puterile îi încălzeau pe membrii grupului de criminologie. Își prelungeau cumva ședința.

— Dar dacă avem de-a face nu cu un singur criminal, ci cu doi? sugeră Assa, nevoită să strige ca să acopere muzica.

— Cum adică? zise Haruki dând pe gât un shot de tequila, cu ochii strălucindu-i în spatele ochelarilor săi mari.

Se legăna în ritmul muzicii cu grația unui urs îmbătat cu miere.

— Adică cel de azi să fie mai tânăr, țipă Assa. A aflat într-un fel sau altul de crima dublă din 1989 și a decis să o imite…

— Un copycat, vrei să spui? urlă Alejandro. Dar există așa ceva în viața reală? Iar aceste puneri în scenă pe care le realizează, nu credeți că ar putea fi vorba de tablouri reale?

— Ca o pictură adică? întrebă Cordélia.

Alejandro încuviință ridicându-și din nou vocea ca să acopere sonorul copleșitor din Camelot:

— S-ar putea inspira din tablouri care îi plac, care îl bântuie, care îl fascinează! Poate că este un amator de artă!

— Ceea ce nu ne ajută prea mult! observă daneza. Există milioane de opere de artă…

— Eu aș opta pentru Hieronymus Bosch! glumi Haruki.

— Nu mai țipați așa, ne poate auzi cineva! îi atenționă Verónica. Nu uitați ce ne-

a spus Salomón…

Doar Ulysses lipsea: locuri de genul Camelot, sala aceea vastă cu tavanul înalt și cu decorațiuni medievale, mulțimea de studenți care se frecau unii de alții și muzica dată la maximum, toate acestea îl înspăimântau de-a dreptul.

— S-a speriat Verónica, zâmbi Assa.

— Mda, profesorul cam are dreptate, remarcă tânărul student japonez. Tipul ăla este pe undeva pe afară…

— Și ce-i cu asta? zise spaniolul. Nu are de unde să știe de existența noastră. Hai să nu devenim paranoici!

Pentru câteva clipe s-a lăsat tăcerea, semn că toți meditau la aceste cuvinte.

— Să presupunem că descoperim cine este, riscă într-un final să spună japonezul, ce facem apoi?

— Transmitem informațiile poliției și ne îmbătăm de bucurie! răspunse hotărât Alejandro.

— Dar suntem încă foarte departe de asta, dragul meu Sherlock, spuse Assa apucându-l de cot și dându-i un pupic pe buze. Ce-ar fi să mergem la nani?

Era 23:45 când ieșiră de la Camelot. Cerul era senin și plin de stele, temperatura se apropia de zero grade și ei își ridicară gulerele înainte de a se afunda în întunericul străduțelor deasupra cărora pluteau câteva scânteieri luminoase. Assa se lipise strâns de Alejandro, iar umbrele lor se lungeau uriașe pe fațade. Îi salutară pe ceilalți și se îndepărtară. Haruki plecă alături de Cordélia cea înaltă — părea un hobbit pe lângă ea.

Verónica își strânse mai bine fularul la gât. Grăbi pasul. Nu-i plăcea deloc, chiar dacă n-avea decât câteva sute de metri, acest drum pe care trebuia să se întoarcă singură din strada Borbadores — unde se găseau Camelot și Gatsby, două dintre cele mai în vogă locuri ale nopților din Salamanca — către apartamentul ei din capătul străzii de la Compañía.

La ora aceasta, străduțele întunecate și lipsite de viață ale orașului vechi — care nu-și schimbaseră de secole pavajul sau fațadele antice ori balcoanele din fier forjat — o făceau să se gândească mai degrabă la un film horror de genul Hostel decât la unul dintre cele mai frumoase orașe din Spania.

Nu am chef să devin prada clubului Elite Hunting[13], își spuse ea. O glumă cu circuit foarte închis, doar pentru ea, ca să se mai destindă puțin.

Filmele de groază erau mica slăbiciune a Verónicăi. Cu cât erau mai sângeroase, mai gore, cu atât era mai încântată. Și cu cât aveau mai multe scene de sex — deși ar fi mărturisit acest lucru doar sub tortură.

La un nivel mai profund de analiză, trebuia să recunoască faptul că era fascinată de aceste filme pentru că își regăsea în ele propriile frici: frica de necunoscut, frica de alții, frica de întuneric, frica de sânge, frica de violență, frica de bărbați, frica… Într-un anume fel, filmele acestea o liniștea; șmecheria era că îi arătau că e doar o ficțiune, că nu este nimic… real.

Oare era o iluzie sau chiar se auzeau pași în urma ei? Nu îndrăzni să se întoarcă să verifice. De ce? Ei bine, dacă o urmărea cineva, iar ea se întorcea, acest lucru ar fi putut să îl determine pe urmăritor să grăbească pasul: mereu vedem asta în filme.

Trecu de micuța piață Agustinos, pustie acum, și pătrunse pe foarte îngusta și sinistra stradă de la Compañía, mărginită de pereți orbi. Simți un fior pe ceafă când auzi din nou pașii.

Silențioși, discreți.

Ca și cum persoana din spatele ei încerca să nu o sperie…

Ei bine, se pare că nu ți-a reușit asta.

Pentru că deja începea să se panicheze serios. Era cu siguranță un student, se gândi ea, care se întorcea acasă de la Camelot sau de la Gatsby, la fel ca ea. Ar fi trebuit să o ia pe alt drum. Să facă un ocol pe străzile mai mari și mai circulate. Acum era prea târziu. Îi trecu prin cap să o ia la fugă, dar ar fi fost o tâmpenie: dacă persoana din spatele ei chiar o urmărea, ar fi prins-o imediat.

E doar imaginația ta, dragă.

O coti brusc la stânga pe strada Doctrinos, chiar dacă nu era în drumul ei. Își avea bârlogul la ultimul etaj al unei clădiri vechi și dărăpănate, acolo unde strada de la Compañía se lărgea, peste drum de sediul Universității Pontificale. Ar fi trebuit să o țină drept înainte. Însă voia să se asigure că nu era urmărită fără să fie nevoie să se uite în spate.

Strada Doctrinos era doar cu puțin mai îngustă decât precedenta, iar vitrinele de acolo erau neluminate, acoperite cu grilaje de protecție din fier forjat. Ciuli urechile. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de respirația ei șuierătoare și tâmplele care îi zvâcneau. Dar era în regulă, urmăritorul o ținuse tot înainte.

Tocmai voia să se întoarcă spre drumul ei, când auzi din nou pașii. Cotise și el. Fir-ar.

Și dintr-odată i se făcu de-a dreptul frică. Nu era doar o neliniște. Era speriată de moarte. Grăbi pasul. Avu impresia că și el făcuse la fel. Un impuls subit o făcu să întoarcă capul. Ceea ce văzu nu era de natură să o liniștească. O siluetă înaltă, întunecată, subțire și amenințătoare, cu gluga hanoracului ridicată peste cap.

Amenințătoare pe bune? Sau e doar un tip care, ca și tine, merge în centru? Termină cu filmele din capul tău!

Intră pe strada Prado, mai largă, mai liniștitoare. O luă la dreapta, grăbi din nou pasul, dar nu într-atât cât să fugă. Ceva mai departe vedea un grup de studenți care venea spre ea. Merse hotărât în direcția lor.

Dădu să le spună că o deranja tipul din spatele ei. Dar ar fi fost o minciună. Iar ea ura minciunile. Cei trei studenți beți îi aruncară câteva vorbe în trecere, dar ea nu le acordă nicio atenție.

Mai erau doar o sută de metri până să ajungă acasă.

Se întorsese practic pe drumul pe care venise, în strada de la Compañía, de pe care ieșise cu câteva minute mai înainte. Mai întoarse capul o dată. Imposibil, tipul e tot aici! De data aceasta nu mai avea nici cea mai mică îndoială. Nimeni nu ar fi urmat un itinerar atât de complicat și n-ar fi făcut atâtea ocoluri… decât dacă o urmărea pe ea. Trase în piept aerul înțepător și simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Câțiva fulgi îi mângâiară obrajii plini de sudoare. Inima ei părea că se crede Phil Collins la baterie. Avea nevoie să facă pipi.

Se grăbi să tasteze codul interfonului de la intrarea în imobil. Cât mai era suficient de departe el. Închise uşa şubredă în urma ei. Clic. Respiră. Se năpusti pe culoarul îngust de la parter, cu pardoseala lui aflată mai jos de nivelul străzii, înspre scara din fund, apoi urcă două câte două treptele curbate, acoperite cu gresie. Clădirea mirosea a tencuială umedă, a praf şi a salpetru. Era veche, insalubră, plină de studenţi la fiecare etaj, uneori chiar câte doi în acelaşi apartament, iar studenţii — spre deosebire de persoanele în vârstă care locuiesc singure — nu dădeau nicio atenţie zgomotelor care se auzeau în toiul nopţii.

Probabil că a renunţat, îşi spuse. Ar fi avut nevoie de codul de la interfon. Se asigurase că uşa se închisese clar în urma ei. Nu-i aşa că te-ai simţit excitat că m-ai băgat în sperieţi, nenorocitule? Un idiot! Ajunse la ultimul etaj transpirată şi suflând din greu, ca o focă. Pe acel palier nu se găsea decât o singură uşă: a ei. Doamne, ce frică i-a fost! Nu mai auzea niciun alt sunet în afară de cel al sângelui, care îi gonea de-a dreptul prin vene, şi de respiraţia zgomotoasă din pieptul ei, ca nişte foale: acestea două acopereau orice alte sunete care s-ar fi putut auzi. Dar oricum nu se auzea nimic: clădirea era cu totul tăcută — fetele care locuiau sub ea, cele care puneau muzica tare de dimineaţă până seara, probabil că ieşiseră în oraş.

Ascultă cu atenţie, însă nu se auzea niciun zgomot nici de cealaltă parte a uşii. Trase concluzia că Amalia, colocatara ei, fie dormea deja, fie încă nu ajunsese acasă.

Îşi desfăcu eşarfa, care încă mai păstra mirosul parfumului ei — Lancôme, La vie est belle, cadou de la mama ei. Avea nevoie de aer. Simţea că nu poate să respire. Picăturile de sudoare i se rostogoleau pe obraji în lungi pârâiaşe calde.

Cu fruntea asudată, Verónica introduse cheia în broască. Doar câteva secunde şi avea să fie la căldură şi în siguranţă în patul ei. Avea să o aştepte pe Amalia să se întoarcă. Avea să îi povestească cum s-a speriat singură. Aveau să râdă, să inventeze scenarii, să-şi imagineze cum umbra continua să rătăcească pe străzi, apoi aveau să stingă lumina şi, cu pătura trasă până sub bărbie, aveau să-şi ureze una alteia noapte bună, fiecare simţindu-se protejată de prezenţa celeilalte şi fericită la gândul că totul nu fusese decât ficţiune şi de această dată.

Nu era real.

În spatele ei ghici o mişcare. Deschise gura ca să ţipe. Prea târziu. Îi pusese ceva

peste buze, un fel de căluș. O mână înmănușată în piele. Pielea mirosea a vacă, a animal mort. Verónica se zbătu. Se sufoca. Simți că o ia amețeala. El o ținea foarte strâns, cu obrazul lipit de al ei.

— Șșt, șopti el, nu te mai mișca și nu încerca să țipi. Sau te omor, ai înțeles?

Ea nu înțelese. Nu voia să înțeleagă. Nici să asculte. Ce însemna asta, ce anume implica. Îi era mult prea frică. Îi înghețase creierul. Un bug mental. Și totuși conștientiză un lucru: că nu trebuia să se miște, nici să țipe, nu trebuia să încerce nimic. Încremeni. El îi cuprinsese mijlocul cu brațul.

— O să vezi: o să fie bine…

Vocea aceasta. Ciudată, nazală, pițigăiată. În alte circumstanțe, i s-ar fi părut comică. Căci era clar că tocmai înghițise heliu. Preț de o clipă se întrebă dacă nu era subiectul unei glume proaste. Dar cine să-i facă o astfel de glumă? Apoi el începu să își deschidă nasturii paltonului, și ea înțelese că nu era o glumă.

Simți căldura emanată de fața lui, de parcă ar fi avut obrazul lipit de un radiator. Însă mâna înmănușată îi era rece, mult prea rece în timp ce i-o strecura pe sub fustă în chiloți, între coapse. Pielea înghețată pe sexul ei. Începură să-i tremure picioarele. Atât de violent, încât se temea că avea să se prăbușească. Dar picioarele rezistară. Nu mai avea deloc nevoie să facă pipi acum.

O durea. Se gândi în mod neașteptat la cretinul ăla de dentist care îi subevaluase cândva cantitatea necesară de anestezic înainte de a-i atinge nervul premolarului. De data asta însă era o durere la care se adăugau frica, oroarea, repulsia — și avu din nou senzația de cădere, o cădere fără sfârșit, în întunecime. În imponderabilitate.

El nu mai zicea nimic acum. Pentru că, fără heliu, i-ai fi putut recunoaște vocea? se întrebă ea, cu o fărâmă de luciditate. Deodată, de dincolo de ușă se auzi o altă voce:

— Verónica, tu ești?

Amalia! Amalia, ajutor! urla creierul ei. Tocmai voia să se zbată, când el o izbi violent cu fruntea de ușă. Văzu stele verzi în timp ce auzea cheia răsucindu-se în broască de cealaltă partea a ușii, după care în cadrul ei se ivi chipul uimit și adormit al Amaliei.

— Oh, Doamne! Cum ți-ai făcut asta? Ce-a fost zgomotul ăla? Te-ai lovit? Ești beată?

Simți că îi curgea sânge și duse mâna la frunte, apoi se întoarse. Fugi către balustrada de cupru și se aplecă peste casa scărilor. Auzi cum jos se închidea ușa către stradă.

[13] Organizație tenebroasă cu rol central în franciza cinematografică Hostel — o serie de trei filme horror (2005–2011), apărute la noi sub numele de Căminul ororilor. (N.t.)

19. Miercuri dimineață

— Nu vă grăbiți, îi spuse a doua zi tânăra femeie așezată în fața ei. Mai doriți un pahar cu apă?

Verónica făcu semn că nu. Amalia o însoțise. Practic, niciuna dintre ele nu închisese un ochi toată noaptea. Verónica își aținti privirea asupra portretului regelui atârnat pe peretele alb, în spatele femeii în uniformă care tasta cu două degete la computer.

— Deci și-a… și-a introdus… hm… degetele îmbrăcate în mănușă în dumneavoastră, am înțeles bine?

Verónica tremura. Făceau oare economie la încălzire ăștia de la Guardia Civil?

— Da.

— Și n-a avut timp să întreprindă și alte… ăăă… acte infracționale?

— „Acte infracționale“? repetă Amalia tresărind de lângă ea.

— Adică… vreau să zic că… ăăă… nu a mai… în fine… nu v-a mai violat.

— Dar este un viol! se revoltă Amalia indignată, îndreptându-și brusc spatele în scaun. Ce vă trebuie mai mult de atât?

O roșeață violentă invadă fața femeii.

— Da, da, sigur… sigur. Scuzați-mă.

Se gândi o clipă. Terminologia cerută de sistemul informatic era una formalizată, rigidă, enunțurile trebuiau să fie scurte și precise. Introduse următoarele: „viol manual la nivelul vaginului“.

— Și spuneți că inhalase heliu? întrebă ea.

Tastă: „posibil uz de heliu din partea agresorului“. Verónica încuviinţă.

— Ca să nu-i poată fi recunoscută vocea…, spuse ea.

Tânăra în uniformă îşi ridică ochii din monitor.

— Deci credeţi că e cineva cunoscut?

— Habar nu am. E posibil…

— Vă mai amintiţi şi alte detalii?

— Mirosea frumos.

Şi deodată îşi zise că mai simţise cândva acel parfum. Dar asta nu avea nicio importanţă. Sau poate că da…

— Era mai înalt, mai mic sau de aceeaşi înălţime cu dumneavoastră?

— Era înalt.

— Şi deci v-a izbit cu capul de uşă înainte să fugă? arătă tânăra din priviri către pansamentul de pe fruntea Verónicăi.

— Da. Foarte tare.

„Agresiune sexuală violentă, individ extrem de periculos“, introduse femeia în sistem.

— Promite-mi că n-o să spui nimănui, îi zise Verónica Amaliei în timp ce ieşeau din cazarmă.

— N-ar trebui să le atenţionăm pe celelalte fete din clădire? sugeră colega ei de apartament.

— Nu! Nu vreau să mă privească toată lumea ca pe „fata aia care a fost agresată“!

— Bine, bine.

— Jură.

— Jur.

Pe seară, Verónica se întâlni cu ceilalţi după cursuri. Îşi petrecuse toată ziua ca în transă. Ca şi cum nu era ea însăşi. Ca şi cum se privea pe ea însăşi mergând, vorbind, făcând diverse lucruri. Ca şi cum existau două Verónica: cea care continua să trăiască de parcă nu se întâmplase nimic şi cea care o observa pe prima.

Îşi zisese şi că individul nu ar fi îndrăznit să o atace pe Assa. O alesese pe cea mai slabă din tot grupul. Îi spionase. Aşa cum face leul în savană, care reperează specimenul cel mai vulnerabil dintr-o turmă de antilope: nu se uită decât la el, dintre sutele de animale prezente, căutând fragilitatea, slăbiciunea — animalul care şchiopătează, care aleargă mai încet, care se izolează sau care este respins de ceilalţi…

În ce moment anume îi observase? La Camelot? La facultate? La cursuri? În timpul celor de azi nu făcuse nimic altceva decât să analizeze expresiile tuturor vecinilor săi — vecinilor ei bărbaţi…

Ajunse târziu la întâlnire. Venise deja toată lumea.

— Dacă facem abstracţie de uciderea acestui jandarm, avem de-a face doar cu cupluri, spunea Salomón.

— Cupluri fericite, preciză Assa.

Şeful cazărmii Guardia Civil din Salamanca, un căpitan cu faţa lipsită de orice expresie, clipi de mai multe ori şi îşi încrucişă degetele sub bărbie:

— Deci avem de-a face din nou cu „Ginecologul“, începu el.

— Da, confirmă sergenta care înregistrase plângerea Verónicăi în aceeaşi dimineaţă. E a treia plângere pe care o primim într-o lună: accelerează ritmul. Şi nu se va mai mulţumi multă vreme să le facă tuşeuri, adăugă ea pe un ton

lugubru. De data aceasta a fost întrerupt. Altfel, cine știe ce Dumnezeu ar fi făcut.

— Poate că e o persoană timidă, sugeră căpitanul. Sau poate că are dificultăți de erecție.

Dinspre colegi se auzi un chicotit.

— Vorbim despre o agresiune sexuală, bombăni sergenta fulgerându-l din priviri pe cel care chicotise.

— Da, da, bineînțeles… scuză-mă.

— Data viitoare va încerca să meargă mai departe, insistă ea. Provocarea și riscul îl excită. Cred că nici măcar nu avem idee de ce poate fi capabil…

— Dar tu, evident, știi, nu-i așa? o întrerupse sarcastic același coleg. De când ești tu licențiată în psihologie, Rosa?

Pupilele Rosei erau negre când se întoarse către măgar.

— Știu pentru că sunt femeie, replică ea. Domnule căpitan, cred că ar trebui să dăm un comunicat. Sau măcar să punem afișe prin facultăți. Trebuie să le avertizăm pe studentele din acest oraș că pe străzi umblă liber un maniac.

Ofițerul încremeni o clipă, ca și cum îi ajunsese la nări un miros urât:

— Dar nu-ți dai seama că, dacă facem așa ceva, o să se creeze o psihoză care va ajunge în toată presa? Fără să mai vorbim despre reacția primarului și a consilierului pentru educație!

— Cupluri fericite… De ce spui asta, Assa? întrebă Salomón.

— Ei bine, răspunse tânăra, e evident că ultimele două cupluri erau fericite, dacă ne luăm după postările și fotografiile lor de pe rețelele sociale…

Își dedicase o bună parte din noapte studierii paginilor acestora. Avea ochii roșii și din cauză că stătuse prea mult cu ei în monitor, și pentru că nu dormise

suficient.

— Se fotografiau tot timpul oriunde călătoreau, continuă ea. Şi în toate pozele apar zâmbitori şi sărutându-se.

Salomón stinse neonul şi aprinse micul proiector, iar feţele scoase de pe Instagram şi Facebook apărură pe peretele alb, acompaniate de bâzâitul uşor al ventilatorului. Figuri destinse, fericite. Care păreau că zâmbesc vieţii în fasciculul de lumină în care dansa praful.

— E interesantă ipoteza ta, spuse el. Continuă.

— Individul nu reuşeşte să îşi păstreze relaţiile cu femeile, reluă Assa. Toate au eşuat. Locuieşte singur. Este cu siguranţă divorţat sau chiar celibatar. A fost părăsit de mai multe ori. Din cauza asta are emoţii violente la vederea cuplurilor fericite, este gelos pe ele. Fericirea altora e declanşatorul impulsurilor sale ucigaşe…

— Da, zise Salomón, loviturile de cuţit aplicate în zonele genitale merg în această direcţie — e ca şi cum ar fi încercat să facă victimele incapabile de a mai avea vreo viaţă sexuală dincolo de moarte. E posibil, ba chiar e foarte probabil ca, de fapt, să aibă el însuşi probleme din punctul ăsta de vedere.

— Şi dacă zâmbeau doar pentru poze? protestă Ulysses. E o tâmpenie. Toată lumea zâmbeşte pe reţelele sociale. Asta nu e o dovadă…

Salomón încuviinţă, zâmbind în colţul gurii. Îi plăcea controversa, în sensul ei originar. Metoda lui preferată era chiar aceasta, incitarea la dezbatere. Întotdeauna ieşea ceva bun de aici.

— La ce vă duc cu gândul acele puneri în scenă? continuă el.

— La nişte tablouri! răspunse imediat Alejandro.

Salomón se întoarse către tânărul spaniol.

— Exact, tablouri… Modelele dezgolite, precum şi culorile roşu şi verde erau întâlnite frecvent, în special în picturile Renaşterii, dar şi în cele din secolele următoare…

— Credeți că s-a inspirat din picturi? întrebă Assa.

— Nu exclud această ipoteză…

Sună telefonul. Bâjbâi după el prin buzunar, apoi se uită la ecran: număr necunoscut.

— Salomón Borges, răspunse el.

— Domnule profesor, sunt locotenent Lucia Guerrero.

20. Miercuri seară

Lucia contempla păianjenul.

Îşi ţesuse pânza între ţeava caloriferului şi tavan. O musculiţă se lipise de fire, făcându-le să vibreze. Prădătorul negru şi păros se apropia fără grabă de prada lui prinsă în capcană. Urma să-şi injecteze veninul, să-şi imobilizeze victima şi să o predigere cu sucurile sale gastrice. Musculiţa nu avea nicio şansă.

— Mâine, am notat, domnule profesor, spuse Lucia în telefon, fără să îşi ia ochii de la păianjen.

— Spuneţi-mi Salomón. Pe mâine, doamnă locotenent.

Tocmai se pregătea să mai formeze un număr de telefon, când începu să-i sune mobilul. Arias.

— Da? spuse ea.

— Conferinţă în trei cu toxicologia.

— De acord.

— Salut, Lucia, se auzi o a doua voce în aparat. Condoleanţele mele pentru Sergio. Ne-a terminat pe toţi vestea. Să sperăm că mizerabilul ăla o să scape, să se poată prezenta la proces…

Lucia nu comentă nimic, dar simţi cum o ia cu frig.

— În altă ordine de idei, am rezultatul analizei lichidului maro-închis găsit la el acasă. N-o să vă vină să credeţi…

Se mişcaseră repede. Moartea unui coleg. Orice altceva trecea pe planul al doilea, chiar dacă ar fi fost vorba de asasinarea regelui Spaniei sau de vreun atentat terorist.

— Auzisem despre aşa ceva, spuse el, dar e prima dată când văd cu ochii mei.

— Când vezi ce? deveni ea nerăbdătoare.

— Este într-adevăr un decoct, sau o infuzie, cum vrei să-i spui. Ayahuasca.

— Aya… ce?

— Ayahuasca. Mai e numită şi „liana amară“, „coarda morţilor“, „liana sufletului“. Triburile din Amazonia o numesc yagé, natem, caapi, pindé, daime… E un decoct făcut dintr-un amestec de plante, printre care şi liana respectivă, pe care îl prepară de secole şamanii din Amazonia. Când sunt infuzate, plantele acestea eliberează două molecule puternic psihoactive: dimetiltriptamina şi un alcaloid beta-carbolin. Pe scurt, provoacă halucinaţii şi duc la modificarea percepţiei. Dar, spre deosebire de heroină sau cocaină, nu acţionează asupra circuitelor recompensei. Deci nu există riscul de supradoză, nici de o dependenţă veritabilă.

Creierul Luciei făcea eforturi să trieze informaţiile şi să le asimileze doar pe cele care o interesau.

— Este un drog foarte puternic, care a fost multă vreme utilizat strict în sânul triburilor amazoniene, care îl foloseau din timpuri imemoriale în ceremoniile iniţiatice. Un mod de a se conecta cu sinele profund şi cu natura, ceva de genul acesta. Însă odată ce a apărut moda noilor religii şi a medicinei alternative, consumul de ayahuasca s-a răspândit şi în alte cercuri. Chiar a devenit un drog la modă în Silicon Valley sau printre artiştii newyorkezi. Unul dintre primii occidentali care l-a încercat a fost scriitorul american William Burroughs. Este interzis în multe ţări europene. În Spania e permis pentru uz personal, dar vânzarea lui este interzisă, la fel ca în cazul altor substanţe. În ultimii ani s-au ţinut mai multe simpozioane pe această temă, iar la ultimul dintre ele, cel mai important, am fost şi eu. O conferinţă mondială organizată la Girona de către ICEERS, International Center for Ethnobotanical Education Research and Service, instituţie cu sediul la Barcelona: 1 200 de participanţi, 60 de specialişti veniţi din toată lumea, 120 de exponate, toate legate exclusiv de această ayahuasca… vă daţi seama ce interes suscită.

Lucia începu să devină nerăbdătoare.

— Oare efectele sale ar putea facilita… ăăă… manipularea unei persoane

deosebit de vulnerabile, ar putea să o împingă să facă lucruri pe care, în condiţii normale, nu le-ar face? întrebă ea.

Tăcere.

— Nu sunt psihiatru, însă aş zice că da… Ayahuasca se foloseşte de secole pentru a induce stări modificate ale conştiinţei. Există secte şi pretinse Biserici braziliene care se servesc de ea în acelaşi scop. Substanţa provoacă o percepţie alterată a realităţii, o scădere semnificativă a anxietăţii, în multe cazuri o regresie şi o mai mare… flexibilitate psihologică. Deci este evident că prezintă un pericol pentru persoanele susceptibile de a se lăsa manipulate. Mai mult, potrivit unor cercetători, stările modificate ale conştiinţei provocate de acest drog pot contribui la construirea unui „ego multiplu“.

Lucia nu se putu împiedica să nu se gândească la altcineva, la o persoană care avea şi ea o percepţie alterată a realităţii — sau, mai bine zis, o lume personală, care asculta doar de regulile sale.

Îşi alungă acest gând.

— Nu mai da nimănui aceste informaţii până nu ţi le cere, spuse ea în telefon, ai înţeles?

— Cum ar fi unui psihiatru angajat de Ministerul Apărării, de exemplu? M-am prins. Şi, Lucia, trebuie să ştii că ayahuasca produce nişte viziuni absolut îngrozitoare, halucinaţii cu adevărat înfricoşătoare. Ceea ce nu prea avea cum să-i facă bine minţii lui Gabriel Schwartz al vostru…

Îi mulţumi. În apartamentul lui Schwartz se găsea o singură ceaşcă. Lângă farfuria lui „Ricardo“.

Umbra care se afla în spatele întregii poveşti pregătise cu grijă infuzia şi îl urmărise pe Gabriel cum o bea… apoi aşteptase ca drogul să îşi facă efectul… Cum se cunoscuseră oare? Cum şi când anume îşi alesese adevăratul asasin al lui Sergio Moreira braţul care avea să-l ucidă pe coechipierul ei?

— Sună-l pe Ferrater, îi spuse ea apoi lui Arias. Avem nevoie de lista tuturor persoanelor, angajaţi şi vizitatori, care au intrat în contact cu Gabriel Schwartz în timpul internărilor sale la psihiatrie.

21. Miercuri seara

Formă un alt număr.

— Ce vrei, Lucia? se auzi o voce în telefon.

— Ce s-a întâmplat ieri cu Álvaro?

— Nimic grav.

— Samuel, te rog…

Tăcere.

— Niște copii l-au sâcâit prin curte, într-o pauză. A trebuit să intervină un învățător.

— Sâcâit?

— Bruscat, dacă îți place mai mult cuvântul ăsta.

— Cum anume bruscat?

— Oh, Doamne, Lucia! Ți se întâmplă vreodată să te oprești din a fi jandarm?

— L-au trântit pe jos?

— Da, dacă ții neapărat să știi.

— Fir-ar!

— Ce fir-ar? Elevii au ajuns în biroul directorului. N-o să se mai repete. Caz închis. Are doar o umflătură la un genunchi. E bine.

— Pot să vorbesc cu el?

În fundal se auzea sunetul unui televizor. Apoi un schimb de cuvinte, cu voce joasă, dintre doi adulți — un bărbat și o femeie. O împunsătură de furie în adâncul măruntaielor Luciei. Alicia… Noua prietenă a fostului ei soț. Cea care îl îmbrăca pe Álvaro în blazer și cu cravată, de parcă era un afurisit de școlar englez. Nu-i de mirare că îl „sâcâiau“ colegii. Ar fi „sâcâit-o“ și ea un pic pe Alicia, cât să-i aducă aminte că nu era decât o musafiră în viața lor, că nu avea niciun drept să hotărască ce era bine pentru fiul ei și că Lucia avea să-i scoată toți dinții din frumoasa ei gurită dacă i-ar trece prin cap să se interpună între ea și Álvaro.

— Mama?

Trase o gură mare de aer și inspectă tavanul. Constată că vederea i se înceţoșase.

— Dragul meu, e totul în regulă?

— Da. Ne uitam la un episod din Jurassic World.

Închise ochii o secundă. Ușurare. Vocea lui Álvaro era veselă. Frustrare. Își dădu seama că părea grăbit să se întoarcă la serialul său. Gelozie. I-ar fi plăcut să fie cu el în clipa aceasta, să stea așezați împreună în fața televizorului, cu o pătură pe genunchi.

Cum de ajunseseră aici? Își aminti de vremurile dinainte să se nască Álvaro, când munca ei încă nu ajunsese să-i separe, cum obișnuiau ea și Samuel să împartă în fața televizorului tăvi pline cu tot ceea ce obsesia contemporană pentru o alimentație sănătoasă izgonea din orice meniu: Big Mac, pahare mari de Cola, nuggets, cartofi prăjiți, ketchup și înghețate sundaes. Așteptând să-i ia somnul. Își aminti cum adormeau de obicei unul peste altul și cum se trezeau după două ore și se târau până în pat. Când Álvaro era mic, făceau asta și la desene animate. Apoi Lucia a început să se întoarcă acasă din ce în ce mai târziu, devenise mai aspră — sau mai degrabă meseria o asprise — și relația ei cu Samuel devenise din ce în ce mai încordată.

Își aminti de asemenea și cu cât dispreț vorbeau despre poliție Samuel și camarazii săi, pe vremea când erau studenți. În ochii lor, toți polițaii erau niște idioți, niște lachei ai statului și potențiali fasciști, dacă nu chiar fasciști în deplinul sens al cuvântului. Așa se face că atunci când l-a anunțat pe Samuel că urma să dea concurs de admitere în Guardia Civil el nu a înțeles de ce. Nici ea însăși nu era prea sigură de motivația ei. Presa pe care o citeau, cântecele pe care

le ascultau, filmele pe care le vedeau, toate te duceau în aceeași direcție: Guardia Civil era un cuib de fasciști, însăși ideea de ordine era fascistă, legea era făcută pentru a păstra statu-quoul și a-i proteja pe burghezi. Era un raționament simplist, dar tocmai din această cauză atrăgător — cel puțin pentru majoritatea camarazilor lui. Însă Luciei nu îi plăcuse niciodată să lovească în cineva aflat la pământ. De când era mică luase mereu apărarea celor pe care restul copiilor îi urau și îi hărțuiau în curtea școlii, chiar dacă asta însemna să încaseze și ea niște pumni în context. În familie, ea era mereu Gică Contra — cea căreia îi plăcea să demonteze certitudinile celorlalți și să strice orice chef doar din dorința de a se contrazice. La Facultatea de Drept continuase pe acest drum, întrebându-se de fiecare dată când avea loc o grevă sau o manifestație ce anume ascundeau acestea, descoperind mereu motivele tăinuite și gândurile nerostite din spatele minunatelor predici ale politicienilor de stânga, susținuți de cei din generația ei, precum și pe cele aflate la baza discursurilor despre responsabilitatea individuală și spiritul antreprenorial ale politicienilor de dreapta, susținuți de familia ei. Altfel spus, intrase în Guardia Civil doar din spirit de frondă. Chiar așa? Asta să fi fost tot? Să fi ales oare acest drum în viață doar pentru a le dovedi altora că se înșelau? Mai era ceva. Cu siguranță. Dar acum nu avea chef să se gândească la asta. Nimeni, nici măcar Samuel, nu cunoștea povestea adevărată. Aceea cu cel mai inteligent, cel mai curios, cel mai maladiv de sensibil pușți pe care îl întâlnise vreodată. Fratele ei. Rafael. Cel pe care drogurile îl distruseseră. Rafael… Syd Barrett[14] al ei. Wish you were here…

— Pe curând, dragul meu, spuse ea. Mergem la grădina zoologică, da?

— Pot să mă uit și la seriale, mama?

— Bineînțeles, iubirea mea. Acum fugi la tatăl tău.

— Ești sigură că ești bine, mama?

— De ce nu aș fi, dragul meu?

— Pentru că ai o voce ciudată…

— Ba nu! Fugi.

— Pe curând, mama!

O jumătate de oră mai târziu, o sună Arias.

— Tocmai a murit Gabriel Schwartz, o anunță el.

Simți cum o apucă brusc nervii.

— Iar analizele de sânge confirmă prezența unui produs raticid, brodifacum, continuă colegul său. Acum au venit rezultatele.

Deodată, începu să se simtă rău. Toate astea fuseseră planificate de altcineva, acel păpușar din umbră, cel care trăgea toate sforile.

— Mulțumesc, Arias, spuse ea. Ar trebui să te duci acasă…

— Asta și făceam. O seară bună, Lucia!

Deci murise și asasinul lui Sergio… De ce era în halul acesta de bulversată? Oare pentru că asocia într-o singură moarte sfârșitul lui Sergio și cel al asasinului său? Sau pentru că, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la moarte, gândurile ei fugeau către Rafael?

Plânse în acea noapte. Plânse până pe la trei dimineața. Auzea zgomotul ploii care lovea în ușa de sticlă. Un sunet liniștitor, dar care, în sufletul ei, era sinonim și cu singurătatea, cu străzile pustii, cu tristețea.

Se ridică și ieși pe balcon cu un halat tras pe ea. Aruncă o privire în balconul vecin. Cel al mamei ei. Luminile erau stinse.

În lunile din urmă, Lucia se gândea des la mama ei. Aproape la fel de des ca la Álvaro. Sau ca la Rafael… Mama ei îmbătrânea. În curând, nu avea să mai fie deloc. De ce nu reușeau să stabilească din nou o comunicare normală între ele, să aibă conversații care să nu se termine doar cu sarcasm și reproșuri? Timpul se scurgea. Le mai rămăsese puțin.

Și atunci se gândi la el.

La Francisco Manuel Meléndez.

Și timpul lui curgea. Oare se gândea și el la ea, din fundul celulei sale? Sigur că se gândea la ea… Peste câteva zile urma să înceapă procesul. Iar avocatul său

promisese nişte dezvăluiri.

Intră înapoi în apartament, îşi scoase bluza de pijama, se duse în baie şi îşi răsuci gâtul ca să-şi poată vedea în oglindă silueta cea mare, „cristică“, tatuată pe spate, cea care îşi întindea binecuvântarea asupra ei…

Doar ea îi aducea pace.

[14] Syd Barrett (1946–2006) — membru fondator și solist al trupei Pink Floyd. Muzician genial care a revoluționat rockul și a influențat multe generații de interpreți, Barrett a căzut victimă consumului de droguri și a trebuit să se retragă din viața publică după doar câțiva ani de scenă și de succes. Foștii colegi i-au dedicat albumul Wish You Were Here, din 1975. (N.t.)

Partea a patra

Dans cu diavolul

22. Joi dimineață

La ora 9:45, a doua zi, își parcă Hyundaiul Tucson în fața Facultății de Drept de la USAL. Un bărbat mărunțel de vreo 60 de ani, cu un barbișon cărunt, o aștepta în capul treptelor. Presupuse că el era.

Salomón Borges.

Catedrático[15].

Nu părea să aibă vanitatea și autosuficiența care veneau de obicei la pachet cu acest titlu. Cel puțin nu la telefon. I se păruse o persoană de bun-simț. Care însă îi spusese o poveste aberantă.

Deci ce căuta ea aici?

Nu putuse să ignore un detaliu: lipiciul. Se pare că era unul dintre elementele scoase la iveală de programul informatic creat de acest profesor și grupul său de studenți. Să zicem…

Hai să vedem ce au de spus…

Cu o oră în urmă, primise un telefon de la laboratorul de toxicologie: în sângele lui Gabriel Schwartz fuseseră găsite urme de Zolpidem, unul dintre somniferele cel mai frecvent prescrise de către medici, care însă putea să servească și altui scop: supunerea chimică. Zolpidem și ayahuasca. Nu mai era nicio îndoială: Gabriel Schwartz fusese drogat și manipulat.

Încuie SUV-ul și se zgribuli ușor din cauza rafalelor de vânt care măturau tot ce le ieșea în cale în jurul facultății. În timp ce urca treptele, își trase gluga hanoracului peste ceafă. Profesorul o privi zâmbind. Aruncă un ochi rapid înspre arma pe care femeia o purta în toc, la șold.

Lucia îl observa și ea.

Și îi plăcea ce vedea. O conformație de luptător, dar cu o burtică proeminentă, o

barbă tunsă prost într-un cioc și un aer cam neglijent: pe țesătura albă a cămășii — care pe alocuri îi ieșea din pantaloni — se vedea o pată de cafea. O față deschisă, curioasă, expresivă. Abia dacă era cu puțin mai înalt decât ea, care nu avea mai mult de un metru șaizeci și doi.

Prea bine, își zise ea.

Pentru că, dacă ar fi avut de ales chiar mâine între doi chirurgi care să o opereze, nu l-ar fi ales pe acela care seamănă cu un chirurg, cu ochelari scumpi și ceas scump, cu mâini lungi, elegante și o alură care inspiră respect, ci pe celălalt: cel care nu se sinchisește că arată ca naiba, care vorbește cu accent puternic, care pare ușor neglijent și nu seamănă deloc cu un chirurg. Motivul era că acesta din urmă ar fi trebuit să se bazeze numai pe competențele sale profesionale ca să ajungă unde era. Pentru că acela care avea figură tipică de chirurg și care provenea dintr-o familie bună și dintr-o școală bună avusese o viață mai ușoară decât celălalt, care trebuise să depășească mai multe obstacole și dificultăți pentru a se ridica la aceeași înălțime. Era evident că Salomón Borges nu ajunsese în poziția pe care o avea datorită vreunei griji deosebite manifestate pentru propria persoană, nici vreunor relații. Iar asta îi convenea de minune Luciei.

— Urmați-mă, spuse el. Presupun că nu aveți prea mult timp de pierdut cu toată povestea asta. Vreți o cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Cu atât mai bine. Cea de la bufetul nostru e îngrozitoare.

Ea merse în urma lui pe holul cu pereți din sticlă, după care o luară pe pasarela care traversa marele patio. Odată ajunși în cealaltă parte a clădirii, coborâră un etaj. L-a urmat până în dreptul unei uși pe care scria „LABORATOR DE CRIMINOLOGIE“. Înăuntru, șase tineri o priviră intrând. În mod surprinzător, un cort mare de camping ocupa tot spațiul din partea stângă a camerei.

— V-o prezint pe Lucia Guerrero, locotenent la UCO, îi anunță Salomón pe studenți, apoi se întoarse spre ea: Lucia, acesta este grupul care a realizat DIMAS.

— Deci DIMAS e cel care a găsit similitudinile? se miră ea, o oră mai târziu.

Nu era chiar o întrebare. Dar încă nu îi venea să creadă că un prof și o mână de studenți de-ai lui reușiseră să conceapă programul și baza de date pe care le așteptau toți criminaliștii din Spania. Dar de ce nu, la urma urmei? De ce era atât de mirată? Știa și ea, ca toți ceilalți, că lumea intrase într-o nouă eră. Că tineri care începuseră prin a meșteri ca amatori în garajul lor ajungeau acum să lanseze rachete cu echipaj în spațiu, creau aplicații folosite de miliarde de oameni sau criptomonede care aveau să înlocuiască în curând monedele oficiale. Văzuse filmul acela despre crearea Facebookului de către patru studenți de la Harvard. Știa că Steve Jobs și Steve Wozniak, doi tineri fără niciun sfanț, concepuseră Apple I la întoarcerea de la reuniunile Homegroup Computer Club și că, pentru a strânge fondurile necesare, Jobs își vânduse dubița Volkswagen. Mai știa și că Jeff Bezos lucrase la aplicația lui, Amazon, în fundul garajului părinților săi, cărora le ceruse să investească în proiectul lui. Apoi devenise cel mai bogat om din lume. Așa că de ce nu ar avea încredere în câțiva studenți de la universitatea din Salamanca?

— Bravo, le-a spus ea simplu.

Pe fețele lor tinere apărură zâmbete.

— Și ziceți că proiectul acesta este monitorizat de Guardia Civil și de poliția națională? întrebă ea.

— Pe lângă Ministerul Educației din Castilla y León și, bineînțeles, USAL, adăugă Salomón Borges. Numai că, atunci când vine vorba de a obține fonduri de la ei, se schimbă treburile…

Ea zâmbi. Se gândi din nou la Bezos și banii părinților săi, la Steve Jobs și dubița lui Volkswagen, la Zuckerberg în camera lui amărâtă de la Harvard. I se zbârli ușor părul de pe ceafă.

— Deci primul care a evidențiat o posibilă legătură între aceste trei crime duble este programul acesta? rezumă ea. Cea de acum treizeci de ani, din nordul Aragonului, cea din 2015, de la Segovia, și cea ce anul trecut, de pe Costa del Sol?

— Exact.

— Și ați făcut legătura cu ceea ce i s-a întâmplat colegului meu exclusiv din cauza lipiciului?

— Este o legătură fragilă, recunosc, admise Salomón.

— Dar nu banală, punctă ea. Nu am mai auzit niciodată de scene ale crimei în care cadavrele au fost lipite împreună, înainte de asta…

Își aminti de faptul că masacrarea cuplului de englezi aflați în vacanță ținuse o vreme prima pagină a ziarelor, dar niciodată nu fusese menționat detaliul acesta, al adezivului. Și nici cel despre așezarea corpurilor într-o anumită poziție. Iar ancheta nu fusese încredințată UCO.

Simți cum ochii tuturor membrilor grupului erau ațintiți asupra ei, părând să spună: „Și acum ce mai facem?“

— Voi cum intenționați să continuați? întrebă ea, încercând să își ascundă entuziasmul.

— Am cerut deja procedurile complete ale acestor trei cazuri, răspunse o studentă cu pielea neagră, tunsă foarte scurt, pe care Lucia își aminti că Borges o numise Assa. Vom realiza un profil pe baza analizării scenelor acestor crime…

— … și a studierii personalității victimelor, adăugă brunetul frumos care se numea Alejandro.

— Și, desigur, pe baza proceselor-verbale întocmite de anchetatori, adăugă și japonezul mărunțel și rotofei, cu ochelari enormi, numit Haruki. Desigur, doar dacă reușim să le obținem.

— Instituțiile ne cam fac greutăți, explică Salomón.

Mie-mi spui, gândi ea. De fapt, niciunul dintre ei nu era autorizat în acest caz.

— Ați omorât vreodată pe cineva? o întrebă privind-o pieziș, cu ochii aceia sfredelitori, englezul cu fața plină de acnee care se numea Ulysses.

Doar fata numită Verónica nu zicea nimic.

— O să cer și eu dosarele, spuse Lucia. De urgență. Vă țin la curent. Și voi la fel, dacă vă mai vin idei, să nu vă jenați să mi le împărtășiți. Este absolut remarcabil ceea ce ați realizat voi aici!

[15] Profesor titular de catedră la o universitate. (N.a.)

23. Joi seară

Drumul de întoarcere de la Salamanca la Madrid i-a luat două ore, complicându-se serios în apropierea capitalei, din cauza ambuteiajelor. Profită de asta pentru a-l suna pe Arias.

— Autopsia lui Schwartz? îl întrebă ea.

După cea a lui Sergio, Arias se pricopsise și de data aceasta cu trecerea obligatorie pe la Institutul medico-legal.

— S-a confirmat faptul că Schwartz s-a înecat cu propriul sânge și că moartea s-a datorat unei hemoragii masive, răspunse el. Chiar voiam să te sun. Avem noutăți și în legătură cu felul în care și-a petrecut Sergio ultimele ore de viață.

Ea se încordă.

— Carmen — o colegă de la UCO — povestește că Sergio a primit un telefon la birou și a plecat, continuă el. Am căutat ultimele numere de la care a fost sunat. Ultimul-ultimul este de la un număr necunoscut. Carmen l-a auzit spunând doar „cine sunteți?“, apoi „dați-mi adresa“. Sergio i-a spus după aceea că cineva avea informații despre o crimă dublă comisă anul trecut. Se pare că persoana respectivă îi furnizase suficiente detalii convingătoare pentru a-l face să se deplaseze.

— Care crimă dublă? întrebă ea în timp ce își punea în funcțiune toate alarmele, fiindcă, deși semaforul se făcuse verde, nimeni nu se mișca și peste tot în jurul ei se auzeau claxoane furioase.

— Un cuplu de englezi, uciși în timp ce se aflau în vacanță pe Costa del Sol, răspunse Arias. Cred că îi ții minte, s-a vorbit peste tot…

Doamne Dumnezeule!

— Și ce a mai zis Carmen?

— Că tipul îi dăduse întâlnire în nord-estul Madridului, nu departe de Escorial, pe dealurile de la Santa María de la Alameda. Adică exact unde a fost găsit.

Pe Lucia o cuprinse un frig teribil. Aşadar Sergio căzuse pur şi simplu într-o capcană, iar moartea lui avea legătură cu crimele duble. Înjură în barbă. Trebuia să vorbească cu Borges, dar mai întâi trebuia să studieze cu atenţie dosarele.

Se gândi din nou la blondul care articulase literele L-U-C-I-A în timp ce privea către camera video din celula sa. De unde o cunoştea? Cine îi povestise despre ea?

Şi, mai ales, de ce i se păruse atât de important, înainte de a muri, să i se adreseze ei?

— Ne vedem mâine la înmormântare, spuse ea.

Era 16:58 şi, în ciuda frigului, terasele din Plaza Mayor de Salamanca erau pline de lume: grupuri-grupuri de studenţi şi turişti. Aşezat în mijlocul lor, înfofolit în paltonul de iarnă, Salomón Borges se încălzea cu ajutorul unei carajillo — o cafea fierbinte cu adaos de coniac, zahăr şi scorţişoară — şi admira locul iluminat. Un adevărat decor de teatru. Una dintre cele mai frumoase pieţe din Spania, cu arcadele şi coloanele sale, cu rândurile de balcoane şi medalioanele reprezentând busturile lui Rodrigo Díaz de Vivar, mai cunoscut sub numele de Cid, al Isabellei şi al lui Ferdinand, prea catolicii regi, al lui Carol Quintul sau ale lui Hernán Cortés şi Francisco Pizarro. Altfel spus: cuceriri, crime, colonialism… O civilizaţie ale cărei cărămizi erau cadavrele şi al cărei ciment era sângele. Ca toate civilizaţiile, pornind încă din negura timpului, îşi spuse el. Oare civilizaţiile arabă şi otomană nu alimentaseră secole la rând târgurile de sclavi? Şi oare prima lor grijă nu fusese să-şi masacreze cu mare veselie vecinii? Japonezii de la Nanjing sau grupările armate din al doilea război din Congo fuseseră oare mai puţin crude decât invadatorii occidentali când practicaseră pe scară largă tortura şi violurile colective? Occidentalii nu s-au masacrat şi ei între ei, şi nu doar o singură dată? Strategia de a pune toate vinile posibile în cârca duşmanului, pentru ca mai apoi să-ţi poţi justifica propriile crime era veche de când lumea.

Salomón îşi termină băutura şi se ridică.

Ieși din piață pe una dintre cele două porți care dădeau înspre strada Zamora și începu să o urce încet, parcă savurându-și zgomotul pașilor în noapte. Ajuns acasă, în apartamentul său de la ultimul etaj al Dania Palace, își scoase paltonul și fularul, își aruncă pantofii și își încălță papucii, apoi trecu în salon, unde își puse Rinaldo de Georg Friedrich Haendel la pick-up. „Cara sposa“, marea arie pentru castrato. Se apropie de fotografia înrămată de pe bufet, în timp ce muzica creștea în jurul său. Mai întâi, corzile. Apoi vocea. De la pianissimo la fortissimo. Exista oare muzică mai civilizată decât aceasta? Mai complexă, mai subtilă?

— Am cunoscut pe cineva astăzi, Begoña, zise. O femeie. O cheamă Lucia. Ți-ar plăcea de ea. Competentă. Serioasă. Nici urmă de frivolitate. O femeie cum îți plac ție. Oh! Dar să nu-ți faci griji: e mult prea tânără pentru mine și nici nu cred că sunt genul ei…

Din gâtlej i se auzi un râs mărunțel.

— Mai degrabă s-ar putea zice că mă încearcă un sentiment patern, doar mă cunoști. Ar fi putut fi fata noastră… Și există un mister în ea: este mai puțin tare decât lasă impresia. O să lucrăm împreună. Va fi interesant…

Cu mâinile prinse la spate, ieși din salon și intră pe culoarul întunecat, unde îl priviră trecând alte portrete de-ale Begoñei. Părea că locuiește într-un mausoleu, nu într-un spațiu dedicat viilor. Se lăsă înghițit de tenebre: trecuse o groază de vreme de când nu se mai temea de ele.

A doua zi dimineață sări ca ars, trezit de soneria telefonului. Se uită la ecran. 6:30. Răspunse.

— Bună ziua, Salomón, se auzi vocea locotenentei Guerrero. Ce faceți mâine?

— Mâine? repetă el, surprins. Mâine e sâmbătă… fac o plimbare pe la Sierra de Francia…

— V-ar deranja să vă anulați plimbarea?

— Să o anulez? repetă el.

Avea mintea încă începețoșată. Și știa că la telefon părea un bătrânel ușor ramolit, care nu se trezise de-a binelea încă.

— Am primit dosarele. Le-am studiat toată noaptea. Propun să începem cu vizitarea locurilor în care au fost comise crimele duble, zise Lucia.

Salomón se ridică în capul oaselor, cu spatele drept, dintr-odată complet treaz. Din vocea interlocutoarei sale se putea ghici că era încordată.

— Să începem? Adică noi?

— Da, dumneavoastră și cu mine.

— E destul de neobișnuită această abordare pentru cineva de la Guardia Civil, nu-i așa? observă el.

— Nu suntem obligați să le spunem și altora ce facem…

El reflectă o clipă, amuzat de tonul conspirativ pe care îl abordase ea.

— Însă în ceea ce privește uciderea… colegului meu, continuă ea, nu faceți nimic. Nici dumneavoastră, nici grupul nu vă ocupați de cazul acesta.

— Când plecăm? întrebă el.

— Vă trimit adresa mea de acasă. Mâine, până la 10:30, să fiți neapărat în fața casei mele. O zi bună, domnule profesor!

24. Sâmbătă dimineață

Au ieşit din Madrid în jurul orei 11:00, cu direcţia nord-est, Aragon, hotarele pirineice.

Cu o zi înainte, Lucia participase la înmormântarea lui Sergio la Catedrala Forţelor Armate, cunoscută şi sub numele de Biserica Sacramentului, aflată la numărul 11 pe strada Sacramento din Madrid. În biserică era un frig de crăpau pietrele. O zi mohorâtă de noiembrie. Un cer acoperit şi moralul la fel de cenuşiu. Erau prezenţi ministrul de interne, directorul general al Guardia Civil, colonelul Pilar Molina Marcos, generali, generali-locotenenţi, ofiţeri, bărbaţi cu ranguri înalte, prieteni, cunoştinţe, colegi. Lucia se pregătise, se blindase. Ascultase cu indiferenţă predica episcopului, apoi pe oficiali şi, la sfârşit, pe văduvă — toţi evocaseră amintirea lui Sergio în termeni pe care numai un doliu îi poate inspira. I se acordase postum un breloc mişto: Crucea Ordinului de Merit al Guardia Civil. Totul era în regulă, Lucia rezista. I se rupea de tot circul acesta ipocrit, îşi promisese că nu avea să plângă.

Până la Peña…

Peña spusese: „Tată bun, soţ bun, coleg bun, slujbaş al statului şi prieten exemplar: acesta a fost Sergio Castillo Moreira. O să ne lipseşti, omule!“

Asta fusese tot. Nimic mai mult. Dar era suficient. Pentru că Peña, bărbatul acela dur ca oţelul, plângea. Iar Lucia a simţit şi ea cum i se umplu ochii de lacrimi. Incapabilă să şi le reţină, fugise afară să ia aer.

În timp ce îşi ştergea lacrimile, îşi dădu seama că fantoma lui Sergio avea să o bântuie toată viaţa. Că îşi va aminti mereu de zâmbetul lui, de râsul lui, de sărutările şi de trupul lui, de toate nopţile petrecute împreună în maşini fără însemne, nu doar pândind vreun suspect, ci şi deschizându-şi sufletul unul în faţa celuilalt, de chestia aia de pe cruce care nu era Sergio Moreira. Ştia că toate acestea aveau să îi revină în minte în momentele cele mai grele, pentru a-i aminti că nu avem timp de pierdut, că facem proiecte pentru viitor, dar că viitorul nu există — doar prezentul există.

Peña venise lângă ea, aprinzându-și o țigară.

— Știai că în munții din insula Sulawesi corpurile celor răposați sunt injectate regulat cu formol, că stau la taclale cu ele în fiecare zi și că o dată la trei ani le scot din morminte, le dau o țigară, dansează și pun de-un chef împreună? Ăsta chiar ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori, la naiba: ca cei care m-au călcat pe nervi toată viața să continue să o facă și după moartea mea…

— Nu pot să cred, Peña! protestă ea, dar nu se putu împiedica să nu zâmbească.

Tocmai îi văzuse pe copiii lui Sergio ieșind din biserică, iar privirea i se intersectase cu a soției acestuia. O privire care spunea: știu ce a fost între tine și soțul meu. Mi se rupe…

— Peña, spusese ea apoi, o să-mi iau liber câteva zile. Am nevoie de o pauză.

El dăduse din cap.

— Ia-ți. Avem două echipe întregi care lucrează la cazul lui Sergio. O să te ținem la curent, Arias și cu mine. E mai bine așa: tu ești oricum prea implicată emoțional.

În această dimineață de sâmbătă, pe autostrada care ducea către nord, Lucia își ațintise privirea spre cerul de culoarea cenușii, ca o panglică monotonă. Presimțea că acolo îi aștepta ceva uriaș. În nord. La capătul drumului.

— Cum te simți după moartea coechipierului tău? întrebă Salomón, care era așezat alături de ea.

Ea își luă o clipă ochii de la drum, observând faptul că el o tutuise, și îl fulgeră cu privirea:

— Tu ce crezi? Cum te-ai simți în locul meu?

— Rău, răspunse el. Te implici mult, nu-i așa? Munca la UCO e o treabă 24 din 24.

De data aceasta ea nu mai răspunse nimic. Ajunseră la Zaragoza pe la ora 14:00, după mai puțin de o oră la Huesca și continuară să se îndrepte tot mai spre nord.

Iar zăpada își făcu și ea apariția. La început, sub formă de pete albe pe câmpuri.

După alte patruzeci și două de minute ajunseseră la Barbastro, o localitate cu 17 000 de locuitori pe care Lucia intenționa să o ocolească prin sud, acolo unde N240 și N123 se intersectau și îi permiteau să evite satul. Însă Borges îi arătă un panou pe care scria: „BARBASTRO / ALQUÉZAR / SIERRA DE GUARA“, imediat după un hotel aflat la marginea drumului, o cafenea și o benzinărie Repsol care o făcură automat să se gândească la Francisco Manuel Meléndez.

— Ia-o pe acolo, spuse el.

Lucia îl ascultă și se lăsă ghidată prin hățișul de străduțe din centrul localității. La ieșirea pe drumul către Pirinei, trecură prin fața unei clădiri din cărămidă, cu acoperișul încărcat de antene: cazarma locală a Guardia Civil.

— Probabil că aici s-a făcut ancheta la vremea respectivă, zise el.

Ea își aminti de dosarul aflat în portbagajul SUV-ului, închis în rucsacul ei.

Drumul era lat, într-o stare excelentă, cu lungi linii drepte și curbe ample. Lucia conducea ceva mai repede decât viteza legală acolo. În jurul lor se oferea privirii, sub acoperământul aceluiași cer gri monoton, un peisaj care nu era mai prejos: dealuri joase, câmpuri cultivate și vii. Însă la orizont se profilau deja munții albi. Iar la vederea acestora, Lucia simți ceva nelămurit, un amestec de nerăbdare și temere.

Munții aceștia îndepărtați păreau să o sfideze: își păstraseră prea multă vreme secretul. Chiar crezi că tu o să reușești să ni-l descoperi, când atât de mulți alții au dat greș? păreau să spună ei.

Sub pătura groasă de nori, prima zăpadă albise colinele. Strălucirea ei rănea ochii, aprindea privirea. Peisajul muntos, jupuit până la os, evoca un decor de western hibernal.

La radio — Lucia îl pornise după ce epuizaseră toate subiectele de conversație — o voce anunță că noiembrie 2019 avea toate șansele să devină cea mai umedă și mai rece lună din ultimii 35 de ani din regiunea Jaca: „Zăpada căzută abundent pe 8 noiembrie — care a atins și 18 centimetri pe alocuri — a rezistat, deoarece temperatura continuă să scadă de la o zi la alta, cu o minimă de patru grade sub zero noaptea trecută. Se poate spune că anul acesta iarna a venit

foarte devreme“.

După câțiva kilometri, N123 începu să se ridice treptat deasupra albiei late a unui râu aproape secat, presărată cu bolovani deschiși la culoare, de-a lungul căreia mergeau.

— Ne apropiem, zise Salomón după ce se uită pe aplicația Google Maps din telefonul său.

Drumul făcu un S, apoi se ivi primul tunel, în același timp în care N123 se afunda într-un defileu săpat de râu, captiv între versanți înalți de piatră, arbori dezgoliți de iarnă și conifere albite de fulgii de nea. Urmară și alte tuneluri. Lucia conducea mai prudent. Defileul deveni și mai îngust, și mai adânc, închizându-și pereții calcaroși deasupra lor, până când cerul s-a redus la o fâșie îngustă și cenușie.

— Aici, zise Salomón în momentul în care tocmai treceau pe sub două bolți întunecate, săpate în stâncă și franjurate cu stalactite.

Lucia frână. Pe stânga se afla o mică zonă de parcare în curbă, chiar după tunel, în care se opri cu un scrâșnet de cauciucuri. După ce opri și motorul, îi învălui liniștea. Coborâră din mașină, îmbrăcați călduros — el cu paltonul lui de lână și cu un fular gri înnodat sub bărbie, ea într-o canadiană albă, cu glugă îmblănită, care părea un fel de echipament de camuflaj hibernal.

Lucia simți imediat cum aerul înghețat îi trecea prin blugi ca niște ace. Defileul o făcu să își țină răsuflarea. Fără nicio îndoială că acest lucru se datora detaliilor pe care le citise în dosar, însă i se păru că vede perechea aproape goală la marginea drumului, între camion și râpă. Ca și cum ar fi revenit din trecut. Ca în serialul acela, Hannibal, în care un personaj putea reconstitui în minte, închizând ochii, tot ceea ce se petrecuse la locul unei crime. I-ar fi plăcut să poată vizualiza și ea așa totul, să aibă acest dar.

— Trebuie să îți imaginezi locul acesta vara, spuse el încet lângă ea, scoțând un norișor de aburi pe gură. Dimineața devreme. O bună parte din drum trebuie să fie încă umbrit, însă soarele strălucește deja pe culmi, iar temperatura este cu mult mai îngăduitoare decât acum. E cald deja și e sâmbătă. Nu trece multă lume pe aici. Dar, cu toate astea, tot este foarte riscant.

Vorbea pe un ton jos, de parcă se aflau într-o biserică sau la o înmormântare. De

parcă i-ar fi fost teamă să nu trezească morții.

— Pe atunci, judecând după poze, starea drumului era proastă, plin de gropi, zise ea. Nu era la fel de bine întreținut ca în zilele noastre. Și nu existau nici aceste bariere metalice, ci doar niște stâlpi mici din beton, pentru a separa șoseaua de hău.

Concentrată, încercă să își imagineze scena.

— Camionul era acolo unde e acum mașina, arătă ea cu degetul înspre locul cu pricina.

Vântul continua să sufle în defileu. Își schimbă brutal direcția și îi lovi drept în față, mușcându-i de obraji. Lucia era mult mai înghețată aici decât la Madrid. Dârdâia toată. Făcu câțiva pași:

— Iar trăgătorul se găsea probabil acolo, la vreo patru metri în fața camionului. Le-a făcut semn să oprească. Apoi și-a scos arma și a tras prin parbriz. De două ori. Direct în cap. Un trăgător bun, chiar dacă distanța era destul de mică.

— Un trăgător?

— Statisticile referitoare la femei capabile să tragă cu atâta precizie în scopul de a ucide pe cineva sunt extrem de sărace.

— De unde crezi că a apărut? întrebă el. Trebuie să fi venit cu mașina. Cunoștea bine drumul.

— Da… Cineva de-al locului.

— Posibil. Sau care trecea des pe aici. Urme?

— Niciuna, răspunse ea. A recuperat și cartușele. Evaporat. Intrat în pământ. Ca și cum nici nu ar fi existat vreodată. La fel și puștiul.

Analizase cu atenție fotografiile făcute la vremea respectivă de criminaliștii din Barbastro. Și le reaminti acum: camionul gol, cuplul dezbrăcat și așezat la marginea drumului, între camion și râpă, femeia așezată pe jos, cu spatele sprijinit de o bornă din beton, cu fața către camion, cu sânii goi și picioarele depărtate; bărbatul în genunchi între coapsele ei, cu spatele întors către drum și

cu un braţ petrecut în jurul trunchiului femeii.

— Un tablou, confirmă ea amintindu-şi de ceea ce îi spusese Salomón pe drum. Dar care?

Deodată, din cerul negru începură să cadă fulgi mari şi pufoşi, învârtejindu-se în jurul lor. Din cauza frigului, nu se topeau pe haine. Lucia îşi dădu seama că îi clănţăneau dinţii şi îşi încheie nasturii canadienei. Tăcură din nou, ca şi cum s-ar fi recules.

Nu se auzea nimic în afară de mugetul vântului între pereţii defileului.

— Hai să mergem în sat, spuse ea într-un final, ne întoarcem aici mai târziu.

— Da, răspunse el şi o luă spre maşină în liniştea mormântală, respiraţia lui desenând mici norişori de abur în faţa buzelor palide. E diabolic de frig aici.

Lucia nu îndrăzni să-i spună cât de potrivit era aici cuvântul „diabolic“.

25. Sâmbătă după-amiază

La ieșirea din ultimul tunel, văzură jos, lângă drum, un lac artificial pe trei sferturi golit. O întindere uriașă de noroi despărțea malurile înțesate de larici și arbori dezgoliți de apele sale cenușii stătătoare ce oglindeau în mijloc norii.

— Lacul acesta este cu siguranță plin vara, zise ea. Iar malurile probabil că sunt înverzite și plăcute. În raportul de la vremea respectivă se spunea că mulți oameni veneau să facă baie aici în weekenduri sau schi nautic și caiac, când era cald. Era și cazul acestui cuplu: intenționau să își petreacă ziua pe malul lacului, după ce tatăl își va fi terminat livrările. Poate că aici i-a văzut prima dată ucigașul, aici i-au atras atenția.

— O familie fericită…, comentă Salomón.

— Da, ca și cuplul din Segovia, ca și cel de la Benalmádena…

— Cu cine ne întâlnim azi?

— Cu unul dintre primii doi jandarmi civili care au sosit la fața locului și au izolat scena scrimei. E pensionar acum.

— Și celălalt? întrebă Salomón.

— S-a sinucis.

— Sinucis?

— A fost găsit spânzurat acasă la el. La câteva luni după crimă.

— Crezi că există vreo legătură?

— De-asta am venit aici, ca să aflăm, răspunse ea fără să își ia ochii de la drum.

După opt kilometri, pe când urcau de-a lungul firului unui râu care șerpuia printre arbori și apoi treceau printr-un fel de poartă naturală formată din doi

pereți stâncoși, văzură satul.

Graus. 3 300 de locuitori.

O stradă lungă și lată se desfășura în fața lor, acoperită de amestecul alb-cenușiu rezultat din zăpada căzută și sarea ce fusese împrăștiată pe drum, plus roțile mașinilor care trecuseră pe acolo. Pe dreapta se afla o alee de promenadă de-a lungul râului, iar pe stânga, deasupra acoperișurilor albe, o faleză înaltă și întunecată, precum și o catedrală monumentală semețită deasupra străzilor satului.

O statuie înaltă încununa faleza, acolo sus, pe cerul cenușiu: un Crist cu brațele în cruce — și, la fel ca pe colină, această imagine îi aminti de alta.

Domnea aici o atmosferă pe care o simți imediat oarecum nocivă — dar cel mai probabil era din cauză că ea nu se simțea bine nicăieri altundeva decât în oraș.

Pătrunseră pe străzi curățate până la asfalt, cu trotuare dispărute sub troienele lăsate în urmă de plugurile de zăpadă. Urmând indicațiile GPS-ului, merseră printre rânduri de balcoane și fațade de magazine până la o piațetă rotundă, apoi cotiră la dreapta, prin fața unui hotel cu o fațadă uimitor de contemporană — toată numai sticlă și beton zugrăvit în roșu —, traversară râul cu apele umflate și o ținură așa încă 800 de metri până la cazarma Guardia Civil.

Clădirea modernă din cărămidă, cu patru etaje, se înălța în afara orașului. La vederea ei, Lucia înțelese că la parter se aflau birourile, iar la etajele superioare, apartamentele funcționarilor și ale familiilor acestora.

Se întrebă ce fel de jandarmi erau mutați aici — probabil tineri proaspăt ieșiți de pe băncile școlii care se credeau cowboy sau unii mai vârstnici, reveniți aici pentru a-și aștepta pensionarea la țară. În momentul în care trecură de poartă, un jandarm își făcu apariția în capul treptelor de la intrare. Lucia îi arătă insigna.

— Am venit să vorbesc cu domnul căpitan Bustamante, spuse ea. Profesorul Borges, criminolog la Universitatea din Salamanca, este însoțitorul meu.

— Eu sunt, răspunse ofițerul zâmbind și strângându-i mâna. E un lucru neobișnuit să vedem pe cineva de la UCO aici.

Lucia vorbise cu omul la telefon. Păruse surprins să audă că după atâția ani

Madridul hotărâse să redeschidă „cazul tunelurilor“. Ea se abținuse să îi explice că, deocamdată, era vorba doar de o inițiativă personală.

Bustamante făcea parte din cea de-a doua categorie: cea a pre-pensionarilor reveniți la țară. Lucia presupuse că avea în jur de patruzeci și cinci de ani, dar că părea cu zece mai bătrân, judecând după ridurile din jurul ochilor și șanțurile adânci care îi brăzdau fruntea. Barba îi înghițea din obraji într-un mod destul de puțin regulamentar.

Și mai avea în priviri o ușoară sclipire, care sugera că avusese la viața lui și însărcinări mai dificile, din acelea care lasă urme.

— Haideți, le spuse el.

Îi conduse într-un hol mic, în care se intersectară cu un bărbat înalt și slab, nebărbierit și cu cătușe la mâini, care o privi pe Lucia cu ochi de șobolan înfometat, înainte de a fi tras afară de alți doi jandarmi.

În trecere murmură ceva de neînțeles. Ceva ce semăna cu „pară“ sau cu „cățea“. Mai degrabă „cățea“[16].

— Îl ducem la Boltaña, explică Bustamante. Nu mai există celule pentru arest preventiv aici, de când s-a hotărât sus că ale noastre nu corespundeau normelor. Lucru care s-a întâmplat cu majoritatea cazărmilor din regiune. Drept urmare, toți reținuții sunt trimiși la Boltaña. Va rămâne acolo peste noapte. Și mâine va fi prezentat la tribunalul din Barbastro.

— La ce distanță se află Boltaña de aici? întrebă Lucia.

— Patruzeci de minute cu mașina. Știu, o groază de timp pierdut.

Lucia observă în partea dreaptă semnul: „INTERVENCIÓN DE ARMAS“ — biroul în care erau verificate permisele de vânătoare și de portarmă. Bustamante îi conduse în partea opusă, la capătul unui culoar. Îi invită să intre într-o încăpere decorată cu obișnuitele fotografii ale regelui, diplome, medalii și trofee care pot fi întâlnite în toate cazărmile de provincie. Căpitanul se așeză pe unul dintre colțurile biroului său și le făcu semn înspre cele două scaune din fața acestuia.

— Am niște tineri aici care visează să intre în UCO, îi spuse el Luciei.

— Ar trebui să se gândească bine, răspunse ea. La UCO nu există program de lucru, nici viață privată, selecția este foarte dură și nu toți pot ține pasul, sunt mulți care renunță. Cu ce fel de delicte aveți de-a face pe-aici?

— Câteva furturi, niciunul cu violență, delicte mici, dintre cele banale: vandalism, roți sparte, puțină cocaină. Ciocolata[17] a dispărut. În zilele noastre e la modă marijuana. Dar mai ales, dintre cele 20 de intervenții pe care le-am efectuat anul acesta, 17 erau legate de violența de gen.

Lucia își aminti fugar de bărbatul care tocmai o insultase.

— Dar îmi închipui că n-ați venit aici ca să completați un chestionar despre activitatea noastră, adăugă el. Cazul tunelurilor, nu-i așa? La vremea respectivă nu eram încă în acest post. Însă toată lumea de pe-aici a auzit de asta.

Se dădu jos de pe biroul pe care se cocoțase și îl ocoli ca să ajungă la scaunul său — ca și cum ar fi vrut să pună o distanță între ei și, prin urmare, între el și caz.

Lucia își lăsă o clipă privirea să rătăcească spre fulgii uriași care cădeau dincolo de obloane. Când se uită din nou la jandarm, își dădu seama din aerul lui ușor confuz că fusese absentă cam prea mult timp.

— César Bolcán, spuse ea, unul dintre cei doi jandarmi care făceau parte din patrula care a descoperit corpurile. Pe el am venit să-l vedem. Mai este prin zonă?

Căpitanul încuviință din cap.

— Da, o să vă dau adresa lui. Colegul său…

— … s-a spânzurat, știu. Unde anume?

Bustamante îi privi pe rând.

— Acasă la el. Soția plecase cu copiii cu puțin timp înainte…

— S-a întâmplat la câteva luni după crima dublă din tuneluri, nu-i așa?

El îi aruncă o privire tăioasă:

— Da. Dar nu sunt persoana cea mai potrivită pentru a vă povesti despre asta. S-a întâmplat cu mult înainte să fiu trimis aici.

Luciei i se păru că detectează o undă de reticență în vocea lui. Mesajul era clar: povestea asta nu îl privea deloc. Câtă vreme el mâzgăli ceva pe un post-it, se lăsă tăcerea. Ea ascultă scârțâitul ca de insectă al stiloului pe hârtie.

— Însă cred că ați auzit totuși bârfele…, insistă ea.

El își ridică ochii către ea, apoi îi întinse post-it-ul.

— Aici, ne aflăm într-un bazin cu o populație foarte puțin numeroasă, observă el. Toată lumea se cunoaște cu toată lumea în Graus și în satele dimprejur. Imaginați-vă cât de multe bănuieli și zvonuri și paranoia și rupturi a putut suscita un astfel de eveniment la vremea respectivă… A lăsat urme de neșters în memoria colectivă. Nimeni nu a uitat povestea asta. Și cu atât mai puțin pe puști… Un băiețel de nouă ani, vă dați seama…

Deodată, Lucia simți că se înăbușă. Avu senzația că pereții biroului se strâng în jurul ei. O criză de claustrofobie. Se ridică. Mulțumi în grabă. Dispăru în fugă pe culoar.

Ajunsă afară, se opri pe treptele de la intrare și trase adânc în plămâni aerul rece și umed, avidă de oxigen, cu gura deschisă.

— E totul în regulă? întrebă Borges când ajunse lângă ea.

— Da, da… e în regulă…

Respiră din nou.

— Și apoi, încă o dată, totul se dovedi a fi doar neant, recită criminologul ridicându-și privirea spre cerul înnorat, în timp ce vântul îi răvășea coroana de păr.

— Ce?

— Nimic. Un citat din Povestirile extraordinare[18] ale lui Edgar Allan Poe.

— Hai să mergem, răspunse ea sec și începu să coboare scările.

[16] În spaniolă, „pară“ se spune pera, iar cățea, perra. (N.a.)

[17] Nume dat unei varietăți de drog pe bază de hașiș. (N.t.)

[18] În original, în limba franceză, Nouvelles histoires extraordinaires (N.r.).

26. Sâmbătă după-amiază

Parcară pe ceea ce părea a fi strada principală a satului, calle Barranco, o șosea largă și curbă, mărginită de terase, locuri de parcare și magazine, care urca panta lină a falezei.

Trecură pe sub un portic, își continuară drumul pe o străduță întunecată, îngustă și adâncă, asemenea unui defileu, și, pe neașteptate, dădură peste un decor din alte timpuri — o enclavă medievală în plin secol XXI: o piață înconjurată de clădiri cu arcade, pe fațadele cărora se puteau vedea fresce religioase, în timp ce sub streșini se găseau frontoane din lemn sculptat.

— Minunat! exclamă Salomón. Zici că suntem în Italia. Într-o piazza din Toscana sau Emilia.

— Strada Prior e puțin mai încolo, spuse Lucia după ce își consultă telefonul.

Traversară piața cu pavajul ușor înclinat. Rarele siluete cu care se intersectau mergeau cât de repede puteau pe străzile întunecate, dornice să se întoarcă la căldura interioarelor lor. Era aproape ora 17:00, iar seara timpurie de noiembrie începuse deja să cadă precum un linţoliu.

La adresa jandarmului pensionar dădură peste o casă cu aspect lugubru, înaltă și îngustă, înghesuită între două fațade și formând un unghi drept între două străduțe, la câțiva metri distanță de Plaza Mayor.

Lângă ușă, un interfon. Lucia sună și văzu ochiul unei camere de filmat deasupra interfonului. Un clic și ușa se deschise imediat, lăsându-i să intre într-un vestibul în care se afla o scară îngustă și o cabină minusculă de ascensor. Sosirea lor fusese anunțată. Aleseră scara.

— Aici! auziră o voce în momentul în care ajunseră la primul etaj.

Un coridor glacial, încă și mai îngust decât scara. Într-o asemenea casă, în care niciun centimetru pătrat nu era de prisos, se găsise totuși o cale de a instala un

ascensor, se gândi Lucia. Pătrunseră într-un salon pe care Salomón îl estimă ca fiind de trei ori mai mic decât al său, dar în care păreau să se găsească la fel de multe cărţi ca la el acasă. Erau cărţi peste tot, cu sutele, cu miile: pe rafturile bibliotecii, în teancuri pe jos, pe fotolii şi pe măsuţe. Parchetul ceruit trosnea sub paşii lor. Totul în jur era întunecat, ca şi cum ar fi fost acoperit de o pânză cenuşie.

— César Bolcán, le spuse gazda. Pe mine mă căutaţi.

Vocea gravă şi profundă părea să zdrobească silabele ca pe nuci. Mâna, din contră, lungă şi palidă, cu degete deformate de artroză, îi păru Luciei foarte blândă şi uşoară când i-o strânse — o mângâiere mai degrabă decât o strângere de mână. Ea îşi coborî privirea, înţelegând motivul pentru care exista acolo un ascensor.

— O fugă de la locul accidentului, spuse bărbatul, cu antebraţele sprijinite de mânerele scaunului său rulant. Fugarii au dat peste mine cu maşina. Pensionare anticipată. Dar a trecut atât de mult timp de atunci, încât am impresia că am trăit dintotdeauna în scaunul ăsta.

O trecu un fior.

Şi nu din cauza scaunului. Din cauza feţei. Creştetul îi era pleşuv, acoperit de pete de bătrâneţe, însă pe ceafă îi atârnau în dezordine şuviţe de păr alb. Avea pielea brăzdată de riduri adânci şi trăsăturile osoase. Un gât zbârcit îi ieşea din bluza groasă din lână tricotată şi din halatul de mătase în dungi. Însă altceva îi stârnise Luciei fiorul involuntar: jumătatea stângă a feţei era în întregime acoperită de o pată mare din naştere, neagră, care se întindea de la frunte până la bărbie şi în care strălucea adamantin un ochi albastru, la fel de ager ca cel al unui vultur, în vreme ce jumătatea dreaptă avea o paloare normală pentru anotimpul în care se aflau. Linia de demarcaţie dintre jumătatea de faţă neagră şi cealaltă urma aproximativ nara stângă şi colţul gurii aflat imediat sub aceasta.

În semiîntunericul din încăpere, privirea bizarei măşti bicolore îi scruta cu atenţie.

César Bolcán îşi răsuci scaunul în scârţâit de roţi pe parchet.

— Veniţi. Daţi cărţile la o parte, spuse el. Aşezaţi-le pe jos şi luaţi loc.

Ochii Luciei căzură pe o copertă. Metamorfozele lui Ovidiu. Cartea, având înăuntru un semn de carte, se găsea în vârful teancului pe care îl ridicase pentru a se putea așeza.

În spatele ușii se auziră pași grei. Apoi se deschise, iar Lucia întoarse capul ca să vadă un bărbat mult mai tânăr, la vreo 35 de ani, în mod evident mare fan al aparatelor pentru musculatură. În ciuda frigului — nu păreau să fie mai mult de 19 grade —, era îmbrăcat cu un tricou fără mâneci din care se iţeau nişte braţe la fel de musculoase precum cele ale lui Arnold Schwarzenegger. Deşi depăşise vârsta, pe faţă avea câteva coşuri, iar pe braţe avea pielea de găină. Un culturist fanatic îndopat cu steroizi… Probabil că îşi făcuse un ideal în viaţă din a ridica greutăţi uriaşe şi a-şi sculpta un corp după reguli care îşi închipuia el că ar trebui să fie cele ale frumuseţii masculine. Lucia cunoştea ce efecte secundare aveau injecţiile cu steroizi anabolizanţi: infertilitate, reducerea volumului testiculelor, hipertensiune — plus iritabilitate, agresivitate, dependenţă…

— Aveţi nevoie de ceva, César? întrebă Mister Univers privindu-i încruntat.

— Nu, mulţumesc, Ángel.

— Atunci ies să dau o tură, zise Ángel.

Îi măsură insistent din ochi înainte să se facă nevăzut. Ce privire ciudată! se gândi Lucia. Nici măcar nu se obosise să îi salute. Şi atunci se întrebă despre ce fel de tură o fi fost vorba. Anii de experienţă o făcuseră mai pricepută în a evalua oamenii decât mulţi psihiatri. Ceea ce îi oferea acum certitudinea că Ángel intra în categoria „băieţilor răi“.

— Lui Ángel i se potriveşte de minune numele, le zise Bolcán. E un înger. Mă ajută cu sarcinile cotidiene.

Lucia încuviinţă fără convingere. Îşi făcuse o imagine puţin diferită despre îngeri.

— Nu mă mişc prea mult de aici, dar călătoresc cu ajutorul cărţilor, continuă bătrânul făcând un gest cu mâna către rafturile bibliotecii. Totul îmi stârneşte curiozitatea: ştiinţa, istoria, filosofia, poezia, sociologia, mitologia, religiile, Antichitatea…

— Un om pe sufletul meu, comentă Salomón.

— Și dumneavoastră faceți parte din Guardia Civil? întrebă Bolcán, cu un aer sceptic.

— Nu, eu sunt criminolog. La Universitatea din Salamanca.

— Și vă ocupați și dumneavoastră de acest caz vechi?

— E o poveste lungă, răspunse Salomón. Să spunem că l-am dezgropat noi de curând, la universitate…

— „Noi“?

— Conduc un mic grup care se ocupă de cold cases, explică criminologul. Și de curând ne-a fost adus la cunoștință acest caz…

César Bolcán dădu din cap. Îl mai mângâie o clipă din priviri pe Borges, cu irisul său albastru și lichid, apoi își mută toată atenția asupra Luciei.

— Să nu vă mirați că sunt la curent cu treaba asta, m-a sunat căpitanul Bustamante să îmi spună că sunteți interesați de acest caz de acum 30 de ani.

— Și vă deranjează?

— Deloc. Nu timpul e cel care îmi lipsește aici. Mai degrabă îmi lipsește un mod în care să îl pot ocupa. Și să știi că mă poți tutui: la urma urmelor, suntem colegi.

Buzele lui subțiri se despicară într-un zâmbet care nu îi contamină în niciun fel restul feței.

— Tu erai de serviciu când a fost chemată Guardia Civil? începu Lucia.

— Eu și colegul meu…

— Cel care s-a sinucis?

— Chiar el. Presupun că doriți să vă povestesc cum a fost.

Făcu o pauză, ca și cum încerca să își adune amintirile.

— Ca întotdeauna, există lucruri care nu apar în rapoarte.

* * *

— Pe vremea mea, nu aveam program fix, începu el. Când se ivea un astfel de caz la sfârşitul serviciului, ei bine, mai făceai 24 de ore în plus şi gata. Nici dacă nu dormeai nu era grav, trebuia să te descurci şi fără. Astăzi, când se întâmplă aşa ceva, oamenii cheamă patrula următoare şi se duc acasă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, încheindu-şi ziua de lucru indiferent de circumstanţe. După cum ştii, noi nu avem sindicat, însă asociaţia profesională a jandarmilor este una foarte puternică. Nici nu se mai pune problema să facă cineva ore suplimentare. Drept urmare, pentru că nu există mai mult personal decât înainte, se efectuează mai puţine misiuni şi într-o manieră mai puţin eficientă. Fără să mai vorbim de maşinile care au 300 000 de kilometri la bord. Nu există zi să nu facă vreuna pană. Mă bucur că am ieşit la pensie: lucrurile astea m-ar fi enervat teribil.

— Dar văd că eşti la curent cu ele, constată Lucia.

— Era altfel pe vremea mea, continuă el fără să îi dea vreo replică. Aveam mai multă libertate de mişcare. Şi nu existau toţi tipii ăştia care te filmează cu mobilul de îndată ce ai o intervenţie undeva. În curând o să aveţi cu toţii, tu şi colegii tăi, câte o cameră lipită pe piept şi îţi va fi atât de frică să nu faci vreo prostie care să îţi distrugă cariera, încât n-o să mai ai nici cea mai mică iniţiativă. O să te mulţumeşti cu minimul necesar, pentru a evita posibilele necazuri, şi o să te întorci la cazarmă fără să faci valuri. Şi o să laşi lumea să se ducă dracului, iar pe oameni, să se descurce singuri.

Lucia auzise deja genul acesta de discurs de zeci de ori din gura altor membri ai forţelor de ordine. Era nerăbdătoare să ajungă la subiectul conversaţiei, însă îl lăsă pe pensionar să-şi debiteze tâmpeniile până la capăt.

Deodată, în ochiul aflat pe jumătatea neagră a feţei se văzu o sclipire sălbatică:

— În fine, noi nu eram la sfârşitul orelor de serviciu în acea zi, Miguel şi cu mine. Din fericire, era dimineaţă şi de-abia ne începusem tura. Iar când am ajuns la faţa locului ne-am dat seama imediat că nu vom uita niciodată ceea ce am văzut acolo…

O pauză. Lucia făcu un schimb rapid de priviri cu Salomón. Ca și ea, își ținea și el respirația.

— Presupun că știți deja cum erau așezate corpurile, nu-i așa? Însă una e să vezi niște fotografii și cu totul alta să descoperi într-o bună dimineață aceste statui din carne umană aproape goale, la marginea drumului. Ea cu sânii pe-afară, el întorcându-ne spatele, fiecare cu câte o gaură în frunte, într-o poză ciudată și absurdă. Aveam aproape cincizeci de ani pe atunci, nu eram un boboc, însă în zona asta cele mai îngrozitoare lucruri care se pot vedea sunt accidentele rutiere… Am fost de-a dreptul șocat, vă jur. Nu vă mai spun de Miguel: el de-abia împlinise treizeci de ani, era mai sensibil.

Își umezi rapid buzele cu limba lui mică și roz.

— Și mai era și lumina aia oblică care cădea peste ei, razele alea drăguțe ale soarelui matinal… Să nu uităm că era și vară. Cântau păsărelele în copacii din fundul râpei. Chiar am avut senzația că ucigașul încercase să reproducă un tablou pe care îl văzuse pe undeva. O pictură, știți…

Lucia schimbă din nou o privire cu Salomón.

— Se numeau Isabel Almunia Rueda și Josep Pastor Cister, erau o pereche tânără și muncitoare, toată lumea îi plăcea, iar Óscar, puștiul lor, se pare că era o dulceață de copil, după spusele bunicului său…

Îi privi pe cei doi și pe Lucia o trecu fără să vrea un tremur.

— Cultivau legume și trufandale în huerta din Barbastro și le vindeau apoi legumicultorilor din regiune: tomatele roz, care sunt o specialitate locală, limba-mielului, sparanghel mov de Somontano, care e delicios fript cu sare grunjoasă. Puteau fi văzuți des prin sat. Toți cei care îi cunoșteau au spus același lucru: se iubeau, erau fericiți, puneau bani deoparte și așteptau vacanțele ca să plece cu cortul pe Costa Brava.

Își trase nasul și dădu din cap cu aerul că regretă profund:

— I-am interogat pe toți cei care făceau drumul ăsta în mod regulat, în caz că ar fi putut observa ceva mișcări suspecte în zilele dinainte. Niciun rezultat. Am cotrobăit prin viețile lor, prin ale rudelor lor, le-am interogat clienții, vecinii, creditorii. Am reușit să identificăm aproape toate persoanele care au frecventat

plaja lacului în vara aceea, mai mult de o sută cu totul, și le-am interogat una câte una. Am făcut apel la martori. Am adus un elicopter și câini ca să cercetăm zona. Chiar și speleologi… Până și la clarvăzători am apelat, erau unii care pretindeau că știau unde era puștiul. Pe naiba. Nimic. Nici cea mai mică urmă de copil, niciun mobil posibil, nicio explicație, nada…

Lucia ridică capul.

— Spuneai ceva de niște detalii care nu se află în raport? Știi ceva?

— Nu, dar am motive să cred că nu a fost un singur criminal în acea dimineață. Că erau cel puțin doi. După umila mea părere, mai era cineva care păzea drumul, puțin mai departe.

Lucia își îndreptă spatele în scaun.

— Ai dovezi în legătură cu asta?

— Niciuna. În afară de convingerea fermă a primului om sosit la fața locului. Și știi prea bine că asta contează…

Da, se gândi ea, prima impresie era deseori cea mai apropiată de adevăr.

— Mai e și acea oprire de un minut, conform cutiei negre a camionului, la câteva sute de metri de locul cu pricina. De ce se opriseră prima dată? Apoi au plecat din nou. S-au oprit din nou, definitiv, la 300 de metri depărtare. Acolo unde au fost uciși.

Bolcán era de-a dreptul exaltat acum. În timp ce vorbea, se uita când la unul, când la celălalt, ca și cum le-ar fi pândit reacțiile.

— Din cauza acestui caz s-a sinucis colegul tău? întrebă calm Lucia.

Fața bicoloră pivotă către ea.

— Nu s-a sinucis. A fost găsit spânzurat, nu e același lucru.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mă sunase cu o seară înainte. Ca să îmi spună că știa cine era criminalul.

Lucia avu impresia că penumbra se îndesise şi mai tare în micul salon-bibliotecă. Afară, un clopot anunţă ora 19:00 în întunericul tot mai gros. Un sunet fragil, răguşit, dar liniştitor. Un sunet care îi alinase pe oamenii locului timp de secole în acea luptă constantă împotriva demonilor de care se credeau înconjuraţi. Când de fapt demonii se aflau în ei.

— Ți-a spus vreun nume?

— Nu, a murit odată cu descoperirea lui. Voia să vorbim față în față. Dar înainte de asta, avea nevoie de dovezi.

Ea se gândi puțin.

— Deci vorbim acum de o altă crimă?

— Da, răspunse el. Absolut. Nu e cazul să vă spun că m-am gândit şi eu mult de tot la povestea asta în toți acești ani. Aproape că am simțit că înnebunesc. Apoi am ajuns să obosesc de la atâta gândit. Și, bineînțeles, mai era și copilul…

La auzul acestui ultim cuvânt, inima Luciei se strânse.

— Da… După părerea ta, ce s-a întâmplat cu copilul? Ai vreo ipoteză?

El șovăi, uitându-se la ea cu o tristețe infinită.

— Nu știu ce este mai greu: să cauți un copil mort sau unul care poate mai este viu, ori care a fost viu o vreme, până când ai încetat să-l mai cauți…

Ideea o tulbură pe Lucia.

— Ai copii? a întrebat-o el abrupt.

— Am un fiu, răspunse ea după o mică ezitare.

— Câți ani are?

Ea simți dintr-odată cum i se usucă gura.

— Nouă ani.

— Exact vârsta pe care o avea Oscar, comentă el privind-o cu ochi pătrunzători. E o vârstă minunată.

Lucia tresări. Simţea nevoia să oprească imediat această conversaţie. Poate că el i-a simţit disconfortul, pentru că îşi întoarse scaunul pe parchet, îl împinse către bibliotecă, luă un caiet învelit în piele neagră de pe o etajeră, se întoarse la ei şi se aplecă către Lucia, întinzându-i volumul:

— Dacă misterul acesta are vreo cheie, ea se află aici, zise el. Eu nu am fost în stare să o găsesc. Deşi l-am citit şi l-am răscitit: e jurnalul pe care l-a ţinut Miguel, colegul meu, înainte să moară. Era printre lucrurile lui când s-a făcut percheziţia. L-am păstrat. După cum v-am spus, m-a obsedat multă vreme povestea asta…

27. Sâmbătă seara

Se făcuse deja ora 23 când Lucia îşi ridică nasul din caiet. Citea de mai bine de două ore din jurnalul lui Miguel Ferran. Aproape că uitase unde se afla.

Jurnalul era un veritabil exerciţiu de lectură sub influenţă. Se simţea sub stăpânirea cuvintelor unui om bântuit de moartea unui cuplu tânăr şi, mai ales, de soarta unui băieţel literalmente șters de pe faţa pământului. Un om care se aruncase cu toate puterile lui în lupta pentru căutarea adevărului — luptă care a ajuns până la urmă să-l zdrobească atât fizic, cât şi psihic. Toţi anchetatorii criminalişti ajung la un moment dat să afle ce înseamnă să ai un caz ieşit din comun care nu îţi dă pace. Cei mai mulţi dintre ei reuşesc să îl ţină la oarecare distanţă, să-l relativizeze. Dar unii ajung să fie atât de obsedaţi, încât îşi pierd somnul şi pofta de mâncare, îşi neglijează familiile, se izolează şi se trezesc în pragul nebuniei. Lucia ştia că avea să fie şi cazul ei, dacă nu reuşea să îl găsească pe ucigaşul coechipierului său.

Din nefericire, caietul cuprindea mai degrabă gândurile din ce în ce mai negre ale autorului său decât progresul anchetei. De la o pagină la alta, era evidentă înrăutăţirea stării psihice a bărbatului. Dispoziţia lui o cotise progresiv înspre depresie, apoi spre demenţă. Poate că lucrul care îl înnebunise cel mai tare pe Miguel Ferran era faptul că în teribilul eveniment fusese amestecat un copil nevinovat. Începuse să suspecteze că în spatele răpirii se aflase o reţea de pedofilie. Însă ce rost ar fi avut, în acest caz, toată punerea aceea în scenă? Ceva nu se lega. Şi dacă acea punere în scenă era, de fapt, scopul principal al ucigaşului, atunci ce se întâmplase cu copilul? Mereu aceleaşi întrebări. Şi niciun răspuns. Era evident că din puzzle-ul jandarmului lipsea o piesă esenţială. Şi totuşi îl sunase pe César Bolcán şi îi spusese că îl cunoştea pe vinovat. Înainte să se spânzure.

Sau să fie spânzurat…

„Iar am avut un coşmar“, scria el. Apoi, ceva mai departe: „Zilele trec şi mintea mi se goleşte din ce în ce mai mult de substanţa ei, lăsând loc liber terorii“. „Nu pot să dorm, aproape că nu mai mănânc, consumul meu de alcool a devenit

îngrijorător, colegii mă privesc ciudat.“ Sau: „Chiar dacă e o simplă speculaţie de-a mea, mă întreb dacă ipoteza B nu este cea corectă“. Lucia tresări. Ipoteza B? Care ipoteză B? Dădu paginile înapoi, căută peste tot, dar nu găsi nici urmă de vreo ipoteză A sau B. Omul subliniase, de asemenea, unele cuvinte: „Pictură? Tablou?“, „copilărie: profesia tatălui“, „datele coincid“.

Ce date? Care tată? Despre cine vorbea? Evident, avea pe cineva în vedere.

Singură în camera aceasta de hotel şi în satul acesta care îi erau străine, auzind din când în când câte o uşă închizându-se undeva, în vreun fund de culoar, Lucia simţea cum se molipseşte de obsesia şi de fricile lui Miguel Ferran, cum toate deveneau ale ei. Şi totuşi camera era primitoare şi reconfortantă, cu peretele ei din piatră brută de la căpătâiul patului, cu abajururile fanteziste ale lămpilor şi cu draperiile grele, în carouri, care o protejau de frigul de afară.

Deodată, telefonul aşezat pe cuvertură începu să vibreze. Aruncă un ochi la ecran. Mónica. Ezită. Poate că era o urgenţă — dacă păţise ceva mama lor? Răspunse:

— Mónica?

— Am fost la mama, zise sora ei mai mare fără să salute sau să o întrebe ce mai face. Nu ştia nici măcar în ce zi suntem, iar mirosul… Puţea îngrozitor! Cred că nu se spălase de câteva zile. Şi de-abia dacă se atinsese de proviziile din frigider sau dulapuri, mă întreb ce mănâncă…

Lucia închise ochii. Stomac dureros. Ştia ce avea să urmeze.

— Lucia, trebuie să o ducem undeva, nu mai poate trăi singură. Trebuie să îi găsim un cămin… A venit momentul.

— Nici nu se pune problema.

Tăcere la capătul firului.

— La naiba, Lucia! Mama îşi pierde minţile! Uită să se spele cu zilele şi apoi dintr-odată se spală de mai multe ori pe zi pentru că a uitat că a făcut-o deja!

— De unde ştii? replică ea. Nu vii niciodată pe la ea.

— Ba vin! Nu așa des ca tine, e adevărat. Îți amintesc că locuiesc în capătul celălalt al Madridului, nu pe același palier. Și am și doi băieți de crescut…

Nu mă-nnebuni! Doi băieți de 15 și 17 ani, perfect autonomi. Doi băieți inteligenți, pe care Lucia îi iubea mult și care o iubeau și ei, dar pe care mama lor continua să îi trateze ca pe niște copii.

— Ți-ai luat angajamentul să te ocupi de ea, se aprinse Mónica, dar nu ești niciodată acasă. E nevoită să se descurce singură! Nu se poate avea încredere în tine!

Lucia oftă. Nu voia să înceapă a enșpea ceartă cu sora ei. Nu acum. Avea alte griji acum.

— O să mă mai gândesc, minți ea înainte să închidă.

Se duse la fereastră și privi cerul nopții pe care o lună mare și rotundă aluneca printre nori, deasupra acoperișurilor. De ce erau atât de diferite ele două, Mónica și ea, atât de incapabile să se înțeleagă una cu alta? Ani întregi încercase să îi fie pe plac surorii ei mai mari. Se agățase obsesiv de ideea că, într-o bună zi, sora și mama ei aveau să o ierte și să îi arate dragostea lor. Dar asta nu se întâmplase niciodată. Iar Lucia înțelesese că în ochii Mónicăi, la fel ca și în cei ai mamei ei, ea va rămâne mereu rățușca cea urâtă, adolescenta care prefera compania băieților și care se întorcea acasă beată, fata tatuată, sora dizgrațioasă care în timpul meselor în familie avea mereu o părere contrară. Și, mai ales, cea din cauza căreia…

Da, desigur, știa originea acestei ostilități. Pentru numele lui Dumnezeu, au trecut 19 ani… Chiar nu putem să trecem mai departe?

Rafael… Lucia era mai mare cu doi ani decât fratele ei. Când erau adolescenți, erau de nedespărțit. Acolo unde se vedea silueta lui înaltă și încovoiată, se vedea și „mica soră mai mare“, care îl apăra cu dinții de lumea întreagă. Împărtășeau aceleași preferințe muzicale și vestimentare, se îmbrăcau complet în negru, ascultau aceleași cântece depresive și se uitau la filme cu adolescenți neînțeleși. Rafael era, fără nicio îndoială, un geniu. Excela în tot ce făcea, indiferent dacă era vorba să cânte Chopin la pian sau să stăpânească noțiunile de bază ale botanicii, fotografiei sau desenului. Era pasionat de lucruri precum stelele, filosofia, știința, arta compoziției muzicale, poezia, cinematografia… Putea să îi explice atât de clar concepte complexe încât ea le înțelegea din prima; sau, din

contra, era capabil să se închidă ore în șir într-un mutism absolut. Fusese multă vreme speranța părinților săi, până când devenise evident că Rafael era… diferit. Un băiat blând, de o inteligență remarcabilă, o curiozitate nesfârșită, extrem de sensibil și… schizoid. Cu tendința clară de a evita societatea umană și de a se retrage în lumea lui, acolo unde el era cel care făcea legile, regulile și provocările. Lui Rafael nu-i păsa de ceea ce gândeau ceilalți — cu excepția notabilă a Luciei —, însă mereu se temuse că ei aveau să-i distrugă identitatea. Drept urmare, își petrecea cea mai mare parte a timpului liber bând bere și ascultând muzică în camera lui. Când Lucia descoperise că Rafael începuse să se drogheze, încercase să îl convingă să n-o mai facă, ascunzând în același timp totul cu grijă de sora lor mai mare și de părinți. Când Rafael începuse să scrie poezii melancolice, pline de imagini sinistre și sclipitoare în care afirma că își dorea moartea, Lucia se îngrijorase, dar îi și admirase talentul.

Și apoi venise vacanța aceea de vară din Pirinei, împreună cu părinții lor. Mónica preferase să își petreacă vacanța cu prietenele, pe Costa Brava. Lucia avea 18 ani, iar Rafael, 16. Își spusese că avea să fie ultima vacanță pe care o petrecea împreună cu părinții și că, anul viitor, avea să îl ia și pe Rafael cu ea.

Închiriaseră o căsuță pe malul unui pârâu, la poalele unei faleze, cu o terasă frumoasă și o livadă alături, în care mama ei întindea rufele. Dimineața, Lucia își trezea fratele și mergeau amândoi în sat, de unde își cumpărau țigări, apoi se așezau pe terasă, la soare, să lenevească bând Coca-Cola, să privească oamenii care treceau pe acolo și să râdă. Nu exista nicio altă companie care să o bucure mai tare pe Lucia, niciun băiat în afara lui, nici măcar cei din gașca proprie, cu care să reziste să stea de vorbă atât de mult.

Însă în acea dimineață, camera și patul lui Rafael erau goale. Și fereastra, deschisă. Camera lui dădea spre faleză. Se aplecase pe fereastră și, din instinct, ridicase privirea. Văzuse imediat umbra acolo sus, în soarele dimineții, cu brațele în cruce.

Și atunci înțelesese. Înțelesese că el așteptase acest moment ca să se arunce în gol. Așteptase ca ea să îl vadă… Voise să împartă și acel moment cu ea. Ultimul…

O îndopaseră cu tranchilizante pe Lucia după asta. Luni de-a rândul. Apoi apăruseră și primele reproșuri. Nu fuseseră niciodată formulate deschis, dar de pe o zi pe alta, mama și sora ei deveniseră niște munți de ostilitate de care ea se

lovea mereu.

A fost respinsă de cercul familial. Nu se poate avea încredere în tine, îi spusese sora ei la telefon. Şi în unele zile Lucia îi dădea dreptate…

O altă persoană care nu îşi revenise niciodată după moartea lui Rafael şi care trebuise să suporte furia femeilor din casă fusese tatăl ei. Aproape la fel de mărunţel ca Lucia, tatăl ei era un bărbat încântător şi glumeţ, care le lumina zilele cu farsele şi gesturile lui pline de tandreţe. Moartea lui Rafael îl schimbase. Devenise taciturn, trist şi indiferent. De asemenea, trebuise să suporte din ce în mai des mânia soţiei sale. La care răspundea prin tăcere. Până în ziua în care fusese luat de lângă ele de un atac de cord.

Apoi se ivi amorţeala. Cea care se instala mereu când Lucia nu mai voia să se gândească — încă o dată şi încă o dată — la cele întâmplate. Dar se gândise la asta în fiecare zi a vieţii ei, de atunci. Trecuse ceva vreme de când nu mai plângea la amintirea lui Rafael; ba chiar se trezea surâzând câteodată. Însă vinovăţia… era cu totul altceva. Vinovăţia nu o părăsise niciodată. Pentru că ea ar fi putut să-l salveze, ar fi putut să îl împiedice să…

Afară se auziră voci. Îşi dădu seama că acestea pândeau de ceva vreme la uşa conştiinţei ei, dar că, afundată în gânduri, nu le acordase nicio atenţie până în acea secundă.

Deschise fereastra.

Un mic grup se strânsese în capătul pieţei. De tineri. Probabil ieşiţi din barul vecin. Un botellón[19]. Erau aproximativ o duzină, strânşi în jurul unui individ aşezat pe o bancă, pe care Lucia îl vedea din spate. Păreau fascinaţi de ceea ce le povestea. Reprezentanta Guardia Civil îşi concentră atenţia asupra bărbatului îmbrăcat într-un palton maro din mijlocul cercului.

Şi zâmbi. Salomón…

Uită pe loc cuvintele lugubre pe care le scrisese Miguel Ferran în jurnalul său şi reproşurile surorii ei. Ce dracu’ le spunea criminologul? Poveşti cu crime şi ucigaşi în serie?

Era prea curioasă să afle. Închise fereastra, îşi trase pe ea hanoracul şi canadiana albă, îşi puse ghetele, încuie camera şi coborî. Când ajunse în piaţă, auzi vocea

limpede a lui Salomón:

— Ființa umană este un animal social și, prin excelență, unul violent. Nu ai ce să-i faci, așa e natura lui. Iar la animalele cele mai evoluate, violența cea mai mare nu izbucnește între indivizi, ci între grupuri. Să luăm, de exemplu, gorilele din Africa Centrală. Nicio legătură cu King Kong. Dian Fossey, cea care le-a studiat timp de două decenii, le-a descris drept animalele cele mai pașnice de pe Terra. Însă când două grupuri de gorile se întâlnesc față în față, devin adevărați ucigași, 74% din masculii observați poartă urmele unor răni profunde, din cauza războaielor între grupuri sociale…

— Bărbații, ca de obicei…, remarcă o fată.

— Mai povestiți-ne ceva! strigă un băiat.

Lucia zâmbi. Nu știa când anume coborâse Borges și începuse acea conversație. Însă era clar că nu le ascunsese cu ce anume se ocupa.

— Katherine Knight, începu el, o micuță doamnă din Australia, cu ochelari și părul ondulat, având un aer absolut nevinovat. În noaptea de 29 februarie 2000, după un raport sexual cu soțul ei, l-a înjunghiat pe acesta de 37 de ori. Omul a încercat din răsputeri să se târască până la intrare, ba chiar a și reușit să deschidă ușa dinspre stradă, însă ea l-a tras de picioare înăuntru și l-a terminat. Poliția, alertată de șeful bărbatului, care nu știa de ce lipsea acesta de la serviciu, a descoperit stropi de sânge arterial cam peste tot prin casă, pielea soțului atârnată de un cârlig în sufragerie, capul într-o tavă la cuptor, alături de o mână de legume, iar restul servit deja copiilor sub formă de friptură cu cartofi prăjiți. Kathy Knight încercase deja să-și sugrume primul soț în noaptea nunții, să își omoare fiica de două luni abandonând-o pe o cale ferată și era internată regulat în spitale psihiatrice. Ah… și își iubea la nebunie meseria: omora animale într-un abator.

Pentru Dumnezeu, Salomón, își zise Lucia zâmbind din ce în ce mai tare.

— Îngrozitor! gemu o fată.

— Nu se poate așa ceva! exclamă un băiat. E invenția dumneavoastră!

— Nicidecum.

S-au auzit exclamaţii şi râsete în micul grup. Ca şi cum ar fi simţit ceva, Lucia întoarse capul la stânga, spre partea de sus a piaţetei, din care pornea o străduţă întunecată.

Era cineva acolo care urmărea grupul. O siluetă înaltă, rezemată cu un umăr de zidul de la intrarea pe străduță, nu pierdea nicio fărâmă din vorbele lui Salomón. De la distanța asta, Lucia nu putea să-i distingă trăsăturile. Cu atât mai mult cu cât silueta se ținea departe de orice lumină. Cineva înalt și puternic.

Salomón nu îl observase. Aşezat pe banca lui, stătea cu spatele către partea de sus a pieţei. Iar tinerii care îl înconjurau erau mult prea ocupaţi să îi soarbă cuvintele, pentru a-şi face griji că ar putea fi urmăriţi.

Lucia ridică privirea şi zări dreptunghiuri de lumină galbenă în spatele balcoanelor şi luciri pâlpâitoare de televizoare ici şi colo. Erau peste zece clădiri care dădeau în piaţă, însă pe frigul ăsta toată lumea rămăsese la căldurică. În afară de tinerii care ieşiseră să fumeze şi să bea.

Și de acea umbră singuratică…

Nu îşi dădea seama de ce anume, însă nu îi plăcea felul în care rămăsese acolo, nemişcat, urmărind grupul. Nemişcat, pentru că era cu siguranţă un bărbat, judecând după statură.

O trecu un fior. Începu să meargă încet în direcţia bărbatului. Un pas şi încă unul. Ca şi cum nici nu l-ar fi observat.

Bărbatul îşi întoarse capul către ea. În clipa următoare deja dispăruse pe străduţă.

Ea grăbi pasul. Când ajunse în capătul aleii şi coti după colţ, îl văzu cum urca treptele dintre două faţade, în depărtare.

Pari să fii deodată foarte grăbit, deși până acum două secunde aveai tot timpul din lume…

Acum mergea şi ea repede. Urcă scările două câte două, prin bezna groasă dintre case, şi ieşi pe o rampă largă de ciment care într-o parte cobora lin către sat, iar în cealaltă urca dealul către biserică şi faleză. Era luminată la intervale regulate de lampadare cu halouri de un galben untos. Pini negri se profilau departe, la poalele falezei, iar printre trunchiurile lor se zăreau petice mari de zăpadă

albăstrie.

Lucia coti la stânga. În loc să coboare către sat, silueta urca acum către edificiul monumental. Ansamblul avea trei părți. Două rânduri lungi de arcade așezate una peste alta alcătuiau fațada părții celei mai din stânga, care, fiind mai ieșită în afară, domina o mică pădure și acoperișurile înghesuite ale satului. O a doua clădire, masivă și foarte înaltă, care probabil adăpostea biserica, constituia partea centrală, de care era atașat la dreapta un enorm turn hexagonal care se avânta către cer, de parcă ar fi vrut să străpungă stratul de nori și în același timp să susțină faleza de alături.

Bărbatul fără chip plecase în direcția acestor clădiri. O luă pe urmele lui și urcă pe coastă. Când acesta se întoarse și văzu că îl urmărea, începu să fugă. Rahat!

— Hei! Stați puțin! strigă ea.

El grăbi pasul. În partea care urca spre biserică, rampa de ciment descria un zigzag printre pini, a doua parte a acestuia fiind acoperită de pietre de pavaj rotunde. Bărbatul o parcurse în viteză și ajunse pe a treia și ultima parte — cea care se termina cu porticul de acces către galeria inferioară de arcade.

— Oprește-te!

Lucia câștigase ceva teren, dar nu mult. Ajunse și ea la intrarea în galerie și ridică pentru o clipă privirea. Simțea cum arhitectura imensă o strivea sub greutatea ei. Își trase răsuflarea și se întrebă dacă nu cumva tipul o ademenise într-o ambuscadă. Își lăsase arma în seiful din camera ei de hotel…

Trecu de intrare și se năpusti de-a lungul arcadelor, urcând în fugă prin galeria ușor înclinată și întrezărind în stânga ei, printre coloane, un peisaj albastru, alb și negru — luna tocmai reușise să străpungă plafonul de nori. Vârfuri masive și depresiuni, reflexii de argint în apele râului, străduțe înguste și întunecate, ca niște falii între acoperișurile albe, la poalele dealului.

Auzea zgomotul făcut pe pavaj de bărbatul care alerga, însă acesta se făcuse nevăzut la capătul galeriei, sus în dreapta. Lucia nu mai simțea acum frigul, în ciuda curenților reci. O luă și ea la dreapta, urcă niște trepte și ajunse într-o curte descoperită, prinsă între faleză și arcadele din galeria superioară. Un copac mare se înălța în mijlocul curții înzăpezite. Corpul principal al bisericii se ridica în spatele copacului și se unea aproape în unghi drept cu galeria de arcade.

Lucia văzu silueta escaladând în fugă ultimul rând de trepte şi dispărând înăuntrul bisericii.

Respiră adânc aerul îngheţat, cu mâinile sprijinite pe coapse. Când inima ei îşi mai încetini bătăile, o luă din nou la fugă, urcând şi ea pe terasa alunecoasă, împingând poarta cea grea şi năpustindu-se înăuntru. Un miros de tămâie, de piatră rece şi de ceară se răspândea din adâncurile întunecate, din rândurile de strane din dreapta şi din galeria corului, din stânga. Puţinele vitralii filtrau o lumină foarte slabă. Unde dispăruse bărbatul? O tăcere gigantică strivea naosul. Existau acolo o groază de colţuri în care te puteai ascunde. Din dreapta se auzi un zgomot uşor. Probabil că se lovise de ceva. O luă de-a lungul rândurilor de scaune înspre capătul din spate al naosului, care era încoronat de un balcon mare, în consolă, vizavi de cor. Lucia văzu o uşă deschisă sub balcon, în umbră.

Îşi scoase telefonul şi aprinse lanterna. Se strecură prin deschizătură. O scară în spirală. Îşi întinse gâtul.

Zgomot de paşi. Omul urca.

Forţându-se să-şi reducă la tăcere neliniştea pe care o simţea, făcu şi ea la fel, începând să urce una câte una treptele înalte de piatră. O ascensiune într-un tub îngust care o făcu imediat claustrofobă. Se freca de peretele cilindric la fiecare pas. Tâmplele îi zvâcneau atât de puternic, încât aproape că nu auzi sunetul paşilor răsunând pe ceva metalic, deasupra ei. Unde se ducea? Înţelese după ce se extrase de pe scară: se aflau deasupra tavanului boltit al naosului, dar dedesubtul şarpantei şi acoperişului, într-un spaţiu strâmt, care îl obliga să se aplece de mijloc.

Poate că tavanul de dedesubt era fragil sau poate că era în lucru, cert este că pentru a traversa acest spaţiu fusese nevoie de o potecă formată dintr-o serie de grilaje metalice aruncate ca nişte pasarele sub încrengătura de bârne oblice, grinzi şi căpriori a şarpantei. Lucia o luă pe acolo, alergând aplecată, luminându-şi calea cu telefonul. Drumul metalic vibra şi se clătina sub paşii ei, iar ea îi simţea vibraţiile urcând de-a lungul gambelor. Doar o luminiţă zgârcită, cenuşie, pătrundea prin minusculele deschizături din laterale.

Nu-i plăcea deloc. Fie omul avea să îşi piardă urma până în final, şi atunci va trebui să se întoarcă spre ieşire prin bezna aceea, fie aveau să se găsească faţă în faţă la capătul acestui labirint.

Se lovi puternic cu capul de un element al șarpantei și înjură, văzând stele verzi în întuneric. Verifică dacă nu sângera. Porni din nou. Ajunse la celălalt capăt, șovăi o secundă, apoi intră pe următoarea ușă.

Încă o scară. Se găsea probabil deasupra corului, în turnul hexagonal. După două minute ajunsese la o platformă aflată la nivelul clopotelor. Rafale violente de vânt suflau prin deschizăturile largi ridicându-i părul și văzu acoperișurile albe ale orașului de dedesubt, strânse unul în altul precum o turmă de oi. Numără trei clopote mari și două mici, câte unul pentru fiecare deschizătură.

Nu exista decât o singură ieșire. O a doua ușă — apoi iar niște trepte… ultimele, de data aceasta…

Încercă să chibzuiască. Și o idee începu să-i încolțească în minte. El nu mai încerca să fugă. O aștepta acolo sus, pe acoperiș, sub cerul liber. Gândul acesta o făcu să simtă cum i se taie picioarele și înghiți în sec. Suferise mereu de vertij. Rămăsese fără suflare. Era neînarmată.

Oare el era? Cel pe care îl căutau?

Intenționa oare să o arunce în gol?

Știa că putea să renunțe în orice moment și să coboare. Însă, în străfundul sufletului, mai știa și că nu avea să facă așa ceva. Lucia Guerrero nu era genul care să se dea bătută. Întoarse spatele clopotelor mari și silențioase și se îndreptă către ultima scară.

Inima îi bubuia ca un talger când urcă ultimele trepte și ieși pe acoperiș. Acesta nu era plat, ci piramidal, înconjurat pe margine de o platformă îngustă, hexagonală. Simți cum i se usucă gura când își dădu seama că singurul obstacol care o despărțea de o cădere de mai multe zeci de metri în gol era o bordură din piatră care abia dacă-i ajungea până la nivelul gambei. Și că între piramidă și margine nu era prea mult spațiu.

Vertijul îi tăie picioarele; la vederea golului, adrenalina îi explodă în sânge.

Mai făcu un pas. Tremur în coapse. Vânt în față. Trup din care se scurg toate puterile. Închise ochii.

Apoi îi deschise la loc și își puse mâna stângă pe peretele lateral, din piatră, al

piramidei.

— Avem vertij?

Probabil că nu şi el, din moment ce stătea complet nemişcat în bătaia vântului, cu spatele la ea — doar o siluetă pe cerul nopţii.

— Întoarce-te, strigă ea aproape fără suflu, şi mâinile sus!

— Şi dacă refuz?

Vocea era calmă. O recunoscuse.

— Nu fi prost! Ştii cine sunt?

— Şi ce dacă? Din câte ştiu, nu aveţi chiar toate drepturile de pe lume, răspunse Ángel, ajutorul la domiciliu umflat cu steroizi, în timp ce îndeplinea pe îndelete ordinul, exact în momentul în care luna ieşea încă o dată dintre nori.

O privi îndelung cu răutate, cu trăsăturile deformate de sarcasm. În adâncul ochilor avea o sclipire care îi displăcu Luciei, făcând-o să se încordeze şi mai tare.

— Pune-ţi mâinile pe piramidă, spuse ea.

El clătină uşurel din cap, cu faţa doar pe jumătate luminată de lună, şi deodată păru copia mai tânără a bătrânului jandarm din scaunul rulant.

— Aţi urcat până aici fără armă?

— Pune mâinile pe nenorocita asta de piramidă!

— Pe ce?

Însă o ascultă şi îşi aşeză nonşalant palmele pe panta din piatră, aplecându-se în faţă. Suspicioasă, ea nu-l scăpă nici o clipă din ochi câtă vreme înaintă spre el cu răsuflarea tăiată.

— Sper că nu veţi profita de ocazie să mă pipăiţi puţin, nu-i aşa? îi aruncă el chicotind uşor.

Întorsese capul spre ea și o privi cu un rânjet răutăcios cum se apropie.

— Deși, dacă mă gândesc bine, nu i-am tras-o niciodată cuiva din Guardia Civil, șuieră el cu vocea prea înceată, prea vibrantă.

Și din nou chicotitul.

Lucia simți cum o cuprinde furia, cum învingea vertijul și teama. Avea ceva în buzunarul de la spate al blugilor… Cătușele… Le lăsase acolo. Își zâmbi în sinea ei și le scoase.

— Pune-ți mâinile la spate, spuse ea ridicându-și vocea, cu vântul șuierându-i în urechi.

— Ce?

— Mâinile la spate!

El o ascultă. Ea îi puse cătușele. Apoi îl trase înapoi, îl făcu să se întoarcă și îl împinse sec către margine.

— Hei! guiță el.

Lucia îi mai dădu un mic brânci suplimentar, iar el se încordă din tot corpul, opunându-i rezistență.

— De ce fugeai așa? întrebă ea ținându-l cu fermitate de cătușe.

— Hai să ne dăm un pic mai în spate, da? Îmi plac senzațiile tari, dar nici chiar în halul ăsta.

O ultimă încercare de a se da cocoș, însă i se pleoștise coada.

— De ce-ai fugit? Ce pui la cale?

Îl mai împinse o dată. Puțin de tot… Acum, fața lui se afla deasupra hăului. Lucia trebui să facă un efort să nu se uite în jos. Știa ce ar fi văzut acolo: panta aproape verticală și ametitoare a turnului, rampa de ciment care cobora către sat, pinii negri de jur împrejur și, în depărtare, acoperișurile dese… Aici era regatul vidului, al pietrei și al vântului.

— Nu te mai prosti cu asta, la dracu’!

Ea îl mai împinse puțin. Silueta înaltă se profila pe norii care se deplasau în viteză, doar puțin mai deschiși la culoare decât noaptea.

— Răspunde!

— Hei, sunteți nebună! Am și eu un pic de marfă! Un pic de iarbă, un pic de praf… Nimic prea periculos. N-aveți niciun drept să îmi faceți așa ceva! O să vă reclam!

Vocea îi tremura de furie, dar mai ales de spaimă.

— Și altceva?

— Asta e tot!

Pentru o clipă, se gândi că ar fi fost de ajuns încă un mic brânci și omul ar fi zburat ca o pasăre.

— Astă-seară ce-ai luat?

— O linie de coca…

— Doar una, ești sigur de asta?

El nu-i răspunse. Lucia se destinse. Era prea tânăr — și nu suficient de isteț — pentru a fi cel pe care îl căutau. I-a desfăcut cătușele și le-a pus la loc în buzunar.

— Fir-ar să fie, m-ați speriat de moarte, spuse el frecându-și încheieturile.

Însă, când se întoarse, femeia dispăruse.

[19] Obicei al tinerilor spanioli, care se adună la fiecare sfârșit de săptămână pe drumuri publice ca să bea ceva și să asculte muzică. (N.a.)

28. Sâmbătă seara

Noaptea e foarte întunecată. Vede farurile apropiindu-se — un dublu incendiu — în timp ce stă în picioare în mijlocul drumului. Alături de ea, Rafael ridică o mână și face semn camionului să oprească. Scârțâit de frâne. Un oftat hidraulic sau pneumatic. Camionul fornăie, pufăie, apoi rămâne nemișcat, cu un ultim suspin.

Șoferul lasă doar pozițiile aprinse, ca să nu îi orbească, iar ea distinge acum trei siluete în spatele parbrizului. Doi adulți și un băiat așezat între ei, pe cele trei locuri din față.

Îi privește atent. Le surprinde privirile mirate, confuze. Apoi un început de furie în ochii tatălui, aflat la volan. Probabil că se întreabă ce fac în mijlocul drumului în toiul nopții și de ce l-au forțat să se oprească.

Își mută privirea către fratele ei. Îl vede scoțând o armă și ridicând-o către ei. Se uită înspre camion, la băiețelul așezat între adulți, care acum are ochii cât cepele, la fel ca părinții lui.

Nu! urlă mintea Luciei. Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Nu, nu sunt persoanele corecte!

Pentru că în camion se află Álvaro, fiul ei, iar cei de lângă el sunt Samuel, fostul ei soț, și Alicia, prietena lui.

— NU! OPREȘTE-TE! urlă ea către Rafael. NU! NU SUNT EI!

Focul de armă o trezește.

E unu dimineața. Aprinde lumina și se uită atent în jurul ei, în camera străină.

* * *

Alejandro aruncă o privire la ceas.

— Eu o întind, frate.

Ulysses nu își ridică ochii din monitor.

— Mă așteaptă Assa, precizează spaniolul.

Studentul englez dădu din cap.

— Fugi, spuse el. Nu trebuie să întârzii. Doamna nu va fi mulțumită.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nimic, femeile sunt cele care hotărăsc totul în zilele noastre, nu-i așa?

— Cât de prost poți să fii uneori!

Nu o zisese cu răutate. Alejandro știa că, în adâncul sufletului, lui Ulysses i-ar fi plăcut să fie în locul lui. Îi ciufuli englezului claia deasă de păr.

— Și eu te iubesc, idiot britanic ce ești, spuse el. Ar trebui să ieși și tu mai des în oraș. E sâmbătă, man, ia și tu un pic de aer. Câteva shoturi și o să uiți de orice agorafobie. Sex, alcool și Unamuno[20]! exclamă el cu voioșie înainte să iasă din cort.

Zâmbi și Ulysses, dar tot fără să-și ia ochii din monitor. Auzi cum tânărul spaniol ieșea din laborator, închidea ușa în urma lui și se îndrepta repede în direcția scării.

— Te iubesc, English bastard! mai strigă Alejandro pentru ultima dată înainte de a începe să urce treptele.

Izbucni în râs. Apoi, odată ce se făcu liniște, Ulysses se concentră la ceea ce avea de făcut: o listă dublu înlănțuită — trebuia să adapteze programul în consecință, adică avea doi pointeri de actualizat în loc de unul. Și bineînțeles, ca de obicei, el trebuia să facă treaba asta. Însă DIMAS creștea văzând cu ochii, evolua — ca o entitate autonomă, ca o inteligență artificială ce era.

Deodată ridică capul. Se întoarse. Ce fusese asta?

I se păruse că aude un zgomot. De obicei, era singur în partea asta de clădire la o oră atât de târzie. Zgomotul venise din afara încăperii. Ascultă. Nimic. Era din nou tăcere. Alejandro? Nu. Alejandro plecase deja de ceva vreme. Cordélia, Haruki sau Verónica? Nu. Îşi luaseră rămas-bun cu ore în urmă, înainte să o şteargă. Şi cu siguranţă acum îşi făceau de cap pe undeva, îmbătându-se la vreo petrecere. Sâmbătă seară… Dar şi joi, şi vineri… Nici alcoolul, nici drogurile nu erau printre lucrurile care-i lipseau acestui oraş.

Cu sexul era ceva mai problematic. Cerea o investiţie mai serioasă. Se numea „relaţii umane“ şi era un domeniu pe care nu îl stăpânea bine. Prea multe variabile, prea multă logică neclară. Şi totuşi, dacă scotea carcasa unui calculator, putea să recunoască fiecare componentă de acolo. I se părea liniştitor că un computer nu lucra decât cu două valori: 0 şi 1. La fel era şi cu programarea: trebuia doar să urmeze nişte paşi, o metodă, o anumită logică. Şi, chiar dacă programarea era o artă, era o artă raţională. În schimb, de fiecare dată când încercase să înţeleagă limbajul seducţiei, trebuise să se încline în faţa evidenţei — pentru el era o limbă străină. Nu îi cunoştea nici sintaxa, nici vocabularul, nici măcar noţiunile de bază. Spre deosebire de Alejandro, care părea perfect bilingv şi pe care îl invidia pentru asta, ca să nu spună mai mult. Nu era genul care să se ascundă după deget.

Se mustră singur pentru această clipă de distragere şi tocmai intenţiona să se concentreze din nou la munca lui, când îl auzi din nou.

Zgomotul.

Fără îndoială că nu era nimic. Însă şi un nimic poate lua proporţii destul de îngrijorătoare când eşti singur la ora unu dimineaţa în subsolul unei clădiri cel mai probabil pustii — şi în acelaşi timp uşor de accesat pentru oricine poseda un card magnetic, adică pentru cel puţin câteva sute de indivizi. Ca să nu mai vorbim de faptul că pereţii camerei în care se afla erau tapetaţi cu tablourile unor criminali în serie şi că Ulysses îşi petrecea cea mai mare parte a serilor analizând cele mai abominabile scene ale unor crime.

Bine, gata, există o soluţie: să merg să văd despre ce e vorba.

Se gândi să ia cu el vreo armă improvizată — un tub de inox, de exemplu, deşurubat din cuier —, dar îşi dădu seama că n-ar fi arătat prea bine dacă ar fi

dat nas în nas cu Cordélia, care ar fi putut să fi uitat ceva.

Bad buzz… O bârfă care le-ar fi asigurat subiect de conversaţie până la sfârşitul anului universitar.

Ieşi din cort şi deschise uşa care dădea spre culoar. Nimeni.

— HEIIII! E CINEVA?

Nu părea cam fricos aşa? Bine că nu era niciunul dintre colegii lui acolo să îl audă. Însă pe partea cealaltă a culoarului, în biroul Assei şi al Cordéliei, lumina era aprinsă. Pătratul luminos trecea de zidul din sticlă şi se lungea până la scară.

Iar uşa era deschisă…

Ca şi cum fusese cineva acolo şi o zbughise recent… Simţi un curent uşor de aer pe ceafă şi i se făcu pielea de găină.

Se duse până la camera luminată.

Goală.

Intră.

În spaţiul minuscul, totul era alb: pardoseala, tavanul, cei trei pereţi, mobilierul şi etajerele. Doar cărţile şi calculatoarele adăugau câteva pete de culoare.

Pe unul dintre birouri era deschis un dosar din carton şi foile din el erau împrăştiate. Cel al Assei… Nu era ceva obişnuit pentru ea. Chiar deloc. Assa era obsedată de ordine — o control freak, după umila lui părere, pe care totuşi se ferise să i-o împărtăşească lui Alejandro. Simţi neliniştea crescându-i, însă nu se mişcă de acolo.

— E cineva? repetă el, de această dată fără cea mai mică jenă.

Se uită prin peretele de sticlă înspre culoarul cu lumina stinsă. Dacă fusese într-adevăr cineva, era clar că îşi luase tălpăşiţa. Dar cine ar fi avut interesul să vină noaptea şi să cotrobăie prin hârtiile Assei?

Ale Assei sau ale grupului, în general, îşi spuse el. Oare să aibă legătură cu

DIMAS?

Puse foile la loc în dosar, îl închise, stinse lumina şi se grăbi să se întoarcă în laboratorul de criminologie. Şi încuie bine uşa după el.

* * *

Era al naibii de frig. Ar fi trebuit să se îmbrace mai gros. Jacheta lui era prea subţire pentru anotimpul ăsta şi Alejandro Lorca simţea cum pătrundeau prin ea muşcăturile vântului aspru, în timp ce mergea pe lunga stradă de los Maristas. Chiar mult prea lungă în seara asta în care şi-ar fi dorit să fi ajuns deja.

Trecea prin faţa unei clădiri deasupra căreia se găsea o cruce a Colegiului Fraţilor Marişti, când auzi paşii.

Uşori, dar deslușiți.

Se întoarse. Un bărbat mergea la vreo douăzeci de metri distanţă în spatele său, în aceeaşi direcţie. În afară de ei, nu mai era nimeni pe stradă. Alejandro continuă până la paseo San Vicente, unde coti la stânga.

Riscă să arunce încă o privire în urmă. Silueta era încă acolo, la mai puţin de 30 de metri. O luase la stânga în acelaşi loc şi îi mergea pe urme.

Şi ce-i cu asta? Era drumul obligatoriu pentru oricine voia să meargă dinspre facultăţi înspre centru. După încă o sută de metri, studentul traversă bulevardul, apoi trotuarul de vizavi şi urcă în fugă cele câteva trepte care îl duceau în parcul acela mic al cărui nume îl uitase, dar prin care trecea cel mai scurt drum până la strada Úrsulas şi, prin urmare, până la Gatsby şi Camelot.

Copacii din parc, despuiaţi de frunze, zgâriau cerul înnorat pe care naviga o lună îndepărtată şi ireală. Liniştea era deplină, cu excepţia murmurului sec al ramurilor agitate de vânt.

Se opri să tragă cu urechea. Nu mai auzea paşii. Cu atât mai bine. Chiar dacă nu avusese cu adevărat motive să îşi facă griji.

Da, însă cu frigul ăsta străzile erau aproape pustii, cu excepţia celor din centru, iar el nu era chiar atât de curajos pe cât voia să lase să se creadă. Şi apoi toate poveştile despre crimele alea îi cam întinseseră nervii.

Tocmai voia să-şi continue drumul, când îi auzi din nou.

Aceiaşi.

Uşori.

Nu prea grăbiţi.

Liniştiţi.

În spatele lui…

Se răsuci pe călcâie. Văzu silueta care înainta printre arbori, fără nici cea mai mică grabă, în direcţia lui. Sângele începu să îi circule mai rapid.

Refuză să o ia la fugă din cauza unei umbre care mergea în spatele lui. Nu era într-unul dintre filmele alea de groază în care sunt masacraţi studenţi, gen Black Christmas sau Urban Legend.

Însă grăbi oricum pasul. Mai ales după ce ieşi din parc şi intră pe pustia stradă Úrsulas, mărginită de felinare şi de clădiri pe cât de vechi, pe atât de nelocuite — inclusiv faţada înaltă şi sinistră a mănăstirii Bunei Vestiri, în care în zadar ar fi căutat adăpost.

Imediat cum dădu colţul străzii Bordadores, fu întâmpinat de vacarmul găştilor de studenţi care fumau şi beau afară. Numai beţivani, dar care îi umplură sufletul de bucurie. Ajunse în micuţa piaţă, plină-ochi, dintre Gatsby şi Camelot cu o uşurare de care îi fu aproape ruşine.

Ce fricos…

Îi veni să râdă. Aruncă o ultimă privire înapoi. Dacă individul l-ar fi urmărit până aici, ar fi trebuit să apară dintr-o clipă în alta şi de data aceasta ar fi suficient de aproape pentru ca Alejandro să îi vadă faţa. Dar nu văzu pe nimeni. Ridică din umeri şi intră în bar, la căldură.

[20] Miguel de Unamuno, poet, romancier, dramaturg, filosof, este personalitatea de referință a universității din Salamanca, al cărei rector a fost. Numele lui se găsește peste tot prin oraș. (N.a.)

29. Duminică dimineață

O rază palidă de soare însufleţea frescele din Plaza Mayor de Graus când Lucia se întâlni din nou cu Salomón a doua zi dimineaţă. Stătea pe terasă, în ciuda frigului, bine înfofolit. Sorbea dintr-o cafea aburindă în timp ce admira culorile subtile ale faţadelor şi armonia liniştitoare a piaţetei cu arcade.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Am avut o noapte cam agitată. Sub fereastra mea era un glumeţ care îi tot agita pe tinerii din oraş.

Salomón zâmbi.

— Sunt foarte amuzanţi tinerii aceştia. Mi-au povestit că părinţii lor au un local în care se întâlnesc ca să pună ţara la cale, să bea şi să fumeze câteva jointuri, ca atunci când aveau douăzeci de ani. S-au oferit să mă conducă acolo, dar i-am refuzat.

— Nu e singurul lucru care s-a întâmplat azi-noapte, spuse ea.

Îi povesti întâmplarea din biserică şi îl văzut cum îşi încruntă sprâncenele, redevenind serios.

— Nu ţi se pare că ai riscat cam mult plecând de una singură în urmărirea lui? Chiar dacă eşti ofiţer al UCO… Îţi asumi des astfel de riscuri?

Ea nu îi răspunse.

— Ai găsit ceva în jurnalul intim al celuilalt jandarm? întrebă el apoi.

— Nu chiar. În afară de asta: Miguel Ferran vorbeşte despre o „ipoteză B“ şi despre nişte date care coincid. De asemenea, a subliniat cuvintele „copilărie“ şi „profesia tatălui“.

— Mi-ar plăcea să-l citesc şi eu, dacă îmi dai voie.

Ea încuviință din cap, privind la rându-i frescele din piață. César Bolcán folosise același cuvânt ca Salomón în legătură cu acele puneri în scenă: tablouri… Îi părea rău acum că nu se pricepea la pictură. Însă călătorise mult, vizitase muzee și remarcase, cu ochiul ei de polițist, abundența detaliilor violente în picturile care înfățișau scene biblice sau mitologice. Oare în această direcție trebuia să caute? Nu era psihanalistă, însă se întrebă dacă ucigașul nu le transmitea, conștient sau nu, un mesaj prin compozițiile sale. Dacă nu cumva acestea erau primele trepte care coborau în profunzimea sufletului său. Și deodată îi veni o idee: Adrián. Bineînțeles. Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

Se uită la Salomón:

— La UCO există un grup specializat în opere de artă și crime împotriva patrimoniului, spuse ea. Furturi, trafic… Se ocupă de arhivele digitale în care se află toate operele de artă furate și persoanele condamnate. Au legături cu tot felul de instituții artistice, cum ar fi muzeele. Am un… prieten care lucrează acolo.

Văzu că reușise să îi trezească interesul. Salomón își așeză la loc pe masă ceașca de cafea aburindă.

— Mi se pare o idee excelentă!

Lucia se ridică, se îndreptă spre arcade și formă numărul de telefon.

— Lucia? se auzi vocea mirată a lui Adrián. Ce s-a întâmplat? Nu mă suni niciodată atât de devreme, în timpul zilei…

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, atacă ea direct.

Un oftat în receptor.

— Bineînțeles… Ce prost sunt… Nu mă suni decât atunci când ai nevoie de mine. Vezi ce prost sunt? Pentru o clipă, chiar am crezut că voiai pur și simplu să mă auzi.

În vocea lui Adrián se simțea animozitatea, dar ea nu avea chef să înceapă o ceartă acum.

— Adrián, eu…, începu ea pe un ton smerit.

— E-n regulă, zi-mi ce vrei.

Și ea îi zise. Își dădu seama că îl captivase, imediat după ce el începu să vorbească din nou.

— Scene ale crimei inspirate din tablouri celebre? Uau! Mi se pare incredibil de mișto! Dacă sunt așa cum le descrii tu, par să fie mai degrabă din Renaștere sau din perioada barocă. Trimite-mi ce ai pe WhatsApp. O să văd ce pot face.

— Mulțumesc, Adrián.

— Dar la ce anume lucrezi acum? Un criminal iubitor de artă care reproduce tablouri? N-am auzit niciodată până acum de ceva atât de distractiv…

Se simțea entuziasmul în vocea lui.

— O să-ți explic la o cină.

— Măcar atâta lucru merit și eu.

— Ah, și să nu uit: e urgent, adăugă ea.

— Sigur că da. Imediat cum îmi trimiți chestiile alea mă și pun pe treabă.

Salomón o privea de la distanță. Lucia se întoarse la el.

— Deci?

— Se ocupă, răspunse ea. Cât timp ne trebuie să ajungem la Segovia?

El strecură o bancnotă sub farfurioară și se ridică.

— Plecăm deja? spuse el. Înainte de asta, aș vrea să urc până acolo.

Și arătă cu mâna în direcția statuii lui Crist din vârful falezei. Pe ea o trecu un fior. Nu putea să îi spună la ce o făcea să se gândească acea statuie.

— Să înlocuim perspectiva vulturului cu cea a broaștei, adăugă el. Cum zice Spengler.

Peisajul care li se întindea la picioare era la fel de uşor de descifrat ca o hartă: reliefuri joase, ravene, drumuri, culmi blânde şi dezgolite, resturi de verdeaţă cruţate de iarnă prin scobituri din apropierea albiilor râurilor şi izvoarelor — totul albit de zăpadă.

Linia îndepărtată a Pirineilor închidea orizontul şi satul care se afla dedesubtul lor, între firul apei şi faleză. Lucia vedea casele de pe cealaltă parte a râului, iar în sus, drumul negru şi drept care străbătea câmpia către munţi. În depărtare, cătune minuscule şi hornuri fumegânde. Oare câţi locuitori să fi fost cu totul?

— Locul ăsta mă duce cu gândul la Deşertul tătarilor, spuse el.

— La ce?

— Nu prea citeşti, nu-i aşa?

— Şi care e problema?

— Niciuna, însă bărbatul pe care îl căutăm este fără îndoială un literat. O persoană cultivată, poate chiar un erudit…

— Vrei să spui că nu sunt suficient de inteligentă ca să-l prind?

Îl văzu roşindu-se.

— Deloc. Eşti mai inteligentă şi mai subtilă decât multe dintre cunoştinţele mele cadre universitare, de fapt.

— Să înţeleg că tocmai mi-ai făcut un compliment? întrebă ea zâmbind.

Zâmbi şi el.

— Aşa se pare.

Însă faţa Luciei se întunecă brusc. Îşi amintise de băiatul din tuneluri. De micul Óscar. Dacă era încă în viaţă? Dacă încă locuia pe undeva? Nu era el oare cheia tuturor lucrurilor?

Se ţinea la distanţă de margine. O încerca totuşi un mic vertij. Se întoarse şi ridică privirea spre statuia înaltă de zece metri din spatele lor, care îşi răspândea

binecuvântarea, cu brațele larg deschise, deasupra întregii regiuni. Deodată simți o certitudine:

— Sunt convinsă că aici a început totul, spuse ea.

— M-am gândit mult la legătura care ar putea exista între uciderea coechipierului tău și celelalte crime, spuse și el.

Ea îl privi atent:

— Și?

— Gabriel Schwartz… mi-ai spus că ți-a rostit pe litere numele, uitându-se direct în camera video din celulă. După părerea mea, a făcut acest lucru pentru că umbra care se află în spatele tuturor lucrurilor i-a spus să o facă. Ceea ce înseamnă că persoana care se află la originea întregii povești voia ca tu să fii amestecată în ea într-un fel sau altul. Te cunoaște sau cel puțin a auzit de tine. Tu nu te afli aici din întâmplare, Lucia. Ți-a ucis colegul și l-a făcut pe Schwartz să-ți rostească numele ca să intri în horă. Iar el este cel care dictează pașii, nu noi.

— Un dans bizar, comentă ea.

— Un dans cu diavolul, spuse Salomón, iar ea fu de acord că expresia era potrivită, deși un pic pretențioasă.

30. Duminică seară

Apusul aprinsese crenelurile și clopotnițele din Segovia când intrară în oraș, după șase ore de drum prin câmpiile Aragonului și platourile înalte ale mesetei, plus o oprire pentru prânz.

Construit pe un promontoriu stâncos, orașul căpăta seara nuanțe de aur întunecat. Lucia își conducea SUV-ul pe vechiul drum roman, mai întâi asfaltat, apoi pavat, către orașul aflat la înălțime, când apeductul uriaș răsări în fața lor ca o liniuță de unire între două dealuri. Era unul dintre cele mai impresionante lucruri pe care le văzuse vreodată acest monument grandios care se înălța printre clădiri, diferențiindu-se clar de casele și edificiile care îl înconjurau, cu amețitoarele contururi desenate în lumina crepusculară.

— Douăzeci de mii de blocuri de piatră și niciun gram de mortar, comentă Salomón. Construit în timpul împăratului Traian, adică în jurul anului 100 î.H. Și este la fel de intact de parcă ar fi fost construit ieri.

Lucia își reproșă faptul că nu îi arătase niciodată minunea aceasta lui Álvaro, deși locuia la doar o oră distanță. Se întrebă dacă nu cumva o făcuseră Sam și târfa lui. În timp ce urma instrucțiunile GPS-ului, care o băgase pe niște străduțe atât de înguste și întortocheate încât două mașini ar fi avut dificultăți să treacă una pe lângă alta, își promise în sinea ei că avea să îl aducă aici într-o bună zi.

— Cinci stele? întrebă ea după ce opriră în fața hotelului Cenobio Capuchinos.

— Ești invitata mea, răspunse Salomón Borges. Am o slăbiciune pentru hotelurile mari. Și camera ta e plătită.

Imediat ce intrară pe ușile de sticlă, Lucia observă că locul era superb. O fostă mănăstire, din care fuseseră păstrate zidurile antice groase, ușile arcuite în semicerc și capitelurile din piatră, la care se adăugase o notă de modernitate cu ajutorul luminilor, al pardoselii și al mobilierului.

Camera era mai mare decât sufrageria ei din Madrid, un amestec de asceză și

lux. Își așeză pe pat geanta de voiaj și dădu draperiile la o parte. Hotelul era construit pe metereze și domina toată întinderea înzăpezită, nuanțată slab în roz și portocaliu de ultimele raze de soare. Se auzi o bătaie în ușă.

— Bună seara, spuse doamna locotenent Beatriz Manrique de la Guardia Civil din Segovia.

Cu părul ei șaten, nasul acvilin, ochi verzi și ageri, privirea directă și o strângere fermă de mână, locotenenta Manrique îi confirmă Luciei buna impresie pe care i-o lăsase la telefon. După ce apăru și Salomón, îi urcă pe amândoi în mașina de ei de serviciu, o RAV4, și traversă labirintul străduțelor orașului vechi, apoi ieși prin poarta Santiago și o luă pe la poalele zidurilor, prin pădure, pe paseo Santo Domingo de Guzmán. După zece minute, parcă lângă o zonă acoperită de plopi, care se întindea între o depresiune stâncoasă ciuruită de grote și un cot al râului, situată la ieșirea nordică a orașului.

— Mergem până la podul acela vechi de piatră care se vede jos, în stânga, le spuse ea. Trecem apa și o luăm pe drumul care urcă pe deal până ajungem în fața fortăreței. Acolo s-a întâmplat. Cu siguranță găsim un buchet de flori. Chiar și după atâta vreme.

Nu exista nici urmă locuință în zonă, în afară de o mănăstire ascunsă în spatele copacilor, și totuși un arc de piatră, decorat cu statui baroce, se ridica deasupra drumului, între râu și faleză, probabil un vestigiu al vechilor limite ale orașului. Podul se afla chiar înainte de arc, pe stânga, și părea încă și mai vechi decât aceasta. Apa șopotea în întunericul de dedesubt. Trecură podul și începură să urce dealul printre brazi și larici.

Lumina scădea cu repeziciune, iar cerul, la fel ca zăpada, începuse să capete o nuanță albăstrie. Se aflau la peste o mie de metri altitudine, iar vântul care îi biciuia era înghețat, însă Lucia își pusese pe cap, pe sub glugă, o căciulă de lână pe care o cumpărase pe drum.

Înaintau într-o tăcere pe care era clar că niciunul dintre ei nu dorea să o rupă, pășind pe zăpada și pământul înghețate și scoțând norișori de aburi pe gură.

Își croiau drum printre copacii pudrați cu alb când văzură marele castel apărând, ca o proră de navă pe un pinten stâncos, la vreo sută de metri în fața lor. Clădirea

părea desprinsă direct din poveşti, cu donjonul său, cu zidurile sale crenelate şi cu turnurile sale încununate de acoperişuri ascuţite. Lucia se gândi imediat la castelul Frumoasei din pădurea adormită, pe care îl văzuse în copilărie de nenumărate ori la televizor, pe genericul programelor Disney.

O lună mare, rotundă şi palidă, de-abia vizibilă pe cerul încă luminat plutea deasupra turnurilor.

Era un decor incredibil. O atmosferă feerică şi sinistră.

— Acolo, spuse Beatriz Manrique în spatele lor.

Se întoarseră.

Un buchet de flori la poalele unui trunchi de copac, pudrat cu fulgi de zăpadă îngheţaţi instant. Era foarte frig, iar vântul rece din nord îi ardea Luciei obrajii. Dar mai era un lucru care îi dădea frisoane. Scoase din micul rucsac pe care îl purta raportul Guardiei Civil, răsfoi câteva pagini, luminându-l cu ajutorul telefonului, apoi citi cu voce tare:

— Juan Ignacio Roldan, 30 de ani, şi Teresa Isabel Ortíz, 32 de ani. Căsătoriţi, fără copii. El era ghid la alcazar, adăugă ea arătând către castelul din poveşti, care sub lumina lunii părea totodată sublim şi înfricoşător. Ea lucra la o librărie din oraş. Se cunoşteau din adolescenţă. Toată lumea îi plăcea, după cum au relatat persoanele interogate.

— Ceea ce nu înseamnă totuşi mare lucru, preciză Salomón.

Lucia dădu din cap. Scoase pozele şi se uită la ele sub haloul alb al telefonului său.

— Găsiţi de cineva care alerga într-o dimineaţă a lunii martie 2015, continuă ea. El primise peste patruzeci de lovituri de cuţit în piept, faţă şi organele genitale.

În fotografii, rănile profunde se vedeau ca nişte linii scurte şi negre, cu marginile desfăcute, mergând în toate direcţiile, de parcă asasinul ar fi lovit orbeşte, cu o violenţă nemaivăzută. Trecu rapid în revistă raportul de autopsie al femeii, mergând direct la concluziile examinării traumatologice:

„În urma inspecției, cadavrul prezintă următoarele leziuni:

1. Leziune prin penetrare cu un obiect tăios cu marginea inferioară tocită, de 3 cm lungime și 0,7 cm lățime, localizată în regiunea postero-laterală a gâtului, la 4 cm distanță de linia mediană posterioară a gâtului și la 3 cm sub protuberanța occipitală externă. Compatibilă cu alte leziuni produse de un obiect ascuțit cu cel puțin o latură care taie, precum un cuțit sau similar (LEZIUNEA NR. 1).

2. Leziune prin penetrare cu un obiect tăios cu marginea tocită în partea dreaptă, de 2 cm lungime și 0,8 cm lățime, localizată în regiunea periscapulară stânga, la 0,7 cm la stânga de linia mediană posterioară a corpului și la 11 cm sub protuberanța occipitală externă. Compatibilă cu alte leziuni produse de un obiect ascuțit cu cel puțin o latură care taie, precum un cuțit sau similar (LEZIUNEA NR. 2).

3. Leziune prin penetrare cu obiect tăios, în coadă de rândunică, de 4 cm lungime și 1 cm lățime, localizată în regiunea dorsală a brațului drept, pe linia mediană posterioară a brațului drept, la 8 cm deasupra cotului drept. Compatibilă cu alte leziuni produse de un obiect ascuțit cu cel puțin o latură care taie, precum un cuțit sau similar (LEZIUNEA NR. 3)…“

În total, 15, pentru femeie. Lucia dădu paginile:

„CAP: Aponevroza epicraniană: fără leziuni. Osul craniului: fără leziuni. Meninge: fără leziuni.

FAȚĂ: Mucoasa buzelor: fără leziuni.

GÂT: LEZIUNEA NR. 1, penetrare prin fața postero-laterală a gâtului, lacerație ARTERA CAROTIDĂ INTERNĂ ȘI VERTEBRALĂ STÂNGA, lacerație esofag și amprentă pe corpul vertebrei 4 cervicale. Tiroidă, faringe, laringe, trahee: fără leziuni.

TORACE: Cutia toracică: infiltrat hematic la nivelul țesutului celular subcutanat corespunzător LEZIUNEA NR. 5, care intră în cavitatea toracică prin al treilea spațiu intercostal lateral stânga, și LEZIUNEA NR. 9, care intră în cavitatea

toracică prin al doilea spațiu intercostal lateral stânga și produce lacerația ARTEREI TORACICE SUPERIOARE ȘI AXILARE STÂNGA. Mediastin: normal. Plămân drept: fără leziuni. Colaps pulmonar în stânga, lacerație la nivelul lobului inferior, compatibilă cu acțiunea unei arme albe (LEZIUNEA NR. 5), greutate 180 g…“

Lucia trecu rapid cu privirea peste rănile feței și ale organelor genitale și sări direct la concluzii:

„Moartea Teresei Isabel Ortíz a fost produsă de un mecanism violent ca urmare a unui stop cardio-respirator traumatic, a cărui cauză a fost un ȘOC HIPOVOLEMIC DATORAT LEZIUNILOR PROVOCATE DE ACȚIUNEA UNEI ARME ALBE.“

Închise ochii o clipă și o văzu pe femeia lovită o dată și încă o dată și încă o dată, cu o furie nebună, de umbra ivită de nicăieri și înarmată cu un cuțit.

— Se aflau într-o poziție foarte ciudată, completă locotenent Manrique, bărbatul era ghemuit cu spatele sprijinit de copac, femeia era așezată între genunchii lui, ea își ținea un braț pe coapsa lui stângă. Erau goi amândoi, doar în picioare aveau sandale, însă de măsuri diferite de ale lor. Bărbatul avea doar un voal roșu peste umeri, iar femeia, unul verde peste coapse.

— Un tablou…, comentă Salomón, cu o privire visătoare fixată pe buchețelul ofilit și înghețat.

— Și aceleași culori, verde și roșu, zise Lucia.

— Totuși criminalul a adăugat câteva elemente suplimentare de această dată, făcu el remarca aplecându-se peste raportul luminat de Lucia. Sandalele, un buchet de flori albe, asemănător cu acesta, și o rachetă de tenis…

— Un alt cuplu…

— … aparent fericit, completă criminologul, cu un aer gânditor.

— Da, răspunse locotenent Beatriz Manrique, încruntându-şi sprâncenele. Îşi sărbătoreau aniversarea căsătoriei aici în fiecare an. Vreţi să spuneţi că aveţi şi alte scene ale crimei similare?

— Alte două, confirmă Lucia. Dar nu similare, asemănătoare.

— Unde anume? vru să ştie Manrique.

— În nordul Aragonului, acum aproape treizeci de ani: un cuplu împuşcat şi pus în scenă într-un mod remarcabil de asemănător. Şi pe Costa del Sol, anul trecut: un alt cuplu înjunghiat într-o casă închiriată. Din păcate, presa a publicat prea puţine detalii şi în niciun caz de genul celor care v-ar fi permis să faceţi legătura între cazuri.

Evocarea acelor crime, a acelei violenţe o făcea pe Lucia să se simtă rău. Şi totuşi văzuse atâtea altele în viaţa ei. Probabil că era vorba de imaginea fericirii profanate…

— Crezi că e vorba de cineva care nu reuşeşte să fie fericit în viaţa lui personală? îl întrebă ea pe Salomón.

Acesta o fixă cu privirea:

— Iată o descriere care corespunde unei părţi destul de mari a omenirii, nu-i aşa?

Ea făcu eforturi să nu se facă stacojie la faţă.

— În jurnalul său, Miguel Ferran vorbeşte de copilărie, de tată, aminti ea.

— Da. Un copil maltratat de către tatăl său, singuratic, nefericit, care îşi divinizează mama… Poate că asta este… Un caz clasic…

— Dar de ce buchetul acesta de flori? Şi racheta de tenis?

Lucia se uită la Beatriz Manrique, care ridică din umeri.

— Am cercetat toate pistele, răspunse aceasta, niciunul dintre ei nu juca tenis. Ne-am pus întrebarea dacă existau jucători de tenis în anturajul lor, un amant sau

o amantă, de exemplu, dar nici asta nu ne-a condus la vreun rezultat. Cât despre buchet sau sandale, sunt la fel de misterioase…

— Locul ăsta îmi dă fiori, le spuse Salomón.

— În regulă, zise Lucia. Să mergem.

Parcară în fața catedralei, în partea de sus a orașului.

— Știți vreun loc în care am putea mânca? o întrebă Salomón pe locotenentă.

— Veniți după mine, spuse ea și începu să traverseze piața mărginită de terase în direcția unei străzi pavate care o lua în jos.

200 de metri mai încolo, le arătă ușa unui local numit Casa Duque.

— Ați încercat specialitatea locală? întrebă ea.

— Purcelul de lapte fript? zise Salomón. Bineînțeles. Segovia nu e așa departe de Salamanca și trebuie să îmi recunosc păcatul lăcomiei…

— Nu cred că mi-este atât de foame ca să…, începu Lucia.

— Șșșt, o întrerupse criminologul. Să nu mai aud un cuvânt. „Bucătăria este cea mai veche dintre arte, pentru că Adam s-a născut cu stomacul gol.“ A spus-o Brillat-Savarin, un gentleman francez care a scris una dintre operele fondatoare ale artei culinare.

— Vă las, anunță Beatriz Manrique, am de lucru. O seară bună!

Plafonul jos și întunericul dinăuntru te duceau cu gândul la o peșteră. Un talmeș-balmeș incredibil de farfurii din porțelan, ustensile și cărți de bucătărie, ghirlande de ceapă și știuleți de porumb, șemineuri înnegrite și lămpi cu petrol. Imediat ce intrară în salonul din spate, bâzâitul conversațiilor și căldura plăcută a locului o învăluiră pe Lucia ca într-o cuvertură pufoasă. Însă când le fu adus purcelul de lapte întreg — cu cap, bot, urechi și picioare — și patroana localului îi despică în două pielea crocantă și aurită, apoi carnea moale și roz cu ajutorul muchiei unei farfurii, așa cum era tradiția, Lucia păli și își aminti de fotografiile

din raportul de autopsie.

— Ah, nu, nu, așa ceva nu se poate.

— Serios? întrebă Salomón, de-a dreptul mirat, devorând deja din ochi viitoarea lui masă.

Câteva minute mai târziu, după ce abia dacă se atinsese de conținutul farfuriei sale, Lucia vorbi din nou:

— M-am gândit la ce ai spus de dimineață. Mai știi, treaba aia că nu m-aș afla aici din întâmplare.

El își ridică privirea, oprindu-se din a mai descoji cu dinții partea lui de purceluș de lapte. Observase schimbarea de ton.

— Nici tu nu te afli aici din întâmplare, continuă ea. Dacă cel care l-a ucis pe colegul meu și l-a făcut pe Gabriel Schwartz să spună „Lucia“ este același care a comis crimele duble, atunci asasinarea lui Sergio în momentul precis în care DIMAS a făcut legătura între omoruri nu este doar o coincidență…

El ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că știe despre cercetările mele și despre… DIMAS?

— Vreau să spun că a vrut să ne implice pe amândoi, Salomón. Ne-a reunit ucigându-l pe coechipierul meu și folosind adezivul. Ai dreptate: el este cel care a condus dansul încă de la bun început. Și el alege dansatorii.

— Dar de ce să ne implice pe noi? o întrebă el privind-o cu o atenție care îi trăda îngrijorarea. De ce să ne aleagă pe noi? Crezi că este cineva ascuns undeva… în trecutul nostru?

Ea îi susținu privirea. Însă nu îi răspunse.

31. Duminică seară

Străzile erau deja cufundate în beznă când ieşiră de la restaurant. Temperatura scădea cu repeziciune. Magazinele îşi trăseseră obloanele. Pe cerul senin străluceau câteva stele şi cei doi se întoarseră fără grabă la hotel.

— Şi pentru copil ai vreo ipoteză? întrebă Lucia pe drum.

— Te referi la crima dublă din tuneluri? După părerea mea, puştiul nu făcea parte din planul iniţial. Poate că dormea în spatele scaunelor părinţilor săi şi nu l-a văzut de pe drum. Poate că l-au trezit împuşcăturile şi l-a surprins pe criminal. Fie l-a ucis pe loc, fie l-a răpit şi s-a debarasat de el mai târziu. În orice caz, criminalul… sau criminalii… l-au făcut dispărut şi e mort de multă vreme. Nu puteau lăsa un martor în urmă.

Pe Lucia o trecu un fior. Misterul băiatului evaporat era cel mai întunecat ghem de tenebre în mijlocul acestei neguri totale.

Ajunşi la hotel, trecură prin faţa recepţiei în drum spre camerele lor, iar tânăra de acolo le făcu semn.

— Am un plic pentru dumneavoastră, îi spuse ea Luciei.

— Pentru mine?

Presupunând că era o întrebare care nu necesita vreun răspuns, recepţionera aşează pe tejghea plicul din hârtie kraft pe care Lucia îl cercetă imediat din priviri. Avea scrise pe el numele şi prenumele ei cu majuscule, cu pix albastru. Nu era timbrat.

— Cine l-a mai atins? întrebă ea.

Tânăra o privi pe Lucia atent, printre gene.

— Cum adică?

— Cine a mai atins acest plic, în afară de dumneavoastră?

— Nimeni.

Lucia își scoase mănușile din buzunar, și le puse, apoi apucă plicul și îl deschise. Înăuntru se afla o hârtie împăturită în două. Pe care o despături. Fraze scrise la computer. Citi:

Lucia,

Trebuie să vă concentraţi. Nu e chiar aşa greu. V-am lăsat nişte indicii totuşi: ceaşca cu ayahuasca, lipiciul, tablourile…

Nu contează ce vedeţi, Lucia, ci unde priviţi. Ce priviţi. Sunteţi sigură că priviţi în direcţia potrivită? Condoleanţele mele, apropo, pentru coechipierul dumneavoastră. Dar a fost necesar. Ca o consolare, să ştiţi că nu a suferit.

Cât despre bietul Gabriel, mintea lui era într-un hal fără de hal când l-am întâlnit. Ţi se rupea sufletul. Însă Ricardo a făcut ordine ca lumea în nebunia aia. Gabriel al nostru a trecut printr-o groază de examene psihiatrice şi totuşi eu am reuşit să găsesc în el multe alte personalităţi nedetectate, datorită ayahuascăi. Şi, bineînţeles, am creat-o pe cea a lui Ricardo…

Ricardo nu exista înainte să apar eu, înţelegeţi? Nu-i aşa că a fost o mişcare ingenioasă?

Sunteţi o femeie remarcabilă, Lucia. Avem mult mai multe în comun decât vă puteţi imagina. Când veţi descoperi ceea ce avem în comun, veţi fi pe punctul de a mă găsi.

Ştiu şi ce simţiţi în acest moment: ură, furie… Nu mă aştept să mă înţelegeţi. În ochii dumneavoastră sunt doar o fiinţă abjectă. Am căpătat gustul crimei, îmi place să vărs sângele mieilor nevinovaţi, într-adevăr. Îmi place teribil de mult. Să ştiţi că nu simt nicio vină, nu am nicio remuşcare. Sunt un prădător, un carnivor. Nu sunt un erbivor — ba chiar disprețuiesc erbivorele. Știu ce întrebare vă bântuie acum: ce s-a întâmplat cu copilul? Mi-e teamă că la

această întrebare va trebui să găsiți singură răspunsul, Lucia. Nu contați pe mine să vă dau toate răspunsurile.

Până atunci însă, iată un nou indiciu:

„Ești și-a mea suferință, și al meu păcat; deci să-ți scrie pe groapă că mâna aceasta te-a omorât, doar eu te-am împins către moarte. Și totuși care mi-e vina? Am vină doar dacă păcat e numit jocul, tot păcat și iubirea“.

— Fir-ar al dracului! exclamă ea.

Recepționera își ridică nasul din hârtiile sale și îi aruncă o privire sumbră.

— Cine vi l-a dat? o întrebă Lucia.

Tânăra ridică din umeri.

— N-am nicio idee, răspunse ea pe un ton formal. Era în cutia poștală.

— Aveți cumva o pungă de plastic, o învelitoare, ceva?

— Nu, îmi pare rău, răspunse femeia atât de repede, încât era evident că nu-i părea deloc rău. Nu avem așa ceva.

Și își mută din nou atenția la hârțogăraia ascunsă de tejghea, scuturând din cap pentru a semnala că acest tip de comportament era deplasat. Lucia oftă, se aplecă deasupra recepției și îi puse sub ochi recepționerei legitimația ei:

— Faceți bine și găsiți-mi o punguță. Trebuie să aveți așa ceva pe undeva, nu? ȘI MIȘCAȚI-VĂ MAI REPEDE, CĂ MAI AM ȘI ALTELE DE FĂCUT! ridică ea tonul la angajata care părea să creadă că, dacă lucra într-un hotel de cinci stele, devenea automat echivalentul prințesei de Asturia.

Sau poate că atitudinea ei se datora faptului că turiștii spanioli erau mai zgârciți decât americanii sau chinezii? Femeii din spatele tejghelei îi căzu fața și dispăru fără să mai comenteze ceva.

— Foarte interesant, spuse Salomón, care citise peste umărul ei. Pare că vrea să

ne ghideze, să ne ajute în investigaţie…

— Sau să ne ducă pe o pistă falsă, nuanţă ea, simţind cum o cuprinde iritarea.

Criminologul mai citi o dată misiva.

— Citatul este scris într-un stil vechi, demodat, constată el. Poate proveni dintr-o operă clasică sau poate că l-a inventat. În ambele cazuri, ne oferă un os de ros… Ştie că vom încerca să găsim originea acestui citat şi să-i înţelegem sensul…

— Chiar crezi că are vreun sens citatul acesta?

— Şi mai e şi fraza aceasta: „Când veţi descoperi ceea ce avem în comun, veţi fi pe punctul de a mă găsi“. Încă o dată, poate se referă la ceva din trecut. Dar, indiferent despre ce este vorba, ştim că a venit aici. Şi că ştia că tu vei fi aici… că noi vom fi aici…

Privi neliniştit înspre holul din spatele lor, apoi înspre salonul cel mare şi gol din dreapta recepţiei.

— Asta nu-mi place, spuse Lucia după ce făcu şi ea la fel. Aveţi vreun client sosit la puţină vreme după noi? o întrebă ea pe recepţionera care tocmai se întorcea.

Fata, uşor ruşinată, îşi consultă monitorul calculatorului.

— Nu, nimeni… Sunteţi ultimii clienţi pe ziua de azi…

Lucia se simţi deodată vulnerabilă; privi din nou de jur împrejur.

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Poate că ne-a urmărit din Graus sau chiar dinainte. Va trebui să îmi verific telefonul şi maşina, la fel şi tu. În caz că ne-o fi instalat vreun dispozitiv de urmărire la un moment dat.

— Se simte puternic, fu de părere Salomón. Ne provoacă. Are o nevoie cvasiobsesivă de putere şi de control. Se crede atotputernic. Şi mai şmecher decât alţii. Este un lucru bun. Va face o greşeală.

Însă tonul îi contrazicea siguranţa vorbelor. Iar pe faţa lui se putea citi o îngrijorare crescândă. Lucia ieşi înapoi în străduţa din faţa hotelului, urmată de

Salomón; aruncară o privire prin împrejurimi. Era aproape miezul nopții; totul era liniștit și pustiu.

— Ne mai gândim și mâine la asta, spuse ea intrând înapoi în hotel. Acum ne închidem în camere peste noapte și dormim. Dacă auzi ceva suspect la ușă, orice, mă suni. Indiferent de oră. Să nu te jenezi în niciun caz. Tu însuți ai spus-o: a venit până aici. Și poate că încă este aici.

— Mulțumesc că m-ai liniștit, o ironiză el. Noapte bună, Lucia.

Când veți descoperi ceea ce avem în comun, veți fi pe punctul de a mă găsi.

Fraza îi sărea în ochi de fiecare dată când o citea, în haloul veiozei de pe noptieră. Stătea așezată confortabil între pernele mari și albe, care miroseau a curat, privind la folia transparentă în care se afla foaia de hârtie.

Ce voia să spună cu asta? Despre ce lucruri în comun era vorba? Era doar o șmecherie care să o pună pe o pistă greșită? Sau chiar era serios?

Nu contează ce vedeți, Lucia, ci unde priviți. Ce priviți. Sunteți sigură că priviți în direcția potrivită?

Și asta? Ce voia să spună cu asta? Ce vedea ea? Niște cupluri fericite masacrate de un individ bolnav și gelos. Ce nu vedea? În ce direcție ar fi trebuit să privească?

Și apoi mai era și citatul:

„Ești și-a mea suferință, și al meu păcat; deci să-ți scrie pe groapă că mâna aceasta te-a omorât, doar eu te-am împins către moarte. Și totuși, care mi-e vina? Am vină doar dacă păcat e numit jocul, tot păcat și iubirea.“

Căutase în van citatul pe internet. I se oferiseră drept răspuns Codul penal și operele complete ale unui anume Francisco Martínez de la Rosa, însă citatele propuse nu aveau decât o legătură foarte îndepărtată cu al ei.

Lucia căscă. Aruncă un ochi către telefon.

Era unu dimineața. Tensiunea și cuvintele scrisorii o ținuseră trează, însă acum simțea oboseala, iar scăderea nivelului de adrenalină a dus la o puternică senzație de epuizare. I se închideau ochii. Deodată, își îndreptă privirea către ușă, în salonul alăturat, la cel puțin opt metri distanță de pat. Se auzeau pași pe hol… Silențioși, discreți… Doar i se părea sau chiar se opriseră la ușa ei? În liniștea absolută care se așternu, își aținti privirea asupra ușii încuiate. Simți că îi explodează inima când auzi zgomotul unei chei pe care cineva încerca să o introducă în broască.

Deschisese deja sertarul noptierei și își luase arma în mâna stângă, când o voce de femeie, șovăielnică de la alcool, se făcu auzită:

— Prostule, nu e camera noastră…

Chicoteli înăbușite, tăcere, apoi din nou vocea femeii — de data aceasta chiar și mai blând, dar tot prea tare:

— Chiar vrei să mi-o tragi aici?

La naiba, doar n-aveau totuși de gând să facă asta în fața ușii ei…

Într-un sfârșit, cuplul plecă și Lucia auzi aceeași cheie bâjbâind în broasca încăperii alăturate. Se ridică și se duse la baie. Căută un medicament împotriva migrenelor și un altul contra acidității gastrice în trusa ei de toaletă. Plus un somnifer și două dopuri de urechi. Spera să poată dormi puțin așa. Din nefericire, nu avea nimic care să o ajute să lupte împotriva coșmarurilor.

32. Duminică noapte

My Chemical Romance în căşti. Gerard Way cântând I Don’t Love You cu accente depresive. În cort, Ulysses Joyce opri muzica. Era târziu. Îi era somn. Şi atunci auzi zgomotul.

Îşi scoase căştile mari, albe. Ciuli urechile. Nimic. Nici cel mai mic sunet.

Tocmai voia să îşi pună căştile pe burtă, să-şi sprijine ceafa de perna mică dinăuntrul sacului de dormit şi să închidă ochii, când auzi foarte clar nişte paşi urcând treptele spre parter, în exteriorul laboratorului de criminologie.

La ora 2:00 dimineaţa…?

Niciodată nu venea careva jos la ora aceea. Doar dacă nu era Alejandro, care îi ţinuse companie în timpul nopţilor lungi în care dezvoltaseră împreună DIMAS.

Se ridică în şezut pe patul de campanie pe care îl folosea când lucra până foarte târziu şi nu mai avea chef să traverseze oraşul pustiu pe jos: îşi scotea doar încălţările şi trăgea la aghioase complet îmbrăcat. Sângele începu să-i circule mai rapid. O jumătate de secundă mai târziu stătea pe marginea patului de campanie.

În următoarea jumătate de secundă era deja ieşit din cort, cu telefonul aprins în mână. Două secunde mai târziu aprinsese neoanele şi deschisese uşa de la laboratorul care dădea spre culoar şi scară.

Subsolul era cufundat în întuneric, dar la parter era lumină. Unde n-ar fi trebuit să fie… Ne calmăm, poate că este… cine să fie? O fantomă care ştie să aprindă lumina? Nu e niciodată lumină aici la ora asta şi o ştii prea bine…

Ulysses urcă treptele câte două deodată.

Dădu buzna în spaţiul dintre patioul cel mare, aflat dincolo de peretele din sticlă, albastru acum sub razele lunii, şi culoarul cu sălile de curs. Prin fereastră se

vedea iarba tunsă sclipind în lumina lunii şi uriaşul sequoia înălţându-şi silueta zveltă spre stele.

Panica începea să pună stăpânire pe el. Încercă să se autoironizeze. De ce îi era frică, de fapt? Se răsuci pe călcâie înspre scări. Era pe punctul de a coborî înapoi, când auzi un nou zgomot.

Rahat, ce-a fost asta?

„Asta“ venise din capătul culoarului din spatele său, dintr-una dintre sălile de curs. Ulysses se întoarse şi o luă pe coridorul iluminat, făcând cam prea mult zgomot cu paşii lui în mijlocul acelei absenţe totale a oricărui sunet. Ar fi preferat să fie zgomot, mult zgomot. Dar în clădire nu mai era nimeni. În afară de el şi… cel sau cea care produsese acele sunete, bineînţeles. I se uscase gâtul, dar continuă să înainteze pe culoar. Uşa uneia dintre sălile de curs era întredeschisă câţiva centimetri…

Grozav, gândi el. Şi acum ce fac?

Teama, până acum nedesluşită, devenise o fiinţă vie care i se zvârcolea în stomac. Împinse încet uşa. Şi se opri brusc. Simţi un fior coborându-i pe ceafă: acolo jos era cineva…

Pe podium. Aşezat la catedră, în faţa rândurilor de scaune goale, şi aureolat de lumina slabă a lămpii, care era singura sursă de lumină din sala de curs.

Aplecat asupra unor hârtii, ridică brusc capul şi privi înspre el, iar pe buze i se ivi un mic zâmbet. Nişte ochi cenuşii în spatele unor ochelari, nişte ochi ca… nişte ochi vibranţi.

— Bună seara, Ulysses, nu dormi?

Profesorul Alfredo Güel.

— Ăăă… bună seara, domnule profesor… Nu, eu… lucram în laborator…

— Suntem două păsări de noapte, tu şi cu mine, nu-i aşa? zise Güel cu blândeţe şi un uşor rictus îi deformă faţa, în timp ce irisurile cenuşii îi rămăseseră fixate pe Ulysses.

Profesorul se ridică, se uită la frumosul său ceas Omega Speedmaster şi îşi adună hârtiile. Alfredo Güel preda evaluarea psihologică legală în semestrul al cincilea, psihiatria legală în al şaselea şi delictele sexuale în al optulea. Printre altele. Cursurile sale erau pasionante, însă lui Ulysses i se părea că lui Güel îi plăcea un pic prea tare să facă spectacol şi că vorbele lui de duh nu erau la fel de amuzante precum cele ale lui Salomón. Bătea spre 50 de ani. Înalt, subţire, lat în umeri. Unele studente erau de părere că era adorabil, altora li se părea de-a dreptul înfricoşător. În noaptea asta era îmbrăcat în jeanşi şi un pulover cu gulerul răsfrânt, negru.

— E târziu, cred că o-ntind, spuse profesorul îmbrăcându-şi paltonul din lână croit pe măsură. Tu mai stai pe-aici la ora asta?

Ulysses reuşi să găsească curajul de a întreba:

— Dumneavoastră aţi… coborât la subsol?

— Ce?

— Tocmai a… coborât cineva.

Privirea cenuşie vibră din nou în spatele ochelarilor. Şi totuşi ochii aceia erau goliţi de orice lumină, ca şi cum ar fi fost vacanţi. Nici furie, nici umor, nici simpatie. Mai degrabă… indiferenţă.

— Dar de ce să fi coborât acolo în toiul nopţii, zi-mi şi mie?

— Am întrebat doar, mă scuzaţi.

— Ca să vă… spionez pe tine şi grupul tău? Asta vrei să zici?

Vocea îi vibra şi ea acum — suna precum coarda mi a unei chitare.

— Asta crezi, tinere Ulysses?

— Nu, bineînţeles că nu cred asta.

Güel începu să urce treptele aflate între rândurile de scaune, venind spre el fără să-l scape din ochi, cu servieta sa din piele cafenie la subraţ.

— Eşti sigur?

— Noapte bună, domnule profesor.

Ulysses se grăbi să iasă din sală. O luă la fugă pe culoar fără să se uite înapoi.

* * *

Rebecca Gracián Sixto studia fizica teoretică la Facultatea de Ştiinţe a Universităţii din Salamanca şi avea două pasiuni: fizica fundamentală şi petrecerile. Tocmai se întorcea în cămăruţa ei din oraş pe la 1:00 dimineaţa, după ce îşi dedicase ultimele câteva ore celei de-a doua pasiuni. Nu era atât de beată încât să nu se poată ţine pe picioare, însă era suficient de cherchelită încât să reuşească de-abia din a treia încercare să bage cheia în broască.

Îi veni în minte celebrul principiu al incertitudinii al lui Heisenberg, care postulează că orice proprietate — viteză sau poziţie — poate fi măsurată cu mare precizie, cu condiţia să ignorăm cealaltă proprietate. Chicoti la gândul că asta era şi problema ei acum: să asocieze viteza de deplasare a cheii şi poziţia ei în raport cu broasca.

Dar nu chicoti mult.

Cineva o împinsese din spate tocmai în momentul în care reuşise în sfârşit să deschidă uşa, iar ea fu proiectată înăuntru de un impuls puternic. Pentru o clipă, îşi aminti a doua lege a lui Newton: schimbările care se petrec în mişcare sunt proporţionale cu forţa propulsoare şi se fac în linia dreaptă în care a fost exercitată această forţă.

Mintea ei continua să se amuze de situaţie, în acele momente, pentru că fata credea că era vorba de o glumă din partea vreunui student care locuia în acelaşi imobil.

Însă când o voce străină şi foarte piţigăiată îi susură în ureche „Nu ţipa, nu încerca să faci nimic, dacă nu, te omor“, o luă ameţeala. Înţepeni. Îşi pierdu toată energia. O înlocuise frica. Iar frica nu e nici energie, nici forţă. În cazul ei, era

mai degrabă lipsa celor două.

Înghiți în sec. Își ascultă bătăile inimii. Niște mâini o pipăiau deja prin pulover și blugi, simțea un suflu cald mângâindu-i pavilionul urechii și un corp înalt lipit de al ei.

Înlemnită, îngrozită, se gândi la o altă teorie, numită inseparabilitate cuantică, care presupune că, atunci când două obiecte cuantice intră în contact unul cu altul, stările lor cuantice devin inseparabile și din acel moment destinele lor rămân interconectate, indiferent de distanța care le va despărți pe viitor. Presupunea că asta urma să i se întâmple și ei de acum înainte, într-un fel sau altul.

Pentru că ceea ce trăia ea acum avea un nume. Viol.

Tipul din spatele ei, care nu avea nicio legătură cu vreun obiect cuantic, o aruncă cu fața în jos pe pat. Ea țipă oricum. La dracu' cu amenințările. Nu voia să moară, dar nici nu voia să fie violată. În același moment, cineva bătu cu putere în ușă și o voce se auzi de pe palier:

— Rebecca! Rebecca! Ce se întâmplă?

Umbra îi dăduse drumul. Ea urlă:

— Luis!

Ușa se deschise din zbor. Luis, vecinul ei de palier, student la chimie și de o vârstă cu ea, năvăli în cameră.

— A încercat să mă violeze! țipă ea arătând către fereastra deschisă.

Studentul la chimie se repezi la fereastră. Aceasta dădea spre o terasă aflată mai jos. Văzu o siluetă sărind de pe terasă în curtea de dedesubt. O clipă mai târziu se redresa după aterizare și alerga spre balustradă. Tipul fugea în direcția grilajului deschis care dădea în strada Caldereros.

Luis șovăi. Era al naibii de sus. Cel puțin patru metri. Apoi se hotărî: încălecă balustrada și se aruncă în gol. Aterizează cu flexibilitate pe asfaltul din curte, cu picioarele îndoite, și o porni în urmărirea violatorului.

Știa că în aceste momente prin sângele lui circulau o grămadă de molecule de C9H13NO3, cunoscute de către anglo-saxoni sub numele de epinefrină, iar în Spania, drept adrenalină. Duceau la creşterea tensiunii arteriale, a volumului de sânge pompat de inima lui cu fiecare bătaie, la o dilatare a bronhiilor şi, în consecinţă, la un plus de energie.

Nemernicule ce eşti, te prind eu, îşi zicea în sinea lui studentul care, în afară de studiile de chimie, mai practica şi crosul.

Fugarul făcuse la dreapta la capătul străduţei, pe strada Consuelo pe care începu să alerge cu viteză maximă. Frumos fuleu, observă Luis, care nu-i rămânea în urmă nici măcar cu un centimetru. Însă nici nu se apropia cu vreunul. Apoi la stânga, pe îngusta stradă Varillas, cu graffitiurile ei colorate reprezentându-i pe David Bowie, Prince sau cosmonautul acela chitarist. Ajunseră fără să obosească, unul în spatele celuilalt, în Plaza del Mercado, unde silueta urcă, câte două deodată, treptele dinspre nord-est care duceau către Plaza Mayor, apoi fugi printre arcadele acesteia spre porticul ce dădea în strada Zamora.

Rahat, tipul ăsta e maratonist sau cum?

Luis ştia că în ficatul şi în muşchii lui se găsea, stocată pe post de rezervă, o sursă de energie — o moleculă mare, compusă la rândul ei din mai multe molecule de glucoză legate între ele: glicogenul. Acest glicogen era pe de o parte carburantul muşchilor în caz de efort intens, dar şi principala sursă de energie a sistemului nervos. Singura întrebare era dacă cel pe care îl urmărea era mai antrenat sau nu decât el.

Mai alergară vreo două sute cincizeci de metri, traversând plaza de los Bandos şi trecând prin faţa monumentalei clădiri Banco de España, apoi individul ieşi brusc de pe stradă, cotind-o la dreapta. Luis ajunse şi el în dreptul pasajului îngust, intră la rândul lui pe acolo şi se trezi într-o piaţetă rombică, în dreptul uimitoarei faţade în carouri albe şi gri a şcolii de arte San Eloy. În afară de cinci felinare şi o bancă, acolo nu se mai găsea absolut nimic. Unde dispăruse omul? Librăria Letras Corsarias — despre care Luis, studiind chimia, nu literatura, habar n-avea că îşi datora numele unei opere a lui Pier Paolo Pasolini — era închisă la acea oră. Mai exista o ieşire. Acolo, în spate. Luis o luă într-acolo şi ieşi în intersecţia din strada Vázquez-Coronado.

Nu se vedea nimeni. Şi avea trei posibilităţi: la stânga, la dreapta, în faţă.

Se opri să își tragă răsuflarea, cu palmele pe genunchi. Nenorocitul ăla era în formă. Îi scăpase… Pentru o clipă, își puse întrebarea ce ar fi făcut dacă ar fi reușit să îl ajungă din urmă. Pe moment, nu se gândise la asta. Ce s-ar fi întâmplat dacă fugarul s-ar fi întors către el? Dacă, de exemplu, ar fi scos un cuțit? L-ar fi înfruntat sau l-ar fi lăsat să fugă? Las-o baltă… Acum nu se mai punea problema asta: tipul dispăruse.

Ascuns sub un portal la numărul 22, cu spatele lipit de poarta din fier forjat, fugarul gâfâia, cu plămânii arzând și sudoarea curgându-i șiroaie pe față.

Fir-ar să fie, fusese cât pe ce.

Ce noroc că alerga de două ori pe săptămână… Pe viitor trebuia să fie mult mai prudent. Și să stea cuminte o vreme.

Își palpă încheietura mâinii drepte. Și-o sucise la aterizarea în curte, când atinsese asfaltul cu genunchiul și mâna. Însă tipul care îl urmărea îl făcuse să strângă din dinți și să uite de durere. Acum, aceasta reveni sub forma unei pulsații incandescente de-a lungul antebrațului.

Aștepta să audă pașii îndepărtându-se, ca să poată ieși din ascunzătoare. Firma luminoasă a farmaciei vecine arăta doar trei grade afară, însă pe el îl treceau toate apele. Și junghiurile.

Începu să meargă foarte încet prin noaptea din Salamanca. O umbră printre umbre. Transpirat și solitar.

33. Luni dimineață

Telefonul sună exact când ieșea de la duș, cu un prosop alb înnodat în jurul sânilor. Lucia se duse la noptieră și se aplecă deasupra ecranului.

Rahat, Samuel.

— Álvaro s-a bătut iar, spuse el când ea apăsă pe butonul verde.

Ea simți o înțepătură în piept.

— S-a bătut în curte, în pauza mare. De data asta, se pare că el a început. Dar zice că ceilalți l-au provocat. Și refuză să vorbească despre asta. Trebuie să mă văd cu directorul școlii azi, dar am vorbit deja la telefon cu el: vrea ca Álvaro să meargă la psiholog.

— Și ce-o să faci?

— Și ce-o să facem! Îți reamintesc că e și fiul tău.

— Psihologul mi se pare o idee bună. Chiar cunosc un…

La celălalt capăt se auzi un oftat.

— Cred că știu la ce te referi. Álvaro nu e un criminal, Lucia. Nu are nevoie să îi ia cineva creierul la puricat, ci are nevoie doar de cineva care să îl asculte…

— Știu asta, Samuel.

— Directorul m-a mai întrebat ceva: dacă Álvaro își vede des mama. I-am răspuns că nu.

Lucia simți o arsură acidă în stomac și un val uriaș de tristețe, cât pe ce să o sufoce.

— Dă-mi-l la telefon, spuse ea încet.

— N-avem timp. Îl duc la şcoală. Diseară, dacă vrei… Să ştii că Álvaro îmi cere să te vadă din ce în ce mai des…

Auzind asta, Lucia nu-şi putu împiedica un zâmbet.

— De fiecare dată când îi spun că o să vii în weekend şi apoi mă obligi să îl anunţ că nu mai vii, mă forţezi să îi fac rău, îţi dai seama de asta? La urma urmei, nici măcar nu ştiu dacă soluţia ar fi să îl vezi mai des sau să îl vezi mai rar…

O năpădi un val de vinovăţie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mi se întâmplă uneori să mă gândesc, şi cred că i se întâmplă şi lui uneori, că aproape c-ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai dispărea complet din viețile noastre.

Ochii Luciei se umplură de lacrimi.

— Îţi dai seama ce măgărie mi-ai spus?

— Mi se rupe acum de ceea ce simţi tu, Lucia. Singurul lucru care mă interesează e ceea ce simte fiul nostru. Fiul meu. Pentru că, dacă nu te-aş fi văzut născându-l, aş fi putut să cred că este al altcuiva…

— Eşti un nemernic şi un ordinar!

— Nu, sunt doar un tată.

Şi Samuel închise. Vru să dea cu telefonul de pereţi, dar îşi zise că exact din cauza unor astfel de reacţii îşi făcuse praf viaţa.

Le făcea ea oare, fără să vrea, rău tuturor celor apropiaţi? Adrián? Álvaro? Sergio? Rafael?…

Deodată, cu ochii în lacrimi, îi reveni în minte momentul naşterii copilului ei. Picioarele lui micuţe, mânuţele, guriţa lui. Minuscule. Delicate. Infinit de fragile. Şi ochii lui mari… Care o priveau. Ea… Nimeni altcineva.

Álvaro, puiul meu, îmi amintesc când te-ai născut. Tu nu îţi aminteşti, dar eu da: îmi amintesc pentru amândoi. Eu sunt memoria ta în aceeaşi măsură în care sunt a mea. Îmi amintesc totul, Álvaro. Fiecare amănunt, fiecare clipă.

Îmi pare rău că nu sunt o mamă bună. Că nu sunt deloc o mamă. Tatăl tău are dreptate: ar fi trebuit să te pun înaintea profesiei mele. Îţi promit că voi fi mai prezentă, imediat ce termin ancheta asta. O să mă schimb. Da. O să mă schimb pentru tine.

Dar credea oare cu adevărat asta? De câte ori îşi făcuse astfel de promisiuni?

Intră în salonul pentru mic-dejun şi constată că Salomón încă nu venise. Se aşeză la o masă fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie fetei care o întâmpină şi îşi puse alături dosarul voluminos.

— Ceai, cafea? o întrebă un chelner.

— Cafea, fără lapte şi fără zahăr, mulţumesc.

Pe sub masă, piciorul stâng i se agita. Se simţea la un pas de implozie. Preţ de o clipă se simţi tentată să meargă în sala de sport, dacă exista vreuna pe aici, şi să-şi scoată sufletul la aparate. Însă dinspre telefon se auzi un semnal. Se uită la el. Era un mesaj de la Adrián:

Sună-mă cât de repede poţi.

Şi-a lăsat ceaşca jos cu atâta putere încât o parte din cafea se vărsă pe faţa de masă albă şi câteva priviri s-au întors spre ea. Nu scrisese: „Nu am găsit nimic“. Nici măcar: „E posibil să fi găsit ceva“. Nu. Sună-mă cât de repede poţi.

Ceea ce şi făcu.

— Adrián?

— Salut! Am căutat ce mi-ai cerut. Vezi, m-am conformat imediat…

Tonul entuziasmat al vocii lui îi confirmă imediat că bănuise bine.

— Și?

— Și am găsit originea scenelor crimelor tale, Lucia, spuse el. Și trebuie să recunosc că este incredibil.

Când intră în salon, Salomón Borges o zări pe locotenenta Guerrero așezată la o masă. Ea îi făcu semn cu mâna când îl văzu, iar inima lui Salomón începu să bată puțin mai repede. Ea vorbea la telefon — sau mai degrabă asculta — și entuziasmul care i se citea pe chipul drăguț, precum și strălucirea ochilor ei transmiteau clar un mesaj: avem noutăți.

O salută pe tânăra de la intrare și se duse să se așeze în fața Luciei.

— Încetișor, Adrián, spunea ea la telefon. Explică-mi cum ai făcut. Ca și cum aș fi un copil de șase ani. Sau cineva care nu se pricepe deloc la pictură.

Salomón înghiți în sec. Adrián descoperise originea tablourilor…

— Ceea ce mi-ai spus ieri la telefon m-a făcut să mă gândesc imediat la tablouri din perioada Renașterii sau din cea barocă. Apoi am văzut poziția corpurilor, atitudinea lor languroasă, roșul și verdele țesăturilor din fotografiile pe care mi le-ai trimis și convingerea mi-a fost întărită, spuse la telefon Adrián Sanz. Bineînțeles, ar fi putut fi vorba și de alte perioade, însă nu știu… există ceva în pictura acelei epoci, un lirism al corpurilor, o pasiune pentru anatomie și pentru poze…

Poate că totuși nu intenționa să le țină un curs de istoria artei la opt dimineața, nu-i așa? Lucia se aplecase în față, la fel și Salomón, și așezase telefonul între ei. Nu îndrăznea să pună conversația pe difuzor, din cauza celorlalți clienți care își luau micul-dejun la mesele învecinate.

— Adrián…, îl întrerupse ea.

— Da, în fine, am căutat pe Google imaginile scenelor crimelor.

De ce naiba nu se gândise și ea la asta, își zise Lucia, când era atât de evident?

— Iar motorul de căutare mi-a răspuns că una dintre imagini reprezenta moartea lui Hyacinth, o temă împrumutată din Metamorfozele lui Ovidiu, sugerându-mi câteva imagini asemănătoare. Prima era un tablou care se găsește la Madrid, la muzeul Thyssen, dar poziția corpului nu se potrivește. Nu am încă tabloul care să corespundă perfect, dar sunt convins că acesta există și că toate scenele crimelor noastre sunt în realitate ilustrări ale poemului Metamorfoze al lui Ovidiu. Cartea a fost principala sursă de inspirație a pictorilor renascentiști și baroci, în afară de Biblie. Am încercat să aflu și dacă există lucrări care să prezinte o mare cantitate de opere pictate pornind de la Metamorfoze. Și am găsit o carte în care sunt adunate în jur de 200 de tablouri realizate în Italia, Spania, Franța și în țările nordice între sfârșitul secolului al XVI-lea și începutul secolului al XVIII-lea, două sute de tablouri inspirate din această sursă. Cartea se numește Las Metamorfosis y el arte barroco, de Arístides de Artiñano, și o aștept să ajungă în curând.

— Ai făcut o treabă excelentă, Adrián, spuse ea. Ne mai rămâne doar să aflăm de ce anume a ales aceste tablouri…

— Asta e treaba voastră. Însă mă voi gândi și eu.

Lucia îi mulțumi, apoi se uită la Salomón. Acesta avea sprâncenele atât de încruntate, încât aproape că îi acoperiseră ochii.

— Acest Adrián… nu e doar un simplu coleg, nu-i așa?

Ea fu surprinsă — și iritată — de caracterul intruziv și complet în afara subiectului al acestei întrebări.

— De ce spui asta?

— E ceva în felul în care i te-ai adresat… Îmi pare rău, adăugă el observându-i privirea cruntă, mă bag în lucruri care nu mă privesc. Să ne concentrăm asupra celor pe care tocmai le-am aflat. Este o descoperire foarte importantă, Lucia. Poate că și citatul din scrisoare provine tot din poemul Metamorfoze. L-ai citit?

Ea scutură din cap.

— În afară de manualele de criminologie, nu prea citesc.

El schiță o jumătate de zâmbet, apoi redeveni serios.

— Ceea ce nu e valabil în cazul meu. Așa cum a spus și… ăăă… Adrián… aceste Metamorfoze au fost printre primele surse de inspirație pentru artiștii Renașterii. Ovidiu a găsit subiecte pentru povestirile sale în mitologia greco-romană. E bine de știut că zeii greci și latini erau la fel de violenți, opulenți, geloși și perverși ca noi, oamenii. Erau făcuți după chipul și asemănarea noastră. Din această cauză, poemul Metamorfoze e plin de adultere, crime, incesturi, gelozii, răzbunări și pedepse de o mare cruzime.

Își răsuci lingurița în ceașcă.

— Cât despre Ovidiu însuși, cel mai cunoscut lucru din viața lui este că a fost exilat departe de Roma. Este unul dintre cele mai misterioase cazuri din Antichitate. Ovidiu era un poet adulat, renumit. Or, în acele vremuri, la Roma, poeții erau la fel de cunoscuți precum actorii din zilele noastre. Și totuși, în anul 8 al erei noastre, el este obligat dintr-odată să plece în exil, din ordinul împăratului Augustus. Și nu oriunde, ci la hotarele lumii cunoscute: la Tomis, un târg sinistru, întunecat și glacial, în care oamenii nu vorbeau latina și erau cu mult mai puțin rafinați decât romanii. Tomis se află azi în estul României, pe malul Mării Negre. De pe o zi pe alta, Ovidiu a trebuit deci să își abandoneze soția, familia, prietenii, bunurile, proprietățile, dulcea viață romană și cariera, ca să se îmbarce pe o corabie în direcția acestor teritorii aflate la extremitatea imperiului. Nu se va mai întoarce niciodată la Roma. Va muri în exil, singur, departe de ai săi și de casă. Ca un câine. A scris unele dintre cele mai tulburătoare, cele mai emoționante scrisori din toată literatura. Au fost reunite în două culegeri: Tristele și Ponticele, pentru că acel ținut îndepărtat în care fusese surghiunit se numea pe atunci Pontul Euxin.

Coborî privirea și și-o ațintì undeva pe fundul ceștii. Lucia își dădu seama că era emoționat. Era ca și cum teribila pedeapsă impusă de împăratul Augustus nefericitului poet continua să îl tulbure chiar și după atâtea secole.

— Aceste scrisori sunt strigăte de durere, de disperare, dar sunt și rugăminți profunde. Pentru că Ovidiu își imploră foștii prieteni să îl ajute să intre din nou în grațiile lui Augustus, ca să se poată întoarce la Roma sau măcar să-l facă pe împărat să îl exileze într-un loc mai puțin îngrozitor. Pentru că la Tomis iernile

sunt lungi și aspre, fluviile îngheață, zăpada (pe care un roman nu prea o cunoștea) acoperă casele, moravurile sunt violente și războaiele cu hoardele barbare vecine fac încontinuu ravagii, ajungând chiar până la porțile cetății. În fine, ca s-o scurtăm, pentru Ovidiu, Tomis era infernul.

Salomón o privi pe Lucia.

— Exilarea lui Ovidiu este unul dintre cele mai neclare evenimente din Antichitate. De ce a primit o astfel de pedeapsă? Versiunea oficială era că fusese pedepsit pentru imoralitatea operei sale Arta iubirii. Dar lucrarea fusese publicată fără niciun fel de probleme cu șapte ani înainte. De fapt, se crede că aceasta nu fusese singura lui greșeală, că trebuie să fi comis ceva mult mai grav în ochii împăratului, pentru a suporta o asemenea pedeapsă. Însă acea greșeală a rămas secretă. Nu s-a păstrat nicio urmă din ea, cu excepția faptului că însuși Ovidiu, în scrisorile sale, face aluzie la această a doua greșeală, mai gravă decât prima, însă involuntară, și care ar fi fost după părerea lui adevăratul motiv al exilului său. A scris ceva de genul: sunt pedepsit pentru că ochii mei au văzut fără să vrea ceva și singura mea vină este că am avut ochi. Ceva legat, cel mai probabil, de împăratul Augustus… Misterul care înconjoară această poveste a dat naștere timp de 2 000 de ani la o mulțime de ipoteze și speculații în rândul specialiștilor în Antichitate, inclusiv a celor de la Universitatea din Salamanca…

Își goli ceașca și o puse pe masă.

— Poate că și asasinul a cunoscut o formă sau alta de exil, presupuse el, și și-a regăsit propria poveste în textele lui Ovidiu. Altfel spus, omul nostru poate că se simțea el însuși exilat la Graus, în această regiune izolată, atât de îndepărtată de orașele mari, în nordul Spaniei și al Aragonului.

Lucia se uita gânditoare la Salomón. Antichitatea era departe de a fi pasiunea ei, însă criminologul era un bun povestitor. Își zise că Adrián s-ar înțelege bine cu el să discute despre artă, cărțulii vechi și civilizații antice.

— Va trebui să căutăm informații despre persoanele care au ajuns în sat sau în regiune cu ceva timp înainte de crima dublă, continuă el.

Ea continua să îl fixeze cu privirea. Îi trecuse ceva prin minte — o imagine, o amintire —, însă acea amintire nu-i gâdilase decât în fugă conștiința, apoi dispăru.

— Sau poate că acele puneri în scenă nu au legătură cu Ovidiu, ci cu Metamorfozele, sugeră el. Criminalul ne vorbește în realitate despre propria transformare. Despre ceea ce a devenit el: un monstru.

Voia să mai spună ceva, însă se opri brusc. Ea își dădu seama din privirea lui că tocmai îi venise o idee.

— Ai cumva aici dosarul ultimei crime duble, cea de la Benalmádena?

Arătă înspre mapa groasă așezată pe masă.

— Am citit procedura datorită voluntarilor de la Guardia Civil care îl alimentează pe DIMAS cu date de doi ani încoace, spuse el. Dacă nu mă înșală memoria, era vorba acolo de un suspect care locuia în casa vecină. Cineva care închiriase casa de alături și locuia în ea când au fost uciși englezii. Cineva care nu a putut fi niciodată identificat și care nu și-a făcut niciodată apariția. A fost multă vreme principalul suspect, dar nu a reușit nimeni să-l găsească vreodată. Era evident că stătuse acolo sub o identitate falsă. Vrei să cauți dacă nu există vreo copie a contractului de închiriere prin dosarul tău?

Lucia scotoci câteva clipe printre hârtii, până găsi copia contractului de închiriere sezonieră.

— Naso, spuse ea. Vecinul necunoscut a scris Naso în contract. Era clar un nume fictiv, nu am găsit niciun Naso.

Salomón încuviință din cap.

— Publius Ovidius Naso: numele întreg al lui Ovidiu. Deci criminalul este într-adevăr acel bărbat care a închiriat casa vecină, după care a dispărut. Nu mai există niciun dubiu, Lucia. Prietenul tău are dreptate: omul nostru se inspiră din Ovidiu și din Metamorfoze. Și voia să descoperim asta. A lăsat indicii peste tot. Ne duce de nas încă de la bun început. Se joacă cu noi la fel cum se joacă un prestidigitator cu publicul său. Știe cine suntem și ce facem.

Se lăsă o tăcere. Apoi Lucia se ridică. Criminologul făcu la fel. Mergeau în direcția ușii, când Lucia își puse o mână pe brațul lui Salomón. Își adusese aminte mai clar acum.

— Am văzut cartea asta, spuse ea, Metamorfoze.

Salomón se răsuci înspre ea:

— Unde?

Ea făcu un efort de concentrare.

— În Graus… Acasă la César Bolcán!

— Ești sigură?

— Absolut! Mi-e teamă că va trebui să facem drumul înapoi. Știm că totul a început acolo… Poate că tot acolo se va și sfârși totul…

34. Luni după-amiază

Șase ore mai târziu sunau la interfonul din calle Prior. De data aceasta nu făcuseră haltă pentru prânz, ci traversaseră fără să se oprească platoul înalt al mesetei și câmpiile Aragonului. Lucia încercase să îl găsească la telefon pe César Bolcán în trei rânduri. Fără succes. Dăduse peste robot de fiecare dată.

Când apăsă butonul soneriei, cerul era gri, înnorat, iar străzile din Graus, la fel de întunecate ca și data trecută. Se gândea la sumbrul târg al Tomisului, de la marginea Mării Negre, unde fusese exilat Ovidiu în anul 8. Își spuse că s-ar fi simțit la fel dacă ar fi fost detașată aici. Ea avea nevoie de oraș, de tumult, de mulțimi și mașini, ca să simtă că trăiește. Până și o zonă industrială o atrăgea mai mult decât natura în starea ei originară. Mda, nu era chiar o ecologistă, știa asta.

Sună din nou. Niciun răspuns. O femeie măruntă, cu fața ca un labirint încâlcit de riduri apăru la ușa de-alături.

— Îl căutați pe César?

— Da, răspunse Lucia, știți unde este?

— A plecat ieri la finca, cu Ángel.

Finca, adică fermă, domeniu.

— Ce finca? întrebă Lucia arătându-și insigna.

— Aceea pe care o au acolo sus, pe dealuri, făcu bătrâna un gest vag către nord și către munții care se aflau dincolo de case. Trebuie să o luați pe drumul către Benasque. Apoi ieșiți de pe el înspre Panillo. După câțiva kilometri, o să vedeți un drum pe dreapta, care coboară către Ejep. Puțin mai departe e ferma. Nu aveți cum să o ratați, este singura pe o rază de mulți kilometri.

— Mulțumesc, spuse Lucia.

O privi pe bătrână cum se îndepărta, cu un coș pentru cumpărături în mână.

— Ce facem? întrebă Salomón.

Îl privi cu un aer dezamăgit.

— Nu știu…

— Ești foarte sigură că ai văzut Metamorfozele în casa asta?

Lucia nu răspunse. Șovăia, pulsul i se accelerase puțin.

— Trebuie să ne convingem, spuse ea într-un sfârșit.

— Dar am putea să îl întrebăm, sugeră el.

O imagine: Sergio lipit de cruce, cu brațele ridicate spre cer. Lucia expiră.

— Mă întorc imediat, spuse ea. Rămâi aici.

Se întoarse la mașină, deschise portbagajul, luă o cârpă în care se găseau câteva unelte pe care nu mai pusese mâna de ani întregi și pe care credea că nu va mai fi niciodată nevoită să le folosească. Dar de ce le lăsase, atunci, în fundul portbagajului său, din moment ce folosirea lor era nu numai interzisă de toate regulamentele, dar i-ar fi putut aduce și o demitere? Habar nu avea. „Cadoul“ otrăvit pe care i-l făcuse acum multă vreme un hoț pe care-l găbjise și care îi spusese făcându-i cu ochiul: „Eu oricum nu o să mă pot folosi de ele acolo unde mă duc“. Un kit de dat spargeri. Îl folosise numai o dată în toată cariera ei. Când bănuia că un violator recidivist sechestrase o adolescentă dispărută din vecini, la două străzi distanță de a ei. Judecătorul îi refuzase cererea de mandat de percheziție. Motivase că nu avea suficiente elemente. Torturată de urgența unei acțiuni și de convingerea că biata puștoaică se afla în casa aceea și cine știe la ce suferințe era supusă, Lucia nu mai voise să piardă timpul și intrase în locuință imediat ce ocupantul ei plecase la serviciu. În timp ce cerceta locul din pivniță până în pod, primise un telefon: corpul adolescentei fusese găsit într-o groapă de gunoi… la 20 de kilometri de locul în care se afla Lucia. Își făcuse mustrări de conștiință că intrase în casa aceea, dar doar până în momentul în care găsise în patul bărbatului o pereche de chiloți numărul 34, roșii de sânge. Lucia își amintise că mama adolescentei le spusese că fata era la ciclu în ziua în care dispăruse. Sunase imediat la echipa care se afla la groapa de gunoi: „Are chiloții

pe ea?“ întrebase. Iar răspunsul fusese că nu, era singura piesă vestimentară care îi lipsea.

— E legal aşa ceva? întrebă Salomón făcând ochii mari când o văzu punându-şi mănuşile şi apoi introducând şperaclul în broască, după o ultimă privire precaută de jur împrejur.

Un minut mai târziu erau înăuntru. În hol domnea o tăcere profundă, accentuată de întuneric şi de praf. Lucia îi întinse şi lui Salomón o pereche de mănuşi, iar acesta ezită îndelung înainte să şi le pună. Apoi urcară treptele şi o luară pe culoarul de la etaj. Niciun zgomot în toată casa. Aceleaşi etajere încărcate de cărţi legate în coperte străvechi, aceleaşi draperii grele, acelaşi parchet scârţâitor sub paşii lor, acelaşi miros de ceară, de hârtie, de cerneală şi de bătrâneţe.

— Aici, zise deodată Salomón.

Şi extrase o carte din raft, arătându-i Luciei coperta, în lumina slabă care se strecura prin ferestre:

EX P. OVIDII NASONIS

METAMORPHO

SEΩN LIBRIS XV

ELECTORVM

LIBRI TOTIDE

VLTIMO INTEGRO

O ediţie foarte veche. În latină.

— Dar nu pe aceasta am văzut-o, zise ea. Nu ştiu latină. Cu siguranţă nu aş fi făcut legătura. Se pare deci că are mai multe ediţii, adăugă ea arătând spre cea pe care o observase deja, aflată pe un fotoliu.

— Și acum ce facem? întrebă Salomón cu o voce nehotărâtă.

— Săpăm.

Și arătă înspre sertarele de sub etajerele bibliotecii.

— Și dacă se întorc de la finca?

— O să fim în căcat.

Primele sertare nu au adus nicio revelație. Facturi, extrase bancare, liste de cumpărături, cutii de șervețele, pixuri, baterii, becuri LED, rețete, cutii de medicamente.

Apoi, într-un alt sertar, Lucia descoperi niște fotografii alb-negru pe care le apropie de lumina unei lămpi.

Recunoscu în ele instantanee vechi de la procesiuni religioase. Bărbați cu glugi ascuțite, precum cele ale Ku Klux Klan, dar negre în fotografie, ducând o statuie a Fecioarei; femei bătrâne plângând și smulgându-și părul de parcă ar fi retrăit ele însele patimile lui Hristos; o tânără în rochie de mireasă mergând desculță și cu capul plecat pe o străduță murdară, plină de gunoaie, cu brațele legate de o cruce grea; un bărbat aproape gol urinând pe stradă, rânjind cu chiloții în vine și o sticlă de vin în mână; pitici în costume de toreadori, copii culcați în sicrie…

O atmosferă de isterie, de nebunie religioasă — dar și de bacanale și sărbători păgâne —, care îi dădu fiori.

Lucia mai văzuse astfel de fotografii. Cele de aici erau din Spania anilor 1960–1970, Spania ancestrală, profundă: cea care se ascundea departe de circuitele turistice, cea a lui Franco și a credinței catolice. Opera vieții și pulsiunea morții. Misticismul, supranaturalul și masochismul. Simțul sacralității, al religiei, amestecat cu forțe vitale mai tulburi, mai obscene. Participase César Bolcán pe atunci la astfel de procesiuni? Le puteau folosi cumva aceste fotografii în anchetă? se întrebă ea. Poate că prezența poemului Metamorfoze la el acasă era o simplă coincidență. Dar instinctul îi sufla că nu era. Bolcán era din regiune, cunoștea victimele… Exista o legătură, indiferent care era aceea…

Deodată observă un detaliu.

În toate fotografiile apărea cel puţin un copil… Îmbrăcat în haine de comuniune, purtând o cruce şi mergând în urma preotului, jucându-se cu alţii sau dansând în costum popular. Lucia ghici că aceşti copii erau adevăratul subiect al fotografiilor, chiar dacă nu apăreau niciodată în centrul imaginii.

Le arătă şi lui Salomón.

— Anii 1960–1970, comentă el. Spania veche, catolică, devotată, mistică şi superstiţioasă.

— Ai observat că există mereu câte un copil în poze?

— Da… Şi ce-i cu asta?

— Îţi aminteşti ce scria în jurnalul lui Miguel Ferran în legătură cu dispariţia puştiului?

— Te referi la acea ipoteză legată de o reţea de criminali de copii? Lucia, sunt doar nişte poze. Nu dovedesc nimic…

Ea păru să se gândească.

— Tu ai colecţiona astfel de fotografii? întrebă ea. E ceva aici… Uite: nu există niciuna în care să nu apară vreun copil.

— Da, spuse el, brusc pus pe gânduri. La vremea aceea nu exista internet. Nu dispuneau decât de aşa ceva: instantanee cu copii făcute în fugă… Probabil le păstrează ca amintire.

— Caz în care există cu siguranţă şi altele, spuse ea.

Ieşiră din casă după vreo douăzeci de minute. Fără să fi găsit nimic. Totuşi Lucia era din ce în ce mai tensionată. Se opri în mijlocul străzii. Instinctul îi spunea — ţipa la ea chiar — că soluţia se afla acolo, lângă ei, şi că fostul jandarm făcea parte din ea.

— Mergem la finca, hotărî ea. O să-l interogăm pe Bolcán.

Salomón păru îngrijorat.

— Eşti sigură că e o idee bună să ne întâlnim cu el şi cu Ángel într-un loc atât de izolat? Ştie cineva că ne aflăm aici?

35. Luni după-amiază

Cerul avea o culoare metalică, cenușie și rece. Nori întunecați, care te duceau cu gândul la praful de grafit îl traversau ici și colo. Peisajul era vast și monocrom. Dealuri golașe, vegetație pitică, sol pietros și plin de râpe. Toate albite și rotunjite de zăpadă.

Au găsit intrarea pe drumul către fermă după indicațiile primite. Ieșiseră din Graus pe la nord, pe A139, un drum frumos și neted ca o panglică neagră în mijlocul acelui alb nesfârșit, apoi îl părăsiseră când ajunseseră în dreptul unui cătun pentru un altul plin de gropi și fisuri care urca dealul. Apoi, drumul către fermă — mai mult o cărare pietroasă, cu făgașe săpate adânc în ea, care cobora ușor către un bazin larg, delimitat de colinele albe.

— La trei kilometri de-aici se află o mănăstire budistă, îi spuse Salomón ca să mai destindă atmosfera, cu nasul lipit de telefon, în mijlocul hurducăturilor. Scrie că a fost fondată în 1984 de către lama Kalu Rinpoche, un adevărat maestru de meditație tibetan, pentru că acest locșor din pre-Pirinei îi amintea de Nepal.

Își dădu seama că ea nu prea îl asculta. Nu se vedea nicio casă în jur, în afară de construcțiile de la fermă, ceva mai jos. Acolo era. Finca lui César și a lui Ángel… Ultima parte a drumului îi zdruncină încă și mai tare din cauza denivelărilor. Parcară în fața construcției care părea a fi casa.

Însă locul părea nelocuit acum. Obloanele erau trase. Fațada, ruinată. Lucia claxonă. Nimic. Nimeni.

Porni din nou motorul, întoarse pe loc, ridicând un nor de pietriș, și duse mașina la intrarea pe drumul către casă, la o sută de metri depărtare. Opri din nou și deschise portiera.

— Tu rămâi aici, îi spuse ea lui Salomón și coborî.

Își băgă mâna în buzunar și scoase telefonul. Verifică semnalul: o liniuță. Slab, dar suficient.

— Tu rămâi de pază. Dacă vine cineva, mă suni, ai înţeles?

El aprobă în tăcere; părea îngrijorat.

— Eşti sigură că e o idee bună? întrebă el până la urmă. Am putea chema Guardia Civil.

— Şi ce să le spunem? Că am intrat prin efracţie în casa unui jandarm pensionar? Că am găsit la el un exemplar din Metamorfozele lui Ovidiu şi fotografii de la procesiuni religioase cu copii?

Lucia îi făcu cu ochiul prietenește și porni către fermă. El rămase locului privind-o cum se îndepărtează și simți cum îl năpădește deodată un puternic val de admirație pentru mâna aceea de femeie.

În timp ce cobora pe drumul mărginit de tufișuri spinoase acoperite de zăpadă care îi ajungeau până la mijloc, cerceta casa din priviri. Niciun semn de viaţă. Locul părea părăsit de ocupanții săi. Și totuși vecina le spusese că se plecaseră la finca. Deci unde erau? Mergea cu pas rapid, fără să scape din ochi construcțiile.

Calmul acela total o neliniștea. Dar poate că se datora locului, acestei tăceri a peisajului abia tulburate de glasul de flaut al vântului și cerului înnorat.

Deodată se opri și se aplecă. Urme de cauciucuri. Se vedeau cele ale SUV-ului ei, care trasaseră — la dus și la întors — patru dâre identice în stratul subțire de nea.

Și cele ale unui alt vehicul. Care săpase patru brazde mai late și aproape paralele.

Veniseră și plecaseră…

Trecu pe lângă un șopron din lemn înnegrit de vreme. Tălpile încălțărilor îi scrâșneau pe pietrele ascunse sub zăpadă. Ajunse la casă.

Nicio sonerie.

Își puse o pereche nouă de mănuși și bătu la ușă. Niciun răspuns. Mai bătu o dată, insistent. Strigă. Nici cea mai mică mișcare. Se gândi din nou la Sergio,

apoi își scoase „sculele“ pentru a doua oară în mai puțin de o oră.

În 30 de secunde se afla înăuntru. Aruncă o ultimă privire către Hyundai-ul ei parcat în capătul drumului, la o sută de metri, și închise ușa.

Ascultă tăcerea. Simțea, ca întotdeauna, același amestec de stres, emoție și nervozitate care îi ascuțea simțurile când intra într-un loc necunoscut. Un loc despre care nu știa dacă ar putea prezenta un pericol. Se uită în jur. În semiîntuneric se putea vedea un mic vestibul, de vreo patru metri pe patru, cu două trepte late în dreapta, care duceau la un nivel intermediar unde se afla câte o ușă de fiecare parte. Apoi alte două trepte care duceau către o cameră de zi vastă. Lângă ele se afla o rampă metalică înclinată pentru scaunul cu rotile.

Respiră adânc. Nu era absolut nimic de văzut în vestibulul cu pereți albi. Așa că urcă treptele până la nivelul intermediar.

Deschise ușa din dreapta: o debara minusculă, plină de găleți, mături, cârpe și produse de menaj. O deschise și pe cea din stânga: un WC mic.

Lucia continuă să meargă și pătrunse în livingul vast, cu plafonul înalt, aflat sub șarpantă. Încăperea avea mărimea unei săli de bal: cel puțin o sută de metri pătrați, dacă nu mai mult. În colțul din dreapta, o zonă de relaxare cu canapele din piele, o măsuță joasă și câteva fotolii lângă ferestrele cu obloanele trase. O bibliotecă — era clar că lui César Bolcán îi plăceau cărțile — și un șemineu monumental din piatră brută în capăt. Măsuțe-piedestal și mobilier de epocă pe care erau așezate veioze cu abajur de-a lungul pereților. Un pian negru. Prin obloanele închise răzbea o lumină palidă. Lucia se apropie de radiator. Era cald… Cineva fusese de curând aici…

La stânga, în spatele ei, mai era o ușă. Se duse până la ea și apăsă pe clanță. O mică rampă pentru scaunul cu rotile, apoi un coridor îngust, lambrisat cu lemn de pin deschis la culoare, care mergea în adâncurile casei — și care probabil trecea, dacă harta pe care și-o făcuse în minte era corectă, prin spatele WC-ului și al micului vestibul.

Lucia apăsă întrerupătorul și înaintă pe culoar. Niciun miros deosebit, cu excepția celui de aer închis. În trecere, privirea îi fu atrasă de un șir de fotografii agățate pe peretele din stânga, de-a lungul întregului culoar.

Se apropie. Fotografiile erau înrămate și acoperite cu sticlă, niște rame ieftine de

lemn. În prima, César Bolcán apărea pozând în picioare alături de alte trei persoane. Stăteau braţ la braţ şi zâmbeau către obiectiv cu o energie şi un entuziasm molipsitoare. În partea de jos era scris de mână: Crăciun 1983. Lucia calculă că Bolcán trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani în acea fotografie. Era înalt, suplu, mult mai tânăr, însă faţa lui bicoloră, cu pata aceea din naştere pe o parte, era uşor de recunoscut. Trecu la următoarea fotografie. August 1991. Bolcán împreună cu alţi prieteni. Aceeaşi poză ca şi precedenta: se ţineau braţ la braţ. Însă de această dată erau cinci. Apoi a treia. Sărbătoarea tuturor sfinţilor 1994. De la un cadru la altul, persoanele care apăreau în fotografii se schimbau, doar foarte puţine dintre ele apăreau în mai multe. Şi în toate era scrisă data în partea de jos.

Crăciun 1993.

Iunie 1997.

O încerca o senzaţie de disconfort la vederea acestor imagini. Se simţea tulburată. Era ceva în fotografiile astea… Ceva ce o deranja. Nu existau femei, doar bărbaţi… Nu, este altceva. Se apropie mai mult, până ce aproape că îşi lipi nasul de cadre. Şi atunci înţelese. Privirile lor… Despre privirile lor era vorba… Toţi acei bărbaţi aveau priviri identice, irisurile lor străluceau cu aceeaşi intensitate, pline de o răutate care o făcu să simtă fiori reci. Erau ori drogaţi, ori… excitaţi. Cine erau bărbaţii aceştia? Vânători? Petrecăreţi? Nu aveau şi ei neveste, iubite, familii? De unde veneau? Ce făceau acolo? Lucia fusese nevoită să suporte în viaţa ei suficiente priviri ale unor bărbaţi care se comportau ca nişte prădători, ca să ştie că acelea la care se uita acum erau din aceeaşi categorie. Îşi spuse că nu i-ar fi plăcut să se afle singură în aceeaşi cameră cu ei.

Cât despre încăpere, toate fotografiile erau în mod evident făcute în sala cea mare, în faţa şemineului. De ce veneau în fundul ăsta de lume aceşti bărbaţi? Ce făceau aici? Îi numără, erau aproape treizeci cu totul. Şi vreo zece fotografii, dintr-o perioadă întinsă pe aproape două decenii.

Lucia îşi ţinu respiraţia. Ce se petrecea aici? Nu ştia dacă era din cauza fotografiilor sau a tăcerii, însă în casă domnea o atmosferă uşor morbidă. Sau poate că doar îşi închipuia ea asta.

Continuă să înainteze pe culoar. Alte două uşi pe stânga. Le deschise. Aprinse lumina. Două dormitoare mici. Paturile erau nefăcute, iar în primul dormitor se

vedeau nişte haine aruncate pe un spătar de scaun. Evident, cei doi bărbaţi dormeau separat, dar nu se despărţeau. Care era, de fapt, natura relaţiei dintre ei?

Nu era greu de ghicit unde dormea fiecare: în primul dormitor se vedeau pe noptieră un vraf de cărţi, nişte ochelari de citit vechi, un pahar şi o cutie cu Forxiga de 10 mg, un medicament pentru diabet. În al doilea erau un televizor Samsung cu diagonala de 147 centimetri, o consolă de jocuri PS4, nişte haltere mari şi, pe noptieră, materiale pentru rulat jointuri. În plus, toaleta din primul dormitor era adaptată pentru o persoană aflată în scaunul cu rotile.

Se întoarse în sala cea mare, trecând din nou prin faţa fotografiilor înrămate. Îi venea să fugă de-aici, dar era convinsă că această casă mai avea încă multe secrete. Dacă era ceva de descoperit la oamenii ăştia, atunci aici se afla.

Trebuia să reziste tentaţiei de a se grăbi. Se concentră nemişcată în mijlocul livingului. Se îndreptă către una dintre măsuţe, cu un teanc de reviste pe ea. După ce se apropie, văzu că erau benzi desenate. Mortadelo, Tío Vivo, Spirou Ardilla, El Capitán Trueno… Doar reviste vechi, din anii 1970–1980, tipărite pe hârtie proastă, genul acela de la care te murdăreai de cerneală pe degete. Ea nici măcar nu se născuse încă pe vremea când unele dintre acele reviste apăreau la chioşcuri şi erau citite de mii de puştani.

Pentru că erau exclusiv benzi desenate pentru copii.

Îşi aminti de fotografiile cu copii din sertarele lui César Bolcán, în Graus. Şi deodată simţi cum prin vene îi curgea mai degrabă lichid de răcire pentru maşini decât sânge. Din câte ştia, Bolcán nu avea copii, cu atât mai puţin nepoţi. Atunci ce naiba căutau în salonul ăsta toate aceste benzi desenate pentru copii? O picătură de nostalgie? O simplă toană de colecţionar? Sau altceva? Se uită la ceas. Trecuseră 25 de minute de când intrase.

Un zgomot neaşteptat o făcu să tresară, iar pentru o clipă inima îi bătu de să-i sară din piept. Telefonul! Salomón:

— Lucia, e totul în regulă? Nu e nimeni?

— Nu, casa e goală.

— Ai găsit ceva…? întrebă el.

— Fotografii cu bărbaţi pe pereţi, benzi desenate pentru copii… Asta e tot.

— Timpul trece.

— Ştiu. Anunţă-mă dacă se apropie cineva.

— Luci… ar trebui… se pot întoa…

Semnalul era prost, hăcuia comunicarea. Ea îi închise telefonul în nas şi începu să se gândească. Făcu din nou turul sălii, trecând prin faţa şemineului, a bibliotecii, a colţului cu canapele.

Şi deodată îi veni un gând: pe unde se intra la subsol? În clădirile acestea vechi exista întotdeauna o pivniţă.

Se întoarse pe culoar. Acesta se termina cu un dulap mare, din lemn de stejar, lipit de zidul din spate, în apropierea uşilor celor două dormitoare. Lucia se duse la el şi îl deschise. Într-o parte se aflau câteva etajere pline cu cearşafuri, pături, lenjerie de pat care mirosea a lavandă şi produse împotriva moliilor, în cealaltă parte, o bară cu umeraşe, pe care însă nu era agăţată nicio haină.

Lucia pipăi panoul de stejar din spate, sub umeraşe, în căutarea vreunui pasaj secret, ca în filme. Degeaba. Era doar un dulap pe jumătate gol. Ce îşi închipuia ea?

Închise uşile şi voia să plece, când observă ceva: dulapul nu avea picioare, partea inferioară stătea direct pe pardoseală. Ar fi băgat mâna-n foc că, la fel ca toate dulapurile de epocă, şi acesta avusese cândva patru picioare pe care cineva i le retezase.

Îl deschise din nou, se aplecă înăuntrul părţii mai lungi, cea în care erau umeraşele, şi puse o mână jos. Împinse. Victorie! Planşeul se afundă cu câţiva milimetri. Nu era fixat… Continuă să ţină apăsat, dar îşi mişcă mâna spre stânga, apoi spre dreapta, şi văzu cum panoul din placaj începe să culiseze orizontal, dezvăluind treptat un puţ întunecat de formă pătrată.

Se străduí să-şi calmeze bătăile inimii care îi bubuia în piept.

În zidul din dreapta fuseseră înfipte bare metalice care străluceau palid în întuneric. Băgă o mână în gaură, în bezna aceea nu prea atrăgătoare, pipăi de jur

împrejur, găsi un comutator și totul fu imediat luminat.

Puțul nu era prea adânc: mai puțin de trei metri. Dădea înspre ceva ce părea a fi un subsol cu pământ bătătorit pe jos și cu pereții din piatră foarte veche. În acel moment îi vibră telefonul. Salomón. Cu vocea plină de îngrijorare:

— Lucia… ce fa…? Au trecut mai mult de 40 de… ești acol… O să vină… va treb…

— Am găsit ceva.

— Lu… la naib…

— Mai lasă-mă puțin.

— Te aud pro… Ești b…?

Ea închise din nou și se strecură cu spatele în gaura aceea, agățându-se cu mâinile de tocul dulapului și căutând orbește, cu picioarele, barele următoare. Încercă să se liniștească, să nu mai fie tensionată la gândul a ceea ce urma să găsească acolo jos. Să nu-și mai imagineze nimic cu anticipație. Chiar dacă era sigură că nu avea să găsească ceva plăcut în fundul gropii ăsteia.

Bară după bară.

Atinse pământul bătătorit de jos. Își verifică telefonul. Zero liniuțe. Nu mai avea semnal. Dacă deasupra se întâmpla ceva, ea nu mai avea cum să fie informată de asta. Sigur că Salomón se putea descurca singur cu César Bolcán în caz de nevoie, însă mai era și Ángel, dealerul plin de steroizi și iubitor de haltere.

Locul în care se găsea era doar o anticameră de doi metri pe patru, cu o ușă metalică în spate. Un zăvor mare pe ușă. Se încordă. Făcu doi pași și trase de el. Pipăi după un comutator, de partea cealaltă a cadrului ușii. Îl găsi. Nu știa exact la ce se gândise înainte, dar cu siguranță nu la așa ceva…

* * *

Salomón ridică ochii şi privi prin parbriz spre cerul înnorat. Apoi se uită la ceas. Îşi pierduse răbdarea.

Deodată se auzi ceva ca un bâzâit vag în depărtare. Ciuli urechile. Întoarse capul spre locul în care cărarea plină de hârtoape ieşea în drum, la vreo şapte sute de metri distanţă. Coborî geamul, făcând astfel să intre în maşină un val de aer rece. Ascultă cu atenţie.

Sunet de motor…

Văzu în depărtare un 4 x 4. Luă o curbă, apoi începu să se apropie rapid, cu motorul sforăind şi lăsând în urmă dâre de fum din ţeava de eşapament.

Maşina de teren ieşi din drumul principal şi o luă pe acelaşi drum pe care veniseră şi ei. Un Jeep Wrangler mare şi negru. Care se apropia. Cu doi bărbaţi înăuntru.

Lucia îşi alungă orice imagini din minte. Trebuia să rămână calmă, concentrată. Nu trebuia să se lase distrasă…

Totuşi a simţit că îi îngheaţă sângele în vine când o izbi în faţă oribila realitate.

Ceea ce vedea acum era o încăpere mare, dar joasă, de aproximativ opt pe cinci metri, cu pământ bătătorit pe jos. O pivniţă-dormitor comun. În culori vesele, datorită pereţilor acoperiţi cu voaluri festive, translucide — galben, roşu, violet, albastru regal, verde, fucsia… Vreo duzină de paturi. Paturi de copil. Dar şi covoare groase şi moi, în tonuri delicate, noptiere de la IKEA vopsite roz, auriu sau bleu, cu lămpi în formă de globuri albe, care dădeau o lumină blândă, sidefie şi lăptoasă, plăpumioare cu diverse modele, peste care se găseau păpuşi, jucării din plastic, jucării de pluş de toate mărimile — urşi, pisici, câini, urşi panda, tigri —, precum şi benzi desenate. Lucia închise ochii, apoi îi deschise la loc. Se uită prin încăpere fără să o vadă cu adevărat, de parcă avea mintea blocată. Câţi copii or fi locuit aici în acelaşi timp? Câţi trecuseră pe aici de-a lungul vremii? Rememoră anii din fotografii: 1983, 1991, 1993, 1994, 1997. Două decenii… I se confirma acum ceea ce se temuse că va afla, după ce văzuse pozele acasă la Bolcán: acum ştia de ce nu existau decât bărbaţi în fotografii şi ce anume veniseră ei să facă în fundul ăsta pierdut de lume.

Un junghi violent în picioare. Un gol în creier, ca și cum cineva îi întrerupsese alimentarea cu oxigen. Simțea că o ia cu leșin și i se încețoșează privirea, așa că inspiră și expiră profund, de mai multe ori.

Nenorociții dracului de perverși de căcat…

Pătrunse mai în interiorul camerei. Paturile erau făcute. Un strat gros de praf cenușiu pusese stăpânire pe noptiere și pe lămpile-sfere. Iar acest strat era uniform, nu se vedea nicio urmă de degete sau de frecare. Privind mai cu atenție, observă și un mare număr de pânze de păianjen. Cel puțin nu a stat niciun copil aici de curând, își spuse ea, deși asta nu conta prea tare. Oare de când avusese accidentul, César Bolcán nu mai era în stare să coboare aici? Îi închidea acum pe copii în vreo altă cameră?

Ieși din pivniță, urcă treptele metalice către dulap și culoar, înspre sala cea mare, apoi se opri în fața fotografiilor.

Dintr-odată o cuprinse o furie de necontrolat, întunecându-i mintea ca un nor de cerneală de sepie, și lovi cu pumnul într-unul dintre cadre al cărui geam explodă.

Cioburile ascuțite și tăioase îi sfâșiară mănușa de latex și i se înfipseseră pe dosul degetelor, tăindu-i-le până la os. Rama căzu pe jos. Cu pumnul sângerând, Lucia se năpusti în sala cea mare, o traversă în fugă și când trecu pe lângă bibliotecă îi răsturnă cărțile cu un urlet.

Salomón privea cum se apropia mașina 4 x 4. Cei doi bărbați dinăuntru — pe care nu îi cunoștea — îl depășiră și își continuară drumul printre hârtoape. Poate că mergeau la Ejep, cătunul despre care le povestise vecina lui Bolcán.

Ce naiba faci acolo, Lucia?

Puse mâna pe telefon.

* * *

Un jurnal… Tocmai îl descoperise în fundul bibliotecii, ascuns în spatele cărţilor pe care le dărâmase pe podea în criza ei de furie. Un caiet mare, cu o închizătoare din alamă aurită, un fel de mic cârlig ornamentat, care îi dădea un aer vintage.

Însă când începu să citească, realiză că acela era singurul lucru gingaș din jurnalul care parcă îi ardea degetele. Și încă de la primele fraze, îi veni din nou să vomite:

25 decembrie 1983. Miezul nopţii. Încep jurnalul în această noapte. Acest Crăciun va rămâne în anale drept unul dintre cele mai extraordinare pe care le-am trăit. Cred că nu am primit niciodată în viaţă un cadou mai frumos decât aceşti doi copii. Mi i-a adus Leandro, amicul meu din armată. Dormeau ca nişte îngeri, drogaţi şi inerţi, pe bancheta din spate a maşinii de teren pe care Leandro a parcat-o în faţă la finca. Lipiţi unul de altul, soră şi frate. CE IMAGINE ÎNCÂNTĂTOARE! Apoi, când s-au trezit, erau terorizaţi şi lucrurile s-au complicat puţin. Va trebui să găsim o modalitate de a-i linişti sau măcar de a-i calma, de a-i tranchiliza, de a-i face să înţeleagă că s-ar putea să le placă… O să ne ajute doctorul. Ştie el ce trebuie să le dea…

Rândurile care urmau erau atât de insuportabile, încât Lucia simţea că scoate fum pe urechi, voia să arunce mizeria aia cât mai departe. Însă făcu un mare efort să se abţină şi trase o gură mare de aer, apoi se aplecă din nou asupra lecturii:

12 august 1991. Sunt mândru de ceea ce am realizat noi. De drumul pe care l-am făcut. Câte fiinţe au fost supuse dorinţelor noastre, sortite tenebrelor, sacrificate de la începuturile noastre? Câte ritualuri întunecate au fost între aceşti pereţi, câte triumfuri şi câte victime? Am numărat douăzeci şi trei în numai opt ani. Douăzeci şi trei… Cu toate acestea, trebuie să găsim o cale de a accelera ritmul. Apetitul meu, nevoile mele şi ale tovarăşilor mei cresc pe măsură ce viciile noastre, imaginaţia şi plăcerile noastre devin din ce în ce mai rafinate, mai dezlănţuite, mai lipsite de orice limită. Ceea ce îndură aceste sărmane creaturi mă umple de o forţă şi de o putere nemaivăzute. Locul acesta

este Paradisul nostru și Infernul lor, Alfa și Omega, Yin și Yang, dualitatea absolută… Nu există nimic pe lume care să întreacă ceea ce facem noi aici, în această casă, o asemenea victorie a întunericului asupra luminii… Da, noi suntem LUCIFERIENI.

Ce de rahaturi tâmpite, de vorbe goale, își spuse ea, ce pseudofilozofie incoerentă de doi bani, cu scopul de a-și îmbrăca ticăloșiile în cuvinte savante! BANDĂ DE TARAȚI! Dădea paginile cu mâna tremurândă. Stomacul îi clocotea de parcă mâncase spaghetti bolognese cu carne stricată. Era conștientă că, dacă Bolcán s-ar fi aflat acum în fața ei, probabil că și-ar fi scos pistolul.

Sărbătoarea Tuturor Sfinților 2003. Internetul este o invenție minunată. Oamenii ca noi pot, în sfârșit, să se regăsească, să se recunoască, să descopere că nu sunt singuri, că suntem cu miile în realitate. Numele nostru este Legiune[21]. Este evident că în următorii ani internetul va fi locul suprem de adunare al tuturor nebunilor, degeneraților, criminalilor și fanaticilor de pe planetă. Cei care au inventat webul au deschis cea mai mare cutie a Pandorei din toată istoria umanității. Un uragan de neoprit de nebunie, crime, decădere, furie și sânge, care va mătura totul în calea lui. Iar noi vom rămâne pe ruinele lumii vechi, ale civilizației și moralei, ca să sărbătorim triumful Răului, APOCALIPSA FERICITĂ…

Bolcán ăsta era nebun. Nebun de legat. Dar nu era singurul… Mai ales că, din ceea ce scria, reieșea că disparițiile copiilor din regiune s-ar putea să nu fi fost suficiente pentru a le alimenta nelegiuirile. Probabil că îi aduseseră și din alte părți ale Spaniei, poate chiar și din străinătate. Locul acesta aflat la mare distanță de orice era ideal pentru a-i sechestra. Și pentru a-i…

De data aceasta nu se mai putu abține.

Fugi la toaletă și vomită jeturi de fiere în WC, îndoită de mijloc, cu esofagul arzându-i și cu contracții dureroase în stomac. Respiră lung. Avea fruntea udă de transpirație. Își șterse nările și gura cu hârtie igienică, trase apa și ieși. Își dădu seama că din degetele tăiate de cioburi îi picura sânge pe jos.

Se duse în bucătărie, care se găsea în cealaltă parte a marii încăperi, în stânga șemineului, își scoase mănușa, își clăti mâna sub robinet și își puse una nouă, pe cea ruptă băgând-o în buzunar. Bine că nu se rupsese la nivelul degetelor — deci nu lăsase amprente.

Se întoarse în încăperea cea mare, luă din nou jurnalul și îl deschise la întâmplare:

Sadismul și cruzimea ritualurilor noastre depășesc orice imaginație. Lucrarea vieții și lucrarea morții ne poartă spre extreme pe care muritorii obișnuiți nu le vor putea nici concepe și nici cunoaște în veci. Suntem cruzi, suntem feroce, suntem fatali, suntem frumoși, suntem atotputernici. Aș spune că suntem ca Dumnezeu, dacă nu ne-am ține atât de la distanță de el; dacă actele noastre dezgustătoare nu ar fi un scuipat pe fața lui umilită. Excesele noastre au creat aici o realitate de neînchipuit: acest loc sacru care adăpostește serbările noastre păgâne unde se amestecă sperma, sudoarea, lacrimile și sângele.

Închise jurnalul cu un pocnet. Scârbită. Îngrețoșată. Beată de furie și de ură.

Se întoarse pe culoar, își ridică telefonul și fotografie fiecare ramă. Avea să-i găsească pe fiecare dintre acești suboameni și să-i facă să plătească pentru crimele lor. Telefonul vibră. Salomón:

— Ce tot faci acolo?

Semnalul părea deodată mai bun. Poate din cauza locului în care se afla ea.

— Oh, Doamne, e oribil, Salomón…

— Ce ai găsit?

— O să-ți spun când termin.

— Lucia, trebuie să ieși imediat din casa aia! Stai acolo de aproape o oră!

— Nu mai stau mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucia, ieși de acolo! Se pot întoarce dintr-o clipă în alta!

— Cinci minute și termin…

Închise pentru a treia oară. Salomón avea dreptate, o întindea prea tare. Se punea în pericol așa. Și îl punea și pe el în pericol în același timp. În plus, tot ce găsise ar fi fost oricum invalidat de orice tribunal, din cauza condițiilor în care obținuse acele dovezi.

Însă găsise exact ce avea nevoie. Și nu avea nicio intenție să se oprească la mijlocul drumului.

Coborî din nou în gaură, în ciuda repulsiei teribile pe care i-o provoca locul acela. Cu pielea de găină pe brațe, mitralie dormitorul cu aparatul foto al telefonului ei, făcând mari eforturi să nu tremure.

Apoi puse la loc zăvorul și se grăbi să urce înapoi, însă se opri la jumătatea treptelor. Oare auzise un zgomot? Ciuli urechile. Nimic. Casele astea vechi sunt pline de scârțâituri.

Ieși prin trapa din dulap. Închise totul în urma ei. Se îndreptă către sala cea mare și bibliotecă, unde puse cărțile la loc cum îi veniră la mână. Avea să ia jurnalul cu ea…Trebuia să găsească un motiv pentru a obține un mandat de percheziție și atunci îl va pune discret înapoi, în spatele cărților, când n-o va vedea nimeni. Dacă îl lăsa aici, risca să fie distrus.

Avea să îi trimită o anonimă căpitanului Bustamante, cu fotografiile făcute jos, adresa unde fuseseră făcute și cuvântul „pedofili“.

Se mai uită o dată la ceas. Trebuie să pleci, draga mea…

Dar mai avea ceva de făcut. Se întoarse în bucătărie, umezi o cârpă și apoi se așeză în genunchi să curețe metodic toate picăturile de sânge pe care le lăsase acolo. Bineînțeles că nu ar fi suficient pentru o verificare serioasă a Guardiei Civil cu Blue Star sau cu vreun alt revelator, însă nici nu credea că așa ceva se va întâmpla: la urma urmei, aceasta nu era scena unei crime.

Pe bune? Și atunci cum îi zice la treaba asta?

Se duse apoi pe culoar să strângă cioburile de sub geamul făcut țăndări, le aruncă în WC şi trase apa. Dădu o ultimă raită — mișcă-te mai repede! —, apoi o luă în sfârșit spre ieșire, coborî treptele către vestibul și ieși în ziua cenușie și în ninsoare.

Respiră adânc, inhalând aerul foarte rece în care pluteau din nou fulgi.

Și înțepeni…

O umbră în șopronul din fața ei…

Miji ochii. Ce putea fi? Tresări: un bărbat așezat într-un scaun rulant…

Conturul său întunecat de-abia se profila în penumbra dinăuntru, la mai puţin de zece metri distanţă de Lucia. Pentru o clipă, simți că intră în panică.

Unde era Ángel?

[21] Aluzie la Evanghelia după Marcu, 5:9: „Legiune este numele meu, căci suntem mulți“. (N.r.)

36. Luni după-amiază

Fără să-şi ia ochii de la şopron, Lucia îşi scoase revolverul Beretta din toc şi îl apucă cu ambele mâini şi cu braţele întinse în faţă, în poziţie regulamentară.

Însă era atentă şi la ce se întâmpla în jurul ei, întrebându-se încă o dată unde putea fi Ángel.

Poate că au fost aici de la bun început…

Trecuseră trei minute peste ora 16 şi începuse să se lase întunericul, uniformizând culorile şi diminuând contrastele.

Călcând pe stratul subţire de zăpadă aşternut peste pietrişul curţii, înaintă către şopron şi către forma nemişcată dinăuntru.

Aşezat în scaunul său, César Bolcán părea să o aştepte. Nu mişca niciun milimetru.

Lucia se gândi că poate o privea cum se apropie, din ascunzătoarea lui întunecoasă, ca un animal în vizuină. Nu-i distingea nici faţa, nici mâinile. Doar o formă neagră, neclară. O creatură pe jumătate om, pe jumătate maşină. Un centaur mecanic.

Oare era şi el înarmat? Îl aştepta pe Ángel să intre în acţiune? Frigul i se lipea Luciei ca o mască pe obraji, în timp ce pe ceafă simţea un punct de căldură concentrată, iar în piept, palpitaţii.

Făcu eforturi să respire mai încet. Toţi muşchii îi erau însă mai încordaţi ca de obicei.

— Bolcán, mâinile sus! strigă ea. Mâinile sus!

Nicio reacţie. La naiba! Ce joc juca? Şi unde era celălalt?

— Mâinile sus, nemernicule!

Nicio reacţie. Mai făcu un pas. Şi încă unul. Ceva nu era în regulă. Capul se afla prea departe de scaun. Ca şi cum César Bolcán s-ar fi transformat dintr-odată într-un uriaş sau ar fi fost întins ca o gumă de mestecat de către o forţă misterioasă.

Câţiva fulgi de zăpadă cădeau între casă şi şopron când ajunse în pragul acestuia din urmă. Pătrunse în umbra deasă dintre pereţii de scânduri, cu arma aţintită în continuare spre jandarm, care nu se mişcase niciun milimetru.

În primul moment nu reuşi să înţeleagă ce vede. Bolcán plutea la mai mulţi centimetri deasupra scaunul lui, fără să aibă nimic sub fese sau sub picioarele ale căror gambe atingeau marginea din faţă a scaunului. Semăna cu un fachir de musical în timpul unui număr de levitaţie. Încă o minune după cea cu suspendarea în aer a lui Sergio?

Apoi zări sfoara care urca vertical dinspre ceafa lui până la şarpantă şi dispozitivul care se afla sub aceasta: un palan, asemenea celor pe care le puteai întâlni pe vremuri în multe acareturi, adică doi scripeţi mari din lemn, legaţi între ei cu o sfoară înfăşurată de mai multe ori în jurul fiecăruia, iar dedesubt, un cârlig mare din oţel, de care era prinsă o a doua frânghie — cea care fusese folosită pentru spânzurarea lui César Bolcán. Acest tip de palan multiplica forţa celui care trăgea, astfel încât să nu depună niciun efort.

Lucia înţelese cum procedase Bolcán: îşi trecuse mai întâi ştreangul în jurul gâtului şi apoi legase frânghia acestuia de cârligul palanului coborât până la înălţimea sa. După care trăsese de cea de-a doua sfoară, cea care acţiona palanul. Până când, datorită tracţiunii, corpul i se ridicase din scaun. Şi atunci îl legase imediat de un cui mare şi aşteptase cele câteva zeci de secunde necesare pentru a-şi pierde pentru totdeauna cunoştinţa.

César Bolcán se spânzurase… Ca Miguel Ferran… Fără să se dea jos din scaunul rulant… O adevărată cascadorie… Nenorocitul ăsta hotărâse că preferă să-şi ia adio de la lumea asta decât să fie nevoit să dea socoteală pentru crimele sale.

Lucia simţi cum o cuprinde din nou furia. Îi venea să tragă un şut în scaun, însă acesta devenise un element de probă.

Ieşi din şopron şi dădu nas în nas cu Salomón, cu obrajii rumeni şi respiraţia gâfâită, care tresări când o văzu cu arma întinsă către el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici? E totul în regulă?

Fără să rostească o vorbă, Lucia îi făcu semn să o urmeze înăuntru.

— Doamne! exclamă el la vederea scaunului și a spânzuratului.

Ea îi povesti ce găsise în casă. Salomón rămase tăcut o vreme.

— Crezi că Bolcán l-a luat pe copilul celor uciși în tuneluri? întrebă el.

— Cine altcineva?

— Dar a zis că avea impresia că trăia dintotdeauna în scaunul ăsta. Ceea ce înseamnă că era de multă vreme în el. Va trebui să verificăm. Presupunând că el este cel care i-a ucis pe cei doi în tuneluri, cum ar fi putut să ucidă celelalte două cupluri, în… starea în care se afla?

— Poate că l-a ajutat Ángel…

Norișorii de aburi li se ridicau în fața buzelor în timp ce vorbeau în umbra înghețată. Salomón se uită în jur neliniștit.

— Dar unde ar putea fi acum? Ai vreo idee?

— Niciuna.

Criminologul scutură din cap.

— Ceva nu e-n regulă. Bărbatul pe care îl căutăm ne cunoaște, a vrut să ne amestece în povestea asta, ne-a manipulat de la bun început ca pe niște marionete. Ești sigură că nu l-ai văzut niciodată înainte de asta pe César Bolcán? întrebă el arătând înspre cadavru.

— Cu fața lui, mi-aș fi amintit. Sunt sigură sută la sută. La fel în privința lui Ángel. Și tu?

— La fel…

Privirea pătrunzătoare a profesorului universitar răzbătea prin întuneric: două scânteieri de mică.

— Este evident că bărbatul pe care îl căutăm este inteligent, manipulator, deosebit de bun la șah, spuse el. Și că Bolcán avea toate aceste caracteristici. Însă nu văd de ce ar fi vrut să ne atragă în acest joc, din moment ce nu ne cunoștea. E ceva ce nu se leagă aici.

Ea îl privi gânditoare, pătrunsă de frigul umed care domnea în șopron.

— César Bolcán și o altă persoană?

Se gândea la bărbații din poze. El încuviință cu o mișcare a capului.

— Posibil…

Își scoase telefonul.

— Trebuie să îl anunțăm pe Bustamante. Să sune la dependencia din Barbastro. O să le zicem că l-am găsit așa pe Bolcán și că, bineînțeles, nu am intrat niciodată în casă. Am luat și asta, spuse ea arătându-i carnetul pe care îl ținea în buzunare.

— Ce este?

— Jurnalul unui pedofil numit César Bolcán, dedându-se perversiunilor sale în compania unor scursuri ca și el.

O luă înspre casă.

— O să-l pun la loc înainte să ajungă cavaleria, astfel încât să dea peste el criminaliștii. Trebuie să mai fac niște ordine înăuntru și să mai verific pentru ultima dată dacă nu mi-a mai rămas sânge pe undeva. Și mai trebuie să las deschise ușile de la dulap și trapa. Ca să-i ajut să găsească ce e de găsit… Nu e timp de pierdut…

El căscă ochii.

— Ce ușă de dulap? Ce sânge?

— O să-ți explic.

37. Luni seară

Se lăsase noaptea. Interiorul șopronului era luminat ca o scenă de teatru, cu ajutorul proiectoarelor. César Bolcán era încă atârnat de frânghie, deasupra scaunului, în poziția lui ciudată.

Când aprinseseră luminile, Lucia observase că limba îi atârna vânătă, aproape neagră, ca o bucată de carne stricată în mijlocul feței sale bicolore. Și că își golise intestinele în pantaloni. Jandarmul părea să îi urmărească cu ochii săi de un albastru-deschis pe criminaliștii veniți de la Barbastro sau Huesca, care se tot învârteau în jurul lui.

Lucia se întoarse în curte. Și în casă domnea aceeași agitație. Deschiseseră ușa și ferestrele, prin care se revărsau pete de lumină pe zăpada albăstrie în timp ce siluete îmbrăcate în combinezoane albe intrau și ieșeau.

Cu câteva minute înainte, Lucia îl sunase pe Peña la UCO. Șeful ei fusese șocat.

— Te credeam în concediu, spusese acesta.

— Să zicem că anumite circumstanțe m-au făcut să ajung într-o anchetă în nordul Aragonului. Puștii ăștia de la Universitatea din Salamanca și profesorul lor au făcut o treabă extraordinară.

Îi rezumase înainte descoperirile făcute de DIMAS și munca ei din ultimele zile.

— Datorită lor, acum știm că uciderea lui Sergio are legătură cu altele. Nu puteam totuși să neglijez o astfel de pistă, adăugă ea.

— Dar ai fi putut să i-o delegi lui Arias. Când intenționai să ne vorbești despre ea?

— Tocmai o fac acum.

Îl auzi oftând.

— La naiba, Lucia, îți amintesc că suntem o echipă! Nu te-ai săturat să faci pe călărețul singuratic?

— Dar nu sunt singură, e și profesorul Borges aici.

— Care nu face parte din unitatea noastră, precizase Peña la telefon. Care nu are pregătirea necesară. Care e doar un profesor universitar care trăiește pe norișorul lui, rupt de realitate. Și care, îți aduc aminte, nu este autorizat să conducă o anchetă.

— Peña, fără profesorul Borges și studenții lui ne-am găsi în același punct, adică nicăieri! Mai degrabă ar trebui să trecem în revistă ceea ce avem acum și să vedem unde putem ajunge, în loc să ne întrebăm cine ce face!

— Guerrero, îi răspunsese șeful ei cu o furie rece, nu trebuie să te ocupi singură de ancheta asta. De fapt, nu ar trebui să te ocupi deloc, date fiind legăturile tale cu victima.

— Nu am făcut decât să vorbesc cu oamenii, să pun câteva întrebări, asta e tot.

— Tocmai ai găsit un cadavru, pentru numele lui Dumnezeu! Ce o să-i spunem judecătorului? Că treceai prin zonă?

— Bine că l-am găsit! Altfel, îl haleau animalele de pe-aici până să dea cineva peste el.

Și se mai întrebă o dată unde putea să fie Ángel.

— Bolcán avea un asistent la domiciliu, adăugase ea. Un tip numit Ángel. Un mic dealer de iarbă, coca și anabolizante. Un mizerabil. A dispărut. Trebuie să-l găsim cât de repede posibil… Guardia Civil din Graus trebuie să-i cunoască identitatea.

— Foarte bine, răspunsese Peña. O să vorbesc cu ei.

Se gândise și la faptul că ar trebui alertat departamentul de crime împotriva minorilor de la UCO. Avea să îi spună asta lui Bustamante, să o facă el după ce terminau de percheziționat casa.

— Lucia? mai spusese Peña. De acord: continuăm în felul acesta. Tu cu profu

tău, eu cu Arias și cu unitatea noastră. Însă vreau să fiu ținut la curent cu cercetările voastre, îi faci un raport zilnic lui Arias, iar profu tău rămâne un simplu observator, ne-am înțeles?

— Da, șefu'.

— Ești pregătită pentru poimâine?

Lucia se încordase toată.

— Tu ce crezi?

Brusc, simți cum îi zvâcnea sângele în tâmple. Cum ar fi putut să fie pregătită? Îi reveni în minte imaginea lui Francisco Manuel Mélendez deghizat în femeie în toaleta de pe autostradă, blonda cu buzele rujate prea evident, îmbrăcată într-o rochie la fel de roșie, aruncându-se asupra ei ca un șarpe în atac. Știa că își aștepta cu nerăbdare procesul în celula lui.

Avocatul său promisese unele revelații. Avea să facă totul ca să o mânjească, să o prezinte drept o persoană instabilă, incontrolabilă, avidă de publicitate. Care îi agresase clientul, și nu invers. Sau cel puțin asta ar fi făcut ea în locul lui. Nu exista o altă strategie.

Nu, nu era pregătită…

Se surprinse gândind în mod ciudat și neașteptat că și-ar fi dorit ca fratele ei să fie acolo…

Era de-a dreptul bizar să se gândească la asta. Însă deodată îl văzu pe Rafael stând în spatele ei în sala de judecată, înalt și slab pe o bancă, înclinat în față, atent, cu sprâncenele încruntate, aplecându-se să-i șoptească la ureche: „Nu-ți face griji, surioară, totul va fi bine".

Și își dădu seama că, pentru a-și găsi puterea, la el trebuia să se gândească.

Partea a cincea

Metamorfoze

38. Marți dimineață

A doua zi, Salomón Borges își lua micul-dejun în timp ce citea ziarul în bucătăria apartamentului său situat la ultimul etaj al Dania Palace. Bucătăria dădea într-o terasă mare, cu o panoramă frumoasă care îmbrățișa deopotrivă acoperișurile și clopotnițele din Salamanca, unde obișnuia să-și bea cafeaua primăvara, vara și toamna. Însă acum era deja prea frig pentru asta.

Amesteca zahărul cu lingurița în ceașcă. Îi plăcea să înmoaie în cafeaua de dimineață amaretti morbidi, mici prăjiturele italienești cu migdale pe care le comanda din Abruzzo.

Dar asta doar pentru îi plăcea cuvântul morbidi — care în italiană înseamnă moale, fraged, dar în spaniolă sugerează ceva patologic, nesănătos.

Dând paginile ziarului, văzu articolul următor:

MÂINE ÎNCEPE PROCESUL LUI

FRANCISCO MANUEL MÉLENDEZ,

UCIGAȘUL CU CIOCANUL

Mâine, miercuri 20 noiembrie, va avea loc la secția 7 penală de la tribunalul din Madrid, strada Santiago de Compostela, prima înfățișare din procesul lui Francisco Manuel Mélendez, cunoscut sub poreclele de „măcelarul de pe autostradă“, „F2M“ și „ucigașul cu ciocanul“.

Ne așteptăm să participe și să depună mărturie doamna locotenent UCO Lucia Guerrero, care a devenit celebră datorită acestui caz. Ea este cea care l-a

arestat pe F2M în circumstanţe deosebit de violente şi care încă nu au fost complet elucidate. Francisco Mélendez riscă pedeapsa maximă, adică închisoare pe viaţă cu posibilitate de comutare, aşa cum a fost ea stabilită prin reforma Codului Penal din 2015, pentru cele mai grave crime, cu un minimum de douăzeci şi cinci de ani de detenţie. Verdictul, indiferent care va fi acesta, nu va fi definitiv, deoarece apărarea se poate adresa Tribunalului Superior de Justiţie din Madrid şi, după caz, Curţii Supreme. Avocatul apărării, domnul Rubio, a anunţat că va face nişte dezvăluiri…

În circumstanţe deosebit de violente şi care încă nu au fost complet elucidate — Salomón recunoştea prea bine aici un exemplu de perfidie jurnalistică, o şmecherie prin care să îi faci pe cititori să saliveze înainte de proces.

Ce dezvăluiri? se întrebă el. Oare asta o neliniştea pe Lucia? Fără îndoială. Numai cine nu a avut niciodată de-a face cu justiţia se poate prezenta cu inima deschisă în faţa unui tribunal. Auzi paşi pe culoar şi închise repede pagina cu baliverne.

— Bună dimineaţa, spuse Lucia intrând în bucătărie.

— Ai dormit bine?

Conduseseră cu schimbul mare parte din noapte. Ajunseseră la Salamanca pe la 3:00 dimineaţa, iar el îi oferise găzduire.

Ea nu răspunse. În realitate, de-abia dacă închisese un ochi, sfâşiată cum era între tensiunea provocată de procesul iminent şi tristeţea amestecată cu furie şi dezgust pe care i-o inspira amintirea dormitorului comun pentru copii de la finca. Fără să mai pună la socoteală şi dorinţa de a-l suna pe Álvaro. Se duse drept la cafetieră.

— Ceştile sunt deasupra, spuse el. Găseşti alături un pachet de biscuiţi, iar zahărul este pe masă.

O privi cum deschide dulapul, îşi ia o ceaşcă, se aşază şi îşi pune două bucăţi de zahăr în cafea. Era o dură, dar îi plăcea dulceaţa, se gândi el.

— Ce vedere frumoasă! comentă Lucia întorcându-se către terasă. Mi se pare

mie sau nu e prea cald?

— Sunt 19 grade. Nu-mi place să dau încălzirea prea tare. Ramolește creierul și distruge planeta.

— Dacă zici tu… O să le duc experților scrisoarea primită la hotel, schimbă ea subiectul. Chiar dacă mă îndoiesc că omul nostru a lăsat vreo urmă, o să verifice totul: originea hârtiei, tipul de imprimantă… Însă, înainte de asta, crezi că am putea încerca să clarificăm povestea cu citatul acela?

El dădu din cap.

— Mergem să ne întâlnim cu o cunoștință care are o librărie. Poate că va ști ea de unde vine acea frază.

— N-ai ore?

El zâmbi.

— Sunt catedrático la universitate, nu învățător.

Librăria Galatea deschidea la 10:30. Acum era 10:21. Așteptau pe strada Libreros, înghețată și cețoasă, bătând pasul pe loc. La 10:29, o femeie mărunțică, de vreo cincizeci de ani, se apropie grăbită de ei.

— Salomón? spuse ea privindu-l pe deasupra ochelarilor înguști. Ești atât de nerăbdător să cumperi cărți în dimineața aceasta?

— Am nevoie de o anumită carte, răspunse el.

Ea deschise magazinul. Intrară într-un vestibul strâmt, apoi cotiră la stânga și ajunseră în librăria propriu-zisă.

— Ce carte?

— Metamorfoze de Ovidiu… Îți spune ceva?

Librăreasa îl fulgeră cu privirea prin lentilele aburite. Avea o față alungită, uscată.

— Drept cine mă iei? Cred că am chiar două ediţii.

Luă din mâinile Luciei punga transparentă cu biletul primit şi i-o întinse femeii.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Crezi că e din Metamorfoze? Paragraful acesta…, adăugă el arătând spre sfârşitul textului.

Ea se aplecă şi dădu din cap.

— Posibil. Lăsaţi-mă să caut puţin…

Extrase de pe un raft de jos trei volume in-quarto, legate în marochin albastru cu chenar triplu aurit, şi le răsfoi un timp atât de îndelungat, încât Luciei mai că-i amorţiră picioarele.

— Uitaţi. Aici. Eşti şi-a mea durere, şi al meu păcat; deci să-ţi scrie pe groapă că dreapta aceasta te-a omorât, doar eu te-am împins către moarte. Şi totuşi, care mi-e vina? Am vină doar dacă păcat e jocul numit, tot păcat şi iubirea de-ar fi socotită.[22] E din Moartea lui Hyacinth.

— Adrián a spus ceva de Moartea lui Hyacinth când a căutat imaginile pe Google, îşi aminti Lucia.

— Nu este exact aceeaşi traducere, remarcă Salomón, citind textul şi comparându-l cu cel din scrisoarea anonimă. Unele cuvinte sunt diferite.

— Asta am eu.

— Ziceai ceva de două ediţii…

Femeia se duse în camera de alături şi se întoarse cu un alt exemplar, un in-folio enorm, legat în piele de oaie, care trebuie să fi cântărit vreo trei kilograme. Îl mânuia cu stângăcie.

— Îmi pare rău, spuse ea după ce căutase povestirea cu pricina şi o comparase cu fraza scrisă pe foaie, nici traducerea aceasta nu e cea bună.

Salomón se întoarse către Lucia.

— Ori a fost tradusă din latină chiar de persoana care a scris biletul, ori există şi alte traduceri…

Librăreasa îi observa pe deasupra ochelarilor ei cu lentile înguste cu agerimea unui şoim care poftește la o rândunică.

— Dar despre ce este vorba, mai precis, cu biletul acesta?

— Îmi pare rău, Paloma, spuse Salomón. Este un caz deosebit de delicat. Lucia e de la UCO. Are legătură cu o anchetă de crimă…

— Înțeles, răspunse librăreasa cu un zâmbet ironic şi cu un ochi la arma pe care o purta Lucia la şold, deci ne jucăm de-a Maigret sau Mike Hammer împreună cu Guardia Civil… Mereu surprinzător, Salomón!

— Nici n-ai idee câtă dreptate ai! îi replică el îndreptându-se către ieşire.

Ajunşi în stradă, se întoarse către Lucia:

— Biblioteca Facultăţii de Drept. Poate că există acolo vreo altă ediţie. Acum ştim că citatul provine cu siguranţă din Metamorfoze, iar César Bolcán avea două exemplare acasă.

— Dacă am fi ştiut unde să căutăm în acel moment, zise ea, am fi putut verifica dacă corespundeau traducerile. O să îl anunţ pe Bustamante, să fiu sigură că sigilează şi cele două exemplare ale lui Bolcán.

Ieşiră din strada Libreros prin strada Traviesa şi se strecurară prin labirintul cu pavaj lucitor, apoi o luară pe Avenida de los Maristas în direcţia clădirii Facultăţii de Drept.

În trei rânduri — în piaţa San Bas, pe strada Espejo şi la intersecţia dintre paseo San Vicente şi Avenida de los Maristas —, observară nişte mici afişe lipite pe stâlpii felinarelor sau pe ziduri. Titlul acestora era scris cu litere mari, pentru a atrage atenţia:

UN VIOLATOR

ATACĂ STUDENTE

Vă rugăm să nu ieșiți singure noaptea, ci doar în grup.

— Ce-o fi asta? întrebă Salomón.

Lucia se apropie.

— Sunt foi A4 scoase la imprimantă, observă ea. Poate că e doar o păcăleală. Sau poate că le-au lipit studenții. Va trebui să ne interesăm la Guardia Civil. Crezi că ar putea avea vreo legătură cu ancheta noastră? întrebă ea în timp ce o lua din loc.

— De ce ar avea? Anul ăsta, în Spania au fost 2 000 de „agresiuni sexuale cu penetrare“, așa cum se numesc ele oficial. Cu 10% mai multe decât anul trecut. Zece la sută creștere… este enorm. Sau poate că se depun mai multe plângeri acum. E posibil și așa. În fine, nu m-ar mira să existe prădători care frecventează cluburile din Salamanca în căutare de studente care au băut puțin prea mult și care sunt vulnerabile. Însă noi căutăm un criminal în serie, nu un violator.

Mergeau repede din cauza frigului, dar și pentru că erau nerăbdători.

Biblioteca Francisco-de-Victoria era o clădire modernă, lungă, lipită perpendicular pe latura din spate a Facultății de Drept. Se putea ajunge la ea trecând prin aceasta, ceea ce și făcură.

— Sunt peste 200 000 de cărți aici, spuse Salomón urcând scara interioară care ducea la recepția de la primul etaj.

Se apropie de cele trei femei așezate în spatele tejghelei și ceru să vorbească cu directoarea.

— Din partea cui? întrebă într-un târziu una dintre ele.

— Salomón.

Femeia se ridică fără să se grăbească prea tare și se făcu nevăzută la fel de lent pe culoarul din dreapta recepției. După două minute, își făcu apariția o femeie brunetă. Înaltă, îmbrăcată într-o salopetă din piele neagră mulată pe corp și cu niște cizme de ziceai că ieșise direct din serialul Răzbunătorii[23], machiată savant, părea să fie orice altceva, numai bibliotecară nu.

— Dragul meu Salomón, spuse ea.

Era mai înaltă decât Lucia cu peste 15 centimetri, iar decât Salomón, cu vreo zece.

— Vanessa, îi răspunse Salomón cu vocea pătrunsă de o emoție pe care Lucia nu i-o mai văzuse până acum, nu ne-am văzut de o veșnicie.

Era subțire, cu un corp remarcabil de bine proporționat, însă Lucia îi observă cele câteva riduri în colțul ochilor, precum și pe cele din jurul gurii. O privi pe Lucia cu ochii ei negri așa cum ar fi privit un frumos vas chinezesc în vitrina unui anticar.

— Ți-o prezint pe Lucia Guerrero, spuse Salomón, lucrează la UCO…

— La UCO?

Directoarea bibliotecii întinse o mână uimitor de mare și puternică, cu care i-o strânse pe-a Luciei puțin cam îndelung.

— Și ce vânt o aduce pe o anchetatoare UCO pe la noi?

— Căutăm o carte, răspunse Lucia.

— Ce carte?

— Metamorfoze, spuse Salomón.

— Ovidiu? Ce legătură are el cu o anchetă de-a UCO?

— E mai complicat…

— Dacă vreți să vă ajut, trebuie să îmi dați mai multe detalii…

Salomón făcu un schimb de priviri cu Lucia, care dădu din cap.

— Am primit un mesaj anonim, care cuprinde și un citat din Metamorfoze. Însă nu am găsit încă ediția din care autorul lui a copiat citatul. Dacă am identifica acea carte, poate am putea ajunge până la el…

— Înțeleg. Presupun că, pentru a atrage atenția celor de la UCO, autorul a făcut și altceva decât să vă scrie acest mesaj. Să văd ce găsesc în baza noastră de date…

— Poți să te uiți și în TESEO? întrebă Salomón.

TESEO era baza de date cu tezele de doctorat.

— Nicio problemă, haideți cu mine.

Merseră pe culoarul de la intrare până la o ușă aflată pe stânga. Biroul directoarei era decorat cu afișe de film: Genius, filmul biografic despre Max Perkins, editorul care îi descoperise pe Hemingway, Fitzgerald și Thomas Wolfe, Truman Capote, Rimbaud Verlaine, Shakespeare in Love, Tolkien. În momentul în care amazoana se așeză la biroul său copleșit de hârțoage, se auzi trosnind pielea salopetei de pe ea. Vanessa începu imediat să tasteze.

— Avem două exemplare, două ediții diferite, spuse ea în timp ce își nota referințele pe un bilețel, apoi se ridică: Urmați-mă.

Trecură din nou prin recepție. Tocurile Vanessei răsunau cu hotărâre pe pardoseală. Ajunseră într-un spațiu larg, care aducea cu puntea unui vas: două galerii paralele lungi care lăsau să se vadă imensa bibliotecă. O lumină frumoasă de toamnă trecea prin acoperișul de sticlă și Lucia s-ar fi putut crede la bordul unui pachebot transatlantic, contemplând puntea inferioară în timpul unei călătorii. De-a lungul galeriilor superioare se găseau și câteva intrânduri în care se vedeau studenți așezați la mese, aplecați peste ceea ce aveau de făcut.

Vanessa merse până în dreptul unui astfel de separeu gol, căută puțin pe un raft, apoi extrase de acolo o carte și i-o întinse lui Salomón. Înainte să o deschidă, verifică să nu fie una dintre edițiile La Galatea.

— Nici asta nu e bună, observă el, cu părere de rău.

— Cealaltă se află în rezervă, la subsol. Haideți cu mine.

Femeii ăsteia îi place mult să dea ordine, cugetă Lucia. Oare în intimitate recurgea la bice și la călușuri cu bilă? Au trecut din nou prin fața recepției, după care s-au întors la parter și au coborât pe o scară ce ducea într-o sală cu tavan jos, luminată de câteva rânduri de neoane. Un fel de depozit subteran cuibărit în măruntaiele bibliotecii. Rafturi albastre, mii de cărți, liniște. Nu chiar genul de loc în care te simți bine să cobori de la o anumită oră în sus.

— Lucrările din rezervă pot fi accesate doar de către cercetători sau studenți din ciclul al treilea, precizează Vanessa.

La stânga lor se găseau niște dulapuri mari din metal cenușiu, așezate pe șine și manevrate cu ajutorul unor volane negre. Vanessa trase cu ochiul la referința pe care o scrisese pe bilețel și răsuci volanul aflat sub mențiunea „2b“. Imediat, două dintre dulapuri se îndepărtară alunecând pe șinele lor și lăsară să se vadă un spațiu îngust între ele, în care pătrunse bibliotecara. Aceasta luă de pe un raft o carte.

— Ține, i-o întinse ea lui Salomón, care intrase și el în spațiul îngust.

El o luă, o răsfoi, se opri și începu să citească cu mare atenție, comparând textul cu scrisoarea anonimă. Lucia observă cum sprâncenele stufoase i se încruntau pe măsură ce înainta cu lectura. Simți că o cuprinde încordarea.

— Aceasta este traducerea, spuse el. E o ediție bilingvă, latină-spaniolă, din 1969, adăugă el cu o voce ciudat de emoționată, uitându-se la pagina de gardă și pe coperta cartonată. Ediție Alma mater… Trebuie să fi trecut multă vreme de când această ediție nu se mai găsește în librării, nici în mediateci.

Lucia pricepu ce voia să spună.

— Este posibil ca bărbatul pe care îl căutăm să-și fi găsit citatul chiar în acest exemplar? Să fi venit în această bibliotecă?

Urmă o tăcere. Toți păreau să cântărească implicațiile pe care le-ar fi putut avea un eventual răspuns afirmativ.

— Nu este o ediție chiar atât de rară, nuanță Vanessa. O persoană particulară ceva mai în vârstă, un anticar sau o altă bibliotecă ar putea foarte bine să fie în posesia aceleiași lucrări…

— Poți găsi numele celor care au citit-o recent? o întrebă criminologul pe Vanessa.

Directoarea dădu din cap.

— Bineînțeles. Nu cred că sunt prea mulți.

Se întoarseră în biroul ei. Lucia și Salomón așteptară în liniște cât timp amazoana îmbrăcată în piele tastă. O așteptau să scoată un nume din calculator la fel cum scoate un prestidigitator un iepure din pălărie. Să facă un număr de magie care să le ofere în sfârșit acel nume…

Acela peste care ar fi putut să pună o față. Un nume pentru vânătoarea lor și un nume pentru DIMAS. Lucia își zise că, îmbrăcată în salopeta din piele și cu prestanța pe care o avea, femeia aceasta chiar părea capabilă să facă o asemenea minune.

[22] Metamorfoze, Cartea X, ed. Academiei R.P.R., 1959, p. 203, trad. Ion Florescu. (N.t.)

[23] Serial britanic de spionaj al cărui nume original, The Avengers, a fost tradus în franceză: Pălărie melon și cizme din piele. (N.t.)

39. Marți dimineață

Lucia închise telefonul și se uită la Salomón:

— Nu este în INTPOL.

INTPOL era fișierul cu antecedente judiciare al Guardiei Civil, care fusese creat în urma ordonanței cu numărul INT/1202/2011, din 4 mai 2011, a Ministerului de Interne, și care conținea fișierele ministerului cu date personale. Criminologul se crispă ușor.

— Foarte bine, să mergem atunci, spuse el și o porni imediat înapoi pe culoarele Facultății de Drept.

Lucia își dădu seama că era încordat după felul în care își băgase capul între umeri. Baza de date a bibliotecii Francisco-de-Victoria îșipronunțase verdictul: în ultimii trei ani, o singură persoană consultase traducerea poemului Metamorfoze care era păstrată în rezervă. Un coleg de-al lui Salomón, profesorul Alfredo Güel.

Salomón îl cunoștea bine pe Güel.

Știa, de exemplu, cât de mult își dorea colegul lui să-i ia locul. Că era invidios pe legăturile pe care reușea Salomón să și le creeze cu studenții de la cursurile sale. În același timp, critica pe la spate caracterul destul de puțin academic al acestora. Însă asta nu îl făcea totuși un criminal în serie.

— Am ajuns, spuse criminologul cu o voce sumbră.

Împinse ușa. Güel stătea așezat la un mic birou pe un podium, în partea de jos a sălii de curs în pantă. Corecta niște hârtii. La auzul scârțâitului ușii ridică privirea și păru surprins să își vadă colegul.

— Salomón?

— Salut, Alfredo. Ți-o prezint pe Lucia Guerrero, locotenent la UCO. Vrea să-ți

pună câteva întrebări.

— De la UCO? întrebă Güel foarte mirat, luându-şi ochii de la hârtiile sale şi urmărindu-i cum coborau pe culoarul din mijloc.

Lucia se aşeză în primul rând, în dreapta culoarului, exact în faţa profesorului, ca şi cum ar fi fost o studentă care asista la cursul său. În felul acesta îl domina şi îl obliga să îşi ridice privirea spre ea. Mai mult de atât, avea astfel şi locul perfect din care îi putea observa cele mai mici gesturi.

Salomón se aşeză pe acelaşi rând, dar cu vreo zece locuri mai departe, în stânga, de cealaltă parte a culoarului. Lucia îşi dădu seama de ce făcuse asta: astfel, Alfredo Güel nu-i putea avea pe amândoi în vizor în acelaşi timp.

— Anchetăm o crimă, spuse ea.

Nu dădu mai multe explicaţii şi profesorul se abţinu să pună vreo întrebare. Părea să aştepte să afle ce voiau de la el. Aruncă o privire către frumosul său ceas Omega Speedmaster — de parcă voia să le sugereze că avea şi altele de făcut. Încheietura şi degetul mare îi erau prinse cu o atelă vizibilă, albastru-închis.

— Vă plac sporturile de iarnă? îl întrebă ea deodată, pe un ton detaşat.

Güel făcu ochii mari în spatele ochelarilor.

— Da, de ce?

— Cunoaşteţi zona Ribagorza?

— Nu, unde este?

— În provincia Huesca, pe drumul către Benasque, în pre-Pirinei.

— Ah, da, am fost odată pe-acolo… E o staţiune de schi bună, Cerler.

— Când a fost asta?

— N-aş şti să vă spun precis… A fost cu mult timp în urmă…

— Mai mult de 20 de ani?

De data aceasta, Güel păru complet luat prin surprindere.

— Cât? Dacă vă spun că nu știu… Se poate…

— Era vară sau iarnă?

— Cred că vară. Da. Vară.

— Și atunci de ce ați menționat o stațiune de schi?

— Ce? Nu știu… Pur și simplu.

— Ce ați făcut acolo, dacă nu ați schiat?

Profesorul universitar părea din ce în ce mai nedumerit de turnura pe care o căpătaseră lucrurile.

— Rafting, canyoning, cățărare… Dar…

— Lacul Barasona, lângă Graus, îl știți?

— Lacul…? Nu știu… poate… Îmi amintesc că erau multe lacuri în regiunea aceea… Le-am uitat numele.

— Aţi făcut baie?

— V-am spus că am făcut canyoning.

— Erau tuneluri? Vă amintiți dacă ați luat-o prin vreun tunel?

Privirea lui Güel se plimba de la Lucia la Salomón, și înapoi, de parcă urmărea un meci de tenis.

— Ce? Dar care e scopul întrebărilor astora? S-a întâmplat ceva în acea regiune? Ce legătură am eu cu toate astea?

— Știți Benalmádena? continuă Lucia fără să-i bage în seamă întrebările.

Profesorul oftă adânc.

— După nume. Nu am pus niciodată piciorul acolo. Prea mult ciment și prea

mulți turiști pentru gustul meu…

— Și Segovia?

— Care Segovia? Evident că știu Segovia! Se află la mai puțin de două ore distanță de aici!

— Gabriel Schwartz. Vă spune ceva numele acesta?

— Nu! Ar trebui?

Se întoarse către Salomón și îl întrebă cu o privire exasperată:

— E un interogatoriu? Salomón, îmi poți explica ce se întâmplă aici?

— Ai studiat Metamorfoze la bibliotecă? întrebă criminologul, ignorându-i și el întrebarea.

Lucia își zise că dacă uimirea lui Alfredo Güel era prefăcută, atunci omul era un actor perfect.

— Metamorfoze? A lui Ovidiu? Nici măcar nu le-am citit! Am alte pasiuni… Ce e cu toate aceste întrebări?

— Și totuși în registrele bibliotecii Francisco-de-Victoria apare numele dumneavoastră, zise Lucia. La începutul anului ați cerut să fie scoasă din rezervă această carte…

Güel păru de-a dreptul stupefiat.

— Ce? Niciodată!

Respiră profund.

— Nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți.

Tocmai voia să mai adauge ceva, când se întrerupse și păru că reflectează.

— Stați puțin! Din când în când, unii dintre studenții mei din ciclul al doilea au nevoie să consulte cărți care le sunt accesibile doar celor din ciclul al treilea. Și atunci se întâmplă să le dau permisul meu ca să poată cere cartea cu pricina în

numele meu. Poate că asta s-a întâmplat și atunci. Dar nu văd de ce ar fi avut nevoie vreunul dintre studenții mei să lucreze pe… Ovidiu. Și care e legătura cu… crima?

— Nu vă preocupă să aflați ce cărți împrumută studenții în numele dumneavoastră? întrebă Lucia.

Privirea pe care i-o aruncă Güel cântărea câteva megatone.

— De când au devenit cărțile arme? Singurul lucru pe care l-ar putea face într-o bibliotecă în numele meu ar fi să… citească. Și de când este treaba UCO să afle ce cărți sunt împrumutate într-o bibliotecă universitară?

— De când acestea ne-ar putea duce la descoperirea unui criminal, răspunse Lucia. Ce ați pățit la încheietură?

Îl văzu cum șovăie evident înainte de a răspunde.

— Nimic, am căzut pe mână și mi-am sucit încheietura, asta e tot. Un accident prostesc.

Minţea. Toate acele poveşti despre limbajul corpului erau, în cea mai mare măsură, vrăjeli. Cum ar fi mitul care susține că, în proporție de 93%, comunicarea este nonverbală. O afirmație fără absolut niciun fundament științific. Sau cea conform căreia ne atingem fața sau privim în altă parte când mințim. Acest lucru ar putea reflecta pur și simplu un disconfort emoțional din partea unui individ mai ușor impresionabil. Ba chiar și cea conform căreia psihopații se uită drept în ochii tăi când mint pentru că nu simt nicio emoție. Aiureli, vrăjeli. Toate aceste presupuse ponturi de la coaches și alți guru ai comunicării nu funcționau decât în filme sau romane. Pe de altă parte, era cu mult mai adevărat că un mincinos dădea mai puține detalii și avea tendința de a se repeta. De fapt, nu limbajul corpului era cel care furniza cele mai multe informații, ci, din contră, ceea ce spuneau oamenii și felul în care o spuneau.

Rănit la încheietură… în ce împrejurări?

Își notă în minte informația. Creierul ei — obișnuit să trieze, să înregistreze și să claseze — funcționa febril.

— Mulțumesc, domnule doctor Güel, spuse ea și se ridică.

— Mulțumesc, Alfredo, spuse și Borges.

— Salomón, îmi poți explica ce a fost asta? se auzi profesorul în spatele lor, cu o furie cu greu stăpânită în voce, în timp ce ei urcau din nou culoarul în direcția ușii.

Tonul era agresiv, aproape acuzator.

— Mai târziu, Alfredo… mai târziu… Ce impresie ți-a făcut? o întrebă el pe Lucia imediat ce trecură de pragul ușii.

— Ascunde ceva, este evident. Întrebarea este: ce anume?

40. Marți seară

— Ce e cu povestea asta cu violurile? Ați văzut afișele?

Salomón Borges se uită pe rând la fiecare dintre membrii grupului său. Așa cum se întâmpla deseori, Assa Diop fu cea care răspunse prima:

— Umblă zvonul că mai multe studente de la USAL au fost agresate sexual când se întorceau seara acasă. Așa că acum fetele evită să mai iasă singure seara. Niște studenți chiar au propus să formăm un fel de miliție care să patruleze pe străzile orașului.

— S-a ținut o ședință într-un amfiteatru al Facultății de Științe aseară, adăugă Alejandro Lorca.

— Ați participat și voi?

— Da. Am fost împreună cu Assa și Cordélia, răspunse spaniolul. Nu am mai văzut niciodată așa ceva: erau acolo peste o mie de studenți și unii au trebuit să rămână afară.

— Spiritele s-au încins repede, completă daneza. Unii au spus chiar că ar trebui să facem o anchetă paralelă și să ne ocupăm de violator înainte de a-l denunța anonim la poliție sau la Guardia Civil.

— Ce înseamnă mai exact să ne ocupăm? întrebă Lucia cu o mină severă.

— Să-l băgăm în spital, probabil, răspunse Alejandro evaziv. Nimeni dintre noi nu are chef să se transforme în criminal…

Tăcerea pluti între ei câteva secunde, înainte ca Salomón să vorbească din nou.

— Dacă aud că vreunul dintre voi participă la această miliție, va fi exclus imediat din grup, s-a înțeles? E treaba poliției să facă ordine.

— Și dacă poliția nu face nimic? replică Verónica cu o vehemență și o

îndrăzneală care îi luă pe toţi prin surprindere.

Salomón se întoarse către ea.

— În primul rând, ar trebui să fim siguri că zvonul acesta este ceva mai mult decât un simplu zvon, obiectă criminologul.

O privi pe studentă fără să îşi ascundă mirarea, deoarece acest gen de ieşiri nu erau tipice pentru Verónica.

— Nu e un simplu zvon, afirmă aceasta.

— De unde ştii? întrebă Assa, iritată.

Verónica păli.

— O prietenă foarte apropiată a fost agresată de bărbatul acesta, răspunse ea cu vocea tremurândă şi cu ochii fixaţi asupra vârfului pantofilor. Ar fi… violat-o dacă nu intervenea cineva…

Assa se uită la pansamentul pe care îl avea pe frunte.

— Eşti sigură că prietena ta nu inventează poveşti ca să pară interesantă? Există o groază de mitomane care…

— SUNT SIGURĂ! NU E O MITOMANĂ!

Verónica aproape că ţipase. Toată lumea tăcu. Se holbau cu toţii la ea.

— Ne pare rău, Verónica, începu Alejandro. Nu am vrut să…

Dar fata ieşi din sală înainte ca el să termine.

— Ei bine…, comentă Assa cu jumătate de voce.

— Ce a fost asta? spuse Alejandro.

— Nu ştiu, dar voi încerca să aflu, rosti Salomón cu un aer îngrijorat.

— Se spune că violatorul era cât pe ce să fie prins acum două nopţi, interveni Assa, şi că a scăpat ca prin urechile acului.

— Cine spune asta?

— E un zvon printre studenţi, răspunse Haruki. Vine de la Facultatea de Ştiinţe. Se pare că o studentă la fizică ar fi fost agresată în dormitorul ei, dar că ar fi intervenit un alt student, care l-ar fi urmărit pe tip pe stradă.

— OK, concluzionă Lucia, care stătea sprijinită de chiuveta din spatele sălii, ceva mai retrasă, rămâne valabil sfatul dat în acele afişe: nu ieşiţi singure seara, fetelor. Dacă nu vă simţiţi în siguranţă, dacă aveţi impresia că vă urmăreşte sau vă spionează cineva, dacă vă e frică, mă sunaţi. Indiferent la ce oră.

Salomón le făcu apoi rezumatul celor descoperite în Graus şi la Segovia. Când Lucia le povesti despre evenimentele de la finca, văzu cum privirile tinerilor se întunecau şi se umpleau de furie. Salomón reluă pe un ton mai hotărât:

— Aş vrea ca fiecare dintre voi să se gândească la aceste noutăţi şi să noteze orice idee îi vine în minte. Ştiu că aveaţi şi aşa destul de multe pe cap, dar asta e situaţia: veţi dormi încă şi mai puţin decât înainte şi, mai ales, veţi ieşi mai puţin, îmi pare rău.

Dădură din cap. În acest moment nu aveau nevoie de o motivaţie suplimentară. Prin vene le curgea adrenalină. La lumina mesei aprinse ochii le străluceau, fără ca Lucia să-şi poată da seama ce anume predomina: curiozitatea, entuziasmul, furia sau îngrijorarea.

— Ce părere aveţi? vru să afle Salomón.

— Este un tip cultivat, citeşte mult, propuse Alejandro.

— Dar asta e ceva evident, îl ironiză Ulysses.

— Uneori, evidenţele trebuie să fie exprimate cu voce tare, îl corectă Assa.

— Dacă s-a inspirat din tablouri, poate că lucrează într-un mediu în care are legătură cu arta, cu pictura, sugeră Cordélia. Un curator de muzeu, un proprietar de galerie…

— Un artist…, supralicită Assa.

— Am putea începe cu o căutare pe internet: toate operele de artă care reprezintă

scene din Metamorfoze, propuse Haruki.

— Da, e o idee bună, aprobă Lucia.

— Ca să câştigăm timp, o să ne împărţim sarcinile, concluzionă Salomón. Assa şi Alejandro, voi căutaţi în text căror mituri le-ar putea corespunde aranjamentele din scenele crimelor. Haruki şi Cordélia, faceţi acelaşi lucru cu picturile pe care le găsiţi pe internet… Ştim deja că una dintre ele corespunde Morţii lui Hyacinth, dar despre celelalte încă nu ştim nimic. Ulysses, o să introduci tu noile date în DIMAS. Programează-l să caute în baza lui de date dacă există şi alte crime inspirate de o pictură sau de un text…

Criminologul ştia că, săptămânal, funcţionarii voluntari de la Guardia Civil şi din poliţie continuau să alimenteze DIMAS cu date noi. Însă le trebuiau încă multe luni — şi multe mijloace — până când baza de date avea să fie completă. Bătu din palme.

— Suntem aproape, copii. Să tragem tare!

— La treabă! spuse şi Alejandro. Începând din momentul ăsta, mai puţin alcool, mai puţine chefuri şi mai mult Ovidiu!

S-au auzit câteva râsete timide. Salomón îi întinse Luciei o cheie şi un card roşu ca sângele.

— Cheia laboratorului şi cardul de acces în clădire, spuse el. De acum, eşti membru onorific al grupului.

Ea se simţi ciudat de emoţionată. Şi se auzi un scurt ropot de aplauze.

— Să facem câţiva paşi, spuse Salomón la ieşirea din clădire. Aş vrea să-ţi arăt ceva.

Era ora 5:00 după-amiază şi lumina scădea cu repeziciune. Când ajunseră pe străzile înguste din centru se făcuse deja răcoare. Trecură prin apropierea celebrei Casa de las Conchas — „casa cochiliilor“ — şi Lucia înţelese că o ducea înspre locul în care fuseseră de dimineaţă: strada Libreros. Însă trecură fără să se oprească prin faţa vitrinei librăriei La Galatea şi ajunseră, după încă

vreo zece metri, în fața clădirii istorice a universității și a claustrului în care se găsise Salomón cu opt zile în urmă, când aflase că DIMAS descoperise ceva.

Lucia ridică privirea pentru a admira uriașul sequoia înălțat între fațade. Dacă ar fi avut noțiuni de arhitectură, ar fi putut observa că stilul predominant era cel renascentist, cu influențe gotice și mudéjar[24]. Și ar fi putut admira magnifica boltă cu ogive încrucișate pe sub care trecuse la intrarea în patio.

— Pe aici, spuse Salomón și o coti la dreapta, prin galeria cu coloane care împrejmuia claustrul.

Se opri la baza unei scări mari și îi arătă basorelieful bogat sculptat de pe balustrada din piatră.

— Scara aceasta datează din secolul al XVI-lea și are trei rânduri de trepte, îi explică el. Și trei basoreliefuri care reprezintă cele trei etape ale vieții: tinerețea, maturitatea și bătrânețea. În primul basorelief avem tinerețea, simbolizată printr-un dans maur și o atmosferă festivă, bufoni, o curtezană și niște jongleri. Este o alegorie a pericolelor și tentațiilor cu care se confruntă tânărul student, precum și a dezlănțuirii pasiunilor, care sunt atât de frecvente la această vârstă.

Urcă primul rând de trepte și i-o arătă pe cea de a doua, care forma un unghi drept cu prima.

— În al doilea basorelief apare maturitatea, prin intermediul antitezei dintre Bine și Rău. Aici avem Binele, simbolizat printr-un cavaler care călărește o femeie, o metaforă despre controlul pasiunilor, iar în fața lui se află simbolul păcatului, o femeie care călărește un bărbat.

Observă reacția automată a Luciei, care tresări și se încruntă.

— Da, știu, e cam… hmm… sexistă treaba. Dar n-o să distrugem acum o capodoperă din secolul al XVI-lea din cauza unui basorelief mititel, nu-i așa? Numai barbarii distrug operele civilizațiilor precedente în numele propriilor valori. La urma urmei, avem vreo garanție că valorile noastre de astăzi nu vor fi puse la îndoială în secolele care urmează?

Mai urcă niște trepte și ajunse la al treilea și ultimul tronson.

— Al treilea basorelief simbolizează victoria asupra pasiunilor și asupra Răului:

un cavaler care îşi înfige lancea într-un taur.

Se întoarse către ea. Se afla cu o treaptă mai sus şi o domina, în umbrele care tot creşteau. În acea clipă, ea îl văzu exact aşa cum era: un bătrân înţelept care dusese prea multe lupte, care visa la odihnă, dar care ştia că mai avea o ultimă luptă de dus, cea mai periculoasă dintre toate.

— Studenţii noştri, membrii atât de minunaţi şi adorabili ai grupului meu, se regăsesc în primul basorelief, spuse el. Tu, Lucia, în al doilea: maturitatea. Iar eu… ei, bine, eu sunt în al treilea, evident: bătrâneţea… deşi mi se întâmplă să am impresia că nu îmi controlez atât de drastic pasiunile, şi de cele mai multe ori, simt că am un suflet de adolescent…

Zâmbi crispat.

— Însă pe noi ne interesează el. Cel pe care îl căutăm are în jur de cincizeci de ani, poate mai mult, dacă luăm în calcul prima crimă. Ne-a adus unde a dorit, spuse Salomón arătând înspre basoreliefuri şi alegoriile lor. El este cel care ne-a hotărât fiecare pas. Ne manipulează. M-am gândit la asta. Poate că César Bolcán a fost complicele lui la prima crimă, însă locul acela sinistru pe care l-am descoperit nu are nicio legătură cu omul nostru: nu-l interesează copiii. Ţintele lui sunt adulţii, după cum am văzut. Cuplurile tinere şi fericite sau care cel puţin aşa par. Ceea ce încearcă el să distrugă este fericirea. Funcţionează cu ură, invidie, gelozie.

Salomón coborî o treaptă şi se opri la înălţimea ei. Îi putea simţi respiraţia mentolată şi observă că tremura violent. Poate că îi era frig. În ochii lui, ea citi îngrijorare şi tensiune.

— Suntem teatrul lui personal, marionetele lui, spuse el cu o voce încordată la maximum. Aş face pariu că nu se află prea departe… chiar deloc departe…

— Güel? sugeră ea.

— Poate… Trebuie să fi fost foarte tânăr în momentul comiterii primelor crime, dar de ce nu?

Arătă din nou înspre basoreliefuri, cu figurile lor groteşti înghiţite treptat de întuneric, apoi vorbi din nou, cu o voce şi mai joasă, o voce solemnă, care ieşea din adâncul cel mai profund al beznei:

— Indiferent cine ar fi, e clar că este fascinat de imaginile, simbolurile și textele clasice. Ai observat că acest oraș este plin de imagini, simboluri și oameni care corespund descrierii mele. Sunt convins că se află aici, că ne urmărește fiecare pas, că este unul dintre noi… Trebuie să ne gândim, Lucia, la toți cei cu care ne-am intersectat.

Întunericul se îngroșase și mai mult pe coridoarele clădirii, așezându-se ca o patină peste bătrânele pietre. Poate că de vină era starea lui de spirit din acel moment? Luciei i se părea că apusul fusese mai scurt, iar tenebrele, mai grăbite în această seară.

— Hai să ne întoarcem, spuse el privind-o în față. Eu sunt un bătrân profesor prea vorbăreț, iar tu ai nevoie de odihnă.

[24] Stil artistic medieval cu influențe islamice, dezvoltat în Spania în sec. XII-XV. (N.t.)

41. Marți seară

Soldați înaintând cu baionete la puști, tunuri, cai, corturi: mai multe grupuri erau desfășurate pe dealuri. Gata de înfruntare.

— Aici erau 375 de vânători călare ai gărzii, explică Salomón, acolo erau 48 de mameluci și 706 grenadieri. I-au atacat pe ruși la strigătul „Să le facem pe doamnele de la Sankt-Petersburg să plângă!“ Cu totul, în acea dimineață, la Austerlitz, erau 65 000 de bărbați de partea franceză și 85 000 de partea coaliției ruso-austriece.

Lucia se aplecă deasupra soldățeilor de plumb. Erau peste o sută pe macheta instalată în colțul salonului. I se părea că este o imagine a unui cimitir. Figurinele acelea mici, încremenite în mișcare, o duceau cu gândul la toate acele războaie din secolele trecute care nu erau decât unul singur: războiul mereu pierdut al omenirii împotriva morții.

— Acolo sunt infanteriștii austrieci, continuă el, acolo e un artilerist din Garda imperială. Iar acolo, bineînțeles, este împăratul călare, cu escorta sa formată din douăzeci de vânători, respingând un atac al cazacilor.

Salomón povestea cu mult entuziasm. Lucia zâmbi. Era clar că auzea nechezatul cailor, strigătele cazacilor șarjând în noapte, zăngănitul cavaleriei și fâlfâitul oriflamelor. Probabil că el îi ghici amuzamentul, pentru că îi făcu cu ochiul:

— Dar am vorbit destul despre pasiunea mea, hai să bem ceva.

Se duse la bufet, unde se aflau sticle și carafe. Lucia alese un whisky fără gheață. Salomón luă o carafă din cristal sculptat, care conținea un coniac Grande Champagne premier cru. Îl turnă într-un pahar în formă de balon și se așeză într-unul dintre fotoliile Ludovic al XVI-lea; Lucia se lăsase deja să cadă în celălalt.

— Înainte, cele mai multe asasinate și crime violente erau ușor de înțeles, spuse el. Soț gelos, crime din interes sau crize de nebunie, mobilurile erau mereu aceleași. Azi, lucrurile stau diferit. Violențe gratuite, reglări de conturi, crime

sexuale, amenințări cu moartea pe rețelele sociale — violența este pretutindeni. Inclusiv în multe dintre acțiunile noastre, în vorbele noastre și în spectacolele pe care le privim zi de zi. Știința și tehnica au făcut progrese imense în beneficiul anchetelor, însă motivațiile au devenit mai complexe, se trece la fapte mai frecvent, mobilurile sunt mai subtile, iar obstacolele juridice în calea anchetei, mai numeroase. Drept urmare, în timp ce tehnologia progresează neîncetat, procentul crimelor rezolvate scade încontinuu.

Se ridică și se duse către bibliotecă. Scoase de acolo o ediție veche a volumului Confesiuni al Sfântului Augustin.

— Sfântul Augustin spunea deja că răul poate fi făcut doar de dragul răului și că originea acestui rău se află în voința și în orgoliul omului.

Puse cartea la loc, apoi luă o alta: The Illustrated Stratford Shakespeare, ediția Chancellor Press.

— „Azi iarna vrajbei noastre s-a schimbat, prin soarele lui York, în toi de vară“[25]… Richard al III-lea. Ai citit-o? Nu, așa este, tu nu citești…

Nu era nicio nuanță de dispreț în vocea lui, doar o simplă constatare.

— E povestea unui rege diform, cocoșat, machiavelic, care își asasinează propriul frate, tinerii nepoți și soția, pentru a accede la tron. Bărbatul pe care îl căutăm este și el diform. Dar pe dinăuntru. A fost probabil deformat de o copilărie nefericită. Oare câți părinți disfuncționali au fabricat monștri? Mii, cu siguranță…

— E comod să credem că monștrii dau naștere altor monștri, nu-i așa? spuse ea. Și totuși există și monștri care au avut o copilărie fericită, care au fost crescuți de părinți iubitori, Salomón.

El zâmbi, puse la loc cartea voluminoasă și luă alta.

— Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei, de marchizul Donatien Alphonse François de Sade. Poate opera care a mers cel mai departe în insuportabil, în cruzime: violuri, torturi, incesturi, crime, pedofilie, coprofagie… Se găsesc de toate la Sade, care avea el însuși mințile tulburate… În fine, Frații Karamazov, adăugă el extrăgând un ultim volum, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu în fața suferinței de nejustificat a copiilor… Crezi în existența Răului, Lucia?

— Cu tărie.

— De ce?

— Pentru că am avut de-a face cu el.

— Francisco Manuel Mélendez?

O văzu cum se încordează ușor: procesul avea să aibă loc în curând.

— Nu numai…

— Cât de multe lucruri ne învață literatura despre Rău! comentă el pe un ton visător. Dar pun pariu că nici nu se compară cu ceea ce învățăm când ne confruntăm cu el în mod direct, nu-i așa?

Îi aruncă o privire călduroasă și înțelegătoare, în timp ce-și rotea în mână paharul cu coniac într-un mod aproape hipnotizant. Apoi se ridică, se duse să ia un disc dintre multele viniluri aliniate lângă plintă și îl așeză pe platan.

— Electra de Richard Strauss, spuse el, apoi se întoarse spre Lucia. Electra este o operă care povestește asasinarea lui Agamemnon de către soția sa, Clitemnestra, și amantul acesteia, Egist, apoi, drept răzbunare, uciderea Clitemnestrei de către propriul fiu. Dirijorul Daniel Barenboim a numit-o „cruzime pe muzică“.

Se înălțară primele note, sumbre, dramatice. Gândurile Luciei plecară aiurea. Se gândi la cartea aceea din subteranele Facultății de Drept pe care poate că o consultase criminalul, la privirea lui Alfredo Güel fixată asupra ei din spatele ochelarilor, la violatorul care bântuia străzile din Salamanca, la cadavrul lui César Bolcán spânzurat deasupra fotoliului său rulant, la detaliile sordide ale autopsiei pe care le citise pe dealul din Segovia, la dormitorul comun pentru copii din subsolul fincăi.

Se gândi la Álvaro.

— Arăți de parcă ești proaspăt dezgropată, comentă Salomón cu o voce paternă, după un moment de tăcere. Dacă erai fiică-mea, te trimiteam imediat la culcare, cu un ceai de tei și floare de portocal și cu o buiotă pentru picioare.

Ea zâmbi şi sorbi din scotch-ul său.

— Dar nu sunt fiică-ta… Ai copii?

— Nu. Begoña, răposata mea soţie, nu a vrut.

— Ea este în poze?

Lucia arătă înspre rama de pe bufet.

— Da…

— Ar fi prea indiscret să te întreb de ce nu a vrut?

El şovăi.

— Am fost odată la picnic pe o pajişte, la începutul relaţiei noastre, iar ea m-a întrebat dacă îmi doream copii. I-am răspuns că nu mă gândisem încă la asta. Atunci mi-a declarat că, dacă voiam, trebuia să îmi caut pe altcineva. Pentru că ea nu dorea. Spunea că ar fi un cadou îngrozitor să dai naştere cuiva într-o lume atât de urâtă.

Lucia aruncă o ocheadă înspre fotografia înrămată de pe bufet.

— O iubeai mult, nu?

— Enorm… Nu vreau să mă cufund în sentimentalism, însă în mitologia chineză există un concept numit tian shéng yi dui, care înseamnă „pereche formată în ceruri“: un zeu alege, la naştere, relaţiile predestinate, legându-i pe viitorii miri între ei cu un fir roşu. Se apropie de mitul platonic al androginului original: omenirea ar fi fost alcătuită din fiinţe cu patru braţe, patru picioare şi două feţe, iar Zeus le-a tăiat în două, pentru că îi era teamă de puterea lor, condamnându-le să îşi caute mereu jumătatea-lipsă. Se apropie şi de noţiunea mitologică de beshert a evreilor: persoana pe care ţi-a predestinat-o Dumnezeu, cealaltă jumătate a ta.

Se uită în fundul paharului.

— Am crezut mereu că Begoña mi-a fost destinată. Încă din prima clipă în care am văzut-o. Că cineva sau ceva, adică Dumnezeu sau destinul, nicidecum

hazardul, o așezase în drumul meu către eternitate. Că așa mi-a fost scris. Oh, știu că aici raționaliștii ar avea ceva de obiectat, specialiștii în chimia creierului și scepticii. Dar asta doar pentru că ei nu au trăit niciodată așa ceva.

Spre marea surprindere a Luciei, începu să cânte:

— „Why she had to go I don't know she wouldn't say, I said something wrong, now I long for yesterday"[26]… Era o femeie minunată… Semăna cu actrița aceea a lui Ingmar Bergman: Bibi Anderson. Ai văzut filmele Fragii sălbatici și A șaptea pecete?

Lucia făcu semn că nu.

— Era genul acela de frumusețe naturală, nesofisticată, al naibii de deșteaptă, dar nu ca tipele alea de care era plină universitatea, care fac pe intelectualele. Era studenta mea. Încă de la prima noastră cină împreună, am știut că ea avea să fie femeia vieții mele…

Își așeză paharul rotund pe măsuța joasă.

— Acum o să mă duc la culcare, dacă nu te deranjează. Ar trebui să dormi și tu. Noapte bună, Lucia.

— Noapte bună, Salomón.

— Ángel Benavente, spuse Arias la telefon. Condamnat de mai multe ori cu suspendare pentru trafic de steroizi și deranjarea ordinii publice. Ultimul semnal emis de telefonul lui a fost înregistrat la Lérida. Poate că a luat trenul spre Barcelona, după ce s-a debarasat de telefon și mașină. Sunt verificați acum toți vânzătorii de telefoane mobile la Lérida și la Barcelona, în jurul gării Sants. Și vânzătorii de aparate cu cartele preplătite. Îi căutăm și mașina. Muncă de furnică.

Stătea în capul patului, într-una dintre camerele criminologului, cu plapuma din pene de gâscă ridicată până la nas și cu picioarele așezate pe buiota caldă din așternuturi. Pe noptieră scotea aburi ceaiul aromat — Salomón nu rezistase tentației de a o răsfăța. Lucia îi povestise lui Arias despre ultimele lor descoperiri, precum și conversația cu Alfredo Güel. „Vrei să îl punem sub observație?", fusese ea întrebată. „Deocamdată, nu."

Telefonul o anunță că avea un alt apel în așteptare.

— Asta e tot? întrebă ea.

— Pentru moment.

— Mă sună cineva. Mai vorbim. Mulțumesc, Arias. Păstrăm legătura.

Răspunse celuilalt apel. Era Adrián.

— Lucia, am găsit de unde se inspiră ucigașul vostru pentru punerile lui în scenă, o anunță el pe un ton victorios.

[25] Trad. Dan Duțescu, colecția Adevărul, 2009. (N.t.)

[26] Versuri din melodia „Yesterday“, lansată în 1965 de trupa Beatles. (N.t.)

42. Marți noapte

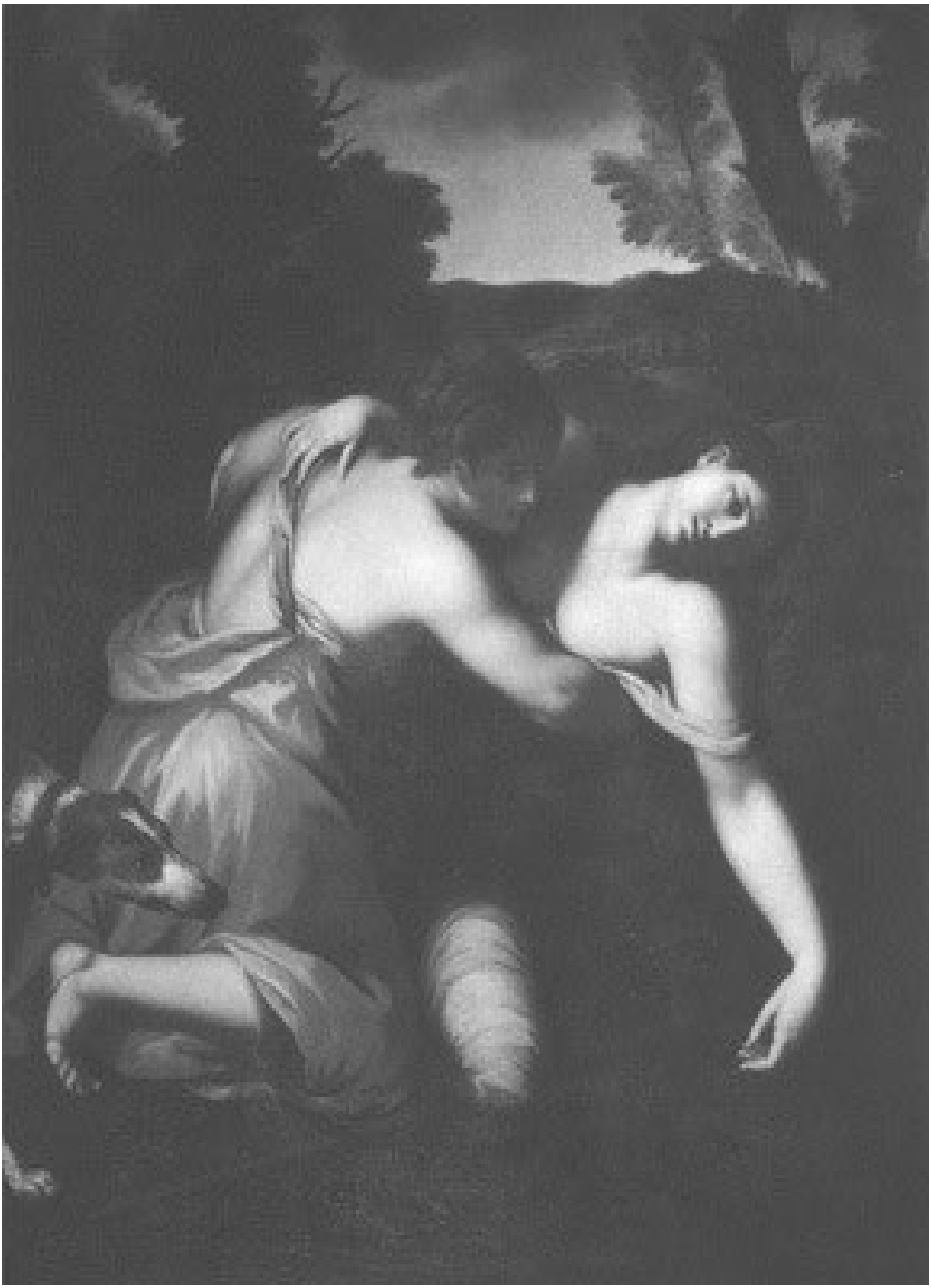
Simţi cum o străbate un șoc electric.

— Am primit cartea aceasta pe care o aşteptam. Cuprinde mai mult de două sute de tablouri pictate în Italia, Spania, Franţa şi ţările nordice, între sfârşitul secolului al XVI-lea şi începutul secolului al XVIII-lea. Scenele voastre se află aici.

— Cum adică?

— Îţi trimit imaginile, spuse el. Prima punere în scenă, cea din 1989, corespunde tabloului unui artist anonim din secolul al XVII-lea: Cephalus şi Procris.

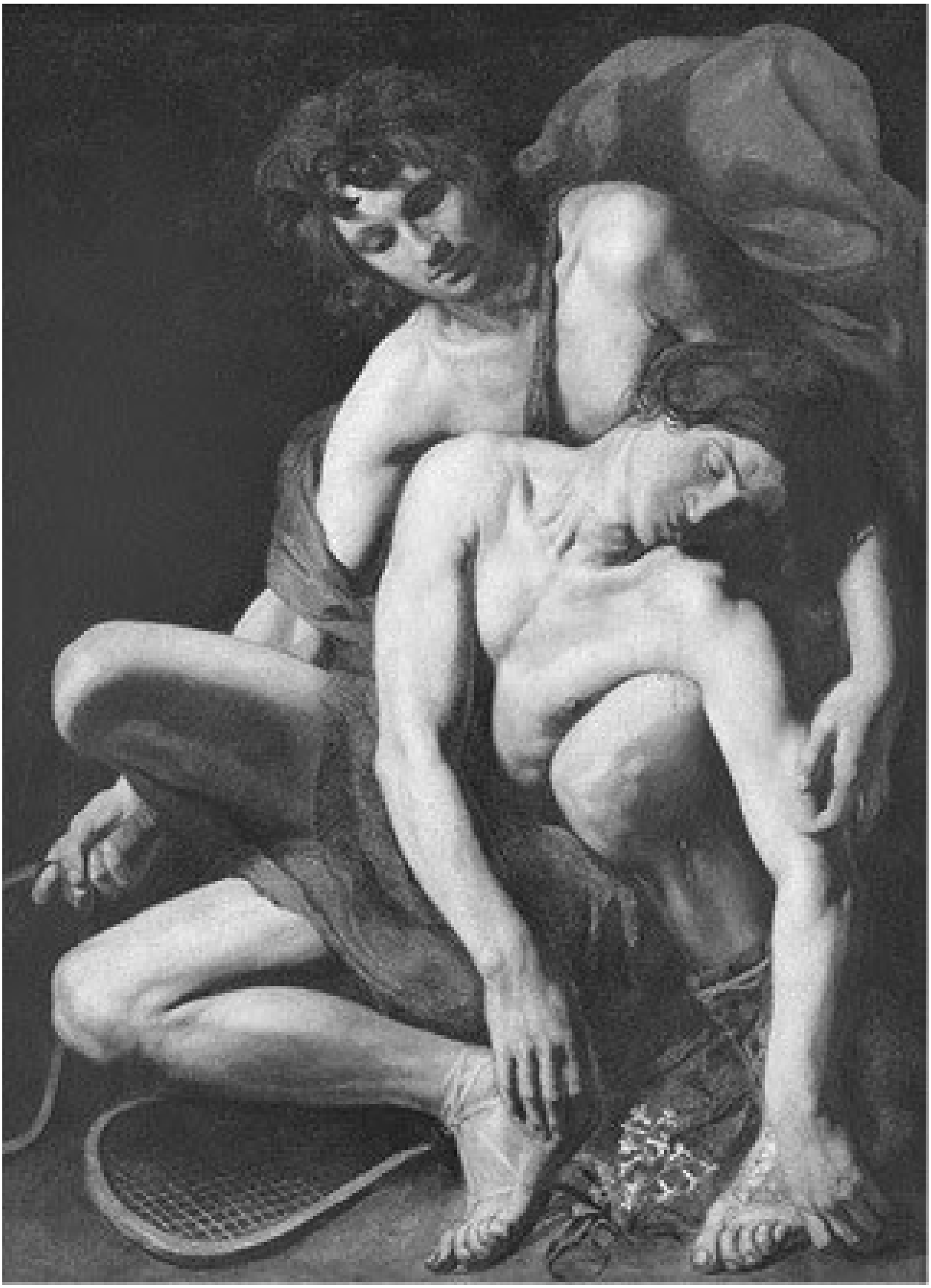
Lucia îşi deschise WhatsAppul:

Fir-ar să fie! Adrián avea dreptate: femeia aşezată cu faţa, cu picioarele depărtate, bărbatul îngenuncheat între coapsele ei, întors cu spatele, aplecat deasupra ei, cu un braţ trecut în jurul torsului ei, femeia ţinând o mână pe umărul lui. Totul corespundea. La locul crimei, bărbatul avea un voal roşu peste partea inferioară a corpului, iar femeia, o pânză verde pe genunchi şi coapse…

— Incredibil! exclamă ea. E fix la fel!

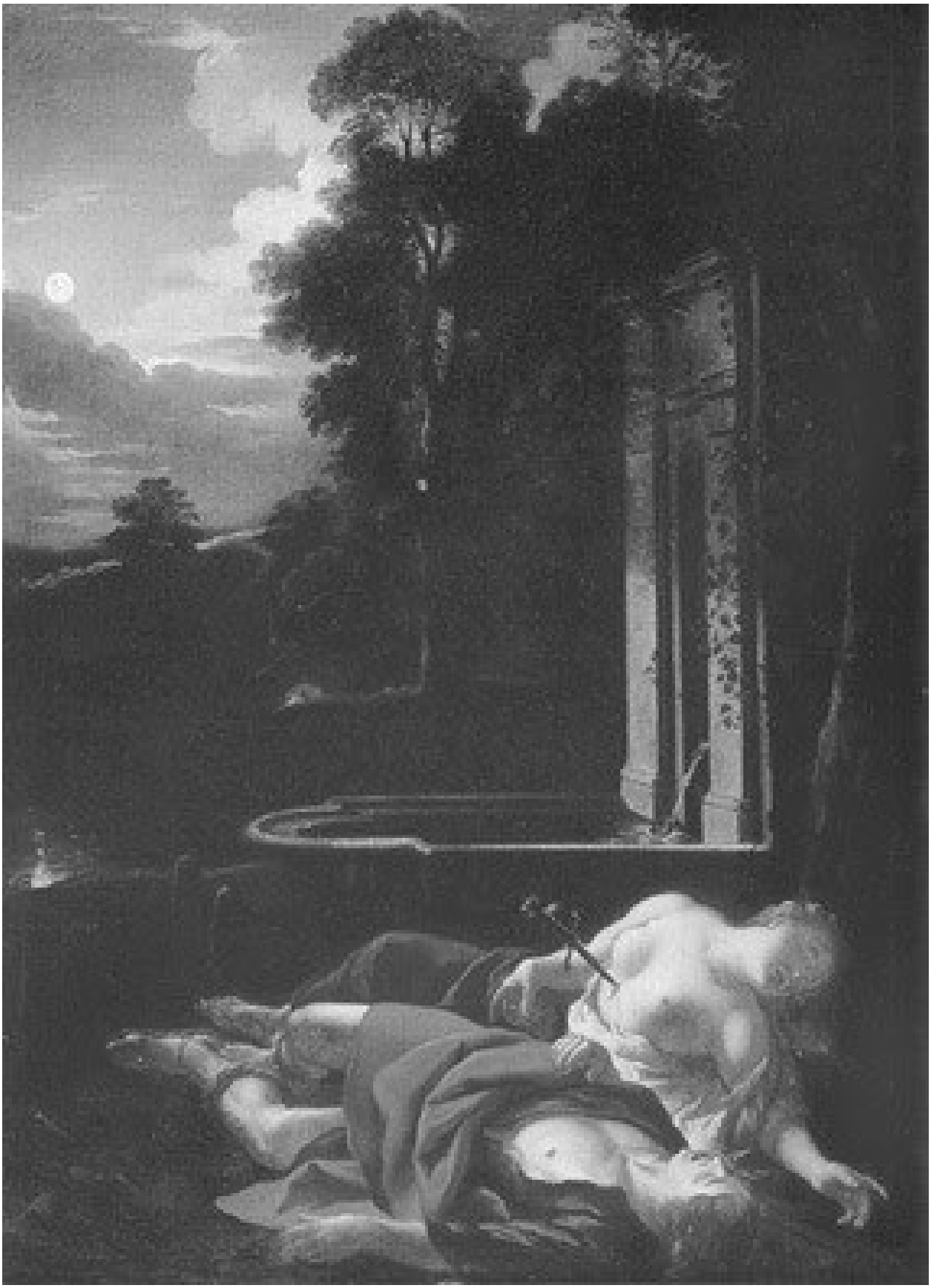
— A doua imagine corespunde celei de-a doua scene a crimei, cea de la Segovia. E vorba de tabloul unei şcoli italiene din secolul al XVII-lea: Moartea lui Hyacinth…

— Priveşte, spuse el, sunt aceleaşi atitudini. Bărbatul ghemuit, cu picioarele îndoite, aşa cum era sprijinit de copac, femeia aşezată între genunchii lui, cu spatele lipit de pieptul său şi un braţ petrecut peste coapsa lui stângă. Bărbatul are un voal roşu pe umeri, femeia are unul verde peste coapse, cu diferenţa că în tablou nu e vorba de o femeie. În afară de acest amănunt, toate celelalte se potrivesc. Chiar şi sandalele pe care le au în picioare şi care nu erau măsura lor, bucheţelul de flori albe şi… racheta de tenis!

— Ce dracu’? îi scăpă Luciei.

— Şi nu am terminat. Iat-o şi pe a treia: crima dublă de la Benalmádena. A fost inspirată din opera lui Jean-François de Troy, un pictor francez minor: Pyramus şi Thisbé, realizată prin 1708–1710. Şi aici se potriveşte totul, continuă el. Bărbatul e lungit pe spate, are o cămaşă deschisă la piept, braţul stâng stă de-a lungul corpului, mâna dreaptă se află pe torace, are sandale în picioare şi o sfoară groasă petrecută în jurul gleznelor, precum şi o pătură roşie peste abdomen. Femeia e lungită alături de el, pe o parte, goală până la mijloc, cu un pumnal înfipt între sâni.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Lucia. Deci a avut această carte în mâini?

— Probabil. Să nu uităm că în 1989 nu exista internet.

— Mulțumesc, Adrián, murmură ea. Este incredibil ce ai descoperit.

Urmă o tăcere. Ghici că el zâmbea.

— Nu ai pentru ce… Lucia? Să nu uiți ce mi-ai spus: că treaba asta merită o cină…

— Nu uit.

Imediat ce închise telefonul îl strigă de două ori pe Salomón prin ușa închisă; îi auzi pașii grei apropiindu-se. Bătu la ușă.

— Pot să intru?

— Da! răspunse ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, îngrijorat.

Ea îi arătă ecranul telefonului și văzu cum i se holbau ochii. Salomón își fixă mai bine ochelarii pe nas și se aplecă peste aparat.

— Fir-ar, spuse el cu vocea tremurândă, s-ar zice că lucrurile încep să se contureze…

43. Marți noapte

— Ești plină de noduri, Assa, spuse Alejandro.

— Stresul. Nenorocita asta de poveste…

Era întinsă pe burtă în pat. Îmbrăcată doar cu o pereche de chiloți roz, pe spatele cărora scria, cu litere mari, portocalii RIHANNA. Degetele spaniolului se afundau în mușchii zvelți ai studentei, relaxau și deznodau deltoizi, trapezi, mușchiul mare dorsal cu dexteritatea unui kinetoterapeut.

Assa începu să toarcă. Alejandro îi luă la rând mușchii gemeni ai gambelor, adâncitura genunchiului, apoi urcă încet către coapse, fesieri și mușchii aductori.

Assa fu cuprinsă de o căldură dulce când mâinile lui Alejandro se apropiară de triunghiul de țesătură roz.

Chicoti. Îi plăcea ca cineva să se ocupe de ea. Însă când el îşi strecură vârful degetelor sub țesătura subțire, acolo unde era concentrat miezul căldurii, mârâi ca un tigru, îşi desfăcu uşor picioarele lungi şi suple şi îşi ridică abdomenul de pe pat într-un mod cu totul nerușinat.

Când ajunse la pliurile labiilor mari şi descoperi cât era de udă, avu imediat o erecție. Apucă un prezervativ şi o penetră pe Assa, simțindu-i căldura în timp ce intra în ea. Simțea masajul pe care mușchii interni ai fetei i-l făceau de-a lungul penisului. Ea gemu. Alejandro îi prinse între degete sfârcurile întărite şi se înălță deasupra spatelui ei arcuit ca un taur.

— N-am cerut un happy ending, încercă ea o glumă.

Dar vocea îi era deja răgușită. În clipa următoare, el o țintui pe saltea şi o pătrunse cât de profund putea. Ea începu să gâfâie şi să geamă, răspunzând cu furie la du-te-vino-ul lui. Sudoare, salivă, fluide, răsuflări. Contururile delicate ale omoplaților, rotunjimea fermă şi compactă a feselor ei pe abdomenul lui, curbura coloanei vertebrale sub pielea neagră.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce schimbaseră de trei ori poziţia, ea se duse să arunce prezervativul la gunoi şi se întoarse cu două beri Mahou de la frigider.

— Tu cum ţi-l imaginezi pe tipul pe care îl căutăm? întrebă ea aşezându-se călare pe el şi bând direct din sticla cu bere.

— Nu ştiu… Tu?

Ea se gândi puţin.

— Mi-l închipui înalt, atrăgător, cultivat, inteligent, la vreo cincizeci de ani…

El începu să râdă.

— Ăsta nu e un profil, e o fantasmă!

Râse şi ea. Îi puse pe piept fundul rece ca gheaţa al sticlei. El tresări şi pielea i se făcu de găină.

— E rece, rahat!

O dădu la o parte, rostogolind-o în pat şi vărsând puţină bere. Se ridică şi se îndreptă către uşă. Când se întoarse, Assa fu surprinsă de gravitatea privirii pe care i-o aruncă, de parcă în doar o secundă omul din faţa ei devenise cu totul altul.

— Şi dacă ne înşelăm de la bun început? spuse el cu o voce schimbată.

— Cum adică?

Era ceva neobişnuit în vocea lui, în tonul cu care îi vorbise. Ceva ce ea nu cunoscuse. Şi, fără să vrea, se simţi înfiorată.

— Să presupunem că nu a comis aceeaşi persoană şi ultimele crime duble şi pe prima.

— De ce?

— Ai zis-o cu gura ta la Camelot, îţi aminteşti? Un copycat… Într-un fel sau altul, a aflat detaliile primei crime duble. A înţeles că acea crimă era o

reproducere după poemul Metamorfoze al lui Ovidiu şi a hotărât să o imite. Ceea ce ar explica toţi acei ani în care nu s-a întâmplat nimic…. Poate că primul ucigaş este mort, cine ştie? Şi că acum este unul nou…

Văzu că îi atrăsese Assei atenţia cu ipoteza lui. Aceasta se ridică în şezut.

— Continuă…

— În cazul acesta, se schimbă datele referitoare la vârsta lui, spuse el, şi revenim la ipotezele tradiţionale: un bărbat între 25 şi 35 de ani, poate ceva mai mult sau mai puţin.

Alejandro vorbea precipitat şi avea pupilele dilatate. Se apropie de pat. În ochi îi apăruse o sclipire care nu era câtuşi de puţin a lui. Iar Assa nu era deloc sigură că îi plăcea de acest Alejandro pe care îl vedea acum.

— Poate că este chiar cineva dintre noi, murmură el cu o voce din ce în ce mai guturală, cineva din grup: Ulysses sau… eu.

De data asta, Assa se trase câţiva centimetri înapoi. Şi se încordă.

— Gata cu jocul ăsta! Nu eşti amuzant.

— Poate că nu e un joc, şopti el punându-şi un genunchi pe pat şi târându-se către ea fără să îşi dezlipească privirea din ochii ei, cu pupilele înnegrite.

— Dacă te mai apropii aşa, îţi trag un pumn în figură, idiotule! Sau între picioare…

El se ridică la loc.

— Pentru Dumnezeu, Assa, glumeam! exclamă el deschizând larg braţele.

— E cineva la uşă…

— Ce?

— Am auzit un zgomot… E cineva la…

— … la uşă, da, am auzit.

Alejandro se întoarse.

— Trebuie să fie Jordi, spuse el.

— Nu, Jordi s-a întors acasă ceva mai devreme.

— Nu te mișca, îi spuse el încet.

Ajunse la ușă fără să facă niciun zgomot. Își lipi urechea de ea și ascultă. Nimic. În afară de sângele care i se zbătea în tâmple. Apoi deschise ușa.

Palierul era pustiu. Însă lumina de pe scări era aprinsă: cineva acționase nu demult temporizatorul.

— Nu e nimeni, spuse el totuși, ca să o liniștească pe Assa.

Însă exact în aceeași clipă auzi ușa clădirii închizându-se.

44. Miercuri dimineață

A doua zi, când Alejandro și Assa pătrundeau în clădirea Facultății de Drept, ploaia amenința să înceapă. O luară pe culoarul din dreapta, trecură pe lângă sălile de curs și merseră spre liftul care cobora la subsol.

Aproape că ajunseseră când descoperiră fraza lungă, scrisă cu roșu — același roșu care era folosit pentru vitores[27] pictați pe pereții universității.

Spunea așa: „O găsesc chiar pe Procris pe moarte, cu răvășitele-i haine mânjite de sânge, din rană sulița ce-mi dăruise, vai, nenorocire, trăgându-și“[28].

— Rahat! exclamă Assa.

— A venit aici azi-noapte, comentă Alejandro.

Ușa laboratorului de criminologie se deschise și Ulysses își făcu apariția cu părul vâlvoi și un aer adormit, ținând în mână o cană aburindă.

— Salut. Da’ ce mutre aveți!

Urmări direcția privirilor lor și căscă ochii mari.

— Ce este asta?

— Trebuie să îl anunțăm pe Salomón, spuse Alejandro. Imediat!

— Fir-ar al dracului, exclamă Ulysses. Cred că a venit și în laborator. Cineva mi-a șutit paharul și periuța de dinți…

[27] Vitores sunt inscripții murale și simboluri derivate din monograma lui Hristos, care pot fi găsite peste tot pe pereții Universității din Salamanca, inclusiv pe holul Facultății de Drept, și care sunt emblemele titularilor de doctorat. (N.a.)

[28] Metamorfoze, Cartea VII, ed. Academiei R.P.R., 1959, p. 153, trad. Ion Florescu. (N.t.)

45. Miercuri dimineață

Consilierului pentru educație din Castilla y León, Héctor Delgado, îi plăcea să se admire în oglindă. Subțire, bine ras, un bărbat frumos care își înnoda meticulos cravata albastră Ermenegildo Zegna și își îmbrăca costumul gri Hugo Boss peste o cămașă albă, fără să se piardă o clipă din ochi.

Héctor Delgado se iubea pe sine.

Reușise. Era acolo unde voia să fie. Nimic altceva nu conta. Se simțea mereu în largul lui când trebuia să le lase interlocutorilor o impresie falsă, să le inspire vitalitate, putere și competență. Micile frecușuri ale vieții alunecau pe lângă el precum apa pe penele unei lebede.

Ieși din cameră și se îndreptă către scară. De la parter se auzeau țipete și voci.

Se gândi ce nevastă frumoasă și ce copii frumoși avea. Singurul lui necaz era vârsta. Nenorocita asta de curgere a timpului. Și curgea mereu în aceeași direcție. Nu trebuia să fii Einstein sau Ludwig Boltzmann ca să înțelegi asta — era suficient bunul-simț. Trebuia doar să observi ridurile de pe fruntea lui și din colțul ochilor. Luase în calcul posibilitatea unui lifting, dar n-ar fi vrut nici să pară o mască din ceară, ridicol de lipsită de expresivitate.

Intră în bucătărie — consilierul strălucit, pater familias, soțul iubitor și grijuliu —, își sărută cele patru fiice și fiul, așezați în jurul mesei, apoi depuse un sărut ușor pe delicioasele buze ale Manuelei.

— Tati! Tati!

Fetițele se năpustiră asupra lui cu tot felul de cereri și întrebări. Domnea asupra acestei mici lumi cu flexibilitate și autoritate, smulgându-i minunatei sale soațe chicote înfundate.

Își înfulecă vafa cu ou poșat și bacon, porția de banana bread, apoi își bău cafeaua — prinsese gustul mic-dejunului american în timpul unei călătorii în

Statele Unite. Se șterse la gură și își luă servieta mare din piele maronie.

— Pe diseară, dragii mei, spuse el.

Se urcă zâmbind la volanul mașinii sale Mercedes clasa E.

Ca de fiecare dată când pleca la Segovia, se întreba cum ar reacționa soția sa dacă i-ar cunoaște secretul. Cu siguranță că ar intenta divorț. Ar fi dezgustată. Era o prăpastie atât de profundă între Héctor pe care îl cunoștea ea și cel care era în adâncurile lui, între existența pe care o ducea în sânul numeroasei și unitei sale familii și viața sa secretă, intimă, plină de fantezii, încât biata Manuela ar fi probabil îngrozită sau s-ar îndoi de deplinătatea facultăților ei mintale dacă i-ar putea descoperi acea viață.

Înainte să pornească spre Segovia, se opri în parcarea juntei din Castilla y León, la Valladolid, o clădire pe care curțile pătrate, cu turnuri la colțuri o făceau să pară o închisoare renascentistă, înghesuită între dealul parcului Mirador de Parquesol și râu. Ajuns în birou, luă câteva hârtii și își anunță secretara că avea o întâlnire în cursul dimineții cu rectorul din Salamanca.

— Dar în agenda dumneavoastră scrie că e după-amiază, îi spuse ea.

— S-a schimbat în ultima clipă. Pe diseară, Inés.

Parcurse distanța dintre Valladolid și Segovia într-o oră și jumătate, pe A601, simțind aceeași înțepătură în inimă ca de fiecare dată când urca pe vechiul drum roman înspre marele apeduct. O viziune care îl punea față în față cu propria finitudine, cu propria îmbătrânire. Pentru că acel monument văzuse trecerea multor generații de oameni ca el. Și avea să vadă încă multe altele.

La 10:18 își parcă Mercedesul gri în piața San Nicolas, în fața bisericii cu același nume, și intră într-o clădire veche, urcând treptele câte două deodată. Nu exista ascensor. Nici sonerie. Bătu la ușă. Aceasta se deschise aproape imediat și văzu un bărbat la vreo patruzeci de ani, de înălțime medie, burduhănos și cu o calviție pronunțată, îmbrăcat într-un halat din mătase indigo cu dungi aurii.

— Salut, spuse Héctor Delgado.

— Salut…

Se îmbrăţişară cu lăcomia a doi amanţi care nu s-au văzut de multă vreme, iar el îşi simţi penisul întărindu-se instantaneu când bărbatul i-l masă uşor prin stofa costumului.

În mai puţin de trei minute se aflau deja în pat şi îşi pătrundea partenerul cu o plăcere pe care nu i-o produsese niciodată pizda nevesti-sii.

— Vrei o cafea? întrebă Rodrigo ridicându-se din pat, zece minute mai târziu.

Îl urmă pe Rodrigo pe balcon, de unde se vedea peisajul rural înconjurător. Era o dimineaţă frumoasă de toamnă, iar el privi îndelung dealurile luminoase şi drumurile înguste care şerpuiau printre ele.

Rodrigo se întoarse cu un vas de sticlă plin cu cafea, două cești și un ziar.

— Mai e puțin și se fac o sută de zile de când nu avem guvern, suntem o țară din ce în ce mai ridicolă, comentă el aruncând gazeta pe masa rotundă.

Rodrigo era adjunct la primăria din Segovia. De fapt, marasmul politic despre care vorbea dura de mai mult de patru ani. Patru ani de când Spania nu avea busolă, bugetele erau blocate, criza persista. Cauza? Luptele fratricide, războaiele egourilor, vetourile tactice, fragmentarea parlamentară… Pe scurt, triumful egoismelor partizane în detrimentul interesului comun.

— Politicieni incapabili să se gândească și la altceva în afară de propriile interese, continuă Rodrigo. Cinismul lor mi se pare groaznic. Îi doare în fund de popor.

Amantul zâmbi, expunându-şi din nou smalţul impecabil al dinţilor.

— Poporul, poporul… De ce pronunţaţi mereu voi, cei de stânga, acest cuvânt de parcă masele ar fi sfinte, depozitare ale întregului adevăr, de parcă ar fi o blasfemie ca poporul să fie criticat? Mi se pare chiar interesantă evoluţia pe care o are Vox, adăugă el.

Vox era partidul de extremă dreapta. Ricardo era perfect conştient că era o pură provocare din partea lui Héctor, dar nu se putu abține să nu riposteze.

— Cum poți să fii atât de reacționar? spuse el prefăcându-se ultragiat și dezgustat.

— „Fascist“ cred că era cuvântul pe care îl căutai, dragule, îl corectă Héctor Delgado zâmbind. Hai, zi-l. Sunt un nenorocit de fascist de tot căcatul. Iar tu, tu ești un bulangiu de comunist, iubițel… Și m-am săturat până-n gât de lecțiile tale de morală.

Rodrigo izbucni într-un mare hohot de râs.

— Nu reușesc deloc să înțeleg cum am ajuns să ne culcăm unul cu altul! Tu, care crezi în Dumnezeu, care ai o familie drăguță, iar eu… Pare de-a dreptul un miracol, nu-i așa? Aproape că mă face să devin și eu religios!

Duse ceașca la gură. Delgado zâmbea.

— Pe bune, continuă Rodrigo, ce-ai găsit la mine? Tu ești frumos, eu nu. Tu ești de dreapta, eu sunt de stânga. Tu ești însurat cu o femeie foarte frumoasă, ai copii frumoși, o viață aranjată, eu sunt cât se poate de homosexual.

— Dar am vorbit deja de o sută de ori despre asta, dragul meu. Legile atracției, știi? Lucrurile nu sunt niciodată atât de simple…

— Vrei să știi ce cred eu? Eu cred că ceea ce îți place la noi este nelegiuirea… Încălcarea regulilor de aur ale propriei tabere: munca, familia, patria. Asta te atrage, Héctor. Faptul că violezi comandamentele nenorocitei tale de morale și ale propriei familii politice. Că te bălăcești prin ceea ce crezi tu că este mocirlă. Ești un bărbat plin de contradicții, Héctor. Și, ca toți moraliștii, ești un ipocrit afurisit. Vrei ordine și morală pentru alții și nelegiuire pentru tine însuți. Toate astea, această fascinație, această atracție/repulsie pentru ceea ce tu asociezi cu Răul, vin cel mai probabil din copilăria ta. Chiar cred că ai fi capabil să ucizi pentru a experimenta nelegiuirea supremă, încheie apoteotic Rodrigo, cu obișnuita lui înclinație către hiperbolă.

Delgado râse.

— Ai terminat? Foarte bine. Trebuie să o întind. Trebuie să ajung la Salamanca după-masă, cariño.

Înainte să pornească mașina, aruncă o privire în agendă: avea întâlnire la ora 14:00 cu rectorul. Apoi… Telefonul sună pe bordul mașinii. Se uită într-acolo, ușor deranjat. Borges… Ce mai voia și ăsta de la el? Răspunse și ascultă ceea ce avea de spus profesorul universitar.

După ce închise, rămase câteva clipe privind către stradă prin parbrizul maşinii.

Şi deodată avu o viziune care venea din cea mai îndepărtată copilărie: cadavrul slăbănog al unei pisici cu ochii scoşi, întins pe un morman de frunze uscate, cu limba atârnând.

Simţi cum îi bate puternic inima. Pe frunte i se scurse un firicel de sudoare. Trecuse atât de mult timp… Îi reveni în minte fraza amantului său: „Chiar cred că ai fi capabil să ucizi pentru a experimenta nelegiuirea supremă“.

Héctor Delgado aruncă o ultimă privire spre meterezele însorite şi părăsi Segovia.

46. Miercuri dimineață

— Doamnelor și domnilor, spuse președinta Curții provinciale din Madrid trăgându-și poalele robei sale negre și privind auditoriul din sală pe deasupra ochelarilor, toată lumea este aici. Procesul în primă instanță al domnului Francisco Manuel Mélendez poate, deci, să înceapă.

Lucia o analiză din priviri. Dinaintea judecătoarei Carmen Laporta se aflau un laptop, o sticlă cu apă minerală și un teanc foarte mare de dosare — pe care, bănuia jandarmerița, le adusese cu ea doar pentru a impresiona publicul. Afișa un aer sever, însă Lucia știa din proprie experiență că asta nu însemna mare lucru. Dincolo de asta, avea părul gras și era prea machiată.

Lucia de-abia sosise de la Salamanca. Aruncă o privire și către masa apărării. Constată cu satisfacție că, până și proaspăt bărbierit și îmbrăcat în costum, Mélendez părea tot vinovat. Avea cicatrici discrete pe pomeți și nasul strâmb: stigmatele, chiar și după atâta vreme, ale loviturilor de ciocan pe care i le aplicase. Nu se îndoia că apărarea avea să se folosească de aceste urme pentru a sublinia violența agresiunii. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Francisco Manuel Mélendez și-o întoarse pe a lui către ea și-i zâmbi. Luciei i se păru că temperatura din sală scăzuse în mod brutal. Chiar și de la această distanță, vedea dansând lumina în ochii mici și negri ai „ucigașului cu ciocanul“.

Se întoarse și văzu că era multă lume prezentă, inclusiv mulți ziariști care se uitau cu curiozitate la ea. Îi recunoscu pe unii dintre ei: El Mundo, El País, La Razón, LaVanguardia, ABC, La 1, La 2, Antena 3, Telecinco. În ultimele zile, avocatul lui Mélendez fusese intervievat aproape în fiecare zi, iar el profitase de fiecare ocazie — cu elocvența și cu aerul său de bădăran, însă mereu elegant — pentru a o ataca pe Lucia.

Ca și cum acuzata era ea, și nu clientul lui…

Pentru o clipă, pierdu contactul cu realitatea. În jur se auzeau diverse voci, dar ea se afla din nou în toaleta aceea, sufocându-se în punga de plastic pe care Mélendez i-o trăsese peste cap și, în același timp, simțindu-i parfumul ieftin,

greu, ameţitor şi greţos. O altă imagine fugară: ea îl lovea cu ciocanul, simţind cu o bucurie sălbatică cum i se sfărâmau oasele feţei sub lovituri. El urla. Se zbătea. Apoi îşi pierdea cunoştinţa.

Când mintea i se întoarse în sala numărul 7, avocatul lui Mélendez era aplecat peste microfonul aflat în faţa lui. O vedetă a baroului. Coamă grizonantă, privire tăioasă şi sfredelitoare. Celebru pentru numărul mare de achitări pe care le obţinuse de-a lungul carierei. Se uita drept în ochii Luciei. Ea îi întoarse privirea fără să clipească, făcând eforturi să-şi păstreze sângele-rece.

O privire de o răutate pură. Însemna: o să te fac să suferi îngrozitor în următorul sfert de oră, draga mea. Apoi se răsuci către juraţi şi expresia i se schimbă imediat.

— Doamnelor şi domnilor juraţi, începu el cu un ton dulceag, vom demonstra faptul că doamna locotenent Guerrero, aici prezentă, l-a atacat pe clientul meu fără niciun motiv. Că era singură, fără martori, doar cu el. Că ea a fost cea care l-a urmărit pe el la toaletă, şi nu invers. Că niciun martor nu l-a văzut pe clientul meu înarmat cu vreun ciocan, dar că tânărul de la casă a văzut-o, în schimb, pe doamna locotenent Guerrero cum a ieşit din toaletă cu un ciocan în mână şi… plină de sânge. Vom demonstra, de asemenea, faptul că vorbim despre o persoană cunoscută drept instabilă, violentă, imposibil de controlat, care în trecut a avut probleme serioase cu şefii săi. Vom demonstra nu numai că nu a cerut întăriri în acea noapte, dar şi că niciunul dintre colegii săi, nici măcar superiorul ei ierarhic direct, nu era la curent cu escapadele ei nocturne.

În timp ce vorbea, avocatul lovea cu degetul arătător în masa din faţa sa, ca pentru a-şi sublinia fiecare cuvânt.

— În fine, vă vom demonstra că pe clientul meu vecinii îl consideră o persoană amabilă şi echilibrată şi că acesta nu are antecedente penale — spre deosebire de doamna locotenent Guerrero, căreia, trebuie să amintim în trecere, i-a fost retrasă custodia propriului copil —, iar faptul că îţi place să te travesteşti nu este un delict. În concluzie, vom demonstra că acest caz nu este nimic mai mult decât o înscenare a Guardiei Civil, iar condamnarea clientului meu ar însemna o îngrozitoare eroare judiciară, pe care juraţii prezenţi sunt sigur că vor avea grijă să o evite, în numele dreptului şi al justiţiei.

Foarte abil erau strecurate cuvintele „justiţie“, „drept“ şi „eroare judiciară“ în

această pledoarie. Aveau mereu efect. Toată lumea adora cuvintele „justiție“ și „drept“. Aveau să lase o impresie de durată în mintea juraților. Iar discursul fusese ținut cu o voce atât de rezonabilă, atât de calmă, pe un ton atât de sigur, încât până și Lucia ar fi putut începe să se îndoiască de propriile amintiri.

Simțea că e din ce în ce mai furioasă. Mizerabilul ăsta de avocat nu ezitase o clipă să se folosească de Álvaro. Însă știa că provocarea fusese lansată intenționat și că ea nu-și putea permite să-și arate furia, pentru că ar fi însemnat să dea apă la moară apărării.

— Doamnă locotenent, spuse el când îi veni rândul să o interogheze pe Lucia, toată lumea spune că sunteți unul dintre extraordinarii membri UCO, unul dintre cei mai experimentați, care obțin cele mai multe rezultate. Și știm cu toții cât de extraordinari sunt cei de la UCO când vine vorba de rezultate…

Își mută privirea de la juraţi către Lucia. Aceasta simţi cum i se face pielea de găină când alte câteva zeci de priviri o urmară pe a lui și se concentrară asupra ei.

— În cazul acesta, continuă el, cum se face că o agentă atât de bine antrenată, cu atâta experiență ca dumneavoastră, s-a putut lăsa surprinsă cu atâta ușurință? M-am tot gândit la asta, dar nu reușesc deloc să înțeleg.

— Nimeni nu știa în acel moment că Francisco Mélendez se deghiza în femeie, prin urmare eu căutam un bărbat, răspunse ea calm. Când am ieșit din cabina de toaletă, am văzut o femeie la chiuvete și nu i-am acordat deloc atenție.

— Nu i-ați… acordat deloc atenție?

Se aruncase asupra acestei propoziții ca un câine asupra unui os de ros.

— E noapte, sunteți singură în toaleta de pe o autostradă, sperați să ajungeți momeală pentru un criminal în serie care își atacă victimele fix într-un astfel de loc, dar… nu acordați deloc atenție celor din jurul dumneavoastră?

Avocatul apelase la un ton plin de neîncredere, care o călca pe nervi pe Lucia. Dar fără îndoială că exact asta și urmărise: să o facă să-și iasă din pepeni, astfel încât să-i submineze și mai mult credibilitatea.

— Bineînțeles că da, protestă ea pe cât de calm putea. Primul lucru pe care l-am

făcut la ieșire a fost să privesc în jurul meu. Dar când am văzut-o pe acea femeie, m-am relaxat… Poate că — și aici Lucia șovăi o clipă — eram și obosită, era târziu, condusesem cu orele…

Nu, nu face asta! Nu îți căuta scuze! Nu îți poți reproșa nimic!

— Hmm… Și totuși, spuse el lovindu-și vârfurile unghiilor manichiurate cu un stilou auriu, la vederea căruia ea se întrebă dacă era din aur veritabil, doamnelor și domnilor jurați, cred că putem fi de acord că aspectul domnului Francisco Manuel Mélendez nu are nimic feminin. Chiar și cu o perucă blondă și o rochie roșie, ar fi fost suficientă o simplă privire mai atentă ca să realizați că nu era vorba de o femeie, nu-i așa?

Ea ezită.

— Nu știu… Nu e chiar atât de înalt, comentă ea.

Mélendez avea un metru și șaizeci și trei de centimetri. În sală de auziră râsete. Marcase un punct.

— Nu știți… Tot conform declarației dumneavoastră, după aceea v-a pus o pungă de plastic peste cap încercând să vă sufoce, v-a aruncat la pământ pe jumătate inconștientă, dar apoi, printr-o miraculoasă răsturnare de situație, ați reușit să vă impuneți până la punctul în care a fost găsit pe podea, într-una dintre cabinele de toaletă, încătușat de o țeavă și cu fața literalmente zdrobită în urma loviturilor de ciocan. Nici măcar Bruce Lee nu s-ar fi putut descurca atât de bine, doamnă locotenent…

Făcu o pauză, așteptându-se la chicoteli, însă acestea nu se făcură auzite.

— Cu diferența că Bruce Lee nu folosea ciocanul, adăugă el. De ce vă agitați încontinuu piciorul stâng sub masă? Sunteți cumva… nervoasă, doamnă locotenent?

La dracu’…

Îi aruncă o privire cruntă avocatului și îi văzu satisfacția la vederea acestei reacții.

Lucia se întoarse către jurați. Nu își luaseră privirea de la ea. Și ghici că otrava

avocatului, turnată picătură cu picătură peste convingerile acestora, începuse să își facă efectul: jurații începeau să se îndoiască.

La dracu'…

— Am fost varză, spuse ea la ieșirea din sala de tribunal.

Se simțea mai afectată și mai furioasă decât își imaginase la sosire că ar putea fi. Văzuse iscusința cu care maestrul Rubio — această vedetă sclipitoare a baroului care dădea interviuri în Semana și în Vogue España și care se afișa prin oraș la braț cu top-modele — semănase îndoiala în mințile juraților. Îi văzuse satisfacția absolută din ochi în momentul în care ea se încurcase în contraziceri. Existau avocați — nu toți — pentru care ostilitatea față de polițiști ajungea până la un înalt grad de ură.

— Ba nu, o liniști Peña, urmând-o către ieșire, ai ieșit bine din situația aceea. Mélendez, în schimb, nu are nicio șansă să iasă. Nu uita că și jurații citesc ziarele. În plus, bălosul ăla nu ar fi trebuit să aducă în discuție custodia fiului tău. A fost o greșeală. Această remarcă, venită din partea unui bărbat cunoscut pentru cuceririle sale feminine și pentru divorțurile lui, le-a îndepărtat pe toate femeile din juriu.

— N-aș fi atât de sigură. I-am simțit și pe jurați și pe judecătoare destul de receptivi la argumentele apărării.

— Dacă n-ai fi acționat singură și în afara regulamentelor, n-am fi ajuns aici, observă el în timp ce mergeau pe culoar.

Iar observația aceasta avu darul s-o scoată din pepeni pe Lucia.

— Dacă n-aș fi acționat așa, Mélendez ar fi încă în libertate și ar continua să ucidă! replică ea. Ce se va întâmpla dacă e achitat?

— Nu va fi, Lucia, sunt sigur de asta. Nu există nici cea mai mică probabilitate să se întâmple așa ceva. Toată lumea știe că el a fost vinovatul.

I-ar fi plăcut să îl creadă. Însă văzuse deja avocați și politicieni arătând spre un perete roșu și convingându-i pe jurați — sau pe partizanii lor — că peretele acela

este de fapt galben.

47. Miercuri dimineață

Lucia intră în trombă în sala de curs 001 „Francisco Tomás y Valiente“, de parcă ar fi fost o studentă care nu auzise alarma de dimineață. Salomón, aflat pe podium, îi aruncă o privire.

— Am terminat pentru azi, spuse el publicului. Data viitoare vom vorbi despre economia drogurilor și vom vedea cum, în anii 1980, „Freeway“ Rick Ross, un puști analfabet din Los Angeles, a reușit să inunde Statele Unite cu crack, vânzând acest drog la preț redus celor mai sărmani, și cum, în felul acesta, consumul de droguri a explodat în cartierele sărace ale orașelor americane, pentru ca apoi să ajungă să explodeze și la noi.

Lucia coborî pe culoarul central, în contra fluxului de studenți care ieșeau din sală.

— Cum a fost la tribunal? întrebă el în timp ce își închidea geanta.

— Rău, dar nu contează. Cred că a făcut o greșeală.

Salomón ridică capul.

— Mélendez?

— Nu, cel pe care îl căutăm…

— Ce greșeală?

— Mi-a atras atenția ceva ce a zis avocatul lui Mélendez…

O luară spre ieșire.

— Mi-a zis: „Cum se face că o agentă atât de bine antrenată, cu atâta experiență ca dumneavoastră, s-a putut lăsa surprinsă cu atâta ușurință?“ Și m-am gândit la Sergio: și el era un agent bine antrenat, experimentat, prudent. Nici el nu s-ar fi lăsat surprins atât de ușor. Potrivit autopsiei, craniul lui Sergio purta amprenta a

ceva numit „anestezia prealabilă a lui Brouardel“: o lovitură foarte violentă, aplicată în spatele craniului, care duce la pierderea cunoștinței. Știm că erau doi, Gabriel Schwartz și încă cineva, în apartamentul său. Și cu siguranță erau doi și acolo pe deal: Schwartz a fost folosit drept momeală, pentru diversiune. I-a distras atenția lui Sergio în timp ce adevăratul criminal se apropia dintr-un unghi mort. Și apoi l-a ajutat pe nemernic să-l cocoațe pe Sergio pe cruce.

Odată ieșiți din sala de curs, o luară pe culoar înspre scara care ducea la subsol.

— Dar nu asta a fost greșeala lui, continuă Lucia. Ci faptul că l-a folosit pe Gabriel. Poate pentru că nu avea pe nimeni altcineva la dispoziție. Sau pentru că Gabriel putea fi cel mai ușor de manipulat dintre toți. Însă, fără să își dea seama de asta, Schwartz ne-a lăsat, printre multiplele sale identități, un indiciu…

Salomón se opri în mijlocul culoarului.

— Cum adică? Ce indiciu?

— Știm că trebuie să căutăm un bărbat cultivat, inteligent. Cineva care știe de asemenea să își șteargă urmele, care nu lasă niciuna — tu însuți ai spus, că prima dată a fost ca și cum s-ar fi evaporat —, dar care, în realitate, a lăsat una: a lăsat o urmă în mintea lui Gabriel Schwartz.

Salomón avea ochi numai pentru ea acum, nebăgând în seamă pe nimeni din șuvoiul de studenți care se scurgea pe lângă ei.

— Sunt aproape sigură că și-a schimbat înfățișarea ca să se apropie de Gabriel, că s-a deghizat. Și Gabriel cu siguranță nu i-a cunoscut niciodată identitatea. Însă a spus ceva în timpul interogatoriului. A spus că era o „adevărată zi de luni a apelor“, voind să descrie ploaia care cădea în acea zi. Pe moment, nu i-am acordat nicio atenție. Doar mi s-a părut puțin ciudată formularea. Însă adineauri, pe când ieșeam de la tribunal, mi-am amintit de ea. Mă gândeam la toate astea, la ceea ce spusese avocatul lui Mélendez în sala de judecată, la Sergio, la interogatoriul lui Schwartz… Iar șeful meu, Peña, care a crescut în provincia Salamanca, mi-a explicat că așa se numește o sărbătoare care există doar la Salamanca și în împrejurimi: lunea apelor.

Criminologul încuviință, cu sprâncenele încruntate:

— Așa este. E o tradiție care datează din secolul al XVI-lea. Regele Felipe al II-

lea, care era foarte pios, interzisese accesul prostituatelor în orașul Salamanca pe întreaga durată a Săptămânii Mari. Erau exilate pe celălalt mal al fluviului până la încheierea festivităților. Lunea următoare, odată ce Săptămâna Mare se încheia, padre Putas, așa cum era numit, era însărcinat să le aducă înapoi în oraș. Însă ele trebuiau să treacă râul cu barca; nu aveau voie să folosească podul roman, din cauză că trăiau în păcat… Și de aici provine expresia „lunea apelor“. Știu unde vrei să ajungi: crezi că Gabriel, care trăia la Madrid, și nu la Salamanca, nu avea de unde să știe expresia aceasta decât din gura celui pe care îl căutăm. Și că nu a făcut decât să o reproducă. Ceea ce îmi confirmă bănuiala că omul nostru e născut mai degrabă aici decât în nordul Aragonului, chiar dacă acolo a început totul…

— Exact.

— Vino cu mine, zise deodată Salomón, pe un ton conspirativ.

Lucia îl urmă. Coborâră la subsol. Lumina cenușie a dimineții pătrundea prin peretele mare de sticlă, care dădea înspre patio, și lumina fraza lungă scrisă cu roșu pe perete.

— Acum câteva ore am descoperit asta, spuse Salomón. Nu ne-am atins de nimic.

Lucia își scosese deja telefonul.

— Este același roșu care se folosește pentru a picta vitores, continuă el, emblemele doctorilor din facultate. Se pare că ai dreptate: îi plac tradițiile.

Lucia sună la unul dintre colegii ei de la SECRIM, Serviciul de Criminalistică de la Guardia Civil.

— Trimite o echipă la Facultatea de Drept de la Universitatea din Salamanca, spuse ea în aparat. La subsol. O echipă mică. Trebuie doar să ridice niște probe de pe un graffiti.

Își puse telefonul la loc în buzunar și citi din nou fraza cea lungă: „O găsesc chiar pe Procris pe moarte, cu rărășitele-i haine mânjite de sânge, din rană sulița ce-mi dăruise, vai, nenorocire, trăgându-și“.

— Am sunat-o și pe Vanessa de la bibliotecă, spuse Salomón. Cartea de artă

despre care ne-a povestit prietenul tău, cea cu picturile, nu se află la ei. Însă a descoperit că au avut acum câțiva ani un exemplar. Un exemplar care a fost furat…

— Furat? repetă Lucia.

Făcu o față mirată și rămase pierdută în gânduri câteva clipe.

— Metamorfoze, spuse ea într-un sfârșit, cu ochii la fraza de pe perete. Încă o dată… Ne apropiem: ucigașul este foarte aproape de noi.

48. Miercuri dimineață

Consilierul pentru educație din Castilla y León, Héctor Delgado, îl privea fix pe Salomón, cu fața lipsită de orice expresie. Criminologul se gândi că semăna mai degrabă cu un director executiv de multinațională decât cu un consilier pentru educație.

— Mi-ai spus că ai noutăți în legătură cu DIMAS?

— Într-adevăr, răspunse Salomón.

Héctor Delgado își încrucișă degetele sub bărbie, cu un gest văzut probabil la televizor.

— Te ascult.

Salomón trase aer în piept. După care i-a rezumat principalele constatări din ultimele zece zile, fără a intra în detalii ale anchetei, pe care nu fusese autorizat să le divulge. Observă cu satisfacție că, în ciuda aerului său important, nemernicul de Héctor făcea eforturi ca să-și ascundă uimirea.

— Și ați descoperit toate astea datorită lui DIMAS?

— Să zicem că el a fost cauza primă, ca să îl citățm pe Aristotel, confirmă Salomón.

— Zici că echipei voastre i s-a alăturat un ofițer de la UCO? întrebă Héctor Delgado din ce în ce mai năucit.

— Da. Doamna locotenent Guerrero. Ceea ce demonstrează, dacă mai era cazul, interesul imens pe care l-ar putea prezenta acest software pentru SECRIM de la Guardia Civil și cum ar putea fi el folosit acolo în colaborare cu echipele noastre universitare.

— Impresionant! recunoscu Delgado. Dar încă nu ați găsit vinovatul pentru acele crime…

— Héctor, au trecut de-abia câteva zile de când urmărim această pistă… Mai dă-ne timp… O să-l prindem, crede-mă.

— Serios?

— Da. Anchetatoarea asta e un copoi dat naibii. Şi foarte versată. E o adevărată mană cerească să o putem avea printre noi.

— Ah, da? făcu Héctor, iar Salomón îi văzu clar ochii cenuşii îngustându-se, până când ajunseră să fie doar două fante subțiri în spatele ochelarilor.

Consilierul pentru educaţie părea îngrijorat.

— Héctor, DIMAS a demonstrat că proiectul nostru funcţionează. Trebuie să trecem la o fază mai…. industrială. Trebuie să fim capabili să stabilim noi protocoale, să-i dezvoltăm funcţionalităţile, să construim o bază de date mai mare, la nivel naţional. Pentru asta ne trebuie întăriri: informaticieni, oameni care să introducă datele, analişti… Deci ne trebuie o suplimentare de buget…

Salomón se aplecă deasupra biroului. În spatele său se vedeau diplome înrămate şi lucrări de criminologie.

— Nu crezi că a venit vremea să mişcăm puțin lucrurile, Héctor? Ne-am frecat tururile pantalonilor de aceleaşi bănci de şcoală, am nutrit aceleaşi visuri de a schimba universitatea pe vremea când eram studenți, îți mai amintești? Știu că toate acestea sunt foarte îndepărtate, dar… Nu eşti şi tu dezamăgit de generaţia noastră? Când am intrat la universitate am suferit din cauza conservatorismului, dar până la urmă am ajuns să îl întreținem şi noi. E mult conservatorism în universitatea asta. Ai putea să schimbi lucrurile.

Héctor Delgado învârtea între degete pixul său cu gel Cartier. Îşi îndreptă spatele şi spuse cu un aer sever:

— Mereu ai fost un visător, Salomón.

49. Miercuri seară

Lucia și Salomón ajunseră cu doar două minute după ora 18:00 la tribunalul provincial din Madrid, după ce merseseră pe A50 și A6 cu mult peste viteza legală.

Procesul continuase toată ziua și probabil că avea să continue așa zile întregi de acum înainte, însă ea voia să ia pulsul, iar Salomón insistase să o însoțească.

— La urma urmei, spusese el, un astfel de proces este interesant pentru un criminolog ca mine.

Ea zâmbise. Înțelesese că el nu voia să o lase să treacă singură prin această încercare. Și, oricum, avea dreptul să asiste la proces la fel ca oricare alt cetățean al acestei țări. Era un drept constituțional.

Parcă pe un loc rezervat, după ce dăduse o barieră la o parte, apoi alergară înspre clădirea cu 27 de etaje peste care cerul începuse să se întunece.

— Locotenent Guerrero! Locotenent Guerrero!

Lucia zări adunătura de jurnaliști din fața intrării; când se apropie, toate camerele și microfoanele se năpustiră asupra ei. Își băgă capul între umeri ca o țestoasă și se împinse prin mulțime până în hol, fără să spună o vorbă. Trebui să se întoarcă și să mai treacă o dată de poarta de securitate, pentru că îi țiuiseră cheile din fundul buzunarelor blugilor, apoi se grăbi din nou către sala în care se ținea procesul. Îl găsiră acolo pe Peña, care de dimineață încoace nu ratase niciun minut din proces.

— Deci? întrebă ea.

— S-a vorbit mult de ciocanul acela, îi șopti el aplecându-se spre ea. Chestia aia pătată de sânge din punga de plastic i-a terminat pe jurați, așa cum era de așteptat. Și degeaba le explică bălosul că nu l-a văzut nimeni pe clientul său mânuind așa ceva, pentru că expresia „ucigașul cu ciocanul“ a fost vehiculată

peste tot în presă cu săptămânile și se află în mințile tuturor. Niciun jurat nu va crede că tu ești cea care veniseși cu el. Ciocanul e un lucru bun pentru noi…

Lucia se uită la judecător și la avocatul apărării. Președinta avea același aer sever și impenetrabil ca dimineață, avocatul părea îngrijorat. Bine… Își dădu seama că îi țiuiau urechile. Peña se aplecă din nou înspre ea.

— Uită-te la fața bălosului, șopti el.

Lucia închise ochii. Se deconectă. Mintea o duse pe o plajă din Republica Dominicană, cu freamăt de palmieri și de briză, cu valuri șopotitoare, cu soare arzător.

— E gata pe ziua de azi, spuse Peña strângându-i bicepsul.

Ea deschise ochii la loc, simțindu-se din nou stăpână pe ea. Avocatul apărării îi ajunse din urmă pe coridor.

— Să nu credeți că veți putea scăpa atât de ușor, doamnă locotenent, o avertiză el. Ați acționat împotriva tuturor regulilor. Știți la fel de bine ca mine că un astfel de comportament nu poate fi permis. Dacă instituțiile statului însărcinate cu siguranța încalcă regulile, înseamnă că nu mai există domnia legii. Sunteți o rușine pentru organizația dumneavoastră, doamnă locotenent. Și intenționez să dovedesc asta…

— Maestre, interveni Peña, când vorbeați cu presa mi se părea că aveți un discurs subtil și convingător. Mă dezamăgiți. Chiar vă admiram mult elocvența.

Vedeta baroului îi aruncă o privire cruntă și se îndepărtă.

Alejandro Lorca plecă de la Facultatea de Drept în jurul orei 22:00. Deasupra clădirii, luna îi făcea cu ochiul. De-abia aștepta să se întâlnească cu Assa. Să o strângă în brațe. Să o sărute. Să o atingă. Nu simțise niciodată așa ceva pentru o fată: această nerăbdare, această nevoie, această necesitate aproape fuzională.

Subit, simți dorința să o sune și își căută telefonul. Se opri brusc. Rahat, unde îl pusese? Se scotoci prin buzunarele blugilor, apoi prin cele ale gecii, o dată, de două ori.

La naiba, nu se poate așa ceva, ce-am făcut cu el?

Era la fel ca toți ceilalți din generația lui. Fără telefon, se simțea de parcă i s-ar fi amputat o bucată din el. Ca și cum i s-ar fi tăiat cordonul ombilical care îl ținea legat de comunitate. Ca și cum ar fi fost aruncat în afara lumii.

Biroul de la subsol… Probabil că acolo l-a uitat. Își amintea că și-l scosese din buzunar la un moment dat, ca să dea un telefon…

Măcar să fie acolo… Toată viața lui se afla în nenorocitul ăla de telefon.

Alejandro făcu cale întoarsă pe trotuar, porni către clădirea a cărei fațadă stinsă sclipea sinistru sub razele lunii, urcă treptele și își trecu legitimația prin dreptul cititorului electronic.

La acea oră, culoarele erau pustii. Traversă holul gol, o luă la dreapta, apoi la stânga, intră pe coridorul tăcut care ducea către scări. Trecu prin fața distribuitoarelor de băuturi și gustări, apoi coborî treptele. Văzu că jos era încă lumină. În spatele peretelui de sticlă vitrată al biroului vecin, deși restul subsolului era scufundat în întuneric.

Profită de această lumină pentru a ajunge la biroul lui fără să aprindă neoanele. Intră fără să facă vreun zgomot și auzi că alături se vorbea pe un ton discret. Nu voia să se întâlnească cu nimeni. Nu avea decât o singură dorință — să își recupereze telefonul și să se ducă la Assa.

Era acolo, într-adevăr. Negru, pe blatul alb. Alejandro oftă ușurat. Apoi se concentră asupra vocilor din camera vecină:

— Gagica asta mă termină, își bagă nasul în toate rahaturile… Nu îmi place direcția în care o iau lucrurile. Dacă descoperă adevărul?

Tăcere. Alejandro se simți tentat să scoată puțin capul ca să vadă cine era dincolo de peretele din sticlă. Dar nu era nevoie. Recunoștea vocea. Și ciuli urechile.

— Nu cred că există niciun risc, zise o a doua voce. Avem deja vinovatul perfect, nu uita… Și bucură-te! Povestea asta îl va face celebru pe DIMAS, nu ăsta e scopul?

— Da, dar… nu putem fi chiar atât de siguri… Și dacă se prinde de ceea ce se petrece cu adevărat? Mă îngrozește doar gândul!

— Mi-e teamă, dragul meu, că ai toate motivele din lume să fii așa îngrozit, replică prima voce.

Alejandro Lorca respira mai tare. Studentul simți în ceafă un curent de aer rece. Ce se întâmpla aici?

— Și dacă ne debarasăm de ea?

— Vrei să te… debarasezi de o membră a UCO? Serios? Tu te auzi ce zici?

— Și dacă n-am avea încotro?

— Nu, e imposibil… Ceea ce trebuie să facem este să ne asigurăm că DIMAS o va trimite pe o pistă falsă, dându-i un os de ros… După cum ziceam, avem deja un vinovat…

Alejandro înțepeni. Oare auzise bine ce auzise? Nu, nu se putea așa ceva… Nu reușea să înțeleagă… Prea semăna cu un roman polițist de proastă calitate.

Rămase nemișcat, incapabil să se hotărască ce trebuia să facă acum. Mai întâi să o șterg de-aici, își zise el, și să îi povestesc Assei… Ea va ști ce e de făcut… Fir-ar al dracului…

Își dădu seama că i se uscase gâtul. Iar subsuorile îi erau leoarcă de transpirație. Și că toate acestea purtau un singur nume: frică. Nu își dorea decât să dispară de acolo imediat. Dacă era într-adevăr ceea ce credea, știa că se afla el însuși în pericol aici, în acest subsol, ascultând o conversație pe care n-ar fi trebuit să o audă…

Rahat, rahat, rahat… Dispari de-aici!… Și mai ales, ai grijă să nu faci niciun zgomot…

Încercă să nu se gândească deloc la implicațiile frânturilor de conversație pe care tocmai le surprinsese. Era mult prea înspăimântător pentru el. Avea să se gândească mai târziu la asta. Mai întâi, trebuia să iasă de-aici. Imediat. Și fără să fie observat…

Se îndreptă către ușă. Încetișor… Aproape că ajunsese, când mâneca i se atinse de unul dintre birouri și agăță în trecere un capsator. Obiectul căzu pe podea scoțând un zgomot metalic asurzitor.

La naiba! Ce idiot!

Inima îi execută imediat un triplu salt deosebit de periculos în piept. Alejandro înțepeni. Trase cu urechea, simțind bubuitul sângelui în tâmple. Avea impresia că transpirația îi țâșnea prin toți porii deodată.

În camera de alături conversația încetase.

Își înghiți saliva.

Am zbârcit-o…

Era sigur că îl auziseră. Deschise ușa din sticlă și ieși pe culoar. Dădu peste o figură familiară, care îl privea cu atenție:

— Alejandro, ce naiba faci aici, omule?

— Și tu ce i-ai răspuns? întrebă Assa, cu ochii cât cepele.

Se uita la el cu aceeași privire pe care o avea când urmăreau împreună la televizor vreun slasher sau torture porn — acest subgen al cinematografiei de groază în care personajele, adesea tinere, adesea clișeizate, sunt la mâna unor sadici care le supun la tot felul de chinuri. Datorită lui Alejandro, descoperise chestii precum Cannibal Holocaust, Ultima casă pe stânga, Hostel I și II, I Spit on Your Grave și seria completă din Saw, la care ezitase între accese nestăvilite de râs și greață, apoi îi spusese că era bolnav la cap. Însă acum el nu mai avea niciun chef să râdă — nici să se mai uite la tâmpeniile alea scârboase.

— Adevărul, răspunse el. Că îmi uitasem telefonul.

— Ce îngrozitor! gemu ea. Foarte nasol!

— Da. Chiar îmi fac griji pentru întâmplarea asta…

— Dar eşti foarte sigur de ceea ce ai auzit? întrebă ea, părând că se îndoieşte. Adică asta nu e nicio dovadă… Şi te-a şi lăsat să pleci… Crezi că… că ar mai fi făcut asta dacă şi-ar fi închipuit că i-ai… auzit? În fine, dacă şi-ar fi închipuit că ai auzit ceea ce crezi tu că ai auzit…

— Assa, sunt mai mult decât sigur de ceea ce am auzit!

— Bine, bine! În cazul acesta, trebuie să vorbim cu Lucia, hotărî ea.

— Da! strigă el. Trebuie să o sunăm chiar acum!

— Pe bune? E aproape miezul nopţii, Alejandro!

— Assa, nu realizezi cât este de important!

— OK, OK.

O convinsese lucirea terorizată din ochii lui Alejandro.

— Unde mi-am pus telefonul? întrebă ea.

Tresăriră deodată. În uşă tocmai se auziseră trei bătăi. Trei bătăi hotărâte, nerăbdătoare. Trei bătăi la fel ca în filmele pe care le adorau ei.

— Cine e? întrebă ea cu o voce pe care şi-ar fi dorit-o ceva mai fermă.

50. Joi dimineață

Haruki Tanizaki urca treptele înguste şi inegale. Studentul mărunt şi rotofei, cu părul lung şi negru şi cu ochelari enormi, de nerd, era încă somnoros. Îşi petrecuse toată noaptea pe internet şi cufundat în cărţile lui. Studiase istoria criminalităţii din ţara sa. De la kabuki-mono din secolul al XVI-lea — samurai fără stăpân care se îmbrăcau excentric, vorbeau în argou, atacau călătorii pe drumuri şi prădau sate întregi — până la yakuza moderni, cu trecere prin bosozoku, „triburile tunetului“, bande de motocicliști celebre pentru bătăile lor din Tokyo şi din toată Japonia din anii 1970, şi prin „K-Ko the Razor“ care, tot în perioada aceea, conducea o bandă de cincizeci de sukeban — liceene în uniforme tradiționale, dar înarmate cu lanţuri şi lame de ras, ca în filmul Kill Bill. Japonia nu aşteptase ca Occidentul să inventeze bandele de fete, se gândea el pe când ajungea la capătul scărilor, roşu la faţă şi gâfâind.

Salomón îi ceruse să pregătească o prezentare pentru un curs în faţa clasei, iar el muncise pe brânci să-şi îndeplinească sarcina.

În zilele noastre, cele patru clanuri principale în care sunt grupaţi majoritatea yakuza sunt: Yamaguchi-gumi, Sumiyoshikai, Inagawa-kai şi Aizukotetsu-kai. Cu excepţia celui de-al doilea, care este un fel de confederaţie de bande mai mici, toate au o structură piramidală, cu un oyabun în vârf.

Haruki adunase mai multe fotografii cu tatuaje yakuza pentru a-şi ilustra prezentarea şi cu motocicliști purtând steaguri, bandane, haine viu colorate şi ochelari negri. Era sigur că publicului îi va plăcea la nebunie să vadă aşa ceva, să afle cât de mari erau numărul şi varietatea bandelor din Japonia — o ţară renumită pentru siguranţa sa şi cu o poliţie puternică — şi să descopere unicitatea practicilor acestora: stigmate sau simboluri ale unei societăţi schizofrenice, sfâşiată între tradiții înrădăcinate într-un trecut mult prea îndepărtat şi un avangardism extrem.

Haruki nu avea nici o problemă să se exprime în public. În schimb, când se afla faţă-n faţă cu cineva — şi mai ales dacă interlocutorul era o fată — se simţea foarte prost.

Ajuns la capătul treptelor, sub acoperișul înclinat, bătu în ușa Assei… care se deschise singură. Haruki se uită la ușa vecină, care era închisă, unde locuia un student pe nume Jordi.

— Assa? Alejandro? întrebă el tare.

Era ceva acolo pe pat, din care nu putea vedea decât o bucățică. Picioare… Scutură din cap zâmbind, apoi intră vesel. Ba chiar și râse puțin.

— Hai, scularea!

Îi plăcea mult pe Alejandro și pe Assa. Erau prietenii săi. Mai ales Assa. Ea înțelegea cum e să ai pielea de o culoare diferită în țara asta sau să fii nevoit să te adaptezi unei culturi diferite de a ta, să tolerezi glume care te pot răni.

Deși Assa nu tolera să o rănească cineva și cu atât mai puțin să-i fie insultată originea. Era în stare să pună la punct pe oricine, să închidă gura oricărui kusoyarô[29] ocazional și nu se sfia să o facă. Ea…

Înaintă puțin, dar nu mult — camera era foarte înghesuită —, și se opri.

Kuso[30]! Simți cum i se face părul măciucă și inima i-o ia razna.

Ceea ce vedea el acum… nu putea fi… real. O asemenea atrocitate nu putea exista decât în filmele coreene sau japoneze care îi plăceau lui.

Sau în romanele lui Natsuo Kirino. Nu în realitate…

Era un tablou monstruos, demențial. Păreau că fac dragoste. Erau dezbrăcați, iar Alejandro era culcat peste Assa. Haruki îi vedea fesele albe și musculoase între coapsele întunecate ale tinerei femei și, într-un mod absurd, se simți mai șocat de această viziune decât de sângele care era peste tot. Pentru că cei doi fuseseră goliți la propriu de sânge. În jurul lor era o baltă stacojie care năclăise cearșafurile, iar pe perete se vedeau atât de mulți stropi, încât s-ar fi putut crede că cineva vărsase în pat o găleată cu vopsea. Mai mult, Haruki zări — oh nu, nu, nuuuuuu — rana deschisă, tot stacojie, pe care o avea Alejandro în creștetul capului, albeața osului din mijlocul acelui roșu și ceva de culoare mai gri, care poate că era, care era posibil să fi fost, care era fără îndoială, se gândi el în timp ce simțea cum îl năpădește greața, materie cenușie…

Oh, Doamne!…

Se năpusti în baie şi îşi vărsă măruntaiele în jeturi lungi, cu o asemenea violenţă a convulsiilor, încât ochelarii îi căzură şi ei în vasul toaletei. După ce termină de vomat micul-dejun, îşi băgă mâna înăuntru ca să şi-i recupereze, şi-i şterse cu o cantitate uriaşă de hârtie igienică, la fel cum îşi şterse şi gura, în timp ce îşi simţea stomacul la fel de agitat.

Apoi, după o lungă repriză de plâns isteric, cu gemete disperate, se întoarse în cameră, cu faţa brăzdată de lacrimi.

Cele două corpuri era ţepene, imobile, iar tânărul japonez presupuse că se aflau acolo de ore bune deja şi că, dacă ar fi îndrăznit să le atingă — ceea ce n-ar fi făcut pentru nimic în lume — ar fi simţit o rigiditate rece, de marmură.

Un gând confuz îi trecu prin cap.

Nu, nu ei! Oricine, dar nu ei! Oare cum îndrăznise cineva să comită un astfel de sacrilegiu?

Furia începea să ia locul groazei în mintea studentului. Chiar dacă se afla încă în stare de şoc, încercă să se adune. Creierul său panicat începu să tureze cu o sută la oră. Pe cine trebuia să cheme acum? Salvarea? Poliţia? Încercă să îşi aducă aminte de numerele de urgenţe din Spania, care erau înscrise pe un calendar din cămăruţa lui.

Era oare 112 sau 061? Poate 091? Sau 062?

Cu mintea supraturată, îşi aminti că numărul pe care trebuia să îl apeleze prioritar era 112 — o centrală de unde urma să fie direcţionat către pompieri, poliţie sau ambulanţă.

Sună.

În timp ce aştepta să răspundă cineva, observă un cablu electric alb care părea să provină de la un încărcător de telefon şi care înconjura patul precum şi pe cei doi prieteni ai săi, la nivelul mijlocului. Haruki nu credea că fusese folosit ca să îi lege, dar nici nu-şi dădea seama care era sensul acestui amănunt.

Auzi o voce în telefon, care îi spusese ceva ce nu înţelegea. Însă răspunse totuşi,

vorbind prea repede, isterizat. Vocea îi ceru să repete. Despacio. „Încet.“

De data aceasta înțelese.

Și făcu ce i se ceruse.

[29] „Idiot“ în lb. japoneză. (N.a.)

[30] „Rahat“ în lb. japoneză. (N.a.)

51. Joi dimineață

Ora 10:00 dimineața.

Strada era plină de jandarmi și de mașini. Cu două ore mai devreme, riveranii fuseseră treziți de o explozie de lumini intermitente și sirene. Până și chelnerii în ținute alb-negru de la cafenelele învecinate își lăsaseră baltă clienții pentru a urmări desfășurarea evenimentelor.

Sub burnița care lăcuia pavajul cu polei, polițiștii plantați pentru pază își dădeau mari aere în fața mulțimii de gură-cască, în timp ce persoanele cu adevărat importante pătrundeau fără să spună o vorbă în imobilul vechi cu patru etaje.

Înăuntru, Salomón și Lucia rămăseseră pe micul palier din capul scărilor, la intrarea în cameră, în mijlocul vârtejului. Ea tocmai sosise de la Madrid și trebuise să intervină personal pentru ca Guardia Civil să îi permită și criminologului să urce.

Cu toate acestea, nu li se îngăduise să urce treptele decât după ce criminaliștii verificaseră cu atenție palierul, casa scării și holul, și puseseră marcaje din plastic pentru a delimita drumul care trebuia urmat, însă Lucia nu avea nicio îndoială că eventualele urme fuseseră călcate în picioare de mult prea multe persoane încă înaintea sosirii lor.

Salomón privea încăperea din prag, de parcă s-ar fi aflat la porțile Infernului. Lucia observă că avea ochii roșii. Îi puse o mână pe braț.

— Hai să mergem, îi zise ea cu blândețe. Nu folosește la nimic să rămânem aici. Să-i lăsăm să lucreze.

El dădu din cap, fără să spună nimic. Specialiștii de la SECRIM care se aflau în cameră și pe casa scării purtau salopete integrale, mănuși și ochelari de protecție. Niciun amănunt nu ar fi putut să le scape lanternelor sau ochilor lor bine antrenați. Probele pe care le prelevau de aici aveau să plece către laboratorul central, care era împărțit în nouă departamente: Chimie, Mediu înconjurător,

Biologie, Inginerie, Grafologie, Balistică și urme etc.

— Îți jur că o să pun laba pe nemernicul ăsta, bombăni ea la coborâre.

Salomón părea distrus. Nu comentă nimic. La ieşirea din clădire, Lucia se duse către Peña şi Arias, aflaţi lângă maşinile Guardiei Civil — printre care şi duba SECRIM — oprite de cealaltă parte a străzii. Peña fuma nervos. Era nebărbierit, iar părul de pe obrajii lui semăna cu ţepii unui porc spinos. Lucia refuză cafeaua pe care i-o întinse Arias.

— Tu anunţi familia băiatului, îi spuse ea, iar tu suni la poliția franceză, ca să înștiințeze familia bietei puștoaice.

— Dar cum a reușit să îi înjunghie pe amândoi? întrebă Peña.

— Ca și dățile trecute. E obișnuit cu asta și e întotdeauna cu un pas înainte. Mizează pe factorul-surpriză. Probabil că l-a înjunghiat pe băiat de îndată ce i-a deschis ușa, apoi s-a năpustit asupra fetei și i-a… terminat după aceea. Fata l-a văzut venind: are urme de apărare pe mâini, nu ca Alejandro.

— Dar trebuie să fi și țipat…

— E o clădire de garsoniere, plină de studenți. Probabil că era zgomot sau muzică la etajele de dedesubt. Iar singurul lor vecin, un student pe nume Jordi, nu era acasă.

Peña clătină din cap.

— Trebuie să vezi ceva, îi spuse el Luciei.

Se aplecă prin portiera deschisă a Toyotei din spatele său, apoi se ridică la loc și îi întinse un ziar.

— Ce e asta?

— Citește.

Ziarul era deschis, iar Lucia citi la pagina indicată:

GRUPUL DE CRIMINOLOGIE DE LA USAL

PE URMELE UNUI CRIMINAL ÎN SERIE

Există oare vreo legătură cu violatorul studentelor?

— Fir-ar! exclamă ea.

Și continuă lectura:

Există în cadrul Facultății de Drept de la USAL un grup de criminologie foarte discret, condus de dr. Salomón Borges, autoritate de vârf în domeniu. Sub egida și la inițiativa sa, grupul a pus la punct un program botezat DIMAS, care are drept scop revoluționar corelarea unor cazuri între care există legături ce le-au scăpat până în prezent anchetatorilor. Astfel, DIMAS a dezgropat recent trei cazuri nerezolvate: trei cupluri asasinate la treizeci de ani distanță. Neputându-se mulțumi să își pună la treabă doar studenții, dr. Borges a făcut apel și la vedeta în vogă a UCO, locotenent Lucia Guerrero, cunoscută pentru prinderea lui Francisco Manuel Mélendez, „ucigașul cu ciocanul“, al cărui proces are loc chiar în acest moment la tribunalul din Madrid. Această informație ne face să ne întrebăm dacă nu cumva persoana pe care o urmărește grupul este aceeași care a comis recentele violuri din Salamanca? Sau e vorba de două […]

Se opri din citit. Articolul era semnat de Candace Boix, jurnalista aceea ambițioasă care voise să afle, la ultima conferință de presă, cum fusese posibil ca un suspect să se sinucidă practic sub ochii celor de la UCO.

— La naiba! se enervă ea. Cineva a vândut pontul.

Lucia ezită, apoi se întoarse către Salomón:

— Crezi că poate fi… vreunul dintre studenții tăi?

Criminologul privea în gol și avu nevoie de câteva clipe ca să reacționeze.

Scutură din cap.

— Habar nu am, Lucia. Și, ca să fiu sincer, în momentul de față asta este cea mai mică dintre grijile mele. Tocmai am pierdut doi tineri magnifici, care aveau în față un viitor strălucit. Iar eu mi-am pierdut doi studenți. Deci, chiar dacă punem mâna până la urmă pe nenorocitul ăla, deja e prea târziu.

Se opri, cu ochii în lacrimi.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, puțin derutată.

Peste umărul lui Salomón îi vedea pe Ulysses, Cordélia și Verónica, amestecați printre curioșii adunați dincolo de banda de delimitare a poliției. Arătau năuciți, căzuți într-o stare de prostrație. Haruki stătea așezat, cu privirea rătăcită, în spatele unei ambulanțe, cu o pătură termoizolantă pe umerii apăsați de o povară invizibilă.

— Studenții tăi sunt aici, spuse ea cu blândețe.

Criminologul se întoarse și porni către ei. Se îndoi de mijloc pentru a putea trece pe sub banda poliției, apoi îșsi strânse studenții în brațe. Lucia văzu cum hohotele le zguduiau umerii. Verónica plângea de-a binelea, Cordélia încerca să se abțină, însă avea obrajii uzi de lacrimi, iar Ulysses era palid și terminat. Absent. Îi aruncă Luciei o privire rapidă, înainte de a-și sprijini bărbia pe umărul lui Salomón.

Peña oftă și își aruncă țigara pe jos:

— Tu ce părere ai despre toate astea?

Avusese un ton neutru, însă Lucia ghici că pe dinăuntru clocotea.

— A început să se panicheze, răspunse ea. Se simte prins în cursă, încolțit. A acționat de urgență. Aici, punerea în scenă este minimă. Va trebui să verificăm dacă nu corespunde și aceasta vreunui tablou inspirat din Metamorfoze…

Își scoase telefonul să-l sune pe Adrián, dar îi răspunse robotul. Îi trimise fotografiile făcute sus.

— De ce ei? întrebă Peña. De ce să se ia dintr-odată de studenții din grup?

— Erau şi ei un cuplu fericit, sugeră Lucia. Precum ceilalţi.

— Da…, confirmă cu tristeţe Salomón, care tocmai ajunsese lângă ei.

— În orice caz, după crima asta dublă şi articolul ziaristei ăleia, e clar că de data asta presa se va dezlănţui, bombăni Peña posomorât.

După un avertisment scurt, dar strident, o ambulanţă îşi croi drum prin mulţimea de gură-cască.

— Ne apropiem, insistă Lucia. Trebuie să refacem orarul şi drumurile Assei şi ale lui Alejandro de ieri. Şi mai întâi trebuie să descoperim toate camerele de supraveghere prin raza cărora e posibil să fi trecut şi să ne uităm la înregistrări.

Îi observa de departe, prin vitrina cafenelei. Se aflau dincolo de cordonul de securitate, lângă maşinile Guardiei Civil: Salomón şi locotenenta aceea de la UCO. Ceilalţi doi trebuie să fi fost colegii acesteia. Tipul înalt, nebărbierit, cu mustaţă părea să fie un şef, după felul în care li se adresa celorlalţi şi supraveghea operaţiunile.

Ceva mai încolo se vedeau şi trei studenţi din grupul lui Salomón, sprijiniţi unul de altul. Verónica nu se putea opri din plâns. Cordélia îşi freca pleoapele ceva mai discret. Cât despre Ulysses, acesta nu plângea.

Salomón ar fi fost surprins să afle că le cunoştea prenumele, însă el era mult mai interesat de DIMAS decât lăsase să se vadă. Îşi termină cafeaua şi puse ceaşca pe masă.

În dimineaţa aceea era îmbrăcat cu un costum Paul Smith, o cămaşă Turnbull & Asser şi o cravată Salvatore Ferragamo subţire din mătase. Se uită la ceas. Ora 10:16. Trebuia să se întoarcă la Valladolid. Consilierul pentru educaţie Héctor Delgado îşi petrecuse noaptea la Salamanca.

Plăti nota. O măsură din priviri pe femeia măruntă şi brunetă, îmbrăcată toată în negru: geacă de piele neagră, blugi negri. I se părea drăguţă. Chiar şi de la această distanţă, îi putea ghici caracterul: hotărâtă, încăpăţânată, curajoasă, iute la mânie.

Acea jandarmeriță, Lucia Guerrero, habar nu avea cât de aproape era diavolul de ea.

52. Joi dimineață

Erau cinci persoane în acea încăpere de nouă metri pătraţi: Lucia, Peña, Arias, Salomón şi angajatul universităţii însărcinat cu supravegherea monitoarelor. Acesta din urmă era aşezat în faţa celorlalţi, care rămăseseră în picioare. Avea uniforma plină de mătreață, o claie de păr care probabil că nu vedea chiar în fiecare zi pieptănul şi asuda din belşug.

Lucia vedea cum îi lucea transpirația pe ceafa de bivol, acolo unde părul negru i se încreţea. Îşi spuse că, cel mai probabil, era din cauza stresului. Nu i se întâmpla chiar în fiecare zi ca o echipă UCO să-i ceară să vadă imaginile.

— Pablo, nu-i aşa? întrebă ea puţin după ora 11:00.

— Da…

— Pablo, am vrea să vedem imaginile camerelor de supraveghere de la intrarea de est şi de la cea de nord mai întâi. Înregistrările de după ora 17:00… Văd că aveţi două monitoare. Puneți-le în paralel şi daţi pe repede înainte, puteți?

— Cred că da, răspunse Pablo înghiţindu-şi saliva.

— Super!

Bărbatul masiv tastă ceva şi imediat se văzură siluete intrând şi ieşind din clădire pe cele două căi de acces. Trecuse de ora 17:00 şi erau mult mai multe persoane care ieşeau decât care intrau.

— Acolo, spuse Lucia când Assa şi Haruki apărură şi ei pe monitor, ieşind din facultatea de lângă Avenida de los Maristas. Opriți la această imagine şi derulaţi cu un minut în urmă.

Bărbatul îşi îndreptă spatele în scaun şi se execută. Lucia notă ora. 19:03. În regulă. Studenţii ăştia făceau o groază de ore suplimentare. Veneau devreme şi rămâneau târziu după terminarea cursurilor. Sunt pasionați de ceea ce fac… Se

uită cu un nod în gât la Assa, încă în viață, glumind cu Haruki, care râdea și el. Își înăbuși un oftat. Studentul japonez nu va mai râde multă vreme de acum înainte; aproape că ar fi băgat mâna-n foc că avea să se întoarcă înainte de vreme în țara sa, marcat pentru totdeauna cu fierul roșu, că avea să aibă coșmaruri recurente și să se trezească în toiul nopții, scăldat în transpirație și cu mintea zbârnâind ca vântul prin frunzele moarte într-un palat în ruină — cel al încrederii sale pierdute în bunătatea lumii.

Privirea Luciei fugea de la imaginile derulate rapid către cronometrul digital din colțul monitorului și înapoi. Trecură minute, apoi ore. Șuvoiul celor care ieșeau din clădire se împuțină. Și nimeni nu mai intră.

— Stop, spuse deodată Arias, dați înapoi!

Alejandro… Apăruse la ieșirea de nord.

— Monitorul din dreapta la viteză normală, spuse Lucia. E bine, Pablo, vă descurcați foarte bine.

Degetele groase ale lui Pablo lăsau urme de transpirație pe tastatură. Pe monitor, Alejandro trecu prin ușile de acces.

— Continuați, Pablo, spuse Lucia. Viteză normală…

Pablo se conformă. Lucia supraveghea ușa din filmare, sperând să vadă pe cineva ieșind în urma lui. Nu scăpa monitorul din ochi.

— Se întoarce! exclamă Arias.

Ea se aplecă în față. Într-adevăr, Alejandro tocmai intrase în clădire, la aproximativ două minute după ce ieșise de acolo.

— Dați pe repede înainte, spuse Lucia, dar fiți gata să treceți înapoi la viteza normală…

Păzea ceasul. Cinci minute. Zece. Un sfert de oră… Alejandro apăru din nou. Părea grăbit. Și stresat. Chiar înainte să coboare treptele, frumosul student se întoarse și privi în urma lui.

— Stop! strigă Lucia.

Pablo tresări. Apăsă pe o tastă cu toată puterea arătătorului său gros. Pe monitor, chipul tânărului spaniol încremeni. Imobilizat într-o atitudine care nu lăsa loc de îndoială. În ochii lui se vedea ceva asemănător cu o foarte vie îngrijorare.

Poate chiar frică…

— Am verificat lista apelurilor, spuse Lucia. Alejandro a sunat-o pe Assa un minut mai târziu după această imagine, adică la un minut după ce părăsise Facultatea de Drept pentru a doua oară arătând de parcă îl urmărea diavolul în persoană.

— Și ce concluzie tragi de aici? întrebă Peña.

— Ipoteza mea este că Alejandro se întoarce pentru că a uitat ceva. Înăuntru se întâmplă ceva care îl sperie. Sau poate surprinde pe cineva. Și o sună pe Assa imediat ce iese, ca să îi povestească. Apoi presupun că se duce la ea. Ce și-or fi spus? Și, mai ales, ce o fi văzut sau auzit Alejandro, de arăta în halul ăla?

— Vrei să spui că au fost uciși din cauza acelui lucru pe care l-a văzut sau auzit Alejandro noaptea trecută în facultate? întrebă Peña cu un ton deopotrivă uimit și neîncrezător.

— Ar fi posibil…, insistă ea. Dacă Alejandro a văzut ceva care i-a pus în pericol, trebuie să descoperim neapărat cine se mai găsea în clădire în același timp cu el. Continuați, Pablo. Pe repede înainte, mulțumesc.

— La dispoziția dumneavoastră, răspunse acesta cu ochii în monitor.

Uitase de stres. Era conștient că lua parte la o investigație de cea mai mare importanță. Anchetarea unei duble crime, nici mai mult, nici mai puțin! Iar el se afla în miezul acțiunii. De-abia aștepta să se întâlnească cu amicii la o cafenea și să-i dea pe spate povestindu-le ceea ce tocmai văzuse și auzise.

— Și, Pablo…, se auzi vocea femeii din spatele lui, la fel de rece ca dușul de dimineață înainte ca apa caldă să vină pe țeavă, nicio vorbă nimănui, s-a înțeles?

Umerii i se prăbușiră imperceptibil.

— Da, doamnă locotenent.

Însă n-avea nicio intenție să asculte de acest ultim ordin. Chiar dacă bruneta asta drăguță îi cam dădea fiori. Lucia nu scăpa ora din ochi.

23:15.

23:16.

23:17.

23:18.

23:19.

Deodată apăru o nouă siluetă. Subțire, înaltă. Palton închis la culoare, ochelari. Însăși expresia îngrijorării și a aroganței, simultan.

Alfredo Güel.

53. Joi dimineață

— Rahat, zise Lucia.

— La naiba! exclamă Arias. El cine mai este?

— Un profesor, răspunse Salomón.

— Amicul nostru Alfredo… care neagă că ar fi împrumutat Metamorfozele de la bibliotecă. Și care încă are atela aceea la încheietură, observă Lucia.

Își aminti că avusese o bănuială când, după ce îl întrebase ce pățise la mână, el îi spusese că avusese un accident. Ceva din vocea lui îi sunase fals atunci.

Își luă telefonul și spuse:

— Guardia Civil din Salamanca spunea că violatorul a scăpat la mustață de următorii săi data trecută.

— Și ce-i cu asta?

— Poate că s-a rănit în fugă…

Când interlocutorul dorit îi răspunse la telefon, ea îi puse mai multe întrebări rapide, apoi așteptă răspunsurile. Nimeni nu mai scotea o vorbă în mica încăpere plină de monitoare, toți stăteau cu ochii pe ea.

Iar ochii ei străluciră când închidea telefonul.

— Conform mărturiei celui care l-a urmărit pe violator pe străzile din Salamanca, acesta din urmă a sărit în stradă de pe o terasă aflată la vreo patru metri înălțime. El însuși a ezitat înainte de a face același lucru. Deci nu e deloc imposibil ca fugarul să se fi rănit la aterizare… de exemplu, la încheietura mâinii. S-a gândit cineva să verifice la spitale și clinici?

Aflat la volanul mașinii sale Mercedes, consilierul pentru educație Héctor Delgado își trase pe mâini o elegantă pereche de mănuși Bottega Veneta din piele de miel și de vițel de culoare caramel, după care deschise torpedoul și scoase de acolo plicul din hârtie kraft pe care scria, cu pix cu gel: „Guardia Civil, Salamanca, în atenția doamnei locotenent Guerrero“.

Privi în jur. Trotuarul era pustiu. Nu era nimeni în apropierea cutiei poștale. La vreo douăzeci de metri se aflau o sală de gimnastică, un magazin de optică, un plafar, un supermarket Dia, o terasă mare de cafenea și două treceri de pietoni perpendiculare, însă toate erau la o distanță suficient de mare pentru a nu-și face griji din cauza lor. În plus, era noiembrie, burnița, iar trecătorii nu zăboveau pe străzi.

Prea bine. Ieși din Mercedes și traversă fără grabă trotuarul lat în direcția cutiei poștale. Îi tremură puțin mâna când lăsă plicul să alunece înăuntru, după o ultimă privire în jur. Nu era atât de ignorant în chestiuni criminalistice pe cât îl credea Salomón. De fapt, chiar îl pasionau crimele. Iar în momentul în care lăsă plicul să cadă în cutia poștală, se gândi la celebrul criminal Zodiac, care terorizase regiunea golfului San Francisco la sfârșitul anilor 1960 și își bătuse joc de autorități trimițând presei scrisori anonime în care ridiculiza forțele de ordine și le provoca să îl prindă. Chiar și în ziua de azi, identitatea sa rămăsese necunoscută. La fel cum încă nu se cunoștea numele nu mai puțin celebrului călău al lui Elizabeth Short, supranumită „Dalia neagră“, care fusese găsită moartă într-o dimineață de ianuarie, în 1947, pe o stradă din Los Angeles. Goală, mutilată și tăiată în două la nivelul bazinului. Și ucigașul ei sfidase poliția trimițând mesaje. Sau poate că le trimisese altcineva, care doar pretindea că era el… Nimeni nu știa adevărul.

Aerul era umed și rece; și totuși simți un val de căldură pe ceafă în momentul în care plicul fu înghițit de cutie.

Zarurile fuseseră aruncate. Nu mai putea da înapoi acum.

Urcă din nou în mașină. Departe, în mijlocul intersecției, o bătrână aproape ruptă în două peste bastonul ei îl observa cu atenție. Ca și cum vrăjitoarea aia bătrână ar fi știut ce pune la cale, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile.

Nu fi paranoic…

Porni motorul.

— Am verificat totul, spuse Arias când se întoarse, trei ore mai târziu. Spitalul universitar, Spitalul Virgen de la Vega, toate clinicile, inclusiv două cabinete de fizioterapie și unul de chirurgie estetică: nimeni nu a îngrijit vreo încheietură ruptă sau luxată în noaptea de 17 spre 18 noiembrie, și nici în zilele următoare.

Era aproape ora 14. Stăteau într-o cameră care le fusese pusă la dispoziție în cazarma din Salamanca. În mod normal, probabil că era folosită drept debara, pentru că era plină ochi de cutii de carton așezate pe rafturi metalice, de lămpi fără bec și de calculatoare casate. Dar se mai găseau și o masă, patru scaune, dintre care unul rupt, și o cafetieră funcțională.

— Ce dovezi avem că Güel este violatorul? protestă Salomón. Poate că accidentarea lui nu are nicio legătură cu asta. Și, chiar dacă ar fi așa, care e legătura cu cazul nostru? Nu cumva doar ne pierdem timpul așa?

— Tu ești specialistul, spuse ea, însă din ceea ce am citit, cheia personalității acestor ucigași constă în caracterul psihosexual al crimelor lor. Sunt incapabili să aibă relații sexuale liber-consimțite, iar crimele le satisfac fantasmele, chiar dacă nu implică și violuri propriu-zise. Mă înșel?

— Nu. Deja am avut discuția asta. Dar aici vorbim de cineva care ucide de zeci de ani, nu de un ucigaș aflat la prima sa crimă… De ce să se mulțumească, ca să zic așa, să își violeze victimele, dacă le poate și ucide? Tipul care s-a luat de studente „doar“ le-a pipăit pe unele dintre ele. Ceea ce nu corespunde profilului…

Peña asista la conversație așezat cu fundul pe un colț de masă.

— Nu ar fi posibil ca, pe lângă crime, să fi avut poftă să și violeze niște femei? întrebă el.

— Totul este posibil în mintea acestor indivizi, răspunse criminologul ridicând din umeri. Universul lor fantasmatic este de o bogăție ieșită din comun…

— „Fantasmatic“? „Bogăție“? repetă Lucia strâmbându-se de parcă îi puțea ceva.

— Nu e o judecată de valoare, Lucia. Este doar un fapt, chiar dacă este unul

neplăcut.

În acel moment se auzi soneria telefonului Luciei. Era Adrián.

— Marte şi Venus surprinşi de zei, anunţă el fără nicio introducere. Apare, deci, în Metamorfoze. Vulcan a aflat că soţia sa, Venus, îl înşela cu Marte. Se apucă să fabrice nişte legături aproape invizibile, şi imediat ce soţia adulteră şi zeul se întâlnesc în acelaşi culcuş, se trezesc prinşi amândoi în ele. Atunci, Vulcan deschide uşile şi îi expune pe cei doi amanţi ruşinaţi celorlalţi zei… La fel cum asasinul vostru i-a surprins pe acei doi tineri, i-a ucis, a trecut firul electric peste cele două corpuri, apoi a lăsat uşa întredeschisă ca să îi vadă toată lumea… De data aceasta, aranjamentele au fost reduse la minimum. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucia, ce e cu tipul ăsta? Şi cine îi sunt victimele? Par să fie atât de tineri…

— Mulţumesc, Adrián, spuse ea fără să-i dea un răspuns.

Şi închise. În timp ce Adrián vorbea, în minte îi încolţise o idee care nu avea nicio legătură cu ceea ce spunea el, ci mai degrabă cu precedenta lor investigaţie, cea legată de atela lui Alfredo Güel.

— Şi farmaciile? spuse ea deodată.

— Ce-i cu farmaciile? întrebă Peña.

— Trebuie să fi fost o farmacie deschisă în noaptea de 17 spre 18 noiembrie.

Arias era deja pe telefon.

— Există mai mult de 20 de farmacii doar în centrul oraşului, anunţă el după 15 secunde.

În următorul sfert de oră, îşi împărţiră sarcinile şi dădură vreo douăzeci de telefoane.

— Farmacia Filiberto, Plaza del Mercado, anunţă Arias după ce închise. Deschisă nonstop. Farmacista îşi aminteşte de un bărbat care a venit în toiul nopţii pentru o entorsă la încheietură, nu cu mult timp în urmă.

Lucia era deja în picioare. Îşi apucă geaca, pe care o aruncase pe spătarul

scaunului.

— Haideți!

Intrară pe ușile automate la ora 15:00. Lucia reperă imediat camera de supraveghere instalată sus, într-un colț, în stânga tejghelei, care filma în același timp intrarea, rafturile și casa de marcat.

Se prezentă și-i arătă angajatei legitimația, care își scărpină bărbia, înainte de a se duce după șefa ei. Aceasta — o femeie colțuroasă, cu părul uscat și un nas lung și ascuțit — declară că era absolut încântată că le putea fi de folos celor de la Guardia Civil, dar că încă aștepta ca aceștia să găsească vinovații pentru jaful care avusese loc luna trecută. Lucia se prefăcu empatică.

— O să mă ocup personal de acea chestiune, minți ea.

Apoi începu să o întrebe despre dispozitivele de supraveghere.

— Aveți vreun suspect pentru spargerea de acum o lună? întrebă plină de speranță farmacista.

— E vorba de un alt caz.

Femeia păru decepționată.

— Am o cameră în magazin și o alta în depozit, spuse ea, conectate prin Wi-Fi la un aparat de înregistrare video. Conexiunea este independentă de router. Camerele au și LED-uri cu infraroșu pentru vedere de noapte, chiar dacă noi avem deschis nonstop, deci este mereu lumină. Se declanșează la orice mișcare. Putem vedea imaginile în direct pe un smartphone sau pe un calculator.

Ceea ce este perfect pentru a-i putea supraveghea pe angajați, își zise Lucia.

— Ce capacitate de stocare are hard-diskul? întrebă Arias.

— Între cinci și 15 zile, în funcție de cât de frecventat este magazinul…

Lucia calculă: fuga violatorului se petrecuse acum patru nopți.

— Aș vrea să văd imaginile din noaptea de 17 spre 18 noiembrie, după miezul nopții, spuse ea.

Femeia dădu la o parte o draperie din spatele tejghelei și îi conduse în depozitul magazinului, unde pereții erau acoperiți de sertare pline de cutii cu medicamente în cantități industriale. Tone de medicamente pe care le-ar fi putut înghiți o populație ca aceea a Spaniei, se gândi Lucia. Sistemul de înregistrare a imaginilor se găsea pe o măsuță din spate: o cutie paralelipipedică din material compozit negru, care arăta ca orice alt router de la orice furnizor de internet. Așa cum făcuse și agentul de securitate înaintea ei, farmacista se așeză pe unicul scaun din încăpere și își deschise laptopul, apoi se apucă să tasteze ceva. Făcu clic pe Cameră, apoi pe Meniu, derulă datele, făcu clic pe 18/11, apoi pe 0:00. În clipa următoare, apărură imaginile. Erau în culori, dar cu o rezoluție slabă și fără sunet.

— Dați mai repede, vă rog.

Lucia înjura în sinea ei: la ora aceea, farmacia era goală; permanența era asigurată printr-o ferestruică deschisă în stradă, deci departe de cameră.

— Nu aveți o cameră și la exterior? întrebă ea.

— Nu. Uitați aici, făcu farmacista, el este!

În spatele vitrinei își făcuse apariția o siluetă înaltă, cu un hanorac cu glugă albastru-închis, cu dungi albe. Stătea în fața ghișeului ținându-se de încheietură. Era prea departe… Pe înregistrare o văzură pe farmacistă apropiindu-se de deschizătura pătrată.

— Viteză normală, vă rog… Rahat, din unghiul ăsta nu se vede nimic! bombăni Arias.

— Stați puțin. Îmi amintesc de el. Un domn foarte manierat. După cum era îmbrăcat, am presupus că făcea sport, chiar dacă era atât de târziu…

Lucia nu răspunse apropoului și nu-i dădu nicio explicație farmacistei. O văzu pe aceasta pe înregistrare cum traversează din nou magazinul ca să se ducă în spate, apoi se întoarce la ghișeu cu o cutie în mână. I-o întinde bărbatului prin deschizătură.

— I-am spus să se ducă la Urgențe, comentă farmacista.

Pe monitor, buzele i se vedeau mișcându-se. Bărbatul dădea din cap de partea cealaltă a ghișeului, prin vitrină, spunând ceva, însă chipul îi rămânea în umbra glugii. Într-un final, își ridică mâneca hanoracului de deasupra încheieturii.

Scoate-ți gluga, îl implora în minte Lucia. Scoate-ți-o… Însă bărbatul nu făcu decât să își fixeze atela în jurul degetului mare și a încheieturii cu mâneca ridicată.

— Vă amintiți cum arăta? întrebă Lucia încercând să își mascheze frustrarea.

— Un bărbat bine, chiar frumos, înalt, cu ochelari, la vreo 40 de ani. Foarte politicos, fermecător.

El era. Güel. Fără îndoială.

Și era exact aceeași atelă. Însă dacă nu aveau și alte imagini, niciun judecător nu l-ar fi pus sub urmărire doar pentru această filmare. După ce își puse atela, Güel își trase mâneca la loc.

Rahat, nu se poate așa ceva… Luciei îi veni să tragă un pumn în ceva.

— O clipă! strigă ea, făcându-i să tresară pe toți din jur. Dați înapoi!

Farmacista se încruntă, dar se conformă imediat.

— Cu viteză normală, spuse Lucia. Aici! Stop!

Femeia opri filmarea la o imagine ușor tremurată, în momentul în care bărbatul își ridica mâneca pentru a putea fixa atela. Lucia se aplecă. Ceasul…

Nu cel mai scump dintre toate, însă unul scump… Nu cel mai rar, dar nici uzual. Un Omega Speedmaster: ceasul pe care îl purta la încheietură Alfredo Güel când se întâlniseră. Câți bărbați din Salamanca de aceeași înălțime și care se răniseră la încheietură în noaptea de 17 spre 18 noiembrie ar fi putut să aibă un Omega Speedmaster?

Ceasul, plus atela, plus data, înălțimea și constituția. Ar merge. În plus, farmacista l-ar putea recunoaște, dacă va fi nevoie de o identificare.

54. Joi după-amiază

Lucia se uita la el. Era ora 17:28. Cu 50 de minute mai devreme intraseră în sala în care Alfredo Güel îşi ţinea cursul şi îl săltaseră în faţa studenţilor stupefiaţi. Imediat se ridicaseră voci împotriva metodelor violente ale Guardiei Civil, însă pe deasupra hărmălaiei iscate, se auzi şi o voce feminină care striga: „Nu înţelegeţi? El este violatorul! Încă un nenorocit de mascul alb“.

Îl întrebaseră dacă dorea să cheme un avocat sau un medic, îi citiseră drepturile. Nu-şi dezlipise buzele.

Acum îi urmărea cum îi scotoceau apartamentul de pe strada Concejo, cu aroganţa unui Laurence Olivier în Maratonistul şi cu viclenia unui Robert Mitchum în Promontoriul groazei. N-o fi fost Lucia o mare cititoare, însă era pasionată de filmele polițiste vechi.

— Doriţi o cafea? întrebă ea suflând într-a ei şi scrutând agitaţia din jurul lor.

Niciun răspuns.

— Domnule profesor Güel, unde s-a întâmplat asta? spuse ea arătând către atela albastră de la încheietura lui. Ştiu, mi-aţi răspuns deja: aţi căzut. Dar ştiţi ce cred eu? Că aţi aterizat prost când aţi sărit de pe terasa aceea, în noaptea de 17 spre 18, pe când fugeaţi de studentul care vă urmărea. Că v-aţi sucit mâna şi că v-aţi dus la farmacia Filiberto. Nu-i aşa că aţi fost la acea farmacie în noaptea aia?

Niciun răspuns. Bărbatul se ţinea drept şi o privea fără să zâmbească. Însă în privirea lui sarcastică şi trufaşă se zărea sclipirea nu prea îndepărtată a unui surâs.

Nicio problemă. Lucia era hârşită în genul acesta de confruntări. În lunga ei carieră se intersectase cu mai toate tipurile de oameni. Mutul era unul dintre tipurile clasice. Într-un fel sau altul, avea să reuşească până la urmă să-i pătrundă în minte. Nu exista cineva mai bun decât ea la acest joc.

— Văd aici că predați evaluarea psihologică legală, psihiatria legală și… delictele sexuale, spuse ea după o falsă ezitare, în timp ce citea din hârtiile pe care le avea în mână. Mi se pare interesant… Mai ales delictele sexuale, nu vi se pare și dumneavoastră? Dacă mă gândesc bine, la fel și psihiatria legală… Credeți că un profesor care își agresează sexual studentele și le violează după cursuri ține de psihiatrie? Adică din punct de vedere legal, vreau să zic.

Nicio reacție. Așezat alături de ea, Peña preluă ștafeta:

— Aproape toate studentele care au fost agresate sau violate în aceste ultime săptămâni asistau la cursurile dumneavoastră, domnule profesor… Sau poate că ar trebui să vă spun „domnule doctor“? Înainte, unde vă găseați victimele? Că nu devine nimeni violator la aproape 50 de ani, Alfredo. Se începe cu mult mai devreme. Nu e ca un hobby pe care ți-l descoperi târziu.

Urmări atent efectul trecerii la prenume asupra profesorului. Constată că arma aceasta își ratase ținta. Nu-i bai, mai aveau și altele în dotare.

— Și dacă cumva acest… profesor… acest doctor… acest individ ucide și cupluri pentru că nu le poate suporta fericirea? Fiindcă el trăiește singur, din cauză că a fost părăsit de nevastă pentru altul, așa cum e și cazul dumneavoastră, nu-i așa? Credeți că și asta ține de psihiatria legală? continuă Peña.

Lucia observă, în sfârșit, un freamăt minuscul în pupilele lui Güel. Încă se mai vedea acolo aroganța, însă fațada ei se fisurase puțin. La fel ca valurile care rod din faleză. În timp, oceanul este cel care câștigă întotdeauna.

Aruncă o privire rapidă agenților care pieptănau fiecare centimetru pătrat al apartamentului, în prezența secretarului judecătorului.

Următoarea întrebare. Mici valuri… Exista totuși o diferență importantă între ei și ocean: acesta avea la dispoziție tot timpul din lume, pe când ei trebuiau să se încadreze strict în limitele legii. Iar Güel știa asta.

— Se pare că există multe studente care au fantasme cu dumneavoastră, nu-i așa? întrebă ea. Vă atâță asta? Vă culcați cu ele? Sau poate că e necesar ca ele să nu fie de acord pentru a vă simți excitat, Alfredo?

Niciun răspuns.

— Pe Ulysses Joyce îl cunoașteți? preluă Peña. El este cel care a descoperit că umblase cineva prin dosarele grupului de criminologie și i-a spus profesorului Borges că v-a văzut în clădirea facultății în noaptea în care auzise zgomote la subsol… El crede că dumneavoastră ați coborât acolo… Așa este, Alfredo? Și dacă într-adevăr dumneavoastră erați, de ce scotoceați prin hârtiile grupului profesorului Borges?

Niciun răspuns.

— Ați împrumutat Metamorfozele de la biblioteca Facultății de Drept, dar ați refuzat să recunoașteți asta, de ce? În registru se află numele dumneavoastră, dar ați inventat această poveste absurdă despre unii studenți cărora le-ați împrumuta abonamentul dumneavoastră… Cam dezamăgitor, aș zice… M-aș fi așteptat la o stratagemă mai subtilă din partea dumneavoastră…

Niciun răspuns.

— Știți ce cred eu? adăugă Lucia. Cred că cel care a făcut așa ceva are un ego uriaș. E un bărbat cu un nivel intelectual foarte înalt. Un individ redutabil, isteț, abil, prudent. Ocupă o poziție înaltă în societate: profesor universitar, de exemplu. Este perfect integrat. Ca oricărui alt mare pervers, îi lipsesc complet simțul vinovăției și remușcările în fața suferinței celorlalți. Din contră, plăcerea pe care aceasta i-o oferă este atât de mare, încât fiecare crimă reușită îi întărește sentimentul de omnipotență și dorința de a o lua de la capăt iar și iar…

De parcă ar fi vrut să sublinieze cele spuse de Lucia, un tunet făcu geamurile să vibreze. Și aproape instantaneu, ploaia începu să lovească oblic în ferestrele semicirculare care dădeau înspre strada Concejo.

— E un manipulator înnăscut, continuă ea. A atins un nivel înalt de sofisticare și de maturitate și se folosește de fascinația pe care o exercită asupra anturajului său, de exemplu, asupra studentelor sale, pentru a le descoperi slăbiciunile și punctele vulnerabile. Pentru că asta a ajuns, ca efect al naturii sale sau poate al mediului în care a trăit: un prădător. Vânează. Nu e deloc ușor să ucizi așa, în plină zi cupluri și să le pui în scenă. Are un mare talent pentru așa ceva. Este și un estet. Un erudit. Vrea frumusețe în crimele lui. Vrea să le dea un sens… Apropo, de ce anume Metamorfoze, Alfredo?

Peña înțelese ce făcea Lucia. Îi flata imensul ego lui Güel, care urmărea cu un aer de indiferență percheziționarea propriului domiciliu. Lucia spera ca vanitatea

intelectuală să-l facă să reacţioneze. Era foarte puţin probabil ca această metodă să funcţioneze în acest stadiu. Era prea devreme. Iar Lucia o ştia. Însă în felul acesta alternau cald şi rece, îl destabilizau, îl pregăteau pentru asaltul final.

— Ce e morala, la urma urmei, dacă nu o serie de convenţii sociale, nu-i aşa, domnule doctor? continuă ea pe acelaşi ton. Făcute pentru a-i apăra pe cei slabi de cei puternici. Ce părere aveţi despre asta? Natura este mai adevărată şi mai crudă: nu e loc pentru cei slabi în natură.

— Cam nietzschean, nu-i aşa, domnule doctor? sugeră Peña.

Spera că, atins în orgoliul său de universitar, Güel avea să deschidă gura ca să-i pună la punct pe rataţii ăştia doi care făceau pe filosofii.

Însă acesta rămase tăcut.

— Respiraţi, domnule doctor, îl sfătui Lucia. Relaxaţi-vă. Vă simt stresat. Sunteţi stresat?

Peña îşi zise că nu părea chiar atât de stresat. Însă toate observaţiile irelevante ale Luciei trebuiau să înceapă să îl agaseze, chiar dacă nu lăsa să se vadă asta. Afară continua să se audă vântul în rafale, precum o pisică mieunând pe străzi.

— Eu cred că singurătatea v-a afectat creierul, zise Lucia, folosind subit un limbaj intenţionat ofensator după ce îl flatase. Cred că sunteţi impotent cu femeile, că nu reuşiţi să le satisfaceţi… Toate puştoaicele alea de la facultate vă aţâţă, vă înnebunesc, dar nu au niciun chef să se culce cu…

— Am găsit adezivul! se auzi deodată o voce din cealaltă parte a apartamentului.

Arias…

Se grăbiră într-acolo. Un birou înghesuit în spate de tot, fără ferestre, plin de hârţoage şi de teancuri de cărţi aşezate pe etajere şi diverse alte piese de mobilier. Mirosea a praf şi a închis. De lângă perete fusese tras un mic dulap de depozitare, cu rafturi. Lucia se aplecă.

Şase tuburi cu adeziv extraforte într-o gaură din perete…

Dumnezeule!… Lucia rămase câteva clipe privind în gol. Apoi se ridică şi se

întoarse la Güel, trecând din nou prin apartament. Probabil că el își dădu seama că ceva se schimbase, pentru că sprâncenele i se încruntară ușor când o fixă cu privirea.

— Am găsit adezivul, îl anunță ea triumfătoare, pândindu-i reacția. Bag mâna în foc că analizele vor confirma că este într-adevăr același cu cel folosit pentru a-l lipi pe cruce pe coechipierul meu… precum și cuplurile din Segovia și Benalmádena…

Simți o emoție bruscă. Güel părea să fie pe punctul de a spune ceva. Însă până la urmă își păstră buzele pecetluite. Și din nou se lăsă tăcerea.

Nu mai încercară să o rupă. Fructul se copsese… era gata să cadă… Uneori trebuie să știi să îți pierzi timpul pentru a-l câștiga.

Încă un tunet afară. Orașul era străbătut cu repeziciune de averse întrerupte de intervale scurte de cer senin.

— Ar trebui să…, spuse ea în cele din urmă.

Se opri brusc. Güel tocmai ridicase o mână să o întrerupă.

— Auziți? spuse el zâmbind. Tunete… în noiembrie… E un fenomen mai frecvent decât s-ar putea crede. Spre deosebire de furtunile de vară, cele de toamnă și de iarnă sunt rezultatul unui conflict între masele de aer foarte rece de la mare înălțime și aerul ceva mai cald din straturile inferioare.

Lucia se întrebă unde voia să ajungă. El se uită la ei, unul după altul, cu o privire vicleană.

— E-n regulă, spuse Alfredo Güel fără să-și piardă aroganța zâmbitoare, lăsați-o baltă, eu sunt cel pe care îl căutați: eu sunt „ucigașul cu metamorfozele“.

55. Joi seară

— Deci? întrebă Salomón cam răvășit, cu un colț al cămășii ieșindu-i din pantaloni, când se întoarseră la cazarmă.

— A mărturisit, răspunse ea. Și am găsit adezivul în apartamentul său.

— Iisuse! zise el și își trecu o mână peste față. Este incredibil! Tocmai m-au sunat rectorul și decanul facultății. Vor să organizeze o conferință de presă mâine-seară. Le-am spus că nu mă simt în stare de așa ceva, adăugă el, coborându-și vocea cu o octavă. Cred că trebuie să se descurce singuri…

Ea se încordă imediat:

— O conferință de presă pe ce subiect?

Pe fața lui Salomón se putu citi încurcătura. Lucia auzi tunetele de afară.

— Ei bine… despre succesul lui DIMAS… Se pare că veștile circulă rapid. Acum s-au sucit. Dintr-odată, DIMAS li se pare că este o ocazie extraordinară de a face reclamă universității… „Demonstrația modului în care această universitate știe să combine cunoașterea tradițională cu tehnologia cea mai modernă și în care departamentele de cercetare ale acesteia găsesc aplicații concrete în toate domeniile.“ Nu sunt cuvintele mele, ci ale rectorului, de mai devreme, la telefon!

Ea îi aruncă o privire îngrijorată:

— Există vreo cale să împiedicăm asta?

Salomón făcu ochii mari.

— Lucia, sunt ani întregi de când mă lupt pentru programul ăsta și mă lovesc de conservatorismul și reticențele acestei universități. Și nu sunt singurul: Alejandro și Assa au participat și ei la acest program, nu uita. La fel ca restul grupului. Cineva trebuie să vorbească despre el.

— Și unde va avea loc această conferință?

— La teatrul Liceo, răspunse el.

— Într-un… teatru?

— Acolo își ține universitatea multe dintre conferințe, explică criminologul. Pe lângă piese, concerte și filme… E un loc foarte frumos.

— În orice caz, noi nu o să luăm parte la asta, decretă Peña furios. Ancheta nu s-a terminat! Și nu o să faceți public niciun nume, s-a înțeles? Să fie clar că nu vom livra nici un fel de muniție viitorilor avocați ai lui Güel! Știam eu că nu e o idee bună să ne asociem cu cineva din exterior pentru această anchetă, aruncă el o privire în direcția Luciei.

Aceasta se încruntă.

— Și eu cred că această conferință este într-adevăr prematură, protestă ea.

— Nu vom vorbi despre Alfredo, spuse Salomón. Pot să spună doar că a fost arestat un suspect și să explice cum a făcut DIMAS legătura între mai multe cazuri. În orice caz, informația aceasta deja a răsuflat către presă… Și este și un mod prin care vă sunt recunoscute munca și meritele…

Ea bănui că încerca să-și ascundă entuziasmul, ca să nu-i supere și mai tare. Urmau să aibă un moment de glorie, el împreună cu programul și cu grupul lui — sau ceea ce mai rămăsese din el. Nu era nicio îndoială că publicul avea să afle curând de existența lui DIMAS și a grupului de criminologie de la USAL. Și de ce nu, la urma urmei, dacă asta l-ar fi putut ajuta să treacă mai ușor peste doliul după studenții săi?

— E-n regulă, domnule profesor, spuse până la urmă Peña, înaintând până la automatul de băuturi calde. Presupun că universității oricum nu-i va păsa dacă are sau nu autorizare din partea noastră… Însă eu o să vorbesc cu șefii mei. Și nici Lucia, nici alt membru UCO nu vor participa la micul dumneavoastră moment de autopromovare, e clar?

Introduse o monedă în aparat.

Un tunet mai puternic decât celelalte făcu pereții să se cutremure și se treziră în

întuneric pentru o clipă, cât timp îi luă generatorului să preia controlul. Lumina reveni, însă era cea leșinată, portocalie și ușor sinistră a lămpilor de veghe de pe pereți. În acea seară de noiembrie, ploaia biciuia ferestrele, vântul o împingea pe străzi și furtuna se dezlănțuia peste Salamanca.

Lucia tocmai voia să mai spună ceva, când telefonul începu să îi sune pe fundul buzunarului.

— Mulțumesc, îi spuse ea interlocutorului la sfârșitul conversației.

Peña o privea cu atenție.

— Era Arias. Are noutăți.

Alfredo Güel se închisese din nou în mutismul său. Îi privi cu cea mai mare indiferență cum intră în încăpere. Lucia se gândi că așa, în lumina slabă și portocalie a lămpii de veghe, camera semăna cu o celulă de temniță luminată cu lumânări, dintr-o epocă îndepărtată.

Își trase un scaun și se așeză, în timp ce Peña preferă să rămână în picioare lângă ușă. În lumina palidă, ochelarii lui Güel le captau imaginile ca o lentilă fisheye. Lucia lăsă să treacă o clipă de liniște, ascultând murmurul ploii.

— Ești un violator, spuse ea în cele din urmă, dar nu ești „ucigașul cu metamorfozele“, așa cum l-ai numit.

O tresărire pe fața lui.

În sfârșit, reușise să obțină o reacție adevărată de la el. Să străpungă blindajul. Îi susținu privirea fără să clipească. Și răsuci cuțitul:

— Nu tu ești acela care a ucis cuplurile, și nici pe colegul meu…

Afară, „conflictele dintre masele de aer“ continuau cu toată puterea, întărite de fulgere în jurul orașului.

— Te-ai lăudat cu ceva ce n-ai făcut.

Güel păru uşor iritat.

— Ba nu, eu sunt.

— Ah, da? Şi atunci de ce nu apare nicio amprentă de-a ta pe tuburile de adeziv găsite la tine acasă?

Îi putea citi nedumerirea în priviri. Nu se înşelase.

— Pentru că le-am şters, răspunse el după o clipă de gândire.

Ea se aplecă către el, cu un zâmbet crud pe buze.

— De ce ţi-ai şterge amprentele, dar ai păstra lipiciul acasă? Ia zi-mi! De ce l-ai ascunde în spatele mobilei în loc să scapi de el? Nu are niciun sens. Altcineva a şters toate amprentele după ce ţi-a plantat adezivul acasă, fără ştirea ta. Şi nu pe ale tale voise să le şteargă, ci pe ale lui.

— Ce tâmpenie! spuse el cu acelaşi aer viclean. De ce m-aş acuza singur? Aţi găsit adezivul la mine. Şi aţi zis-o chiar voi: am împrumutat Metamorfozele de la bibliotecă. Sunt un violator şi un asasin. Am omorât acele cupluri pentru că, aşa cum aţi subliniat şi voi, nu suport fericirea altora de când m-a părăsit soţia.

— Din carte sau din tablouri? întrebă ea.

— Ce?

— Te-ai inspirat din carte sau din tablouri?

Din nou o ezitare în pupilele lui.

— Eşti un ticălos nenorocit, dar nu eşti ucigaşul pe care îl căutăm, repetă ea. Poate că te-ai gândit la „violatorul din ascensor“, care a primit optzeci şi şase de ani de detenţie luna trecută, la tribunalul din Madrid[31], şi ţi-ai zis că, la fel ca acesta, nu vei ieşi din puşcărie până la adânci bătrâneţi. Ai un ego absolut nemăsurat, o mare sete de publicitate şi de glorie, suferi de o atât de mare tulburare narcisistă, Güel, încât preferi să te acuzi de crime pe care nu le-ai comis. Dacă tot e să intri la închisoare pentru câteva zeci de ani, mai bine să fii „ucigaşul cu metamorfozele“ decât un violator de studente: parcă sună mai impresionant aşa, nu, Alfredo?

O privi cu un dispreț suveran prin lumina cețoasă și portocalie. Fără nicio îndoială că acum își dorea să omoare. Însă își regăsi imediat zâmbetul.

— Îmi mențin declarația, spuse el. Acuzațiile împotriva mea sunt copleșitoare. Și voi fi condamnat și pentru asta, dacă îmi voi reitera mărturisirea în fața judecătorului. Că vă place sau nu, doamnă locotenent, eu sunt ucigașul cu metamorfozele…

— Rămâne de văzut, spuse ea ridicându-se.

Ieși din încăpere urmată de Peña. Pe hol, Salomón o întrebă:

— Deci tu ești de părere că nu e el, nu-i așa?

— Nu, nu e el. Și știu cine este.

[31] Pedro Luis Gallego, cunoscut drept „violatorul din ascensor“, condamnat în octombrie 2019. Condamnat deja la 273 de ani de închisoare pentru uciderea a două adolescente și comiterea a optsprezece violuri în anii 1990, dar eliberat în 2013, a recidivat în 2016 și 2017. (N.a.)

56. Joi seară

— Nu-l găsim, spuse Arias la telefon. Nu a fost la cursuri azi după-amiază. Și nu e nici în cortul lui. Nu l-a văzut nimeni… Și e imposibil să fie localizat, probabil că și-a aruncat telefonul.

— Continuați să îl căutați.

Lucia închise.

— Pe cine căutați? întrebă Salomón fără să își mascheze curiozitatea.

— Pe unul dintre studenții tăi. Pe cineva din grup.

Profesorul păru năucit. Lucia îi putea citi în priviri uimirea și confuzia.

— Cineva din grupul meu?… Și de când îl bănuiești?

Ea îl privi în față.

— Cam de la bun început. M-am gândit foarte devreme că s-ar putea să fie cineva din interiorul grupului. Că DIMAS era prea frumos ca să fie adevărat… Ai auzit vreodată de cazul Theranos?

El încuviință. Theranos era un start-up american specializat în biotehnologie, evaluat la miliarde de dolari, care pretindea că a pus la punct un test de sânge revoluționar ce necesita doar câteva picături de sânge prelevate din vârful degetului pentru depistarea precoce a sute de boli. Fondatoarea companiei, Elizabeth Holmes, devenise cea mai tânără miliardară din Silicon Valley și se visa un Steve Jobs feminin — pe care îl și copia, inclusiv în privința dress code. Ținea conferință după conferință și acorda o mulțime de interviuri presei, care făcuse o pasiune pentru ea, la fel ca fondurile de investiții, care se înghesuiau să o finanțeze. Până când un ziarist mai sceptic, John Carreyrou, de două ori laureat al Premiului Pulitzer, pe care tot circul ăsta mediatic nu îl convinsese, a început o investigație și a descoperit cruntul adevăr: testul revoluționar nu exista,

maşinăria botezată „Edison“ nu funcţionase niciodată, iar Theranos folosea pentru aşa-zisele sale demonstraţii teste clasice de la concurenţă! Scandalul avusese un asemenea răsunet în Statele Unite, încât Hollywoodul deja lucra la un film pe acest subiect şi se zvonea că Jennifer Lawrence fusese abordată pentru a o interpreta pe tânăra escroacă.

— Vrei să spui că, de fapt, nu DIMAS ar fi găsit legătura dintre aceste cazuri, nu-i aşa? întrebă Salomón.

Era şocat, încă nu îi venea să creadă.

— Aş zice că a fost ajutat puţin…

— Şi care ar fi fost scopul?

— Să se vorbească despre acest program, bineînţeles. Grupul tău e la fel de dornic ca şi tine ca DIMAS să devină celebru. Şi studenţii tăi îşi doresc să ajungă în lumina reflectoarelor, Salomón.

— Toată lumea din zilele noastre îşi doreşte să ajungă în lumina reflectoarelor, comentă el cu o voce aproape stinsă.

— Chiar şi tu, îl înţepă ea cu blândeţe. Recunoaşte că această conferinţă de presă îţi face plăcere. Şi mi-ar face şi mie, dacă aş fi în locul tău: îmi păstrez convingerea că DIMAS este programul de care are nevoie Guardia Civil. În plus, aşa cum ai spus şi tu, ar fi ocazia potrivită pentru a aduce un omagiu muncii Assei şi a lui Alejandro…

El o privea derutat.

— Dar nu poate fi cineva din grup, obiectă el. Şi o ştii foarte bine.

— Ah, da? De ce nu? Ştiu la ce te gândeşti. Că prima crimă dublă a avut loc acum treizeci de ani. Că membrii grupului tău sunt prea tineri, nici măcar nu erau născuţi pe atunci. Aminteşte-ţi de ceea ce am găsit în Graus. În blestemata aia de finca. Poate că César Bolcán chiar este autorul primei crime duble, că el l-a răpit pe copilul cuplului pentru… ştii tu… Şi că cel pe care îl urmărim acum este un imitator mai tânăr, căruia, într-un fel sau altul, i-a ajuns la urechi povestea aceea.

— Dar de ce ai ajuns la concluzia că face parte din grupul meu?

Se aflau într-un birou din cazarmă. Pana de curent nu fusese încă rezolvată și cum stăteau așa, în ceața aceea vagă și portocalie, păreau că participă la un priveghi.

— Compararea unor amprente, răspunse ea.

— Ce?

Lucia își feri privirea.

— Când am început să am bănuieli, am profitat de una dintre întâlnirile noastre din laborator pentru a… sustrage de pe chiuvetă paharul și periuța de dinți ale unuia dintre elevii tăi. Apoi l-am trimis pe Arias la bibliotecă să caute exemplarul din Metamorfoze pe care presupuneam că l-a împrumutat Alfredo Güel și să le ia amprentele angajaților de acolo, pentru a le scoate din calcul. Bingo! Pe carte nu am găsit amprentele lui Güel, pentru că Alfredo chiar a spus adevărul în această privință: nu a consultat niciodată acest exemplar. În schimb, persoana care împrumutase cartea de la bibliotecă în numele lui Güel nu ar fi putut să o înapoieze purtând mănuși, fiindcă ar fi riscat să atragă atenția angajaților, care și-ar fi putut aminti ulterior acest detaliu. Deci nu a avut de ales decât să își lase propriile amprente pe coperta cărții. Care erau aceleași cu cele găsite pe paharul și pe periuța de dinți ale lui… Ulysses Joyce.

— Ulysses?… exclamă Salomón atât de surprins, că părea să fi rămas fără aer.

Se întoarse către Peña:

— Știați toate astea?

Șeful secției Omucideri, sechestrări și șantaje a UCO dădu din cap și se trase de mustață.

— Îmi pare rău, domnule profesor, îi spuse el, dar nu vă puteam ține la curent cu mersul anchetei în acest stadiu.

— Și Güel?

— E evident că Ulysses nu a putut acționa singur, spuse Lucia. Dar mi se pare

din ce în ce mai puțin probabil ca Güel să fie un asasin. Ulysses e cel care i-a ucis…

Se dădu jos de pe colțul mesei pe care se așezase.

— Am vorbit cu cei de la poliția din Avon and Somerset, de care ține Bath. În Anglia, un copil poate răspunde penal încă de la vârsta de zece ani, deci poate avea un cazier judiciar. Din informațiile primite, rezultă că Ulysses Joyce a fost arestat de mai multe ori pentru infracțiuni de genul furturilor din casele vecinilor sau pentru că între zece și 14 ani a încercat de mai multe ori să dea foc școlii la care mergea. Apoi s-a calmat.

— Asta fie pentru că s-a oprit, continuă Salomón scuturând din cap cu tristețe, fie din cauză că… a devenit prea șmecher pentru a mai putea fi prins. La naiba!

Oftă și se uită la ceilalți:

— În concluzie, pare să aibă profilul ideal…

57. Joi seară

— Toată lumea e stoarsă. Reluăm mâine ancheta, hotărî Peña. În noaptea asta rămânem de veghe locotenent-colonelul din comandancia şi cu mine. Duceţi-vă să vă odihniţi. Vreau să fiţi în formă mâine-dimineaţă…

— Mergem să mâncăm ceva? îi propuse Salomón Luciei.

Arăta ca un câine bătut, nu avea cum să-l refuze.

Curentul electric revenise, însă furtuna continua să se dezlănţuie deasupra oraşului, forfecând cerul nopţii şi luminând contururile celor două catedrale şi clopotniţele. Ploaia bătuse toba în acoperişul SUV-ului pe tot parcursul drumului către centrul vechi, iar când intrară pe străduţele pavate de acolo, pline de apă acum, maşină începu să se hurduce.

Aleseră un restaurant micuţ în apropiere de Plaza Mayor. Un loc călduros, decorat cu fotografii alb-negru, cu vase ceramice şi cu jamboane agăţate de o bârnă deasupra barului. Porc cu ciuperci pentru el şi chipirones rellenos[32] însoţit de orez negru pentru ea. Cufundat în gânduri, Salomón de-abia dacă se atinse de farfuria sa.

— Când mă gândesc că l-am avut alături aproape zi de zi şi nu am bănuit nimic…, spuse el până la urmă fărâmiţându-şi nervos miezul feliei de pâine. E adevărat că este un băiat puţin ciudat şi singuratic, însă… un sociopat… Eu, „marele criminolog“, m-am lăsat dus de nas de un puşti.

Lucia se uită la el.

— Uneori, lucrurile se află fix sub nasul nostru şi tocmai de aceea nu le vedem.

El schiţă un zâmbet jalnic.

— „Scrisoarea furată“, spuse el.

— Ce?

— Nimic. E o nuvelă de Edgar Allan Poe, inventatorul enigmelor polițiste… Chiar crezi că DIMAS nu a găsit de unul singur acele legături? Că Ulysses a meșterit totul? Ceea ce ar însemna că programul a eșuat…

— Nu sunt specialistă, nu am cum să-ți răspund la această întrebare.

Ploaia se scurgea ca un șuvoi de lacrimi pe obrazul ferestrei. Lucia își zări imaginea istovită în geamul negru.

— Oare ce aș putea să spun mâine la conferința de presă? își făcu el griji.

— Același lucru ca și înainte: că DIMAS a fost una dintre cheile succesului în această anchetă, că vă trebuie mai multă finanțare, mai multe resurse. Avem nevoie de un astfel de program, Salomón… Deci nu te jena să cosmetizezi realitatea. La urma urmei, poate că Ulysses a vrut să asigure succesul lui DIMAS jucându-se de-a copycat-ul, dar DIMAS a fost cel care a observat legătura dintre crimele duble, nu-i așa?

— Dar cum crezi că a putut ghici Ulysses că erați pe urmele lui? întrebă el.

— Nu știu. Și apoi tu nu te întrebi de ce și-a ales drept ținte „prietenii“?

— Un cuplu fericit, presupuse Salomón. Și îi vedea zilnic. Era un spectacol insuportabil pentru el și a clacat până la urmă… Crezi că a părăsit Salamanca?

Vederea periferică a Luciei captă prin geam o mișcare din stradă. Întoarse capul rapid. Doar un trecător aplecat de spate, care se grăbea spre casă prin ploaia torențială sau spre căldura barului său preferat.

— Nu știu, spuse ea. Dar nu-mi voi găsi liniștea până când nu va fi arestat.

Continua să toarne cu găleata când ajunseră pe strada Zamora, iar streșinile vărsau adevărate puhoaie pe pavajul care duruia peste tot în jurul lor. Intrară în fugă în Dania Palace. Era de-a dreptul potop. Deși nu avuseseră de făcut decât vreo 20 de metri de la mașină până la ușă, erau uzi leoarcă. Salomón chemă liftul și se scutură ca un câine ud, răspândind stropi în toate direcțiile. Lucia văzut o siluetă cu glugă trecând în mare viteză pe lângă ușile de sticlă, în mijlocul luminilor stroboscopice ale furtunii. Își dădu seama în ce hal ajunsese cu nervii.

Cabina cât o cutie de chibrituri a ascensorului o făcu să se simtă aproape claustrofobă. Ajunşi pe palier, Salomón descuie uşa dublă a apartamentului, iar ea se asigură că el trăsese complet zăvorul în urma lor. Clădirea scârţâia din toate încheieturile sub asaltul furtunii, ca o persoană bătrână.

— Dacă ai fi în locul lui, îl întrebă ea, ce ai alege: să fugi ca un hoţ sau să închei în glorie, cu o ultimă lovitură extraordinară?

El nu se gândi prea mult timp.

— Este prea orgolios, prea sigur de el. Va dori să preia din nou conducerea. Dacă ar intra în pământ acum, ar însemna să îşi recunoască înfrângerea. Deci va alege marea lovitură…

Îşi intersectară privirile. Apa de pe hainele lor se scurse pe parchet când şi le scoaseră în holul îngust, tapetat cu cărţi.

— Şi tu pe cine vezi drept ţintă a acestei ultime lovituri?

El îi întoarse o privire lugubră:

— Tu sau eu…

Ea scutură din cap cu un aer la fel de sinistru.

— Exact ce cred şi eu… Şi ce moment mai potrivit ar putea găsi pentru atac şi ce loc, dacă nu acum şi aici, în timp ce dormim?

— Şi ce propui?

— Presupun că nu ai nicio armă.

— Nu. De ce aş avea?

— Foarte bine, spuse ea, o să stăm de pază cu rândul. Ia tu primul cart. Fă-ţi o cafea. Instalează-te în sufragerie. Dacă auzi cel mai mic zgomot, strigi. Eu dorm iepureşte.

— De acord, spuse el. Dar dacă adorm?

Ea băgă o mână în buzunar şi scoase de acolo o cutie.

— Ia o pastilă dintr-astea. Doar una. Nu mai multe.

— Ce este?

— Modafinil, un medicament puternic împotriva somnolenței. Îți permite să rămâi treaz multe ore. Este folosit de serviciile de intervenție. Sper că nu ești cardiac.

— Hm, nu. Doctorul meu zice că am inima unui tânăr, răspunse el și luă cutia. Dar nu e puțin cam exagerat?

— Salomón, nici tu, nici eu nu avem niciun chef să adormim în timp ce Ulysses bate străzile căutând o cale de a ajunge la noi.

— Foarte bine. Am înțeles. Du-te la culcare. O să fiu vigilent.

— Mai întâi mă duc să fac un duș. Îmi pun alarma la ora 3:00. Pe curând!

Apa o încălzi, liniștind-o. O simțea cum îi curge pe piele, cum își croiește drum prin păr, de-a lungul corpului. Pe umeri, pe ceafă, pe spate, pe imaginea lui Rafael cu brațele în cruce. Apoi Lucia se șterse, își uscă părul și intră în cameră. Aprinse lampa de pe noptieră și, rămasă în halatul pe care i-l dăduse Salomón, se lungi pe pat. Formă un număr de telefon. Apartamentul se afla la ultimul etaj și auzea gemetele vântului printre țigle.

— Lucia? spuse vocea fostului ei soț la telefon.

— Salut. Poți să mi-l dai pe Álvaro?

Tăcere.

— Ai văzut cât e ceasul?

— Te rog, Samuel: doar cinci minute. O să adoarmă la loc oricum. Știi că adoarme repede și profund seara…

— Nu, Lucia. Îmi pare rău. E prea târziu. Sună mâine.

Ea își înăbuși furia pe care o simțea crescând înăuntrul ei.

— Samuel, te rog… Chiar am nevoie să vorbesc cu el. Nu am putut mai

devreme. Am avut o zi… dificilă.

— Toți avem zile dificile, Lucia. Crezi că ești singura care ai momente grele?

— Samuel, gemu ea, împărțită furie și mâhnire. Îți promit că voi suna la o oră decentă data viitoare… Te rog…

— Îmi pare rău, Lucia. Sună mâine. Nu îl voi trezi pe fiul nostru doar pentru că te simți tu tristă. Noapte bună.

— Fir-ar să fie! Târfa ta te-a prostit în halul ăsta? Du-te dracului, ai înțeles? DU-TE DRACU'!

La celălalt capăt al firului se lăsă liniștea. Apoi el închise. Sprijinită de pernele de la capul patului, i-a luat câteva minute să-și potolească furia, precum lava care se răcește treptat. Apoi așteptă să-i vină somnul. Dar acesta nu veni. Prea multe gânduri în capul ei, prea mult stres.

Se gândi la băiatul ei. Apoi la Ulysses.

Unde era oare?

Poate că umbla prin noaptea vântoasă în căutarea marii lovituri, așa cum emisese ea ipoteza?

Ce făcea în acest moment?

Poate că era chiar aici, jos…

Îi urmărea de la fereastră. Căuta o cale să intre și să îi atace.

Era atât de sigur de el!

De superioritatea lui intelectuală.

Ea nu știa nici când, nici cum avea să vină lovitura, însă știa că o să vină…

Oh, da, era absolut sigură de asta.

Ulysses Joyce nu își spusese ultimul cuvânt.

Puțin după ora 2:00 dimineața, se trezi.

Aruncă o privire către radioul cu ceas deșteptător de pe noptieră: cifrele roșii dispăruseră. Aparatul era stins.

Întinse mâna către lampă. Nimic. Beznă totală. Încercă să străpungă întunericul profund din cameră cu privirea, în direcția ferestrei; i se păru că zărește o lumină printre draperiile grele, trase.

Se ridică, ocoli patul pe bâjbâite și dădu draperiile la o parte.

Într-adevăr, afară era lumină…

Jos, pe stradă, felinarele erau aprinse; le vedea printre șiroaiele de ploaie. Iar globul de lumină al orașului plutea deasupra acoperișurilor, ricoșând în norii încărcați de ploaie. Rahat… Un nou fulger explodă pe cer, luminând printre draperii și interiorul întunecat. Oare ce o trezise? Un alt fulger? Sau poate că auzise un zgomot?

— Salomón?

Niciun răspuns. Inima Luciei oscila între semifond și sprint. Își luă telefonul, aprinse lanterna, apoi își apucă arma de pe noptieră. Încărcă un glonț pe țeava pistolului.

Îi plăcea să simtă greutatea pistolului Beretta în mâna stângă, forma plină și aspră a mânerului între degetele ei, cu arătătorul întins de-a lungul țevii, deasupra cocoșului aflat în poziție de siguranță.

— Salomón? repetă ea, ceva mai tare de data asta.

Îi răspunse numai tăcerea din apartament. Ciuli urechile. Vântul și ploaia încă urlau afară, ceea ce nu o prea ajuta. Lăsă o clipă telefonul din mână, cât să deschidă ușa camerei. Ținând arma și telefonul îndreptate în față — cu mâna dreaptă, în care ducea telefonul pus pe modul lanternă, așezată perpendicular peste cea stângă, în care strângea arma —, sări afară din încăpere.

Pe hol, cotoarele cărților aflate pe rafturi reflectară lumina albă a telefonului,

care nu ajungea însă până în sufrageria cufundată în întuneric. Nu se vedea nicio lumină acolo. Ce naiba se petrecea aici?

Lucia clipi nervos. Înaintă prudent, încercând să se prindă ce anume se putea ascunde în camera ca inundată de cerneală. Încet. Îl văzu pe Salomón prăbuşit în fotoliul său.

Doamne Dumnezeule! Se apropie de criminolog şi îndreptă spre el fasciculul de lumină.

— Salomón!

Acesta tresări. Clipi de câteva ori, apoi deschise ochii. Prostul adormise! În ciuda pastilei… Imediat ce o văzu, se ridică în scaun, cu ochii larg deschişi.

— Lucia! Ce s-a întâmplat?

— Ş̧ş̧ş̧t!

Privi din nou în jur, prin sufragerie, răsucindu-se în loc.

— A căzut curentul, spuse ea. Dar nu şi afară… Doar aici… Cred că mai e cineva cu noi…

El se ridică. Acum era complet treaz. Îşi strânse pe el halatul, de parcă i se făcuse frig.

— Ce vrei să spui cu „cineva cu noi“? Crezi că e… Ulysses?

I se auzea spaima în voce. La fel ca ea, încercă să pătrundă întunericul cu privirea. Însă era prea speriat. Lucia scoase din calcul holul şi dormitorul din care venise.

Rămânea şirul celorlalte încăperi.

Apartamentul era foarte mare, nu ducea lipsă de locuri în care s-ar fi putut ascunde.

— Cine altcineva? răspunse ea.

[32] Calamar umplut. (N.t.)

58. Joi seară

Cu mintea clocotind, trecea dintr-o cameră în alta, toate adormite; lumina difuză a telefonului le trezea, mișcând umbrele pieselor de mobilier de parcă ar fi fost vii.

Sunetul înăbușit al pașilor ei și cel al furtunii de afară erau singurele care dezvirginau tăcerea. Își trăsese în grabă pe ea niște jeanși și un pulover gros de lână și înainta asemenea unui soldat pe câmpul de luptă, cu mintea detașată, analizând totul; reflexele dobândite, antrenamentul, instinctul de supraviețuire, experiența — toate aveau un cuvânt de spus aici.

Deși teoria celor trei creieri nu mai era la modă, Lucia avea într-adevăr senzația că cel care preluase controlul era creierul ei arhaic. Sau, cel puțin, că acesta funcționa ca un scaner mintal care putea să sintetizeze frânturi de informații din multiple date senzoriale.

Mai făcu un pas.

Ușa de la bucătărie… Intră în cadrul ei cu arma în poziție de tragere. În aceeași clipă, afară se aprinse un fulger. Lucia distinse contururile unei forme aflate în fața ei, cu o fracțiune de secundă înainte ca o limbă de foc să țâșnească din mijlocul siluetei. Când se produse detunătura simți o presiune ascuțită pe timpane, după care începură să îi țiuie. Imediat după asta simți cum îi trece glonțul prin pulover, ștergându-i în trecere brațul chiar în secunda în care se aruncă într-o parte.

Cu spatele lipit de perete în dreapta ușii și pieptul zbătându-i-se în ritm rapid, își pipăi brațul.

O gaură în puloverul de lână și ceva umed dedesubt — dar nu era nici foarte profund, nici foarte dureros. O zgârietură, mai degrabă. În clipa următoare se năpusti în bucătărie cu picioarele îndoite, aproape ghemuită și cu arma ațintită în fața ei, îndepărtându-se imediat de prag.

Văzu că uşa dublă de sticlă care dădea spre terasă era deschisă. Rafalele de vânt o trântiră cu zgomot de perete, iar ploaia pătrunse în bucătărie.

Când auzise împuşcătura, îşi lăsase telefonul să cadă pe undeva.

Fără nicio lumină, alergă orbeşte spre terasa cea mare, ocolind masa la care obişnuia Salomón să îşi ia micul-dejun. Ajunse la timp să vadă cum silueta lui Ulysses încăleca balustrada din celălalt capăt şi sărea.

Lucia traversă terasa sub ploaia furioasă şi se aplecă peste balustradă.

El galopa deja pe acoperişurile vecine.

— Ulysses, opreşte-te! tună ea.

Îşi dădu seama că vocea îi era răguşită din cauza adrenalinei. Cerul nocturn din Salamanca era zebrat în nuanţe de portocaliu, galben, verde şi albastru de la ploaie. Strălucirea puternică a oraşului îl ghida pe Ulysses în fuga lui disperată peste acoperişurile întunecate. Unde spera el să ajungă aşa? Lucia îşi băgă arma sub cureaua pantalonilor şi încălecă la rândul ei balustrada.

Ateriză pe un acoperiş de ţiglă puternic înclinat şi la fel de alunecos ca un patinoar, care o făcu să gliseze, fără să vrea, până la margine. Îşi simţi inima în gât când zări puţul ameţitor al unei curţi interioare încercuite de ferestre întunecate. Lângă obrazul ei, apa se învolbura într-o streaşină şi apoi se strecura în burlanul de evacuare. Erau vreo cincisprezece metri până la sol. Vertijul era pe cale să îi golească stomacul.

Îşi reveni şi urcă panta alunecoasă aproape în patru labe. De fiecare dată când lumina un fulger, acoperişul scăldat de ploaie sclipea ca o oglindă. Se ridică în picioare pe creasta acoperişului. Tremura. Ulysses escalada acum un perete de doi metri înălţime, ca să poată ajunge la o altă terasă. Lucia o luă pe urmele lui, aruncându-se pe burtă în momentul în care el se întoarse şi trase în direcţia ei.

Nu auzi nici măcar şuierul glonţului. De fapt, nici nu o vizase pe ea. Voia mai degrabă să o sperie şi să o încetinească. Lucia îşi croi şi ea drum prin labirintul de acoperişuri, sări să se prindă de partea de sus a zidului, astfel încât să se poată căţăra pe următoarea terasă. Când se redresă, văzu că el alerga acum de-a lungul unui luminator şi dispărea după colţul unei clădiri.

Își scoase arma de la curea. Era complet udă. Ploaia i se scurgea pe ceafă și pe spate sub puloverul îmbibat. Aversele îi scăldau fața. Clipi de câteva ori, genele îi erau și ele pline de apă. Se șterse pe față de mai multe ori. Ploaia era un obstacol. Însă își spuse că la fel era și pentru Ulysses. Căută febril o ieșire. Cum aveau să se termine toate acestea? Cu un duel cu pistoalele, la fel ca în filmele western? Ar fi fost absurd.

Apoi căzu.

Alerga și era pe punctul de a ajunge la colțul în spatele căruia se făcuse el nevăzut, când piciorul îi nimeri într-o adâncitură, făcând-o să se împiedice și să se prăbușească în față.

Altă împușcătură…

De data aceasta auzi șuieratul — acum glonțul trecuse foarte aproape. Căderea o salvase. Pentru moment. Pentru că se ridică într-un genunchi și simți o durere vie în gleznă. Entorsă. Și atunci îl văzu.

La vreo cinci pași distanță, în picioare, la marginea terasei, cu spatele către hău.

Avea arma ațintită spre ea.

Și atunci înțeles. Se terminase totul. Jocul se oprea aici. În cădere, își pierduse pistolul Beretta. Ce moarte idioată! Ulysses o privea, dar ea nu îi vedea ochii: fața îi rămăsese ascunsă în umbra glugii; tot ce putea să distingă era silueta nemișcată și întunecată în ploaie — și o lucire vagă pe țeava armei. Ce mai aștepta?

Trage, să terminăm odată.

Își ascultă răsuflarea. Tremura. O jumătate a minții aștepta lovitura finală, cealaltă gândea febril. Numără.

Unu.

Un gând pentru Álvaro. Nu-și va mai vedea fiul. Va crește fără ea.

Doi.

Un altul pentru Rafael. Nu va plânge nimeni după ea. Nimeni? Poate că Peña și Arias aveau să o plângă puțin, poate că aveau să îi rememoreze faptele de vitejie, să facă din ea un fel de legendă. Poate că și soră-sa și maică-sa, în ciuda tuturor lucrurilor. Și Adrián. Și Álvaro, bineînțeles. Pe cerul nopții continuau să se rostogolească tunetele. Lucia trase aer în piept.

Trei.

Ce mai aștepta, pentru Dumnezeu? Începu să gâfâie. Apa de ploaie îi intră pe gât. Tuși. Își mai șterse o dată fața.

Poate că pe el îl excita să amâne așa clipa? Să o vadă fără apărare la picioarele lui? Asta făceau indivizii de teapa lui, nu-i așa? Se delectau cu frica victimelor lor. Își savurau puterea absolută. Amânau clipa.

Deodată, în ea se produse un declic.

Iar ea îl simți: valul de furie, de voință sălbatică, de disperare care urca precum o săgeată din străfunduri, instinctul pur de supraviețuire răbufnind ca un animal rănit, creierul care îi trecu pe pilot automat, toți mușchii încordați dintr-odată, deși ea nu se mișcase nici măcar un deget.

În clipa următoare se rostogoli cât de repede putu. De două ori.

Auzi detunăturile. Se hotărâse în sfârșit să tragă. Prea târziu. Se aruncă în direcția lui și, din trei pași, ajunse peste el, cu mâinile întinse în față, exact în secunda în care își întorcea arma asupra ei.

De data asta glonțul îi traversă umărul.

Iar el își luă zborul. La propriu.

Pe cerul cu nuanțe portocalii al Salamancăi. O planare aproape perfectă. Ca a lui Rafael… Un zbor care se termină șase etaje mai jos, cu un contact flasc cu trotuarul.

Lucia se apropie de marginea acoperișului, ținându-se de umărul în care simțea că se aprinde un foc — ceea ce era bine, însemna că era în viață.

Zări forma întinsă pe jos. Nu existau trecători, nimeni care să acorde atenție

trupului inert, unghiului nefiresc făcut de brațul drept și de piciorul său stâng, precum și celui la fel de bizar dintre cap și trunchi sau șuvoiului de sânge care țâșnea de sub el și forma o băltoacă ce se mărea cu fiecare secundă, spălată însă imediat de ploaie.

Ulysses Joyce murise la fel cum trăise: singur.

Se forță să își miște brațul al cărui umăr fusese rănit. Simți o durere săgetătoare, însă suportabilă. Asta însemna că glonțul nu îi rupsese niciun os și nici nu-i sfâșiase vreun mușchi în profunzime.

Auzi vocea panicată a lui Salomón, care o striga. Striga atât de tare, încât acutele pe care le atingea vocea lui o făceau să se întrebe dacă nu cumva o să-și rupă corzile vocale.

Reveni pe același traseu. De pe terasă, Salomón o văzu apropiindu-se și zâmbetul i se lăți pe față. O ajută să se cațăre și o luă în brațe. O strânse puternic. Lucia simți un fior. Nu putea spune dacă era de ușurare, de groază retrospectivă sau de durere.

Ploaia se prăvălea peste ei, căzându-le drept în cap. Ploaia spăla sângele, spăla păcatele, spăla oboseala.

— E mort, spuse ea.

— Ești rănită…

— Superficial.

Nu mai adăugară nimic. Cât timp mai rămăseseră așa, lipiți unul de altul, tremurând și cu apa rostogolindu-se peste ei, Lucia n-ar fi putut spune. Tunetele care răsunau în noapte păreau doar ecoul bătăilor inimii ei.

59. Vineri seară

În fața intrării teatrului, Salomón Borges vorbea cu doi bărbați mai în vârstă, îmbrăcați în costum cu cravată și paltoane de iarnă, care erau probabil ceva șefi de la universitate.

Era aproape ora 19:00. Lucia își croi drum prin mulțimea din fața ușilor. Erau acolo profesori, studenți, curioși, oficialități. Erau rochii de seară, blănuri veritabile și imitații, erau chiar și papioane. Păreau să meargă la teatru. Ceea ce era și adevărat, la urma urmei.

Mica piață Liceo era plină de lume. Lucia se gândi că veștile se răspândeau repede la Salamanca și că nu avea să poată intra toată lumea.

Și televiziunile erau acolo. Două canale de știri. Echipe restrânse, mobile, echipament ușor: timpuri noi.

Senzația aceea o urmărise toată ziua. Că aici era locul ei în seara aceasta — că făcea ceea ce trebuia să facă. Se machiase ceva mai mult decât de obicei. Cumpărase un sacou prea subțire pentru anotimpul acesta, de la magazinul Zara din apropiere. Cu câteva ore mai devreme, hotărârea șefilor coborâse ierarhic până la Peña, iar de la Peña până la ea: nu numai că cei de la centru voiau ca acea conferință de presă să se țină, ci voiau și ca cei de la UCO să participe la ea.

— De data asta n-ai scăpare, îi spusese Peña. Trebuie să te duci, așa au zis cei de sus… De foarte sus…

— Chiar atât de sus?

* * *

Așezat în rândul al doilea, Héctor Delgado privi în jurul său. Recunoscu multe

fețe, salută câțiva oameni. Era însoțit de foarte frumoasa sa soție — Manuela era superbă în rochia ei tip cămașă Alberta Ferretti pe sub mantoul Max Mara cu glugă căptușită cu blană de vulpe. Lăsase copiii cu o bonă: nu era o ieșire potrivită pentru ei. Nu scria nicăieri că intrarea la conferința de presă ar fi fost interzisă copiilor sub 12 ani, însă toată lumea știa că ar fi auzit lucruri pe care nicio ureche așa tânără nu trebuia să le audă. Probabil de aceea și veniseră atât de mulți oameni: de dragul scandalului, al carnagiului… pentru sânge și pentru fiori. Consilierul pentru educație al juntei din Castilla y León își simți gâtul cam uscat. Era una dintre puținele persoane prezente care știa că această conferință nu avea să se desfășoare după cum fusese prevăzut.

Ridică ochii și scrută balcoanele circulare încastrate în sală precum sertărașele unui scrin adorabil și sclipitor. Teatrul Liceo fusese închis ani întregi, până în 2002, când Salamanca fusese numită capitală culturală europeană și fusese reabilitat și restaurat, redobândindu-și forma originară din secolul al XIX-lea.

Apoi luminile se stinseră, iar el își mută atenția către scenă. S-ar fi putut crede că într-adevăr urma să se joace o piesă de teatru.

Delgado își ținu răsuflarea când îi văzu urcând pe toți patru la tribună și așezându-se unul după altul la masa lungă, albă, înțesată de microfoane: Salomón Borges, rectorul universității, decanul și, la urmă, locotenenta UCO, Lucia Guerrero.

Vechiul său „prieten“ criminolog nu îndrăznea să zâmbească, date fiind circumstanțele dramatice care îl conduseseră până aici, însă consilierul era sigur că savura clipa. Era momentul lui de glorie — și toată lumea visează să aibă așa ceva.

Lucia aruncă o privire în sală: parterul teatrului Liceo era plin ochi. Nu era obișnuită să se afle în luminile rampei și cu atât mai puțin în fața câtorva sute de persoane, așa că apucă o sticlă cu apă minerală ca să aibă ce să facă cu mâinile. Îi zări pe Cordélia, Verónica și Haruki în primul rând. Păreau niște zombi. Observă că erau mulți studenți în sală. De asemenea, judecând după ținutele lor, multe persoane importante. Era acolo și jurnalista aceea blondă, Candace Boix: așezată în rândul al doilea, zâmbea alături de confrați din Madrid.

Începu rectorul:

— Bună seara, doamnelor și domnilor, să nu pierdem timpul. Sunt Valerio Molina, rectorul Universității din Salamanca, și voi da imediat cuvântul vecinului meu, profesorul Salomón Borges, catedrático la Facultatea de Drept de la USAL, care ne va vorbi despre programul DIMAS, dezvoltat de grupul de criminologie pe care îl conduce. Este programul care a permis nici mai mult, nici mai puțin decât neutralizarea unui criminal în serie în orașul nostru noaptea trecută. Acest program reprezintă o mare speranță pentru viitorul forțelor de securitate ale acestei țări. Domnule profesor Borges, aveți cuvântul…

Salomón își drese vocea și se aplecă către microfon:

— Hm, hm… doamnelor și domnilor, bună seara… Văd că ați venit în număr foarte mare și că sunt și ziariști aici… Probabil că acest fapt nu se datorează doar calității universitare a acestei conferințe… Voi da imediat cuvântul vecinei mele, doamna locotenent UCO Lucia Guerrero. Dar înainte de asta aș vrea să vă spun câteva cuvinte, după cum a menționat și domnul rector, despre reușita tehnică și științifică obținută de noi la universitate, cu studenții noștri, care a contribuit parțial, și doar parțial, la rezolvarea acestei anchete dificile…

Făcu o pauză. După hărmălaia de la început, în incinta teatrului domnea acum o liniște profundă.

— Dar înainte de asta aș vrea să păstrăm un moment de reculegere, continuă el cu un nod în gât, pentru două dintre victimele acestui asasin, doi studenți din grupul nostru de criminologie care au lucrat la acest proiect, doi tineri minunați, care aveau toată viața înainte, până când un individ a hotărât că viețile lor valorau mai puțin decât satisfacerea impulsurilor sale monstruoase. Doresc să le aducem acum un omagiu doctoranzilor Assa Diop și Alejandro Lorca. Nu-i vom uita…

Tăcu, privind către public. Tăcerea dură câteva clipe, apoi se iscă un val de aplauze. Lucia văzu cum Cordélia, Verónica și Haruki priveau în podea, cu capetele plecate. Salomón întrerupse aplauzele după cinci secunde.

— Țin să le mulțumesc, declară el emoționat până la lacrimi, și domnului rector Molina, domnului decan Luque, precum și domnului consilier pentru educație al juntei din Castilla y León, Héctor Delgado, prezent în sală acum, pentru că au aprobat proiectul nostru: punerea la punct a unui program informatic care, fără niciun dubiu, va deveni în anii următori o unealtă indispensabilă pentru

anchetele criminalistice ale forțelor de ordine din țara noastră. Acest program, după cum a spus și domnul rector, se numește DIMAS. Dimas era acel personaj din Biblie care…

Lucia se deconectă câteva clipe. Știa, în mare, cam despre ce urma să vorbească. Mai știa, deși uzanțele universitare nu îi erau familiare, și că Salomón urma să facă o groază de ocolișuri și de perifraze înainte de a ajunge la fapte. Or, pe ea faptele o interesau. Și cele adevărate, și cele false…

— … nu vă voi plictisi cu noțiuni de inteligență artificială și cu algoritmi, îl auzi pe Salomón continuând. S-ar putea să vi se pară ciudat ce voi spune acum, ca îndrumător al acestui program, însă nu înțeleg nimic din toate acestea, deși studenții mei au încercat în repetate rânduri să îmi explice cum funcționează totul.

În sală se auziră câteva râsete, în special printre studenți.

— Dar, în fine, știm cu toții că inteligența artificială este pe punctul de a ne revoluționa viața de zi cu zi, de a ne-o schimba în nenumărate domenii. De ce să fi făcut excepție anchetele criminalistice? Să spunem doar că DIMAS este un program revoluționar, unic în felul său, capabil să identifice legăturile rămase neobservate dintre mai multe cazuri și să îi pună astfel pe anchetatorii poliției sau pe cei de la Guardia Civil pe urmele unor criminali în serie periculoși, indiferent dacă e vorba de infracțiuni sexuale, de violență sau chiar de crimă.

Își privi asistența.

— Și exact asta a făcut DIMAS…

Făcu un gest larg cu mâna către publicul care îi sorbea cuvintele.

— DIMAS a descoperit, printre sutele de proceduri cu care voluntari din poliție și de la Guardia Civil l-au alimentat în ultimii doi ani, trei cazuri situate la distanță unul de altul atât în timp, cât și în spațiu, dar care aveau câteva elemente comune pe care nu le observase nimeni până atunci. Fie pentru că aceste elemente erau prea fragile și s-au înecat în hățișul procedurii, fie pentru că respectivele anchete au fost întreprinse de servicii aflate la distanță unele de altele și care nu comunicau între ele.

Explică apoi amănunțit despre ce elemente era vorba: punerea în scenă, cuplurile

tinere şi aparent fericite, poziţiile spectaculoase, adezivul, culorile roşu şi verde…

— Aceste aspecte, continuă el, ne-au condus către revelaţia că asasinul nostru se inspira pentru punerea în scenă a crimelor sale din capodopera lui Ovidiu, Metamorfoze, acel lung poem de aproape douăsprezece mii de versuri, scris în anul 1 al erei noastre. Sau mai degrabă din picturile renascentiste şi baroce inspirate la rândul lor de acel poem. Cele trei picturi în care şi-a găsit inspiraţia criminalul pentru crimele sale duble sunt: Pyramus şi Thisbé de Jean-François de Troy, Cephalus şi Procris, al unui artist anonim şi Moartea lui Hyacinth a unui pictor de şcoală italiană din secolul al XVII-lea.

Arătă spre public trei reproduceri în format A4, deşi era clar că persoanele aflate mai departe de rândul al treilea nu puteau distinge imaginile. Vezi că îi pierzi aşa, gândi Lucia. Revino la fapte concrete, pentru că nu susţii o teză aici.

— Un exemplar din aceste Metamorfoze se afla şi la biblioteca Facultăţii noastre de Drept. Am avut mai multe indicii care ne-au făcut să credem că exact din acest exemplar îşi extrăsese asasinul mesajele anonime pe care ni le-a trimis ulterior. Ceea ce a fost, fără îndoială, cea mai mare greşeală a sa. Astfel, am putut să îi dăm de urmă. Şi acum îi dau cuvântul doamnei locotenent Lucia Guerrero de la UCO. Împreună cu colegii ei, a rezolvat într-un mod sclipitor acest caz şi l-a scos din joc pe criminal, care acum nu mai poate face rău nimănui.

Lucia trase adânc aer în piept. Luă o gură de apă minerală. Aşa stabiliseră: că ea avea să ia cuvântul la sfârşit. Chiar dacă subiectul conferinţei era DIMAS, oamenii erau acolo pentru caz. Şi, deşi ura să vorbească în public, în seara aceasta nu avea de gând să se abţină. Nu avea de ales.

— După cum a spus şi profesorul Borges, continuă ea, fără programul DIMAS n-am fi făcut niciodată legătura între aceste trei crime duble, cea mai veche dintre ele datând din 1989. Aseară a murit un tânăr. Se numea Ulysses Joyce. Era student şi făcea parte din grupul de criminologie al profesorului Borges. Ironia sorţii a făcut deci să fi participat la elaborarea programului care l-a dat în vileag. Dar acest lucru nu este chiar atât de surprinzător. Adeseori criminalii în serie ajută poliţia să-i demaşte, s-au văzut multe cazuri. Sunt însetaţi de glorie, vor să devină celebri. Vor să se vorbească despre ei. Uneori se simt cu mult superiori poliţiştilor, au un asemenea complex de superioritate încât cred că nu vor fi

prinşi niciodată, chiar şi când ne furnizează ei înşişi indicii…

Ridică privirea. Puteai auzi musca în sală. Toată lumea ştia că discursul lui Salomón nu fusese decât aperitivul şi că de-abia acum urmau să fie serviţi cu felul principal.

— Ulysses Joyce corespunde perfect profilului pe care vi l-am descris: un tânăr singuratic, foarte inteligent, cu un ego uriaş, însetat de glorie şi de celebritate. Mai mult de atât, activează într-un domeniu legat de crimele sale, fiind student la criminologie. O situaţie de asemenea bine cunoscută. Avem toate motivele să credem că Joyce este individul pe care îl căutam. Toate indiciile par să arate în direcţia sa. Toate. Şi totuşi continui să cred că Ulysses Joyce nu era decât o momeală care avea rolul de a ne induce în eroare, că în spatele său se ascunde altcineva…

Un murmur de uimire străbătu asistenţa. Lucia vedea cum perplexitatea se revarsă în sală precum o maree neagră dintr-un petrolier avariat. Pentru că tocmai îşi contrazisese vecinul.

În primul rând, Cordélia Blixen şi Haruki Tanizaki se îndreptară de spate în scaunele lor, iar Héctor Delgado făcu la fel în al doilea rând. Lucia observă şi privirea buimăcită a jurnalistei blonde.

— În primul rând, pentru că nu era născut când au fost comise primele crime, iar eu nu cred în teoria ucigaşilor copycat, a imitatorilor, singura care ar fi putut explica de ce ar fi comis următoarele crime. Şi a mai fost şi asta…

Scoase un plic pe care apărea numele ei, scris cu pix cu gel.

— Este o scrisoare care mi-a fost trimisă la sediul Guardia Civil din Salamanca — am primit-o azi-dimineaţă. Sunt o grămadă de exemple de criminali în serie care trimit mesaje anonime presei sau poliţiei, ca să îi provoace să-i prindă. Cele mai cunoscute sunt „criminalul Zodiac“ şi „Unabomber“ sau „Fiul lui Sam“, din Statele Unite. Se joacă cu nervii anchetatorilor, îi provoacă, îi ridiculizează sau chiar îşi fac publice motivele. Însă scrisoarea aceasta este diferită… Scopul ei nu este să îşi bată joc de noi. Din contră, a fost scrisă de cineva care încearcă să ne ajute să descoperim adevărul, cineva care, sunt sigură, este prezent printre noi în sală, în această seară…

Murmurul se umflă până deveni aproape vuiet. Rectorul şi decanul o priveau ca

vrăjiți. Văzu cum Cordélia, Verónica și Haruki holbaseră și ei ochii la ea. Toți îi așteptau cu înfrigurare următoarele cuvinte.

— Persoana care a scris această scrisoare îl cunoaște foarte bine pe cel pe care îl consideră a fi ucigașul. Îl cunoaște din copilărie. Au fost colegi de școală, de liceu și, mai târziu, de universitate… Descrie simptome și un context familial pe care specialiștii în criminali în serie le menționează deseori: cruzime față de animale și față de alți copii, refuzul autorității, familie dezbinată, tată violent, rele tratamente, relație fuzională de tip dragoste/ură cu o mamă pe cât de idealizată, pe atât de urâtă… În scrisoare este relatată o întâmplare de la zece ani, când asasinul a înfipt acul unui compas în fruntea unui coleg de clasă care râsese de el pentru că era scund. Autorul scrisorii mai povestește și cum dispăreau pisicile din cartier înainte ca familia prietenului său să se mute de-acolo. Adaugă și că toți vecinii știau că prietenul lui era lovit și abuzat aproape în fiecare zi de către tatăl său, iar asta încă de la o vârstă foarte fragedă. M-am interesat, după ce am primit scrisoarea: bărbatul despre care e vorba în scrisoare a avut nevoie de îngrijire psihiatrică în tinerețe pentru lucrurile menționate mai sus, însă această îngrijire s-a încheiat cu puțină vreme înainte să devină major, deoarece faptele nu s-au mai repetat.

Așeză plicul la loc pe masă într-o tăcere mormântală.

— Bărbatul despre care vorbim a reușit totuși să atingă un nivel înalt al ierarhiei sociale: a făcut studii strălucite, a obținut titlul de catedrático, iar cursurile sale sunt dintre cele mai apreciate de studenții acestei universități. Însă egoul său uriaș nu se mulțumea să fie cunoscut în micul mediu universitar. Voia să intre în istoria criminologiei și în analele crimei. Altfel spus, să rămână în posteritate.

Aruncă o privire către walkie-talkie-ul așezat lângă ea, alături de sticla cu apă minerală.

— Și atunci, continuă ea, acest bărbat a elaborat un plan machiavelic pentru a atinge gloria la care visa atât de mult. A hotărât — la fel ca unii oameni de știință avizi de recunoaștere pe care setea de notorietate ajunge să-i distrugă până la urmă — să falsifice rezultatele propriilor experimente, comițând el însuși crime extraordinare, crime extravagante pe care grupul său de cercetare să le rezolve ulterior cu ajutorul său și al programului pe care îl inventaseră. Însă pentru acest lucru avea nevoie de un complice capabil să facă ceea ce el însuși nu putea: să lucreze cu calculatorul și cu algoritmii. L-a găsit în persoana lui Ulysses Joyce,

student talentat la informatică, orgolios, singuratic, dar și fragil, dezaxat, ușor de manipulat. Și cu scrupule invers proporționale cu mărimea egoului său. Cine știe, poate că omul nostru a petrecut seri întregi spionând studenții prin cafenelele din Salamanca, ascultându-le conversațiile, până în ziua în care a descoperit perla rară: pe cel care avea să îl ajute să își pună în practică planul. Și l-a recrutat pentru grupul său.

— Doamnă locotenent, izbucni decanul, exasperat, încetați să vă mai învârtiți în jurul cozii lansând acuzații! Treceți la lucruri concrete: pe cine anume din sânul acestei respectabile universități încercați să acuzați?

— Ajung și acolo, domnule decan, ajung și acolo. Bărbatul acesta comisese deja o crimă dublă acum treizeci de ani și nu fusese niciodată prins. Deja se inspirase la acea vreme, după cum s-a relatat, din poemul Metamorfoze al lui Ovidiu. La început am crezut că se datora admirației pe care o avea față de acest poet. Pentru că omul nostru este pasionat de literatură: are mii de cărți acasă. Apoi am înțeles un lucru: nu pe poetul exilat îl admira. Nu, ceea ce admira el era puterea împăratului care avea drept de viață și de moarte asupra supușilor săi, care putea distruge vieți așa cum o distrusese pe cea a lui Ovidiu. Pe scurt, odată ce și-a găsit complicele, și-a pus planul în practică. Ulysses Joyce, de față cu Alejandro Lorca, care habar nu avea de scenariul lor machiavelic, s-a prefăcut că tocmai descoperise legătura făcută de DIMAS între toate acele crime și l-a sunat pe profesor să îi anunțe vestea cea bună… Însă, pentru a se asigura că acest caz căpăta proporții încă și mai extraordinare, îi mai lipsea un ingredient: de exemplu, o anchetatoare care ținuse deja prima pagină a ziarelor pentru un alt caz, la fel de răsunător…

Se opri ca să își tragă sufletul și aruncă o privire în dreapta sa. Fața vecinului ei își pierduse orice expresie, iar pe obraz i se scurgea o picătură de sudoare. Un vuiet teribil umpluse sala. Lucia își apropie fața de microfon și ridică vocea ca să acopere gălăgia.

— L-a asasinat deci pe unul dintre colegii mei și l-a lipit de o cruce, apoi s-a prefăcut că a găsit în ziare informațiile referitoare la această crimă și a făcut legătura cu celelalte crime identificate de DIMAS din cauza detaliului cu adezivul menționat în articol. Am început să am bănuieli când am primit eu însămi o scrisoare anonimă într-un hotel din Segovia, în care mă cazasem cu bărbatul despre care vorbim. Mai întâi am crezut că asasinul ne urmărise până acolo, apoi mi-am zis că trebuie să existe o soluție mai evidentă.

Salomón Borges se ridică liniştit de pe scaunul aflat alături de ea. Lucia nu făcu niciun gest să îl împiedice: toate ieşirile erau supravegheate.

— Autorul celei de-a doua scrisori, cea pe care am primit-o azi-dimineaţă, scrisă de acel bărbat care îl cunoaşte atât de bine, spune că a pierdut legătura cu prietenul său timp de câţiva ani, la sfârşitul anilor 1980, o perioadă care corespunde primei crime duble. M-am interesat: după ce şi-a luat doctoratul, omul nostru s-a dus să predea la Zaragoza, de unde era soţia lui. Probabil că a profitat de ocazie pentru a face excursii în nordul Aragonului. Încă nu cunoaştem mobilul acelei prime crime duble, la fel cum nu cunoaştem nici motivul pentru care s-a oprit din ucis, dacă s-a oprit cu adevărat, timp de 26 de ani. Dar sperăm că ne va lumina el cu privire la acest aspect, când îl vom interoga.

Întoarse capul şi îl văzu pe Salomón cum se îndepărta, dispărând în culise. Luă walkie-talkie-ul cu mâna sănătoasă — braţul drept îl avea prins într-o eşarfă —, apăsă pe un buton şi spuse:

— Fiţi pe poziţii, soseşte acum!

Apoi continuă către sală:

— Azi, omul nostru este criminolog chiar aici, la Universitatea din Salamanca. Până acum câteva clipe, stătea aşezat lângă mine. Ei, da: este vorba de însuşi domnul profesor Salomón Borges…

Din sală se ridică un „oh“ sonor.

— Doamnă locotenent, ajunge! Nu e locul aici pentru…, exclamă decanul.

— Noaptea trecută, continuă ea fără să clipească, Ulysses Joyce, complicele său, a tras asupra mea. Presupun că profesorul Borges l-a convins să facă asta, deoarece reprezentam o ameninţare prea mare pentru ei. Dar lucrurile nu s-au petrecut după cum prevăzuseră. Tânărul Joyce a îndreptat arma spre mine, dar nu a tras imediat, iar eu am putut să îl dezarmez. În momentul respectiv, am crezut că a făcut-o pentru că savura momentul. Acum însă, cred că a fost din cauză că era prima dată când ar fi ucis pe cineva. Iată de ce ezitase înainte să tragă. Iar asta mi-a salvat viaţa. În fond, moartea lui Ulysses Joyce îi convenea de minune lui Salomón Borges. Noi căpătam un vinovat, iar pe el nu îl mai putea denunţa nimeni.

Lucia ridică din nou la vedere plicul pe care îl găsise în acea dimineaţă la Guardia Civil:

— Nimeni… în afară de autorul acestei scrisori.

— Eu am scris-o, anunţă solemn consilierul pentru educaţie în timp ce se ridica în picioare în faţa unui public şocat. Pentru că sunt convins, doamnelor şi domnilor, că doamna locotenent are dreptate!

— Domnule consilier! se auzi vocea răsunătoare a decanului. Ce se întâmplă aici? Îmi puteţi explica circul acesta?

— Moartea celor doi studenţi a fost ca un declic pentru mine, mi-a confirmat bănuielile, continuă Delgado fără să ia în seamă întreruperea.

— Doamnă locotenent! Doamnă locotenent! se auzi o voce cu interferenţe în talkie-walkie. Ţinta a scăpat!

Lucia o luă la fugă, incomodată de braţul prins în eşarfă.

60. Vineri seară

— Nu l-am văzut venind, spuse jandarmul care avea fața plină de sânge. A țâșnit din culise și m-a lovit în cap cu toată puterea cu chestia asta, înainte să pot face ceva.

Arătă către o sabie falsă, din lemn vopsit, care zăcea pe jos și care probabil fusese folosită drept recuzită în vreo piesă recentă.

— Fir-ar să fie! strigă ea. V-am spus să fiți în gardă!

Aruncă o privire rapidă în jur. Existau o mulțime de colțuri umbrite în care să se poată ascunde în labirintul întunecat al culiselor pline de decoruri, cortine și mobilier de toate felurile.

— Închideți cartierul! ordonă ea.

— Am făcut-o deja. Sunt agenți peste toți, pe toate străzile, în orice caz. Nu va ajunge departe.

— O să vorbim mai târziu despre neglijența dumneavoastră…

În timp ce agentul cu fața însângerată pălea, Lucia scutură din cap și împinse cu mâna sănătoasă bara metalică a ușii de la ieșirea de urgență. Un culoar cu pereții acoperiți de o tencuială gălbuie, învechită. O luă la fugă pe pardoseala acoperită cu rășină epoxidică. Când ajunse la culoarul următor, perpendicular pe primul, se întrebă în ce direcție să o ia: dreapta sau stânga?

La stânga era o ușă dublă din sticlă. Își spuse că, dacă nu ar fi cunoscut locurile, ar fi ales mai degrabă să iasă pe acea ușă, decât să o ia la dreapta, unde s-ar fi putut trezi într-o fundătură.

Deschise ușa.

Privi în jur. O scenă de teatru, și de această dată: o curte interioară mare, cu pereți din cărămidă străpunși de zeci de ferestre mici, pătrate. Luminată de patru

felinare. Șase bănci, aşezate în formă de pătrat. Totul era simetric, geometric, epurat, artificial. De o sobrietate înfricoșătoare. O închisoare. Sau un cămin studențesc.

Se uită după Salomón, dar nu era nimeni în jur.

Tocmai voia să o ia spre stânga, când îl zări apărând în cealaltă parte a curţii şi venind înspre ea. Probabil că găsise vreo uşă închisă şi trebuise să se întoarcă. Sau poate că îi văzuse pe agenţii aflaţi afară, pe stradă. Încremeni în loc când o observă. Îşi scoase arma cu mâna sănătoasă, uşor incomodată de braţul prins în eşarfă.

— Nu mişca!

El ridică mâinile.

— Și ce-o să faci dacă nu te ascult. O să mă împuști?

— Nu mişca, nenorocitule!

El rânji.

— „Nenorocit“? Și cu prietenia noastră ce se întâmplă, Lucia? E importantă pentru mine prietenia ta. Eşti o persoană pe care o apreciez mult… Chiar dacă te-am cam… manipulat.

— S-a terminat, Salomón! Ai obţinut ce ți-ai dorit: o să fii celebru. Dar în închisoare.

El dădu din cap.

— Nu ai nicio dovadă. Doar ipoteze. Pe care orice avocat bun le poate demonta. Niciun juriu nu va crede într-o poveste atât de fantezistă.

— E adevărat că ne lipsesc dovezile… Însă tu însuți te-ai declarat vinovat în momentul în care ai ales să fugi… Și chiar acesta a fost scopul intervenției mele.

Ridică scurt privirea. La ferestre se vedeau din ce în ce mai mulți oameni. Tineri. Nu se înșelase. Era un cămin studențesc. Câteva zeci de studenți se uitau acum pe geam, aplecați să o vadă pe femeia aceea care ațintea un pistol asupra unui

bărbat. Aveau un public… Pentru o ultimă reprezentație.

Își zise: „Actul al treilea, scena finală“. Apoi, cu voce tare:

— S-a terminat, Salomón. Ai pierdut partida. În seara asta e Waterloo… Ce-ai făcut cu copilul? Vreau să știu!

Ridică un pic mai sus țeava pistolului.

— L-ai omorât cu mâinile tale? Sau César Bolcán a fost complicele tău și ați făcut-o împreună? Răspunde!

El șovăi o clipă, apoi scutură din cap, cu un aer deodată șocat.

— N-aș fi făcut niciodată așa ceva! Cu puștiul a fost un accident… Nu îl văzusem, stătuse ascuns în spatele scaunelor părinților săi. Tocmai îmi… tocmai îmi terminam aranjamentul când s-a oprit o mașină. Din ea a coborât un jandarm și una-două a întins arma în direcția mea. Era César Bolcán. Se ducea la serviciu în dimineața aceea și, ca în fiecare dimineață, o lua pe drumul cu tuneluri. Văzuse camionul oprit și i se păruse ciudat. Deformație profesională, presupun… Un ghinion care până la urmă s-a dovedit norocul meu… Pentru că el l-a descoperit pe copil, când s-a uitat în mașină. Și atunci, atitudinea lui s-a schimbat cu totul. Mi-a pus o groază de întrebări, m-a obligat să-i prezint actele de identitate. Voia să știe cine sunt, de ce fac asta, dar nu aveam prea mult timp la dispoziție: în orice clipă putea trece cineva pe acolo și, chiar dacă de pe drum nu se vedeau corpurile, ar fi putut să se oprească. După câteva minute mi-a spus să plec. L-am întrebat: „Și puștiul?“, iar el mi-a răspuns: „Am eu grijă de asta“. Am întins-o fără să mai spun ceva. Și nici nu am mai auzit vorbindu-se de copil până…

Lucia se gândi că Bolcán ascunsese copilul undeva, după care se dusese la serviciu, de unde fusese trimis înapoi la locul crimei împreună cu colegul său Miguel Ferran după ce acel motociclist găsise corpurile și sunase la Guardia Civil. La fața locului, Bolcán se prefăcuse că le vede pentru prima dată… În spatele ei, se auziră pași grăbiți. În jurul ei își făcură apariția alți membri ai Guardia Civil, cu armele ațintite asupra lui Salomón.

— În genunchi! strigă unul dintre ei.

Salomón se conformă, sub privirile zecilor de studenți adunați la ferestre. Până la

urmă, și-a asigurat un public, se gândi ea.

* * *

— La muzeu a început totul, spuse el.

— La muzeu?

Îl privi confuză. Salomón își împreunase mâinile mici și albe pe masa din sala de interogatoriu și își drese vocea.

— Da… E adevărat ce a scris Héctor în scrisoare despre mama… O iubeam mai presus de orice, o veneram, o uram. Era o femeie foarte frumoasă. Dar era și o femeie ușoară. Mă lua cu ea la Prado în fiecare duminică, pe când aveam vreo zece ani, și mă abandona în fața aceluiași tablou, spunându-mi să fiu cuminte și să nu mă mișc de acolo…

Surâse cu o tristețe infinită, aproape copilărească, ce i se răspândi pe toată fața.

— La Prado se află mai multe picturi inspirate din Metamorfoze. Cea în fața căreia mă lăsa mama era o pânză mare a lui Rubens, de doi pe trei metri: Mercur și Argos, sala 79, în care zeul lovește cu sabia gâtul lui Argos, păstorul însărcinat de Junona să o supravegheze pe nimfa Io, amanta soțului ei, Jupiter, pe care geloasa zeiță a transformat-o în vacă. Nu există o altă pictură pe lumea asta pe care să o cunosc la fel de bine, până la ultimul detaliu.

Salomón ceruse să rămână singur cu Lucia; Peña fusese de acord, cu condiția ca interogatoriul să fie filmat.

— Până într-o zi când, trebuie să fi avut cam zece ani, m-am săturat să rămân așezat acolo, în mijlocul acelei săli, și am plecat să o caut pe mama. Era duminică dimineața devreme, ca de obicei, iar muzeul era practic pustiu… Am găsit-o până la urmă. Într-un colț, între doi paznici. Nu am înțeles exact ce se întâmpla acolo, însă când am văzut-o pe mama sărutându-i pe bărbații aceia, și mâinile lor mângâindu-i coapsele pe sub fustă, copilul care eram atunci a simțit că ceva nu era în regulă, că era ciudat și dezgustător, și aproape că mi s-a făcut

rău. Am strigat-o. M-a privit. Nu îi văzusem niciodată până atunci acea privire, părea să fi devenit o altă femeie. Era… transportată. S-a smuls din mâinile acelor bărbați care râdeau și m-a luat repede de acolo, conducându-mă spre ieșire și amenințându-mă cu o groază de lucruri dacă aveam să îi spun tatei despre asta.

Luciei i-ar fi plăcut să creadă că acel copil de atunci nu era încă monstrul care urma să devină apoi. Dar nu avea cum să fie sigură de asta. Mereu se găsea câte ceva în viața oamenilor care să le scuze faptele, să le facă demne de iertare, se gândi ea. Și totuși ea era de părere că responsabilitatea trebuia să ne caracterizeze faptele, nu iertarea. Dacă totul s-ar putea ierta, atunci nimeni nu ar mai fi responsabil de nimic.

— Prea bine, spuse ea, deci aveai acea furie în tine, acea frustrare, simțeai nevoia să pedepsești pe cineva pentru ceea ce văzuseşi, pentru… trădarea mamei tale… Însă în ce moment anume a încolțit ideea acelei crime duble?

Își scufundă privirea în cea a Luciei.

— Acesta este un lucru pe care li-l spun mereu studenților mei, zise el. Durează ani întregi pentru ca o fantasmă de genul acesta să atingă un grad atât de înalt de sofisticare. Și, în general, începe să se dezvolte foarte devreme. În cazul meu, cred că s-a copt încetul cu încetul încă de la zece ani…

— Deci tunelurile nu au fost primele tale crime?

— Ba da. Însă nu erau primele mele fapte rele…

Ea ridică o sprânceană.

— Câteva furturi, spuse el. Și un băiețel pe care îl persecutam ori de câte ori aveam ocazia. Îi provocam și pe colegii mei să facă la fel. Plângea mult băiețelul.

Lucia simți că i se face frig.

— Și apoi…?

— După cum chiar tu ai spus-o, am fost profesor la Zaragoza. Mereu am iubit munții, natura. În weekenduri mergeam la Benasque, în Pirinei, nu departe de granița franceză. Lacul era pe drumul dintre Benasque și Zaragoza. Îi vedeam

mereu malul frumos și însorit, oamenii care se scăldau, hidrobicicletele, schiorii nautici… Într-o zi, m-am oprit acolo. Voiam pur și simplu să înot și să mă bucur de soare. Lângă mine se afla un cuplu. Păreau foarte fericiți. Am început să îi urmăresc în timpul liber, curios să aflu mai multe despre viața lor. Treptat, vechea mea fantasmă a căpătat o formă mai concretă și am simțit că venise momentul să o pun în practică… Care este oare declanșatorul primei fapte concrete a unui criminal în serie?

— Și apoi, spuse ea sceptică, douăzeci și șase de ani fără nicio recidivă? Chiar așa?

— Apoi a fost Begoña.

— Soția ta…

— … moartă din cauza unui nenorocit de cancer în ianuarie 2015…

Deodată, păru foarte vulnerabil.

— Așa cum ți-am spus încă de la prima noastră cină împreună, am știut că avea să fie femeia vieții mele… dar și că îmi putea reduce demonii la tăcere… Avea o lumină în ea, o forță a sufletului care se putea ridica stavilă în fața lor.

Se uită în ochii Luciei.

— Eh, bineînțeles că în perioada aceea demonii au mai ieșit la suprafață din când în când… Dar nu am ajuns niciodată până la crimă…

Pe Lucia o trecu un fior, dar se abținu să îl întrebe ce anume făceau demonii ăia când „ieșeau la suprafață“. Mai târziu. Acum trebuia să meargă mai departe.

— Însă de-abia când ea a… plecat, mi-am dat seama cu adevărat ce reprezentase Begoña în toți acei ani: ea fusese busola mea, stâlpul meu de temelie, sora mea, dar și iubita mea…

— Ianuarie 2015, spuse Lucia. Două luni mai târziu, ucideai cuplul de la Segovia…

Zări o flacără de furie aprinzându-se în ochii lui.

— Da. Le ucideam fericirea. La fel ca în cazul perechii de la lac, am dat întâmplător peste ei pe când mă plimbam prin oraș. Mi-a plăcut dintotdeauna orașul acela. Am început să îi urmăresc pe străzile Segoviei, să-i spionez. Am descoperit unde locuiau. Păreau atât de fericiți! Iar eu tocmai îmi pierdusem iubirea vieții — nu puteam tolera o astfel de fericire.

— În plus, uciseseși deja. Cu mult timp în urmă. Știai cum se simte asta…

El se uită la ea. O privire pătrunzătoare, neagră, din care fugise toată lumina.

— Da. Prima dată a fost doar o… experiență. Concretizarea unei vechi fantasme.

— Și apoi?

— Apoi m-am întors de mai multe ori, seara, să observ cuplul acela. Segovia e la o distanță de doar o oră și jumătate de Salamanca, știi asta. Le-am învățat obiceiurile, le-am aflat micile secrete… De exemplu, tânărul brutar, de vreo douăzeci de ani, pe care bărbatul îl vizita o dată pe săptămână… Avem impresia că îi cunoaștem pe oameni, dar de fapt nu știm nimic despre ei până când nu ne apucăm să scotocim printre secretele lor mici și întunecate, nu-i așa? Și bineînțeles, la fel ca prima dată, m-am inspirat din Metamorfoze.

— După care a fost Costa del Sol: Benalmádena.

El dădu din cap.

— Da. Am fost în vacanță acolo, în vara lui 2018. I-am observat pe plajă, mai întâi. Și ei păreau teribil de fericiți. Râdeau, se distrau, se giugiuleau și se pipăiau, nu se jenau deloc de mulțimea din jur. Singur în mijlocul mulțimii dornice de scăldat, am simțit că începeam să-i urăsc. Apoi am descoperit că lângă ei exista o casă de închiriat. O vilă luxoasă, pentru care nu se găseau doritori. Și mi-a venit ideea să mă instalez în ea sub o identitate falsă: Naso. La fel ca Ovidiu. Simpatic, nu? Urmarea o știi… Mi-au făcut un portret-robot care nu îmi semăna deloc. Trebuie să recunosc că îmi răsesem barba și că nu-mi scoteam niciodată șapca și ochelarii de soare. Dar, ca să ne întoarcem la DIMAS, anul trecut ajunseserăm să ne descurcăm binișor cu proiectul, doar că nu aveam rezultate. Și atunci m-am gândit să folosim crimele mele pentru a da un… hm… un os de ros programului DIMAS. Iar rezultatele au fost peste așteptările mele.

— Și Ulysses?

I se lumină fața.

— Ulysses a fost mâna de ajutor a destinului… Când am auzit despre cei doi studenți care îi pirataseră computerul unuia dintre profesorii de la Facultatea de Științe, am vrut să-i cunosc. Imediat ce le-am povestit despre DIMAS, s-au arătat foarte interesați. Și am știut imediat ce l-am văzut pe Ulysses că aveam de-a face cu un sociopat.

Buzele i se întinseră într-un surâs.

— Și am reușit datorită lui Ulysses. Am intrat în mințile voastre. Am lăsat o urmă care nu se va șterge niciodată. Voi fi mereu în coșmarurile tale, Lucia.

Ea se abținu să îi dea o replică usturătoare.

— De ce i-ai ucis pe Alejandro și pe Assa? întrebă ea.

— Alejandro surprinsese o conversație de-a mea cu Ulysses, în facultate, cu câteva minute mai devreme. Nu puteam să-mi asum riscul ca Assa sau el să îți povestească despre asta.

— Și Ulysses cum de a știut că eram pe urmele lui? Nici măcar tu nu erai la curent…

Salomón scoase un mârâit.

— Ulysses nu știa nimic, doar a intrat în panică, atâta tot. Îi era din ce în ce mai frică de tine, să nu ne descoperi… Presupun că moartea lui Alejandro și senzația că se strânge lațul l-au făcut să o șteargă… Dar m-a sunat de pe un număr necunoscut și mi-a lăsat mesaje în care îmi cerea să îl sun înapoi. Ceea ce am și făcut. Era pierdut, nu știa ce să facă. Am profitat de faptul că tu dormeai ca să-l conving să vină la apartament, unde i-am dat arma pe care o păstram de la prima mea crimă dublă. Între noi fie vorba, când te pricepi să îl folosești, un cuțit este mult mai discret și mai amuzant decât o armă de foc…

— Să revenim la copil, la micul Óscar, spuse Lucia cu o voce deodată înghețată.

Văzu cum Salomón se încordează.

— Nu ți-ai terminat fraza adineaori, în curte: nu-i așa că știi ce s-a ales de el?

întrebă ea.

El nu-şi putu reţine un zâmbet. Un zâmbet apreciativ, provocator.

— Am ştiut imediat ce te-am văzut că o să-mi faci greutăţi, glumi el. Da, aşa este. Nu am minţit când am spus că m-am gândit fără încetare la acel copil de-a lungul anilor…

— Deci?

— Deci, am luat din nou legătură cu César Bolcán…

— Când?

— Acum patru ani, după crimele de la Segovia. M-am întors acolo, m-am dus la el acasă.

— Asta înseamnă că César te-a recunoscut când am fost împreună la el…

— Da… Dar evident că nu putea spune nimic de faţă cu tine…

— Şi acum patru ani l-ai întrebat ce făcuse cu copilul…, continuă ea, respirând cu greutate.

Atmosfera devenise apăsătoare dintr-o dată. El încuviinţă încet din cap.

— Da… Micul Óscar, băiatul care nu a fost găsit niciodată… Ştiu ce a ajuns… A ajuns… Ángel.

Lucia tresări.

— Ángel e Óscar?

El dădu din cap că da.

— Chiar aşa? Cum a făcut Bolcán să îl crească atât timp fără să afle nimeni?

— Presupun că ai auzit de cazul Nataschei Kampusch… Fetiţa aceea austriacă răpită la zece ani şi ţinută închisă într-o pivniţă până la 18. Sau de Jaycee Dugard, sechestrată timp de 18 ani de un cuplu care a răpit-o dintr-o staţie de autobuz şi a băgat-o în maşina lor. În fiecare caz, victimele au căpătat treptat din

ce în ce mai multă libertate, mai multă autonomie. A fost și cazul lui Ángel… Sau Óscar… Cu diferența că el nu a încercat niciodată să evadeze… A petrecut primii ani în captivitate, în dormitorul subteran de la finca, fără niciun martor, departe de tot și de toate. Apoi, puțin câte puțin, Bolcán i-a dat voie să urce la parter, apoi să se joace afară. Iar într-o bună zi l-a prezentat drept asistentul său personal. Se pare că Bolcán și-ar fi dat și sufletul pentru Ángel, care nu a dus lipsă de nimic. Și, uimitor, nici Ángel nu avea vreo dorință de a scăpa de fostul său răpitor. Poate că Bolcán îl droga.

Lucia scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Chiar nu a încercat niciodată să îl denunțe? Erau amanți?

Borges ridică din umeri.

— Nu știu precis ce fel de relație aveau. Tot ce știu este că dezvoltaseră o relație bizară. Ángel era foarte legat de Bolcán.

— Fiindcă veni vorba de legături, spuse Lucia, ai avut vreo legătură cu sinuciderea lui?

Salomón șovăi.

— Să zicem că, în afară de Ulysses, César era singura persoană care te putea pune pe urmele mele… Nu mă gândisem la Héctor… Atât timp cât rămânea în libertate, César nu m-ar fi denunțat în veci, pentru că asta ar fi însemnat să se denunțe pe sine cu aceeași ocazie. Însă am început să am temeri că îl vei aresta. Sau că îi vor fi descoperite crimele. Dacă avea să fie prins, eram sigur că César avea să mă tragă după el.

— Dar cum ai făcut-o? Am fost împreună tot timpul… Ángel a dispărut după moartea lui Bolcán. El te-a ajutat?

Salomón încuviință.

— Îți amintești de noaptea petrecută în Graus? M-ai văzut vorbind cu tinerii aceia în piață. Mi-au dezvăluit locul în care vindea droguri Ángel și m-am dus să îl caut. I-am propus să-i dau bani ca să mă asculte, aveam ceva important să îi spun. La început a fost neîncrezător, însă banii au un efect deosebit asupra acestui tânăr, așa că, atunci când a văzut bancnotele, m-a ascultat. I-am spus că

ştiam cine era, prin ce trecuse şi cam ce lucruri se petreceau la finca. Din ceea ce îmi povestise Bolcán cu patru ani înainte, eram aproape sigur că, din victimă Ángel devenise călău, complicele lui César, şi că acum avea aceleaşi porniri precum bărbatul care îl răpise. Aveam dreptate. L-am speriat de moarte. I-am spus că avea să sfârşească în puşcărie, alături de César, şi că nu exista decât o singură cale de scăpare pentru el: să se debaraseze de Bolcán. Şi să dispară. I-am dat o sumă mare de bani… repet: lui Ángel îi plac mult banii… şi mi-a spus că ştie ce are de făcut.

— Deci Ángel l-a spânzurat pe César în şopron… Şi nu s-a întrebat de ce îi doreai tu moartea lui Bolcán?

— Ba sigur că s-a întrebat. Dar şi-o fi închipuit că eram unul dintre numeroşii indivizi care trecuseră pe la finca de-a lungul anilor… Cineva care voia să îşi şteargă urmele… Însă, spre deosebire de Bolcán, Ángel nu ştie nici cine sunt, nici ce s-a întâmplat în tuneluri, demult.

— Doar dacă nu i-a povestit Bolcán…, sugeră Lucia cu oarecare viclenie.

Salomón scutură din cap.

— Nu, nu, Ángel nu ştie nimic. Mi-aş fi dat seama. Nu uita că am un mare talent să percep astfel de lucruri, Lucia.

— Şi Miguel Ferran? Jandarmul care s-a spânzurat?

— Presupun că César l-a ucis, însă nu mi-a spus-o niciodată concret, iar noi am pierdut legătura după ultima mea vizită, de acum patru ani…

Lucia trase aer adânc în piept.

— Deci tot tu mi-ai ucis colegul, cu ajutorul lui Schwartz… Cum l-ai recrutat pe Schwartz?

Văzând zâmbetul care i-a luminat faţa, Lucia înţelese cât de nebun era omul din faţa ei.

— Sunt o groază de forumuri şi de locuri pe internet unde poţi întâlni oameni ca el, Lucia, cu condiţia să ştii unde să cauţi. La început am vorbit online, înainte să ne întâlnim. După cum ştii, Gabriel avea câteva mici probleme mintale. Cu

ajutorul drogurilor pe care i le-ați găsit în sânge am reușit să fac din el… creatura mea.

— Dar de ce colegul meu? întrebă ea cu o voce în care se simțea furia, tăioasă ca o lamă de cuțit. De ce el, de ce Sergio?

— Pentru că era coechipierul tău… Când am hotărât că vreau să te includ în jocul meu, te-am observat și pe tine, te-am urmărit înainte să trec la atac… Ca pe toți ceilalți. Așa procedez eu.

Lucia se îmbujorase la față. Nu reușea să-și mai controleze tremurul piciorului sub masă. Se aplecă înspre el:

— Contrar celor scrise de tine în scrisoarea aceea pe care mi-ai lăsat-o la hotel, îi spuse ea pe un ton apăsat, noi doi nu avem nimic în comun, Salomón. Am tot căutat ceva, dar nu am găsit…

— Oh, ba da, cum să nu? îi zâmbi el.

Se aplecă la rândul lui și o fixă cu privirea lacomă și tulburător de fixă a unui varan în fața unui ou de crocodil sau a unui bebeluș sugând la pieptul mamei lui.

— Ar trebui să cauți mai bine, Lucia. Suntem la fel, tu și cu mine: prea lucizi pentru a ne face iluzii despre restul omenirii, prea intransigenți pentru a ierta, prea neînduplecați pentru a face concesii, prea invidioși pe fericirea altora…

— E ora 12:20, interogatoriul s-a încheiat, rosti cu claritate Lucia ridicându-se și făcând semn către camera video.

Epilog

O dimineaţă de toamnă. Un frig glacial, dar un cer senin, luminos. Când zilele se scurtează şi parcă vor să ne spună că asta e viaţa: nişte ani care trec din ce în ce mai repede, o primăvară minunată, o vară strălucitoare, o toamnă, apoi iarna.

Lucia şi-a parcat maşina în faţa uneia dintre casele din cărămidă cu un perete comun între ele de pe strada Cascanueces, care, dacă nu ar fi fost soarele strălucitor şi pinii-umbrelă, te-ar fi dus cu gândul la un cartier şic dintr-o suburbie engleză. O stradă curăţică, într-un cartier de bogătani la est de Madrid: oaza rezidenţială Conde de Orgaz, unde se găsesc ambasade, celebrităţi şi un liceu francez.

Se gândeşte că ea nu va avea niciodată resursele pentru a-i oferi un astfel de mediu de viaţă lui Álvaro. Nu-i este teamă decât de un singur lucru: ca actuala tovarăşă de viaţă a fostului ei soţ să nu-l transforme într-un mic lord obişnuit să obţină tot ce vrea fără nici cel mai mic efort şi care să devină, într-o bună zi, un adult arogant şi disprețuitor.

Deodată se deschide uşa. Álvaro îşi face apariţia în capul scărilor, în soarele matinal. Însoţit de tatăl său şi de Alicia, pe atât de înaltă şi de blondă pe cât era Lucia de scundă şi brunetă.

Fără să-şi dea seama, Lucia îşi încleştează atât de tare pumnii pe volan, încât i se albesc încheieturile. Respiră profund, apoi coboară din maşină zâmbind mai fals decât un fals după Mona Lisa. Alicia este cea care duce mica valiză roşie a fiului ei. Îl ciufuleşte puţin, îi şopteşte ceva, apoi Álvaro se repede înspre mama lui, de parcă nu aştepta decât acel semnal. Lucia îl strânge cu toată puterea ei, îl ridică în aer, apoi îl pune jos pe trotuar şi ia valiza pe care i-o întinde tânăra.

— Am pus înăuntru cărţile cu pokemoni, nu se desparte niciodată de ele, şi bocancii, şi crema pentru înţepăturile de insecte…

Lucia ştie. A pus acelaşi lucru în bagaj, dar nu spune nimic. Álvaro este alergic la cea mai mică înţepătură de albină, viespe sau păianjen, iar ea intenţionează să

îl ducă departe de oraș. Și de acest cartier.

— Și nu uita, adaugă Alicia, fără fructe deshidratate…

De data aceasta, Lucia îi aruncă o privire tăioasă. E prea mult.

— Era deja alergic dinainte să apari tu, îi replică ea.

Fața femeii blonde și înalte a căpătat culoarea bujorului acum, iar Lucia își savurează această minusculă victorie meschină.

— Ești sigură că e o idee bună să petreceți weekendul acesta la țară? o întreabă Samuel.

Ea deschide portiera din spate fără să răspundă, așteaptă ca fiul ei să urce în mașină, apoi se întoarce la volan.

— Îl aduc înapoi luni, anunță ea.

Luciei nu-i scăpă privirea pe care o schimbă cei doi, dar ce-i păsa? Fiul său va fi cu ea timp de trei zile. Pornește încet, iar casa se îndepărtează în oglinda retrovizoare. În spate, Álvaro deja pălăvrăgește entuziast, cu cărțile cu pokemoni întinse în poală. Alături de el, un Rafael care nu există decât în imaginația ei, rămas pe vecie la șaisprezece ani, vorbește și glumește cu nepotul său. La volan, doamna locotenent UCO Lucia Guerrero zâmbește cu ochii ușor încețoșați, în timp ce lumina aurie a toamnei care se strecoară prin frunziș dansează pe parbriz.

Sună telefonul. Număr necunoscut. Ezită să răspundă. Apelul e direcționat către robot. Soarele clipește printre ultimele frunze din copaci. Conde de Orgaz este una dintre cele mai înverzite oaze ale Madridului. Lucia zâmbește. Vrea să îi spună ceva lui Álvaro, dar telefonul sună din nou. Același număr.

Ridică aparatul aflat pe scaunul pasagerului:

— Alo?

— Sunteți Lucia?

Se crispează. Nu recunoaște vocea, însă tonul nu-i prevestește nimic bun.

— Da…

— Numele meu este José, sunt paramedic. Am găsit numărul dumneavoastră în bucătăria doamnei Guerrero… A sunat la Urgențe. Nu se simțea prea bine. Când am ajuns, era în comă. O ducem la spital.

Mulțumiri

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale acestei meserii sunt întâlnirile pe care le ai când pregătești un roman. Ca întotdeauna, cartea de față n-ar fi putut fi scrisă fără ajutorul și intuiția mai multor persoane din Madrid, Salamanca, Paris și din Graus (provincia Huesca). Fiecare a contribuit în felul său la menținerea acestei povești cât mai aproape posibil de realitate, în ciuda gafelor care cu siguranță au rămas pe alocuri și care mi se datorează în totalitate. La urma urmei, dacă vrem să ne degrevăm total de realitate, atunci am putea la fel de bine să scriem SF-uri.

Mulţumirile mele cele mai sincere se îndreaptă deci către Eduardo A. Fabián Caparrós, profesor titular de drept penal la Universitatea din Salamanca, care predă și criminologie, și către grupul său simpatic de doctori și doctoranzi: Berta Álvarez Arranz, Cristina Fernández Gonzalez, Javier Sánchez Bernal, María Quintas Pérez și Selena Tierno Barrios. Mulţumită lor, am putut să înțeleg (puțin) modul de funcționare al USAL și să instalez cortul lui Ulysses în acest subsol incredibil (în care chiar se află portretele lui Charles Manson și Ted Bundy). Metoda de predare a criminologiei pe care o oferă Salomón Borges în această carte nu seamănă nici pe departe cu cea de la USAL, deși se bazează pe câteva lucrări serioase. Nici grupul lui Eduardo A. Fabián Caparrós nu urmărește criminali în serie, iar DIMAS nu există!

Apoi, mulţumirile mele se îndreaptă către Eduardo Hernández Pérez, „paznicul cărţilor“, bibliotecar de o erudiție fascinantă, de la biblioteca istorică a universității, care ne-a deschis porțile acestei sfinte a sfinților, interzisă publicului — unde se păstrează mii de incunabule și de manuscrise, precum și 60 000 de cărți publicate între secolele al XVI-lea și al XIX-lea —, și care ne-a primit cu atâta amabilitate. Din păcate, acest decor extraordinar nu și-a găsit locul în această poveste, spre deosebire de biblioteca modernă a Facultății de Drept din Salamanca, Francisco-de-Vitoria, căreia i-am putut descoperi cele mai secrete rezerve cu complicitatea directoarei sale, Mariate Soria Alonso (care nu seamănă în niciun fel cu personajul Vanessa).

Mulţumiri și lui Cruz Morcillo, jurnalistă și autoare specializată în anchete

penale pentru presa scrisă, radioul și televiziunea spaniole: de mare ajutor mi-au fost atât lucrarea sa Departamento de homicidios, una memoria de la España negra (Libros del K.O., 2021), cât și răspunsurile sale la întrebările mele. Mulțumiri și lui José Jiménez Córdoba, din Graus, care are cheile impresionantei biserici de la Virgen de la Peña și care mi-a dat voie să urc pe acoperiș — unde am simțit aproape aceeași amețeală ca Lucia —, precum și soției sale, Maria Amparo Mur Armisen, și asociației prietenilor de la Peña. Pentru că suntem la Graus, cele mai călduroase mulțumiri pentru: Pedro Colomina Lafalla, Maria Gloria Lomillos Sopena, Javier Lomillos Sopena și Renate Rozeboom, pentru primirea lor. Le mulțumesc și copiilor lor (pentru botellón), și membrilor Guardia Civil din nordul Aragonului, care nu au dorit să fie citați aici, dar care nu au fost deloc zgârciți nici cu timpul lor, nici cu informațiile furnizate. Nu departe de Graus, la Lérida, mulțumirile mele se îndreaptă către Rafa Melero, inspector adjunct în Mossos d'Esquadra[33] și autor de romane polițiste, care mi-a dat și el câteva informații foarte utile. La fel ca José Manuel Carboneras Martinez, jandarmul însărcinat cu investigațiile la comandamentul din Almansa (provincia Albacete).

Pentru detaliile din raportul de autopsie pe care îl are Lucia în mână la un moment dat îi rămân dator lui Gastón Intelisano, criminalist, radiolog, autopsier, profesor și ofițer de criminalistică în provincia Buenos Aires. Iar Begoña de la librăria La Galatea din Salamanca mi-a vândut o foarte frumoasă ediție din Quichotte, cu 356 de gravuri de Gustave Doré, dar am amânat pentru o dată ulterioară achiziționarea celebrei ediții Ibarra (patru volume in-quarto, datând din 1780); fără să știe, mi-a inspirat numele unui personaj din carte.

În sfârșit, ca de obicei, recunoștința mea se îndreaptă către oamenii de la editura care mă publică: Bernard Fixot, Édith Leblond, Renaud Leblond, Stéphanie Le Foll, Anissa Naama, Catherine de Larouzière, Bruno Barbette, David Strepenne, Roxana Zaharia, Marine Papillon, Marie Salle și alții, precum și către — last but not least — Sarah Hirsch și Ève Sorin, care muncesc pentru a-mi face cărțile aproape perfecte. Trebuie să mulțumesc în egală măsură întregii echipe de la editura Pocket, care a făcut ca ediția de buzunar a romanului La Vallée să atingă culmi înalte anul trecut. În plus, îmi datorez prețioasele contacte spaniole anturajului, cunoștințelor și temperamentului deosebit de sociabil al Luciei… pardon: al Laurei, care poate că are câteva puncte comune, cine știe, cu noul meu personaj…

[33] Poliție autonomă din Catalonia. (N.t.)

Lucrări consultate

John Douglas & Mark Olshaker, Mindhunter, dans la tête d’un profileur, trad. din engleză de Agathe Fournier de Launay, Neuilly-sur-Seine, Michel Lafon, 2017.

Cristina García Rodero, Espagne occulte, Paris, Contrejour, 1990.

Vicente Garrido Genovés & Patricia López Lucio, El rastro del asesino, El perfil psicologico de los criminales en la investigacion policial, Barcelone, Ariel, 2006.

Ian Hacking, L’Ame reecrite, etude sur la personnalite multiple et les sciences de la memoire, trad. din engleză de Julie Brumberg-Chaumont et Bertrand Revol, Le Plessis-Robinson, Institut Synthélabo, „Les Empêcheurs de penser en rond“, 1998.

Daniel Keyes, Les Mille et Une Vies de Billy Milligan, trad. din engleză de Jean-Pierre Carasso, Paris, Calmann-Lévy, 2007.

Cruz Morcillo, Departamento de homicidios, una memoria de la Espana negra, Madrid, Libros del K.O., 2021.

Patrick Morvan, Criminologie, Paris, LexisNexis, 2019.

Ovide, Les Metamorphoses, trad. din latină de Georges Lafaye, Paris, Gallimard, „Folio“, 1992.

Ovide, Les Tristes — Les Pontiques, trad. din latină de Danièle Robert, Arles, Actes Sud, „Babel“, 2020.

José Antonio Sánchez Sánchez (dir.), Medicina legal y forense I et II, Valence, Tirant lo Blanch, 2018.

Andrés Sotoca Plaza, José Luis González Álvarez & Lucia Halty Barrutieta, Perfiles criminales, Principios tecnicas y aplicaciones, Madrid, Síntesis, 2019.

„Les Metamorphoses“ d’Ovide illustrees par la peinture baroque, trad. din latină de Georges Lafaye, Paris, Diane de Selliers, 2003.

Salamanque artistique et monumentale, Zamora, Edilera, 2015.

Cititorilor mei spanioli, precum și cititorilor mei americani, arabi, australieni, austrieci, belgieni, bulgari, canadieni, cehi, coreeni, danezi, elvețieni, englezi, germani, greci, indonezieni, israelieni, italieni, japonezi, latino-americani, letoni, maghiari, neerlandezi, norvegieni, polonezi, quebecoezi, români, sârbi, slovaci, sud-africani, taiwanezi, turci, ucraineni, vietnamezi și în primul rând, cititorilor mei francezi, tot mai numeroşi de la o zi la alta:

mulțumesc.